

Josip Pečarić: LUKA MIŠETIĆ U MOJIM ZAPISIMA

JOSIP PEČARIĆ

**LUKA MIŠETIĆ U MOJIM
ZAPISIMA**

ZAGREB, 2026.

© *Josip Pečarić*

KAZALO

UVOD	9
MIŠETIĆ U MOJIM KNJIGAMA	12
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	12
SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC	12
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	18
OTVORENO PISMO HRVATSKOG POKRETA ZA ŽIVOT I OBITELJ	18
TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?	20
KNJIGA RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	31
SUD U HAAGU – NAPAD NA HRVATSKE VRIJEDNOSTI	31
TKO SU KRŠĆANSKI FUNDAMENTALISTI?	43
AMERIČKI OBAVJEŠTAJAC IVAN ŠARAC O (RASISTIČKIM) PRESUDAMA U HAAGU	47
HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU	58
ZA PONOS I DOSTOJANSTVO MORAMO SE IZBORITI SAMI	68
JOSIP PEČARIĆ: NJIMA JE TO GRAĐANSKI RAT, A AGRESORI SU IM HRVATI	77
HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.	84
„SVI HRVATI SU USTAŠE“	84
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	106
JOSIP PEČARIĆ, KLJUČNO MORALNO PITANJE JE HOĆEMO LI UĆI U EUROPU ŽRTVUJUĆI NEVINE GENERALE	106
'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014.	112
DARIO KORDIĆ i HRVATSKI BISKUP VLADO KOŠIĆ	112
RAČANOVA OPORUKA (I.)	119
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2017.	124
PISMO PREDSJEDNIKU VLADE, PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU SABORA	124

ODVJETNIK LUKA MIŠETIĆ: ISTA EKIPA KOJA BRANI TITA KAO ‘HEROJA’, SADA KRITIZIRA GRABAR-KITAROVIĆ JER BRANI GENERALA PRALJKA	126
PRILOG: HNES – VESNA TERŠELIĆ	128
PODRŠKE PREDSEDNICI	132
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.	134
LUKA MIŠETIĆ, JE LI TRIBUNAL UTVRDIO DA JE FRANJO TUĐMAN ODGOVORAN ZA ETNIČKO ČIŠĆENJE U BOSNI I HERCEGOVINI?	134
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	145
MATE KOVAČEVIĆ, VELIKOHAŠKO TRŽIŠTE	145
NIKA PINTER, BRANITELJICA SLOBODANA PRALJKA ZA JUTARNJI OTKRIVA DOSAD NEPOZNATE DIJELOVE HAŠKE SLAGALICE	150
ODVJETNICA BRUNE STOJIĆA: ‘NIJE ME NITKO KONTAKTIRAO, A DRŽAVA DO SADA NIJE NIŠTA UČINILA DA POMOGNE OBRANU’	158
DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.	160
LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO JE KORDIĆ UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN “RATNIM ZLOČINCEM KOJI JE UBIJAO DJECU U AHMIĆIMA”?	160
ZAISTA, ZAŠTO JE OSUĐEN DARIO KORDIĆ?	166
ODVJETNIK ZVONIMIR HODAK ZA NAROD.HR: ‘DARIJU KORDIĆU NITKO NE MOŽE ZABRANITI NITI JAVNO DJELOVANJE NITI BILO ŠTO DRUGO, ON JE IZDRŽAO KAZNU I FORMALNO-PRAVNO POTPUNO JE ČIST’	174
IVICA MARIJAČIĆ, SVAKI JE HRVAT, A NE SAMO DARIO KORDIĆ, ZLOČINAC ZA JUGOKOMUNISTE KAO ŠTO SU MRSIĆ, STAZIĆ...	178
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	182
DR. VLADO KOŠIĆ, DARIO KORDIĆ JE ZASLUŽIO VISOKO MJESTO U SVIJESTI SVIH HRVATSKIH LJUDI, ALI I DRUŠTVU	182
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020.	184
HRVATSKI NACIONALIST	184
DRUKER / PREDSEDNIK O PUHOVSKOM, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.	189
ODVJETNIK MIŠETIĆ DOKUMENTOM IZ HAAGA DEMANTIRAO PUHOVSKOG	189
PUHOVSKI U HAAGU 2009. O OLUJI: ‘EFEKTI TE AKCIJE BILI SU JEDNAKI ETNIČKOM ČIŠĆENJU’	192
DR. ŽELJKA MARKIĆ KOMENTIRALA MILANOVIĆEVO LUSTRIRANJE PUHOVSKOG	194

SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, PORTAL	
DRAGOVOLJAC.COM.	196
DAMIR PEŠORDA: JE LI ŽARKO PUHOVSKI NIŠTARIJA?	196
DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	198
LILI BENČIK, JEDAN OD NAJVEĆIH DANA U NOVIJOJ	
HRVATSKOJ POVIJESTI	198
GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	204
JULIENNE BUŠIĆ: KLASIĆ JE IZNIO NETOČAN PODATAK,	
ZVONKA NIKAD NISU OSUDILI ZA TERORIZAM	204
ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS?	
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	208
HARRIS: HAAŠKA PRESUDA ‘ŠESTORKI’ ŠTETNA JE ZA BIH	208
HRVATSKI VELIKANI DALIĆ, MODRIĆ I LOVREN, ZAGREB,	
2023.	210
BABIĆEV INDEX PONOVRNO U NAPADU NA REPREZENTACIJU:	
IZBACILI BI IZ NJE MODRIĆA?	210
HRVATSKI VELIKAN DARIO KORDIĆ, DRAGOVOLJAC.COM,	
2023.	213
KORDIĆ NA UDARU: REAGIRALA DR. MARKIĆ, MIŠETIĆ JASNO O	
TOME TKO JE IZDAO NALOG ZA UBIJANJE U AHMIĆIMA	213
LUKA MIŠETIĆ: TUŽITELJSTVO MKSJ-A JE UTVRDILO DA SU	
NAREĐENJA ZA UBIJANJE U AHMIĆIMA DOŠLA OD SAMOG	
BLAŠKIĆA	216
LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO JE KORDIĆ	
UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN ‘RATNIM ZLOČINCEM’!?	219
KOSOR NAPADA KORDIĆA KAO ŠTO JE NEKADA PROGONILA	
MARKAČA I GOTOVINU	223
NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA / HAZU I	
TUĐMANOVA BISTA, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	224
ZVONIMIR HODAK, JOŠ NISAM ČUO DA NETKO NAGOVARA	
LUKU MIŠETIĆA DA SVE OTKRIJE: DA ON TADA NIJE USPIO... ..	224
HODOČASNIK / MARKO PERKOVIĆ THOMPSON,	
DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	251
MIŠETIĆ ODGOVORIO SRPSKOJ VELEPOSLANICI: HRVATSKA	
NEMA PRESUDU ZA UDRUŽENI ZLOČINAČKI PODUHVAAT	251
J. PEČARIĆ I Z. HODAK, DR. SC. IVICA GRANIĆ,	
DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	254
AKADEMIJA REDIKULA	254
PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ I THOMPSON,	
DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	255
PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ: TUĐMAN I HRVATI SU KRIVI JER	
SU DIJELILI BIH, POLA SU DALI SRBIMA, POLA MUSLIMANIMA I	
SEBI NIŠTA	255
J. PEČARIĆ, LILI BENČIK , THOMPSON I ZDS, HRVATSKE	
PRAVICE, 2026.	260

E PA MILORADE NE OČEKUJEŠ VALJDA DA ZAGREBOM ODJEKUJE „BOŽE PRAVDE“?	260
NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA / U PANICI ZBOG THOMPSONA, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	267
LUKA MIŠETIĆ O OLUJI I SUĐENJU GENERALIMA: PROZVAO MESIĆA, DOCUMENTU I OPISAO LAŽNE NARATIVE	267
SRAMOTNI SUD U HAAGU	280
HRVATSKA NIJE PRIMIJETILA ŠTO SU AMERIKANCI NAPRAVILI, REAGIRAO MIŠETIĆ: 'POVUKLI SU SE'	281
 MIŠETIĆ NA MOM FACEBOOKU	 283
UHVAĆEN U LAŽIMA, JAKOVČIĆ POKUŠAVA ‘ZAMUTITI VODU’; MIŠETIĆ MU ODGOVORIO	283
MIŠETIĆ RAZOTKRIO JOŠ JEDNU JAKOVČIĆEVU LAŽ: ‘AHMIĆI SE NE SPOMINJU U PRESUDI PRLIĆU’	285
MIŠETIĆ POKLOPIO JASNIMA MUJANOVIĆA: HRVATSKA IMA PRAVO I OBVEZU ČUVATI MIR U BIH	287
MIŠETIĆ ODGOVORIO BOŠNJAČKOM UNITARISTU: ‘PODJELU BIH PRIHVATIO JE I SAM IZETBEGOVIĆ’	289
MIŠETIĆ: ŠTRBAC KONAČNO PRIZNAO DA SU ‘KRAJINSKI SRBI’ OTIŠLI SAMOINICIJATIVNO, BEZ KONTAKTA S HV-OM	291
MIŠETIĆ PODSJETIO ŠTO JE TO DOCUMENTA: TERŠELIĆ JE 2011. POZIVALA GOTOVINU NA POKAJANJE	293
MIŠETIĆ SPUSTIO NOVINARU ZBOG TEKSTA O OLUJI: ‘NIJEDAN HRVAT NIJE OSUĐEN ZA RAT U HRVATSKOJ’	295
MIŠETIĆ O SRAMOTNOM PRIKAZU VRO-A OLUJA: ‘TO IDE NA NJEVOVU OSOBNU I PROFESIONALNU ODGOVORNOST’	297
MIŠETIĆ ODGOVORIO KLASIĆU: ANTIFAŠIZAM JE NEODVOJIV OD KOMUNIZMA, ANTIPOD HRVATSKOJ NEOVISNOSTI	299
MIŠETIĆ O PUPOVČEVOM POJAVLJIVANJU NA RTS-U: BILO BI DOBRO KADA BI GOVORIO O SRPSKIM ZLOČINIMA	304
MOŽE LI JASNIJE?	306
ŠIRE SE REAKCIJE NA OBJAVU POVJESNIČARKE O LUKI MIŠETIĆU: ‘NAKON HIPODROMA ME NIJE STRAH’	307
POVJESNIČARKU ZAPANJILO ONO ŠTO JE ČULA U ZAGREBU: ‘SAMO MISLIMO DA SMO SLOBODNI’	309
LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO ZLATANU BEGIĆU	311
LUKA MIŠETIĆ O ŠTETNOM DJELOVANJU MILORADA PUPOVCA	314
MIŠETIĆ PODSJETIO NA ČINJENICE I POSRAMIO PUPOVCA: ‘ZAMISLITE KAKO BI TO DANAS IZGLEDALO’	316
 AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	 318

UVOD

U seriji knjiga o istaknutim Hrvatima sigurno posebno mjesto zauzima knjiga o odvjetniku koji je branio generala Gotovinu – knjiga o Luki Mišetiću:

ODVJETNIK, BRANITELJ GENERALA ANTE GOTOVINE: LUKA MIŠETIĆ

Foto: Patrik Macek/Pixsell

01.12.2016.

Završio je trogodišnji poslijediplomski studij prava na Sveučilištu Notre Dame u Indiani i postao odvjetnik. Bio je najbolji student koji je dobio rektorovu nagradu. Specijalizirao je kazeno i civilno pravo.

Rođen je 11. ožujka 1970. u Chicagu, od oca Ivana iz Grabovnika i majke Ive rođene Čuvalo iz Proboja u okolici Ljubuškog, u BiH.

Napustili su rodni kraj krajem šezdesetih godina prošloga stoljeća. Otac je bio je radnik na održavanju stambenih zgrada i sve je uložio u školovanje svoje djece.

Luka Mišetić je u Hrvatsku put došao 1986. kao 16-godišnjak. Potom je svake druge godine dolazio u posjet rodbini.

1992. diplomirao je političke znanosti na Northwestern Universityu. Potom je 1996. završio trogodišnji poslijediplomski studij prava na Sveučilištu Notre Dame u Indiani i postao odvjetnik. Tada je dobio rektorivu nagradu za izvrsnost na području međunarodnoga prava.

Specijalizirao je kazнено i civilno pravo. Roditelji su mu tijekom školovanja pomagali, no morao je podići kredit za školovanje, koje je stajalo više od 100.000 dolara.

Poslije je osnovao svoju odvjetničku kuću i 1999. izabran je među 12 najperspektivnijih mladih odvjetnika u Chicagu u kojem ima 30.000 odvjetnika. Zastupa trgovačke kuće, korporacije, građane u američkim kaznenim i međunarodnim kaznenim predmetima i zatim predmete iz međunarodnoga humanitarnog prava.

1999. počeo je raditi na predmetu Ante Furundžije, kada je došao u središte svjetske medijske pozornosti.

Bio je najmlađi odvjetnik u povijesti koji je zastupao nekoga pred jednim međunarodnim kaznenim sudom. No, žalbeno vijeće je 21. srpnja 2000. ipak

potvrdilo prvostupanjsku presudu Furundžiji na zatvor od deset godina. Bilo je to važno iskustvo za Mišetića.

Kada je optužen general Ante Gotovina, odabrao je Luku Mišetića 2001. za svoga branitelja.

U studenome 2012., kada je general opet bio slobodan čovjek, Mišetić je izjavio: - Zahvalan sam, ne samo generalu Anti Gotovini, nego i dragom Bogu što sam izabran za njegova branitelja. Kada bih rekao da sam ponosan, nedovoljno bih opisao svoje osjećaje.

Još kao dijete sanjao sam Hrvatsku državu. Nisam bio u prigodi sudjelovati u njezinoj obrani s puškom u ruci ali evo pružila mi se prigoda sudjelovati, rekao bih, u ništa manje neizvjesnom i časnom nastavku te borbe. Pobjeda je ovo svih onih koji su ovu državu stvarali a napose hrvatskih branitelja. Osobno sam dao svoj skromni doprinos ali naglašavam, ovo je u prvom redu pobjeda onih koji su Hrvatsku državu stvarali i branili.

Do oslobađajuće presude generalu Gotovini mišljenja o Mišetićevoj strategiji bila su podijeljena. Mnogi su sa skepsom primali vijesti iz žalbenog postupka, kada je bio odbijan niz novih dokaznih prijedloga obrane.

Naime, nakon nepravomoćne presude od 24 godine zatvora dio velikoga nezadovoljstva visinom kazne usmjeren je bio k odvjetničkom timu generala Gotovine. Upitna je za neke bila strategija obrane, za neke i angažiranost Vlade, pa čak i rad odvjetnika. No, ništa se nije promijenilo – Mišetić i njegov tim su se posvetili pisanju žalbe, do konačnoga uspjeha.

Poznat je bio Mišetić i po tadašnjim žestokim verbalnim sukobima s nekadašnjom haškom tužiteljicom Carlom del Ponte.

Kada je sve dobro okončano, Mišetić je kao „kralj“ dočekan u hercegovačkom Grabovniku, mjestu svojih djedova i pradjedova. Slavilo se uz gangu, vino i pršut, - Ovdje mi je najdraže doći, ovdje su moji korijeni, stari običaji i jednostavan život i ovdje se čovjek najbolje može odmoriti - rekao je tada.

Mišetićeva supruga je odvjetnica Elena Zoe Angelopoulos, Amerikanka grčkoga podrijetla, školovana na Notre Dame University. Njih dvoje su na Floridi 2005 kupili vilu s bazenom u Sarasoti gdje su registrirali ured tvrtke Agram International.

Luka je danas svjetski poznati odvjetnik, mlađa je sestra doktorica kemije i radi za farmaceutsku kuću Abbott Laboratories, a brat diplomirani psiholog koji povremeno glumi u čikaškim kazalištima.

Mišetićeva obitelj vezana je s hrvatskom zajednicom u Chicagu, posebno Crkvom, međusobno govore na hrvatskome jeziku.

<https://www.vecernji.hr/enciklopedija/luka-misetice-18486>

U ovoj knjizi dajem tekstove iz mojih knjiga i facebooka o ovom našem izuzetnom odvjetniku i hrvatskom domoljubu.

MIŠETIĆ U MOJIM KNJIGAMA

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica proboja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac obilježena je i ove godine. "Građanke i građani, gospođe i gospodo, drugarice i drugovi", započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić. "Mi ne zaboravljamo", rekao je, te dodao kako se treba snažno boriti protiv zaborava. Potom je ispričao događaj kojem je prisustvovao bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower koji je zatražio da se zločin koji se događa snimi jer "će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno. I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno", upozorio je Mesić. "Mi želimo svijet u kojem se ljudi neće razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože", rekao je Mesić.

Je li Mesić razumio ono o čemu je govorio Eisenhower? «Snimiti zločin koji se događa» istovjetno je ISTINI o tom zločinu. Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o «istini» koju diktiraju moćnici. Jasenovac je doista idealno mjesto da govori o «istini». Pa već naslov knjige Vladimira Mrkocija *Ogoljena laž logora Jasenovac* ukazuje na to. Tko stoji iza «laži logora Jasenovac» Mrkoci konstatira u poglavlju: *Političko oružje par excellence* riječima (str. 11):

«Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.»

Tko su ti Mesićevi «gadovi»? Ne vjerujem da u Hrvatskoj može biti više ljudi koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ne toliko da bi bili vrijedni spomena. Ali ima puno onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to boli

Mesića. Njemu su gadovi ti koji govore istinu! Pa znamo da je Mesić simbol čovjeka koji je sposoban na stranom sudu lažno svjedočiti protiv svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu koji svoje (a time i Mesićevo) pravo lice pokazuje svakim danom sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome piše Ivica Marijačić u «Hrvatskom listu» od 17. travnja 2008.:

«Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa i od strane srpskih obavještajnih službi padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoeom u Haagu gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani.»

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

«Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.»

Dozvolimo ipak da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova. Srbi su koristili laži po onom Ćosićevom: «Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti». Koristili su laži da bi pomogli svom narodu. Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi koristili su je protiv svojega naroda. Zato su oni mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je «*stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu.* Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao *političko oružje par excellence*, kako reče Mrkoci.

Čitajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s «glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu» to jest s 'Izvještajem Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru

Jasenovac, Zagreb, 1946. Izvještaj je načinjen na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambe odnosi se na Miletićevu knjigu *Koncentracioni logor Jasenovac 1941.-1945. tiskane 1985.*

Raščlambom laži svjedoka u Izvješću i Miletićevoj knjizi Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja pokazuje kako su u «lažima o logoru Jasenovac» sudjelovali i mnogi drug (str. 35-36)i:

«Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži — onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (...) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kad se odnose na ustaše uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali kao nevjerodostojne u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su apsolutno pouzdanima u njihovim iskazima o ustašama.»

Mrkoci dokazuje – upravo raščlanjujući ove dokumente - da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Riffera *Grad mrtvih* napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje.

Na str. 44-45 Mrkoci konstatira:

Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca — ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni.

Najteže doba logora bilo je prvo — VIII. 1941. do II.1942., doba formiranja logora, doba Bročića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba — II.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.

Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti — i to naročito u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.

Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara — strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem području logora — tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici — strijeljane su skupine zatočenika.

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika — većina na razne načine

likvidirana, 1946. u travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunca, u srpnju ubijen 1, u studenom ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira.

Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjenim dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni — ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.»

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabraja sva istraživanja u kojima ukupno nije pronađeno ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava «Križnog puta» slučajno samo u Teznom kod Maribora, a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena «sasma slučajno» 1998. u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj kao točna prihvaćena brojka žrtava Jasenovca koju zagovaraju otac i sin Goldstein - od 80 do 100 tisuća. A to je brojka koja treba i dalje omogućavati “dokazivanje” genocidnosti hrvatskog naroda, jer se kao što Slavko Goldstein to kaže u *Globusu* od 10. siječnja 2003., može govoriti o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi". Tu njihovu brojku nazivam velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj knjizi Mrkoci nas upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju kao donju granicu mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49): «Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.» Inače, Ivan Stričić je u svojoj knjizi *Žrtvoslov Slunjskog kotara* pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo

onih koji su umrli ili se međusobno poubijali, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenađuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

«Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeva je procjena 5 puta veća, 1942. — 4 puta, 1943. — 50 puta, 1944. — 2 puta, 1945. — 3 puta, a ukupan zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH. a Žerjavićeva procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100%, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeva procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih "naučnika" izazvalo nelagodu.»

A odmah potom Mrkocijev zaključak pogađa u sam bit cijeloga problema broja žrtava Jasenovca:

«Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati — sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zem. komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži od najniže službene komunističke procjene!»

Inače kada se govori o logoru Jasenovac posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su – vjerujem – danas u Washingtonu. O tome ovih dana piše i dr. Ružica Čavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

«Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice sa tamnim tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan po imenu i prezimenu i ostalim generalijama svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige?»¹

¹ I dr. Milan Vuković u «Hrvatskom listu» 8. svibnja 2008. piše:

Zašto se ne zaviri u knjige evidencije o ulasku i izlasku logoraša u Jasenovcu? U tom se logoru vodila evidencija o logorašima, postojale su knjige o ulasku i sudbini logoraša. Upravo bi te knjige trebale pomoći da se ne izmišljaju neidentificirane žrtve logora i onih koji su živi napustili Jasenovac, ali razni politikanti ne spominje te knjige (...)

Naravno, nitko ih ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više «političko oružje par excellence» kako reče Mrkoci.

Isto tako, Miliša (novinar, Srbin, Đorđe Miliša u knjizi U mučilištu – paklu – Jasenovac, Zagreb, 1945. godine, op. J.P.) daje vrlo zanimljive podatke o pojedincima koji su prošli jasenovački logor; o dolasku i nazočnosti Međunarodne komisije u logoru koja je trebala dati istinitost o mučenju određenim međunarodnim asocijacijama koji su tu Komisiju poslali. On opisuje razne zamjene logoraša i slične akcije. Sve to vodi nas na zaključak da se u tom logoru vodila evidencija o logorašima. Upravo bi te knjige trebale pomoći da se ne izmišljaju neidentificirane žrtve logora i onih koji su živi napustili Jasenovac. Miliša u kategoriji onih koji su 'zamijenjeni' iz Jasenovca spominje i poznatoga borca u antiifašističkom pokretu Andriju Hebranga jer je i sam Hebrang bio logoraš Jasenovca. Upravo zato smiješno i neugodno djeluju izmišljene brojke dane nedavno u «Jutarnjem listu» gdje se ističu slijedeće mogućnosti žrtava:

59.188 – prema utvrđenju Statističkog zavoda SFRJ 1964. godine

83.000 – podatak dr. Bogoljuba Kočovića, znanstvenika i demografa UNESCO-a iz 1987. godine;

77.000 – tvrdnje skupine mladih beogradskih istraživača

80.000 – podatak Washingtonskog muzeja

Ovakvo cjenkanje, očito je, ne služi ničemu i nikomu. Upravo to ukazuje na nedostojno ponašanje i znanstvenika i onih koji se time koriste u neke svoje svrhe.

**ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL
HKV-A, 2009.**

**OTVORENO PISMO HRVATSKOG POKRETA ZA
ŽIVOT I OBITELJ**

Hrvatski pokret za život i obitelj
Maksimirska 51/II
10000 Zagreb
Tel/Fax: (01) 2316 014
Mob (dr. Čavar): 098 389 890
E-mail: hapok1990@hotmail.com

Zagreb, 14. 12. 2009.

Ministru pravosuđa Republike Hrvatske
Ivanu Šimonoviću
i državnom odvjetniku Republike Hrvatske
Mladenu Bajiću

OTVORENO PISMO

**ODMAH PODNESITE OSTAVKE NA SVOJE FUNKCIJE, ZBOG
MORALNE, POLITIČKE I PRAVNE BLAMAŽE DRŽAVNIH INSTITUCIJA
NA ČIJEM STE ČELU I TIME NANOŠENJA NESAGLEDIVE ŠTETE
VJERODOSTOJNOSTI VLADE REPUBLIKE HRVATSKE**

Obrazloženje:

Budući da ste svojim odlukama i nalogima više puta ponavljali policijsko nasilje nad najistaknutijim i najzaslužnijim časnicima osloboditeljske Hrvatske vojske iz obrambenog Domovinskog rata i nad njihovim obiteljima, radi pronalaženja navodnih topničkih dnevnika iz vremena osloboditeljske akcije "Oluja", zbog neutemeljenog zahtjeva tužitelja Sergeja Brammertza u haaškom procesu protiv hrvatskih generala Ante Gotovine, Mladena Markača i Ivana Čermaka, umjesto da ste utvrdili, u dobronamjernom razgovoru sa relevantnim časnicima Hrvatske vojske da se takvi posebni dnevnici nisu ni vodili, kao što ne zahtijevaju ni vojna pravila, a osobito, što svi znamo u Hrvatskoj, kao i u svijetu, da je Knin ostao gotovo sasvim bez razaranja;

- budući da ste višestruko prekršili sva moralna i ispravna politička načela, posebno što ste svojim odlukama o teroru i pretragama ureda i stanova članova braniteljskog tima generala Ante Gotovine u Hrvatskoj, na čelu sa odvjetnikom Marinom Ivanovićem, kojega ste i zatvarali na 24 sata, te mu zaplijenili sva računala i odvjetničku dokumentaciju u procesu obrane generala Gotovine;

- budući da ste neznačajki i neprofesionalno prekršili i poznate, te obvezujuće za Republiku Hrvatsku pravne norme i pravila Statuta Haaškoga suda, mimo naloga haaškoga sudskog vijeća, te doveli u vrlo neugodan položaj Vladu Republike Hrvatske, kao i nedužne generale Antu Gotovinu i Mladena Markača, da, pored svoga dosadašnjeg bespriješkornog i dostojanstvenog ponašanja na sudu, prosvjeduju odbijajući dolazak na sudske rasprave i tražeći zaštitu suda, na žalost od terora svoje vlade i države za koju su se najviše žrtvovali;

- budući da je haaško sudsko vijeće, na oštar podnesak branitelja optuženih, na čelu sa Lukom Mišetićem, izdalo obvezujući nalog Vladi Republike Hrvatske da se odmah prestane sa terorom nad braniteljskim timom u Republici Hrvatskoj;

- budući da ste, kao najodgovornije osobe za tako teško stanje, u kojem su se našli nedužni optuženici, njihovi branitelji, pa na svoj način i Vlada Republike Hrvatske, demonstrirali svoje profesionalno i stručno-pravno neznanje i nedopustivu površnost;

- budući da ste već prije i ranije, kod slanja generala u Haag, pokazali svoju moralnu neosjetljivost, kao i pravne neznanje, prihvaćajući lažne i neutemeljene monstruoze optužnice protiv hrvatskih generala i hrvatske države;

u ime Humanitarne udruge Hrvatskoga pokreta za život i obitelj, koja se zauzima za temeljno ljudsko pravo zaštite svakog ljudskog života, od samog začeca do naravnoga kraja, te osobna, obiteljska, kao i narodna ljudska prava, kao i sve druge duhovne i moralne vrijednosti, a također, kao žena, liječnica i majka trojice sinova, branitelja hrvatske domovine, zahtijevam da odmah podnesete ostavke na svoje položaje, te tako više ne otežavate položaj naših generala, istinskih junaka, koji već više od pet godina trpe u pritvoru Haaškoga suda i koje ste pretvorili u žrtve, i da svojim postupcima dalje ne sramotite hrvatski narod i hrvatsku državu!

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med.,
predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj

TKO SU PODLI KURVINI SINOVI?

Rasizam ili bolesni um Carle del Ponte?

Carla del Ponte u svojoj knjizi “Lov: Ja i ratni zločinci”, napisane uz pomoć Chucka Sudetica kaže da su se srbijanske vlasti otvoreno suprotstavljale Haaškom sudištu i da su nijekale njegovu nadležnost, a ona je na neki način poštovala njihovu otvorenost - za razliku od stavova Franje Tuđmana i njegovih suradnika. Oni su je, piše, dočekivali osmijesima, obećavali punu suradnju, a zatim “pribjegavali najpodlijim obmanama napadajući me iza leđa”. I citira (neimenovanoga) kanadskog tužitelja po kojemu su “Srbi kurvini sinovi, dok su Hrvati podli kurvini sinovi”. Na drugom mjestu piše o “mentalitetu balkanskih Slavena”.

Naravno, Carla del Ponte po običaju ne govori istinu kada govori o ponašanju dr. Tuđmana. Svima je dobro poznao da je on osporavao nadležnost Haaškog suda kada su u pitanju oslobodilačke akcije Hrvatske vojske o čemu govori i rezolucija Hrvatskog državnog sabora. Tuđman je i pred sudom u Haagu osporavao nadležnosti tog suda, a proces o Sub-poeni oko ratnog ministra Gojka Šuška je i dobio pred tim istim sudom. Carla del Ponte u svom izopačenom pogledu na svijet smatra da je suradnja doslovno izvršavanje njenih isto tako izopačenih zahtjeva. Zato je očito da je njena ogorčenost na Oca hrvatske države samo još jedno priznanje njegovoj politici zaštite državnih interesa.

Čak je možemo i opravdati jer je knjigu pisala poslije dugogodišnjeg podaničke politike onih koji su naslijedili hrvatskog predsjednika i vodili ovu državu. Ta politika dostigla je svoj vrhunac kada je ona u Hrvatskoj, kao vladarica Hrvatske, primala u posjet predsjednike države i vlade te iste države dajući im svakome po deset minuta. Tu je slavila i svoj rođendan uz pažnju kakva i dolikuje vladarima. Da se ne radi o nekome tako izopačenih pogleda bilo bi čudno zašto ona daje rasističku ocjenu za sve Hrvate tvrdeći da su podli kurvini sinovi (navođenje neidentificiranih izvora zapravo predstavlja iznošenje svojih stanovišta). Njen rasistički istup smeta čak i jednom Inoslavu Beškeru („Jutarnji list”, 1. 4. 2008.): *Naravno da bi takva rasistički formulirana predrasuda iz pera jednog tužioca trebala biti dovoljna da se ne samo zatvori knjiga u kojoj je tiskana, nego i da se zahtijeva poništenje procesa koje je inicirao. Tom rečenicom se Carla Del Ponte definitivno svrstava u isti svjetonazor koji je iznjedrio postjugoslavenske ratove, uz ključnu razliku da nije ni činila ni naručila ratne zločine.*

Čitajući drugi dio ovog citata moglo bi se pomisliti da Bešker misli na agresora i velikosrpsku genocidnu politiku da on svoj članak ne počinje ovako:

Carla Del Ponte i dalje čvrsto zastupa i argumentira tvrdnju da je tadašnji predsjednik Franjo Tuđman projektirao i vodio zločinački pothvat kojemu je svrha bila etničko čišćenje Srba iz Hrvatske te Srba i Bošnjaka iz dijelova BiH koje je htio pripojiti Hrvatskoj. To bi hrvatskim čitateljima mogla biti najznačajnija poruka njezine knjige (istakao J.P.).

Čini se da su Beškeru obje strane te koje su činili i naručivali ratne zločine. A znamo da ratne zločine čini agresor, zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane od agresije.

A Carla del Ponte i Sud u Haagu su uveli nešto novo u praksi najviših svjetskih institucija – nazvao bih ga - ZLOČIN KOME JE RAT POVOD. Sud u Haagu kao cjelina, a posebice Tužiteljstvo i sama Carla del Ponte su tipični primjeri takvih zločinaca. Na prošlom našem skupu sam obrazložio zašto taj sud više nije sramotni nego je zločinački. Na našem trećem skupu je predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske prof. emeritus Željko Horvatić izjavio kako Vijeće sigurnosti ne bi trebalo dopustiti najavljeni odlazak glavne tužiteljice Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju Carle Del Ponte s te dužnosti bez utvrđivanja njezine odgovornosti za, kako je rekao, nestručnost i zlorabu ovlasti i trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe. Već samo to je zločin, mada je to ponajmanji dio onoga za što bi Carla del Ponte trebala odgovarati.

Ivica Marijačić u «Hrvatskom listu» od 29. svibnja 2008. piše kako je zapravo «zločin bio optužiti Gotovinu, zločin je suditi mu, a nije manje zločin prihvatiti i opravdavati tu optužnicu kao što čini u Hrvatskoj i dan danas jedan njezin dio». Doista je zločinačka djelatnost Haaškog suda najuočljivija na slučaju generala Gotovine zahvaljujući američkim odvjetnicima Gregu Kehoeu i Luki Mišetiću. Evo kako to opisuje Mate Kovačević («Hrvatski list», 22. svibnja 2008.):

Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor. koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadaju na Knin. Suočen s dokazima. zaključio je na kraju, kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru Jug Andnes Dreyer ustrajavao je u kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske. general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza. Nakon lažnoga svjedočenja u Haagu, dovedena mu je u pitanje vojna karijera u nacionalnoj vojsci. Kad se ovih dana, očito ucijenjen. bivši pripadnik HV-a Vladimir Gojanović, nakon protuispitivanja nije mogao sjetiti gotovo niti jednog imena relevantnog za događaje o kojima je svjedočio dan ranije, utvrdilo se kako krunski svjedok uopće nije sudjelovao u Oluji.

Ne treba ni spomenuti kako je zločin svjesno korištenje lažnih svjedoka, kao što to očito čine u Haagu. Interesantno je kako se hrvatskim ljevičarima, kao Beškeru, rasizam svodi samo na izričaj, a svjesno rasističko djelovanje prema jednom

narodu, koji je već tako očito samo iz postupaka Tužiteljstva, njima ne znači ništa. Dapače mnogi i podržavaju taj sud.

U isto vrijeme isti takav zločin se događa u Haagu kroz suđenje generalu Praljku i ostalim Hrvatima iz BiH. Slično Gotovininim odvjeticima i general Praljak raskrinkava svjedoke tužiteljstva.

Netko može primijetiti da bi se taj zločinački karakter trebao odnositi samo na Tužiteljstvo. Pa sud može još uvijek osloboditi i Gotovinu i Praljka i ostale. Da, ali to nisu jedina suđenja. Zar Sud nije osudio Darija Kordića na 25 godina robije, a da mu niti jedan zločin nije dokazan – jer nisu ni mogli dokazati nešto čega nije ni bilo.

Jesu li «podli kurvini sinovi» Mesić, Račan, Sanader?

Kovačević također piše:

Zbog straha da se pred sudom ne raskrinkaju ranija lažna svjedočenja. Tužiteljstvo je odustalo od svjedoka Mesića u postupku protiv generala Slobodana Praljka. Raskrinkavanje krivokletnika vrbovanih na najvišoj razini, što se zahvaljujući odvjeticima generala Gotovine sad i u javnosti može pratiti. Hrvati s punim pravom sumnjaju u sve dosadašnje presude Haaškoga suda.

Upravo je Mesićevo lažno svjedočenje o navodnoj agresiji Hrvatske na BiH bila osnova da se osudi Kordić. A to je stravičan zločin toga suda! Evo što o tome piše prof. dr. Miroslav Tuđman («Hrvatski list, 15. svibnja 2008.):

Imate jednog predsjednika koji je glavni svjedok optužbe u slučaju Blaškić, a trebao je biti i u slučaju Praljka, Prlića i ostalih. U Haagu su, međutim, procijenili da bi to bila katastrofa pa se nije pojavio. Bio je najavljen, ali neće doći jer su znali da ga obrane optuženika čekaju s posebnom spremnošću i užitkom za protuispitivanje. To bi, i za njega i za tužitelja, bila katastrofa. Tužitelji su predložili da njegovo svjedočenje u slučaju Blaškić uđe kao dokument, obrana se usprotivila, a Sud je prihvatio stajalište obrane. Dakle, više ni Haag ne može računati na takvo svjedočenje.

Dakle ne smeta im što je Mesić lažno svjedočio, što su ljudi zbog toga robijali i još uvijek robijaju. Žao im je što te laži ne mogu i dalje koristiti.

Bit će interesantno pratiti razvoj događaja na tim suđenjima. Da je iole inteligentnija Carla del Ponte je mogla preimenovati «podle kurvine sinove» jednostavno ukazujući na činjenicu da u njenim optužnicama nema ništa više od onoga što je davno prije nje izrekao Stjepan Mesić kao predsjednik RH. O tome nas upozoravaju i Mate Kovačević u istom tekstu i prof. dr. Miroslav Tuđman u «Hrvatskom listu» od 15. svibnja 2008.:

U poduljem mimohodu kao rodonačelnik krivokletstva stupio je još 1998. sadašnji predsjednik republike Stjepan Mesić, zbog čijih su tajnih svjedočenja, čak i novinari došli na crne liste Tužiteljstva, a oni koji su se usudili upozoriti na krivotvorine, završili su kao 'podli kurvini sinovi' pred Haaškim sudom. Kako i dalje nije uputno citirati svjedočenje, zainteresirani za izvore optužnica protiv hrvatskih generala u Haagu, mogu pogledati internetsku stranicu hrvatskoga predsjednika <http://www.predsjednik.hr> i tekst njegova predavanja održanoga 2. studenoga 2000. u švicarskom gradu Widenmoosu, pod naslovom 'Nastanak

samostalne Hrvatske'. U tom govoru Mesić tvrdi 'da je politika Franje Tuđmana uključivala u sebi i aspiracije prema tuđim teritorijima,' Zbog pokušaja, kako kaže, da pripoji dio susjedne međunarodno priznate BiH, Hrvatska se dovela u praktičnu izolaciju. A zato što je tu ambiciju pokušala ostvariti i silom oružja, u očima mnogih pretvorila se iz žrtve agresije sama u agresora'. Mesić dalje navodi, kako je 'druga tamna mrlja na režimu Franje Tuđmana odnos prema Srbima u Hrvatskoj. ustvrdivši kako je Tuđman 'rat iskoristio da smanji njihov broj u skladu sa svojim zamislima da u Hrvatskoj ne treba biti više od 3 posto Srba u ukupnom korpusu stanovnika. Iz spomenutih izjava, tužiteljica Carle Del Ponte, koja sve Hrvate općenito smatra "podlim kurvinim sinovima', sastavila je glavne optužnice protiv hrvatskoga političkoga i vojnog vodstva za zločinačke pothvate i agresiju na tzv. republiku srpsku krajinu odnosno BiH.

Miroslav Tuđman spominje iste tvrdnje i u predavanjima održanim u Austriji i Kini pa konstatira:

Tako tvrde informacije ne postoje ni u optužnici protiv hrvatskih generala. Ponavljam, takve izjave su i danas na Mesićevoj web stranici. To su predavanja u Švicarskoj studeni 2000 godine u Austriji u veljači 2001., zatim u svibnju 2002. godine u Kini. A on je iznosio takva stajališta prije nego što su se takve kvalifikacije pojavile u optužnicama protiv Gotovine, Markača i Čermaka i u optužnicama protiv generala Praljka i ostale petorice iz BiH. Sjedne strane taj govor je bio uvertira, ali s druge postoji još nešto: optužnica za zločinački pothvat i tzv. zločinačku organizaciju argumentira se isključivo transkriptima. Predsjednik Tuđman je napisao na tisuće stranica tekstova, održao na tisuće govora... Ni u tekstovima ni u govorima nema nijedne formulacije na koju bi se formulacije o etničkom čišćenju kao cilju, koje je iznio Mesić, a Tužiteljstvo prihvatilo, mogle vezati. A sami ti transkripti, od Brijunskog pa nadalje su falsifikati, to su takva natezanja u interpretacijama da to normalan čovjek ne može prihvatiti. Od 2000. godine imate manipulaciju njima, njihovo izravno dostavljanje tužiteljstvu, zatim je nešto išlo preko medija, primarno Mesićevih, Nacionala i Ferala, pa onda, u manjoj mjeri, preko Globusa i Jutarnjeg lista. Iako su Brijunski transkripti formalno deklasificirani krajem 2004. godine, oni su se pojavili dvije godine prije. Milošević ih je koristio u svojoj obrani, ne samo Brijunski transkript, nego i još neke koji se javljaju u optužnici protiv Gotovine i drugih. U predraspravnom govoru haaški je tužitelj u slučaju Gotovina citirao 17 transkripata. Dakle, došli su u Haag i prije deklasifikacije, bez obzira na odluku Vlade iz 2001. godine da Mesić mora predati transkripte, odnosno arhivu Ureda predsjednika. On je rekao da on to ne predaje zato što nema garancije da će se „s dužnom kriminalističkom odgovornošću odnositi prema toj arhivi". Arhiva je predana tek 2005. i 2006. godine. Prema tome, odgovornost za ilegalno i nezakonito dostavljanje transkripata leži na Uredu predsjednika.

Vratimo se Beškerovim navodima iz knjige Carle del Ponte:

Del Ponte kaže da se Račan uhvatio rukama za glavu i zavapio: "O, ne!", netom je spomenula generala Janka Bobetka. Piše da je od Račana zahtijevala da Bobetka stavi pod policijski nadzor i da pazi da ne uteče. Račan joj je, piše, priznao da su Bobetkovi memoari praktično priznanje njegove odgovornosti. Ipak,

rekao je: “Ako surađujem s Vama u tome, moja vlada pada. Želite li da moja vlada padne?” I tako desetak puta. (...) Del Ponte je natenane ispriopovijedala kako je u svibnju 2000. u krajnjoj tajnosti u Samoboru studirana arhiva HVO-a, kako je 23. svibnja objavljen članak o toj operaciji te kako je Vlada poslala specijalce da čuvaju kuću u Samoboru kako vojnici ne bi uništili dokumente. Opis podsjeća na državne udare. Račan obećava prenošenje svih dokumenata u Državni arhiv, gdje će postati dostupni i haškom Tužilaštvu, koje ih je zatim “godinama proučavalo”, piše Del Ponte. Odmah zatim Račan je obaviješten da je tajno optužen Gotovina, koji je zatim utekao iz Hrvatske. Račan je vapio da “nije pravedno da sudbina Hrvatske ovisi o tom jednom čovjeku”, ali je Mesić isti dan obavijestio Del Ponte da Račanova vlada nije obustavila financijska davanja Gotovini niti mu je zaplijenila imetak.

Navod koji izvrsno opisuje kako će i Mesić i Račan zbog vlasti optužiti bilo koga. I generala Bobetka (Račan) i jedan drugoga (Mesić). Međutim odgovornost Račana nije mnogo manja od Mesićeve. To ponajbolje opisuje dr. Milan Vuković. Pa iako on te svoje stavove iznosi u svojim raščlambama na ovim skupovima ja ću ovdje dati poveći dio njegova intervjua u «Fokusu» 2. svibnja 2008.:

- Jeste li mogli vjerovati u ovaj nevjerojatan razvoj događaja?
- Do toga nije smjelo doći i tkogod želi istinu lako će se uvjeriti da je Hrvatska tek nakon radikalne promjene nositelja vlasti iz godine 2000. postala talac Haaškoga suda. Od tada u svojim bitnim odlukama vlast ne zastupa vitalne hrvatske interese i događa se ovo o čemu govorimo. Hrvatska je bila jedna između prvih država koja je tražila da se utemelji Haaški sud, jer je predsjednik Tuđman u obrazloženju toga traženja naveo da je potrebno utemeljiti taj sud kako bi se kaznio agresor i onemogućila daljnja djelovanja agresora na uništenju hrvatskih povijesnih spomenika, mjesta, ubijanja ljudi itd.

Međutim, za Haaški sud je vrlo značajna činjenica da do godine 2000. nitko od hrvatskog rukovodstva vojnog i političkog nije bio u Haagu optužen niti je bio u Haagu u zatvoru. Naime ispušta se iz vida činjenica da je Hrvatski državni sabor 24. kolovoza 1990. donio Rezoluciju o zaštiti ustavnog, demokratskog poretka i nacionalnih prava u Hrvatskoj. Ta je rezolucija bila donesena da bi se na neki način poslije pobune Srba u Kninu 17. kolovoza 1990. smirile te situacije i da bi se one dovele u nekakvu drukčiju poziciju, a ne da se moraju, naprimjer, voditi ratne operacije.

- Ističete prijelomno razdoblje nakon kojega dolazi do neželjenog preokreta u tretmanu Haaškoga tribunala. Kada je to točno bilo?
- Poslije godine 2000. mi imamo jednu poraznu situaciju u društvu. Već 14. travnja 2000. Hrvatski sabor donosi Deklaraciju o suradnji s Haaškim sudom gdje se u točki 3 izričito navodi: “Republika Hrvatska ne dovodi u pitanje pravo Suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata, obvezujući se istovremeno za odgovarajući suradnički odnos u kaznenom progonu i suđenju optuženima za ratne zločine.” Ako se uzme ovakvo stajalište Hrvatskog sabora od 14. travnja 2000. i usporedi s izričitim stajalištem također Hrvatskog državnog

sabora, ali od 5. ožujka 1999. onda svima može biti jasno koliko je nova politička garnitura nanijela štete vlastitoj državi.

• U čemu se razlikuju ta dva dokumenta najvišeg državnog zakonodavnog tijela?
- U svemu. Ali dovoljno je navesti samo točku 1 Rezolucije o suradnji s Haaškim sudom od 5. ožujka 1999. koja kaže: "Hrvatski državni sabor utvrđuje da su iznevjerena očekivanja Republike Hrvatske da će Tužiteljstvo i Međunarodni kazneni sud u Haagu, vodeći se jedino načelima pravde brzo i bez odugovlačenja provesti istrage, optužiti i suditi i kazniti djela ratnih i drugih teških zločina počinjenih nad hrvatskim narodom i drugima nesrpskim pučanstvom za vrijeme agresije Srbije i Crne na Hrvatsku i tijekom oružanih pobuna u Hrvatskoj". Prema tome, tu se razumno postavlja pitanje što se je to dogodilo od 5. ožujka 1999. do 14. travnja 2000. i otkud tolika promjena. Dolaskom nove vlasti Saboru se oduzima pridjev hrvatski i kao takav on s lakoćom zaključuje kako "RH ne dovodi u pitanje pravo Suda da pokreće postupke utvrđivanja odgovornosti za zločine počinjene za vrijeme i neposredno nakon završetka Domovinskog rata".

• Je li tada "Oluja" izručena Haagu?

- Tako je, tada se prvi puta optužuje i Oluja, Medački džep, Maslenica i sve moguće hrvatske vojne akcije. Ta činjenica je sada daleko više došla u pitanje brzinom kojom se neke stvari u Hrvatskoj događaju poslije 14. travnja 2000. Naprimjer, aktualni predsjednik države Stipe Mesić 27. travnja 2000. daje Carli del Ponte transkripte predsjednika Tuđmana i to neselektivno, onako u "u štupure".

• Što nakon toga čini tužiteljica?

- Ona, odobrovoljena gomilom transkripata, već u lipnju 2000. obaviješćuje predsjednika Vlade Ivicu Račana o namjeri uhićenja Ante Gotovine. Poslije tih transkripata u kolovozu 2002. u Hrvatskoj imamo optužnicu protiv generala Bobetka, koja mora se to priznati, ne optužuje Bobetka za "zajednički zločinački pothvat", nego ga optužuje za druga kaznena djela i o tome postoji opsežna dokumentacija u hrvatskom tisku i tako dalje.

• Pokušava li u to vrijeme ijedna relevantna državna institucija reagirati na postojeće kršenje pravde?

- Ustavni sud RH pokušava na to reagirati i na neki način staviti stvari na svoje mjesto. Imamo izvješće Ustavnog suda od 12. studenoga 2002. sa stajalištem koje će itekako uzbuniti hrvatsku javnost, ali stajalište koje je takvoga sadržaja da ono zahtijeva od svih i fizičkih i pravnih osoba u Hrvatskoj određenu akciju. Hrvatske oružane snage su legitimno oslobađale okupirani prostor RH i zato njihovo djelovanje Ustavni sud drži u skladu s provedbom i zaštitom Ustava.

• Nije li to bilo samo mrtvo slovo na papiru?

- U stvarnosti da. Iako su odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatne i dužne su ih provoditi fizičke i pravne osobe kao i sva tijela državne vlasti, lokalne i područne regionalne samouprave u okviru svoga ustavnog i zakonitog djelovanja, a Vlada RH preko tijela državne uprave osigurava provedbu odluka i rješenja Ustavnoga suda!

Čak nitko, osim Narodnih novina, ne objavljuje stajalište najviše pravne institucije u državi. Uz to se događaju sasvim suprotne akcije.

- *Koje akcije?*

- Tadašnji predsjednik Vlade, pokojni Račan, u Vladinim prostorijama održava sastanak s engleskim veleposlanikom Nicholasom Jarroldom, njegovim pravnim i političkim savjetnikom i predstavnikom Britanske obavještajne službe Gilleom Longhleyem i članom Britanske obavještajne službe g. Boydonom, i to 5. veljače 2003. Uz obrazloženje da je taj susret održan "radi traganja za optuženikom Međunarodnoga kaznenog suda u Den Haagu hrvatskim generalom Antom Gotovinom". Dakle, četiri mjeseca poslije stajališta Ustavnoga suda Račan prima spomenutu gospodu.

- *S kakvim obrazloženjem?*

- Ističe se "spremnost hrvatskih vlasti za razmjenu saznanja o slučaju Gotovina s relevantnim inozemnim službama", a posebno je istaknuta "stručnost i iskustvo britanskih službi, uzevši u obzir dobre odnose RH s Velikom Britanijom i želju Vlade RH da te odnose unapređuje". Velepolsanik Jarrold je bez ikava oklijevanja istaknuo spremnost Velike Britanije da Republici Hrvatskoj pruži svu potrebnu pomoć u navedenom predmetu i s tim ciljem je preporučio svoje suradnike kao osobe za suradnju u ovom predmetu.

- *U čemu se sastojala "engleska pomoć"?*

- Vrlo je zanimljiva stvar da je rezultat te engleske "pomoći" zapravo rezultirao izmjenom optužnice protiv Gotovine i generala 8. ili 10. veljače 2004. U optužnicu se tada unosi tzv. pravna figura engleskog prava o "zajedničkom zločinačkom pothvatu" i Carla del Ponte tu pravnu figuru engleskog prava unosi u optužnicu protiv Gotovine i generala. Njima se u "zajedničkom zločinačkom pothvatu" spočitava da cilj nije bila obrana Hrvatske i pobjeda nad agresorom, nego istjerivanje Srba iz Hrvatske.

- *Beograd vješto montira takve kvalifikacije?*

- Da, tu je pravnu kvalifikaciju etničkog čišćenja Srba naglašavao Vuk Drašković u knjizi *Podsećanja* izašloj 2001., a u kojoj on objavljuje i svoj govor održan na četničkom skupu 6. ožujka 1993. u kojem između ostaloga tvrdi: "Samo dva puta za minulih jedanaest vekova, 1941. i 1991. Hrvati su se našli u šansi da stvore sebi državu i oba su puta zbog nemanja državotvorne svesti i odgovornosti posegnuli za etničkim čišćenjem Srba, za logorima, maljem i nožem" (str. 155).

- *Objavom knjige bivše haaške tužiteljice doznajemo li zapravo najviše o tome tko je ona?*

- Očito, Carla del Ponte sebe razotkriva u knjizi *Lov, ja i ratni zločinci*, naglašavajući određene pikanterije koje odražavaju veliku problematičnost shvaćanja dužnosti koju je Del Ponte obnašala dugi niz godina kao glavna haaška tužiteljica. Koliko će hrvatska stručna javnost i kako reagirati na tu pojavu Carline knjige, ja ne znam, ali do danas nisam vidio ni čuo kako bi relevantni prigovori išli u pravcu traženja njezine nedostojnosti kod švicarskih vlasti da bude veleposlanica u Argentini; a drugo Vijeće sigurnosti bi moralo povući neke konzekvenije zbog takva ponašanja glavne tužiteljice.

- *Carla del Ponte u svojoj knjizi piše da joj je Mesić javljao što radi Račan? Kako to komentirate?*

- *To su takve situacije u kojima bi Predsjednik Republike morao reagirati i postaviti Carli del Ponte pitanje je li to točno ili nije. Jer ako bi to bilo točno, onda je to nezgodno za Predsjednika. Ako ne bi bilo točno, onda bi on trebao reagirati i tražiti sankcije protiv Carle.*

Mesić mora razjasniti što se tada događalo. Javnost i svi građani, na koje se redovito poziva, zaslužuju znati istinu.

Dakle Račanova uloga presudna je upravo u prepuštanju nadležnosti Haaškom sudu nad hrvatskim oslobodilačkim akcijama. Naš veliki književnik Ivan Aralica bio je tada potpredsjednik Županijskog doma Hrvatskog državnog sabora. Račan je tada sazvao sastanak rukovodstva Države gdje je to obrazložio. To me se posebno žestoko suprotstavio tadašnji potpredsjednik Zastupničkog doma Sabora Ivić Pašalić. Prema Aralici sve neugodnosti i napade koje je Pašalić od tada doživio do današnjih dana posljedica je tog njegovog čina. Ono što je interesantno da ga je nedugo poslije toga s mjesta potpredsjednika smijenio predsjednik njegove stranke, dakle Tuđmanov nasljednik na čelu HDZ-a dr. Ivo Sanader. Još prije dolaska dr. Sanadera na vlast 2003. godine objavio sam tekst «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?» («Fokus», 18. srpnja 2003.), sa slijedećim odgovorom u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Dakle, Araličina priča samo je potvrda onoga o čemu sam tada pisao. Zapravo sam u tekstu dao raščlambu raznih izjava dr. Sanadera iz kojih je već tada slijedio takav zaključak. To se najbolje vidi ako se usporedi ono što je u gornjem intervjuu govorio dr. Vuković sa slijedećim primjerom iz tog članka. Mesić je tada izjavio kako je za sudbinu generala Gotovine kriv HDZ i Tuđman osobno jer mu, eto, 1998. godine nisu dopustili dokazati svoju nevinost. Glupost jednog pravника koji govori o dokazivanju nevinosti ne treba ni komentirati, ali uvredljivo je za samog generala koji se sigurno ne bi odazvao takvom pozivu, kao što nije ni ministar Šušak, pa je Hrvatska sam spor i dobila. A što je rečeno u samoj Rezoluciji o suradnji s Haaškim sudom od 5. ožujka 1999. naveo je dr. Vuković. Tada je Sanader u TV emisiji *Meridijan* tvrdio kako za to što nije omogućeno Gotovini da dokaže svoju nevinost 1998. godine nije kriv HDZ, nego oni koji su bili tada oko Tuđmana, a koji su danas napustili HDZ. Dakle Rezolucija koju je donio Sabor i koju navodi dr. Vuković je očito pogrešna i Mesiću i Sanaderu, s tom razlikom što se samo ne slažu u pitanju odgovornosti za istu.

Danas već znamo kako je po dolasku takvog HDZ-a na vlast jedina promjena bila u još većoj suradnji s Haagom. Račan nije smio uhapsiti Gotovinu, ali je to uspjelo Sanaderu, tj. kako piše Carla del Ponte a prenosi Bešker:

I taman dok Carla Del Ponte viče na Lajola (tadašnji šef vatikanske diplomacije Giovanni Lajola, op. J.P.) da zna da je Gotovina u franjevačkom samostanu, Sanader joj javlja da je lociran na Kanarima.

Tako je Sanader završio operaciju oduzimana ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Sjetimo se akcijskog plana, davanje vjerodostojnosti falsificiranom Brijunskom transkriptu, hapšenja novinara itd.

Sudovi u Rijeci, Splitu, Zagrebu...

Upravo Sanader može ponajbolje iskoristiti činjenicu da mnogima i u svijetu Sud u Haagu postaje sve više i više simbol nečega nečasnoga.

Još prije nekoliko godina upozoravao sam da je iz Tužiteljstva Suda u Haagu otišlo preko tridesetak zaposlenika koji su postali svjesni da rad Tužiteljstva nema veze s pravom i da će im rad u tom sudu biti crna mrlja u njihovim karijerama. Drugi su progovorili pošto su im istekli mandati za rad u Sudu. Na našem prethodnim skupovima govorili smo o pismu glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i o izjavama istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Knjiga «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A knjiga same Carle del Ponte s rasističkim izjavama kruna je na sve to.

Jasno je da to može i ima i svojih dobrih strana na sam rad Suda u Haagu. Znamo da je SAD dozvolila da njihovi časnici svjedoče u korist generala Gotovine. Uz sjajan posao njegovih odvjetnika to može dovesti do oslobađajuće presude. U tom slučaju nema dvojbe da će se kod nas to pripisivati uspješnoj hrvatskoj politici. Možda je naznaka za tako nešto i činjenica da se Sanaderova vlada sjetila velikog ratnog ministra Gojka Šuška, pa je na otkrivanje njegova spomenika poslala ministra Čobankovića. Ali za svaki slučaj da se nekome ne zamjere nisu poslali ministra obrane, ili su, zbog toga što mu od momenta kada su došli na vlast nisu ni cvijeće na grob stavili, zaboravili što je on bio u Vladi. Bilo kako bilo oslobađanje Gotovine sigurno će moći iskoristiti samo Sanader.

A hoće li biti oslobođen tek ćemo vidjeti. Znamo kakvima je sve pritiscima bila izložena Hrvatska zbog njega. O istim takvim pritiscima tijekom drugog suđenja generalu Norcu (sjetimo se da je tada «dokaz» bila krivotvorena kazeta i nitko do danas nije osuđen zbog toga) piše Mate Kovačević u «Hrvatskom listu» od 29. svibnja 2008.:

Ako se izuzme jedan dio domaćih medija te aktualni šef države, pokrovitelj političkoga procesa protiv generala Norca je Europska unija, što potvrđuju i javni istupi šefa izaslanstva Europskoga povjerenstva Vincenta Degerta. Tijekom spomenutoga procesa, on je sud više puta javno pozivao kako je slučaj 'Ademi-Norac' test slučaj za hrvatsko pravosuđe. Tako je hrvatsko članstvo u Europskoj uniji uvjetovano unaprijed donesenom presudom, što je i proistječe iz Degertovih riječi, kako će se hrvatski napredak procjenjivati tek s obzirom na to kako će teći suđenje. Budući je optužnica preuzeta od Haaškoga tužiteljstva, tako su birani i svjedoci koji su trebali potvrditi teze tamošnjeg Tužiteljstva, a zbog očitih protuslovlja i naravno neodrživosti optužnice, domaće je tužiteljstvo po uzoru na ono iz Haaga, nekoliko puta mijenjalo sadržaj optužnice. Kako bi se potkrijepila teza o dvostrukom lancu zapovijedanja, trebalo je napraviti raskol između dvojice generala. Tako je očito ucijenjen bivši časnik JNA Rahim Ademi, najprije priznao da su u operaciji počinjeni zločini što je u završnom dijelu svoje obrane posebno naglasio, ispričavši se navodnim civilnim i vojnim žrtvama. Tim je činom, zapravo i načelno podupro agresiju svoje bivše armije (JNA) i Beograda na Hrvatsku. Optuživši generale Mirka Norca i Janka Bobetka za paralelno zapovijedanje,

opravdao je i temelje optužnice protiv generala Gotovine u Haagu, kojem se sudi za sudioništvo u zločinačkoj organizaciji, koja je navodno izvela zločinački pothvat na čelu s predsjednikom Tuđmanom i ministrom obrane Gojkom Šuškom. Uporaba i krađa dokumentacije, na stoje u završnici svoje obrane upozorio general Norac, samo je preslikani dio igara koje su se vodile i oko tzv. Brijunskoga transkripta u Haagu.

Inače Kovačević upozorava kako je u ovom procesu korišteno sve što je poznato iz antihrvatskih djelatnosti od svjedočenja kanadskih časnika, za koje je u Haagu pokazano da su sve drugo samo ne časni, do pripisivanja hrvatskim vojnicima ono što je tradicija kod Srba i koje opisuju u svojim narodnim pjesmama kao obavezna lektira osmoškolicima (nabijanje žive žene na kolac i sl.).

Poznato je da je tužitelj u ovom procesu govorio o «zauzetim prostorima» čime je prekršio Ustav ove države i pokazao nepoštivanje mišljenja Vrhovnog suda RH o kojemu je govorio dr. Vuković. Taj sud je pokazao i nepoštivanje međunarodnih normi jer im postoje nekakvi «naoružani civili». Ali s obzirom da je izvršavao zahtjeve Vincenta Degerta i hrvatskih vlasti sigurno neće odgovarati. Norac hoće! U «Hrvatskom listu» od 5. lipnja 2008. tiskan je tekst Ivce Marijačića o ovom suđenju s karakterističnim naslovom: *Pravosudni zločin nad generalom Mirkom Norcem*». I naslovnica je u istom tonu: *Zločin a ne pravda / Norac osuđen samo zato što je Hrvat / Hrvatska osudila Mirka Norca na 19 godina, Haag Veselina Šljivančanina za Ovčaru na pet godina, Srbija Milana Bulića na dvije godine za egzekucije na Ovčari...* To je još jedna potvrda kako ljudi sve više i više u Hrvatskoj (vjerujem i u svijetu) dolaze do spoznaje o zločinačkim nakanama i Suda u Haagu i njegovih satelitskih sudova u Rijeci, Splitu, Zagrebu ...

Međutim, gore spomenute presude jasno pokazuju kako smo bili u pravu kada smo razlikovali *ratni zločin* koji čine agresori i *zločin u ratu* koji mogu učiniti branitelji. Naime, za svjetske moćnike, Sud u Haagu i slične sudove u Hrvatskoj agresor je Hrvatska a žrtva Jugoslavija! Otud i takove presude!

Zaključak

U Predgovoru svoje knjige «Zločinački sud u Haagu», koja će uskoro izići iz tiska, sam napisao:

A davno sam napisao da osoba koja oslobađanje vlastita teritorija, dakle nešto što je po međunarodnom pravu i po Ustavu svake države pa i RH pravo i obveza, proglasi «zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije» ne može biti normalna osoba. Smatrao sam da je plod bolesna uma vjerovati kako hrvatski narod nije oslobađao svoja okupirana područja zbog toga nego zato da bi etnički očistio taj prostor od onih koji su taj prostor već etnički očistili od Hrvata. Pitao sam se kako je moguće da Vijeće sigurnosti nije poslalo takvu svoju službenicu na psihijatrijsko liječenje. Da je to učinilo, ne bi Del Ponte morala napisati knjigu iz koje je vidljivo kako patološki mrzi Hrvate, te «podmukle kurvine sinove».

Naravno da to nisu mogli učiniti kada je Del Ponte i postavljena na to mjesto da bi uradila upravo to što je uradila. Pa nije ona mogla sve to postići da nije sprovodila politiku svjetskih moćnika. Znamo na primjer da su Britanci bili ti koji su inzistirali da se u Rezoluciji Vijeća sigurnosti uz ratne zločince Karadžića i

Mladića stavi i general Gotovina. Uz stvarne ratne zločince stavili su čovjeka koji je jedan od najzaslužnijih što je spriječen genocid nad Bihaćem, dakle još veći genocid od onoga što je načinjen u Srebrenici. Učinio je ono što su trebali učiniti oni u Srebrenici. Njihov posao je odradio i u Bihaću. I zato im je ratni zločinac! Zato ne čudi što je Sud u Hagu, taj zločinački sud, osudio Darija Kordića na drastičnih 25 godina robije bez ikakvog dokaza krivnje (osim što mu je dokazano da je Hrvat). Pa i on je zaštitio jednu od UN-a «zaštićenih enklava».

Dakle nema dvojbe o zločinačkom karakteru Suda u Haagu kome je zadaća – kako možemo zaključiti iz knjige Carle del Ponte – dokazati da su Hrvati podmukli kurvini sinovi. Hrvatima, po tom sudu, dakle nije cilj osloboditi svoje okupirane prostore već im je cilj protjerati one koji su te prostore okupirali. I to zato što su ti koji su taj prostor etnički očistili od Hrvata - druge vjere.

Je li bilo u povijesti većeg zločinačkog pothvata od toga što radi ovaj Sud? A mi živimo tako da su mnogi Hrvati to prihvatili. U Saboru sjede samo oni koji su to prihvatili.

Treba li ovome uopće nešto dodati? Možda samo ovo:

Najčešći je slučaj da ljudi ponajbolje opisuju sami sebe preko svojih tvrdnji o drugima. Zar za rad Haaškog suda, posebice njegovog Tužiteljstva i same Carle del Ponte i svih onih koji im pomažu u zločinačkom radu nije ponajbolji opis upravo taj o podlim kurvinim sinovima? Da, zar nije tako očito da se radi o bolesnim umovima i/ili krajnje podlim osobama?

Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganje na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2007 .

KNJIGA RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

SUD U HAAGU – NAPAD NA HRVATSKE VRIJEDNOSTI

1. Uvod

„Obilježavanjem 20. obljetnice obrane Zadra i okolice vidimo da veličina naroda nije u njegovoj brojnosti i vojnoj nadmoći, nego u snazi duha i vjere. Kad je agresor počeo uništavati što nam je najmilije, ljude, crkve, spomenike, škole, poduzeća, razbuktao je što je živjelo duboko u našem srcu, a to su vjera, hrabrost, želja za slobodom. Jer čovjek je za slobodu stvoren“, poručio je biskup Jezerinac, istaknuvši da se u prigodi te obljetnice „sjećamo svih hrabrih ljudi koji su se agresoru oduprli s krunicom u ruci i iznjedrili velikog generala koji nepravedno leži u zatvoru u Hagu.“

Čini mi se da je naš biskup rekao sve o čemu vam trebam govoriti. Iznova nas je podsjetio kako su najveće hrvatske vrijednosti naši ljudi. Spomenuo je i velikog generala Gotovinu, koji nepravedno leži u Haagu. Tamo je nepravedno kao jedan od simbola haaškog napada na hrvatske vrijednosti.

Spomenuo je i hrvatske vrjednote: vjeru, hrabrost, želju za slobodom. Zašto hrvatske, možete me upitati. Pa, mi smo u Domovinskom ratu pokazali da smo skoro svi bili spremni dati svoje živote za slobodu svoga naroda. Tko se time može danas pohvaliti? Sve se vrijeme borimo da očuvamo vrjednote koje bi trebale biti univerzalne – ali više nisu.

Ili jednostavno, hrvatske su zbog riječi bivšega francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu.² Rekao je da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.

U knjizi „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?“ dao sam i druge slične izjave. Naravno, moram ponovno naglasiti kako nas je

² *Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.

papa Ivan Pavao II proglasio 'narodom nade'. Za svoj stoti posjet izabrao je Hrvatsku i prva poruka – ona u Dubrovniku – bila mu je o vrijednosti slobode.

Uostalom, hrvatskim vrjednotama posvećena je moja knjiga tiskana 2007. godine. Kao i biskupu Jezerincu, obrana naših vrjednota osnovna je zadaća mnogobrojnim državotvornim Hrvatima.

Davno sam rekao kako su nam najbolji ljudi u Haagu. Vidim da se to danas često provlači kroz tekstove u hrvatskim tjednicima. Za tu tvrdnju dobio sam veliko priznanje još 2003. godine kada ju je prenio velikosrpski *Feral Tribune* u rubrici *Greatest Shits*.³ Državotvornim Hrvatima najveća je pohvala bila kada bi dijelove nekoga njihova teksta tiskali u toj rubrici, zar ne?

2. Otac hrvatske države i hrvatske vrjednote

U izdanju lista *Frankfurter Allgemeine Zeitung* od 19.V.2011. objavljen je komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha: *Mrtvačka sinoda u Haagu*. Autor na početku podsjeća na bizaran događaj iz crkvene povijesti kada je 897. godine tadašnji papa Stjepan VI upriličio sudski proces – protiv svoga pokojnog prethodnika na prijestolju sv. Petra, Formozusa, kako bi ojačao vlastiti legitimitet. Mrtav papa je doista izvučen iz groba, navučena mu je papinska odora – i stavljen je pred sud gdje se od početka znalo kakva će biti presuda: kriv je.

Willsch piše kako se praktično ista stvar dogodila i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog dana sud je proglasio krivim pokojnoga hrvatskog predsjednika Tuđmana zato što je, navodno planirao i proveo protjerivanje pobunjenih Srba prilikom ponovnog preuzimanja područja u Hrvatskoj koja su bila pod srpskom okupacijom. Willsch konstatira:

„Ova presuda je gnjusna, nepravedna i opasna.“

I doista, generali Gotovina i Markač izabrani su kao simboli hrvatske vojske i hrvatske policije, izabrani su kao najbolji u hrvatskoj vojsci i hrvatskoj policiji, da im se sudi umjesto Tuđmanu, zato što se drznuo da unatoč želji svjetskih moćnika stvori hrvatsku državu. Kao da Willsch objašnjava sucima u Haagu kako oni zapravo potvrđuju koliko sam bio u pravu kada sam Hrvatskog predsjednika nazvao Ocem hrvatske države.

³ 26. srpnja 2003. godine

Ne zaboravimo da se Tuđmanu u Haagu sudi i zato što je onemogućio ostvarenje želje srpskih moćnika da Srbi zavladaju Bosnom i Hercegovinom. Zbog toga je osuđen Dario Kordić, a bit će i general Praljak i njegova grupa.

Osvrnimo se ovdje samo na presude Dariju Kordiću. U prvostupanjskoj presudi bio je naveden niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen. Za to mu je određena kazna od 25 godina! Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su prihvatili sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinoj (koja nema veze sa zdravom pameti) i presudili: Opet 25 godina! Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je! I to izniman! Kordić i sam svjedoči da se nije sudilo njemu nego Tuđmanu i još jednom velikom Hrvatu – Gojku Šušku. Njegova supruga Venera kaže (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.):

... da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao: „da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji“.

Još tada je jedan drugi nehrvat Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haškim optužnicama protiv Hrvata iz BiH rekao⁴:

Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje 'ad hoc' suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinucije tužiteljstva u Haagu.

⁴ *Večernji list*, 10. travnja 2004.

Ovdje je značajno napomenuti da je g. Shrader svoju knjigu i svoje spoznaje stekao proučavajući materijale haaškog suda i to najviše upravo haaškog tužiteljstva!⁵

Zato ću vas vratiti u vrijeme kada nas je fizički napustio Otac hrvatske države. Bio sam u Australiji. Iako nisam bio član HDZ-a govorio sam na njihovoj komemoraciji.

Evo što sam tada rekao:⁶

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane stoljećima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji, Mađarskoj. I onih diljem cijeloga svijeta pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista, sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile, nego i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3–4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i iznimne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj – neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu – hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i žele riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprotstavljao i uspješno ih onemogućivao.

⁵ Charles R. Shrader, *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni / Vojna povijest 1992.–1994.*, Zagreb, 2004.

⁶ "Spremnost, Hrvatski tjednik", 21. prosinca 1999. Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u "Vjesniku" od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska*, Hrvatski vjesnik, 24. prosinca 1999. Govor je pročitan i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu. Tiskan je u više mojih knjiga.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije Bljesak i Oluja uvelike su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska Unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva – NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu – Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno žele vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, a glavni „krivac“ što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njezin predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi je važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice, Sveti Otac Ivan Pavao II., iznimno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne – ljudima prirodnije – vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim i pozvao – mimo protokola – predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita to proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan, kada je u Splitu čestitao imendan dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog tog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali, nego su vjerovali u „crne priče“, priče kojima i jest bio cilj slabljene hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovno kulminirali u želji velikih sila da se smijeni „neposlušna“ hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu.

Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacijski stol otišao je položiti vijenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura barem u naredne dvije godine koliko-toliko mirniju poziciju za Hrvatsku – napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske, značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s iznimnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo Predsjednika koji će uvijek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti othrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele provesti svoje interese, a na štetu hrvatskih? On je to uspijevao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatskim narodom, pred svakim od nas ponaosob, to je velika ali i izazovna zadaća. Ako nam je predsjednik Tuđman svjetionik i misao vodilja, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali – služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti – drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franju Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke – Bismarckom. To i ne iznenađuje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

(...)

Kao da sam ovaj tekst pisao danas, a ne prije 12 godina, zar, ne?

Upitao sam se tada i: „Zašto si nas tako prerano napustio?“ Kao da sam predosjetio da oni koje je ostavio nisu dorasli nastaviti njegovu politiku.

U nizu tekstova ukazao sam na činjenicu da je tadašnja oporba, i tada i do dana današnjega, provodila velikosrpsku politiku. Ali ne ćemo danas previše o njima. Danas govorimo o hrvatskim vrijednostima i onima u svijetu koji rade protiv nas, a ne o onima koji rade protiv interesa vlastita naroda, a koje je kineski ratnik i filozof Sun Tzu nazvao „najnižim i najodvratnijim ljudima“.

3. EU i Sud u Haagu

Zašto bi u kontekstu današnjeg predavanja uopće trebalo govoriti o odnosu EU-a i Suda u Haagu? Pa zar nije baš EU uvjetovao Hrvatskoj da za pristupanje toj zajednici vrhovni autoritet jest taj Sud i poštovanje njegovih odluka. Drugim riječima, vrjednote koje njeguje taj „Sud“ zapravo su one koje poštuju i u EU-u. Još 1996. godine u tekstu *Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava?*⁷ ukazao sam na činjenicu kako njima uopće nisu važni ljudi. Pričati o ljudskim pravima, a ne voditi računa o ljudima, pokazuje da su im „ljudska prava“ samo instrument u ostvarivanju prljavih ciljeva. Sud u Haagu to je najbolje pokazao. General Praljak je sucima tog „suda“ to i rekao:

„Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.“

Ono što je američki povjesničar pokazao proučavajući suđenje Dariju Kordiću još je jednostavnije pokazati na suđenju generalima Gotovini i Markaču.

Sjajni hrvatski novinar i publicist Mate Kovačević još nas je 2008. godine upozoravao kako se na tom „Sudu“ koriste krivotvorinama, koje su raskrinkali odvjetnici generala Gotovine⁸

Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor, koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbunjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadu na Knin. Suočen s dokazima, zaključio je na kraju kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru jug, Andnes Dreyer, ustrajavao je kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovlja te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske, general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu. Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza.

Koliko je tim ljudima laž nešto najnormalnije, čega se uopće ne stide, ponajbolje pokazuje Kanadanin Leslie kojega spominje Kovačević. Naime, Ivan Šarac koji je u Kući slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, u razgovoru za Hrvatski list kaže⁹:

Kada sam došao u Knin drugog dana „Oluje“ u vojnu bazu, Leslie je bio unutra, u vojnoj bazi, nije uopće izlazio u grad Knin. Iz vojne baze

⁷ *Domu i Svijetu (Večernji list – inozemno izdanje)*, 22. srpnja 1996.

⁸ *Hrvatski list*, 22. svibnja 2008.

⁹ *Hrvatski list*, 25. kolovoza 2011.

izašao je tek kad smo mi došli, došao je do žice. Pitao sam ga je li uopće i gdje bio. Odgovorio je da nije. Moj kolega Sadler pitao ga je zatim, zašto onda daje izjave i intervjuje pune dezinformacija o stanju u Kninu, primjerice za kanadski radio, ako nigdje nije bio i nije izlazio iz vojne baze te kako mu je bilo moguće odrediti jačinu topničkih udara hrvatskih snaga. Leslie u toj vojnoj bazi, naime, nije mogao vidjeti ni pod kojim kutom dolaze topnički udari, od kuda uopće dolaze. On je samo nagađao, šutio je i govorio da je takva izvješća dobio od svojih ljudi, izvora, ali ne otkrivajući koji su to izvori. Kad budem pisao knjigu, o tomu ću opširno pisati, kao što ću pisati i o operaciji u Medačkom džepu u sklopu koje su Kanađani izmislili nekakvu svoju bitku s hrvatskim snagama.

Nikomu od svjetskih moćnika ni tada niti u mnogobrojnim sličnim slučajevima nisu zasmetale laži koje su servirane u tom „sudu“. Nisu im smetale takve „vrjednote“. Nisu ni trebale, jer pripadaju njihovom svjetonazoru, zar ne?

Međutim, na suđenju generalima Gotovini i Markaču krajnji nemoral svijeta kome Hrvatska navodno teži razobličen je do kraja.

Već drugoga dana „Oluje“, legitimne akcije oslobađanja svoga okupiranog područja, Hrvatska je optužena i kažnjena zbog „prekomjernog granatiranja Knina“, a predsjednik Tuđman im je zbog toga bio ratni zločinac. Iz presude generalima razvidno je:

„...jedan posto granata palo je više od 400 m dalje od vojnih ciljeva, a pet posto dalje od 200 m, a zna se da se vojni ciljevi moraju graditi na udaljenosti od 600 m od civilnih objekata.“

Vidjeli smo kako su pokušali lažima dokazati da je bilo žrtava u tom „prekomjernom“ granatiranju. A istina je da nema dokaza o bilo kojoj civilnoj žrtvi ili ranjenoj osobi u tom granatiranju.

Ponavljam, predsjednik Tuđman im je zbog toga odmah bio ratni zločinac!

Generali su osuđeni jer su zbog ovog iznimno preciznog učinka hrvatskog topništva navodno Srbi napustili okupirana hrvatska područja. Iako mi ne mislimo tako loše o Srbima, očito suci u Haagu govore o nevjerojatnom kukavičluku te srpske vojske. Očito su bili povedeni onime što je o tome rekao Slobodan Milošević tjedan dana nakon „Oluje“ (dokument koji još uvijek nije dostavljen obrani):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

(I Milošević nam govori o hrvatskim vrjednotama – zapravo isto ono o čemu nam govori biskup Jezerinac, zar ne?)

Odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić kaže:

- Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.
- Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuju zločine.
- Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost (...).
- Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni.

Da bi zaključili:

- Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi ustvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

U svojoj replici tužiteljima Gotovini odvjetnici navode i da na Brijunima nije donesena „formalna odluka“ da se protjeraju Srbi. Međunarodni promatrači UNMO i UNCIVPOL – kao i istražitelji iz SAD-a – zaključili su kako nije bilo nediskriminatornog napada na civile.

Međutim, samooptužujuća za suce i međunarodnu zajednicu jest tvrdnja da su do svojih zaključaka došli na osnovu rezultata operacije „Oluja“!

Zašto? Pa već na početku operacije svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o prekomjernom granatiranju kojega očito nije bilo. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobađanje okupiranih područja.

Najstrašnija je činjenica da je glavni rezultat te operacije bilo spašavanje 100 000 muslimana u navodno od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida i drugog od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u Srebrenici.

Ivan Šarac u „Hrvatskom listu“ kaže i sljedeće:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Dakle, onima kojima je Haag mjerilo primanja Hrvatske u EU i „dostizanja“ njihovih vrjednota ne znači ništa ni takav rasizam kad nekomu genocid proporcija jednakih onomu u Drugome svjetskom ratu nije vrijedan ni spomena. I rasizam i genocid su dobrodošli kada je u pitanju ostvarenje njihovih interesa. Treba li komentirati činjenicu da izjavu američkog vojnog atašea nitko u drugim hrvatskim medijima nije prenio ni komentirao! Da, kako onda uvjeriti hrvatski narod da s takvima želimo živjeti zajedno. Da takvima želimo prepustiti upravljanje našom državom. Da takvima trebamo prepustiti naše živote.

A poznato je da je cilj svjetskim (bolje reći europskim) moćnicima bio: *Poslije takvog genocida moći će se proglasiti Srbe pobjednicima u ratu.*

To je onemogućila Hrvatska, oslobodila je svoja okupirana područja, što joj je bilo zabranjeno, spriječila je genocid proporcionalan onom u Drugom svjetskom ratu u Bihaću. Zato je Hrvatska kažnjena.

Da, to je Europa kojoj navodno težimo. To je Europa u kojoj, kako je rekao francuski vojni biskup, nema onih vrijednosti koje mi Hrvati imamo. To je Europa koja je uspjela i svakim danom uspijeva sve više i više u Hrvatskoj zatrti naše vrijednosti. Na rukovodeće položaje u vlasti i u oporbi dovedeni su uglavnom oni ljudi koji njeguju njihove, a ne hrvatske vrijednosti.

Razumljivo je da mnogi katolički biskupi, pa i Sveti Otac, žele Europsku Uniju u kojoj su dominantne hrvatske vrijednosti, jer se doista radi i o – nekad – općepriznatim vrijednostima.

Ali, tu se zaboravlja na činjenicu da ovo nije Tuđmanova Hrvatska, kada smo doista mogli biti „narod nade“. Danas, kada svuda imamo raspoređene one, kako ih je nazvao kineski filozof, najniže i najodvratnije ljude, teško je da Hrvatska može išta promijeniti u takvoj Europi.

Zato ponavljam ono što sam zahtijevao još 2002. godine na predavanju „Sramotni sud u Haagu“ u Dubrovniku:

„Hrvatska mora zatražiti od EU-a da ispuni samo jedan uvjet da bi mu se priključila:

Moraju nam se ispričati zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!“

Vidimo da ta agresija traje i danas, kao i njihovo sudjelovanje u njoj.

Čitam ovih dana kako Anthony Coughlan, ravnatelj Nacionalne platforme za istraživanje i informiranje Europske Unije iz Irske, te viši predavač profesor emeritus na Fakultetu društvene politike Trinity Collega u Dublinu tvrdi:

U velikoj smo zabludi što smo u Europskoj Uniji. Pristupili smo prije 40 godina u tu europsku zajednicu i jednako smo u zabludi što ostajemo u njoj. Trenutačno smo u jako lošoj ekonomskoj situaciji. Stopa nezaposlenosti je 15 %, Irskom upravlja Europska središnja banka, Europska komisija i Međunarodni monetarni fond (IMF). Oni svakodnevno donose detaljne odluke i upute koje utječu na apsolutno sve što se tiče Irske, a istu praksu provode i za Grčku, Portugal, Italiju i Španjolsku. Izgubili smo i posljednje trunke demokracije i samostalnosti koju smo imali. Također, bili smo i dovoljno glupi da prijeđemo na valutu euro, što znači da svoje valute nemamo, što nadalje znači da se o kreditnom i deviznom tečaju odlučuje u Bruxellesu i Frankfurtu. Tako da nemamo kontrolu nad našim irskim pitanjima.

Ali to su materijalni razlozi, koji su meni – a trebali bi biti i svima nama – u drugom planu. Prvenstvo dajmo etičkim razlozima. Ne može nam materijalno blagostanje biti važnije od činjenice da su najmoćniji ljudi u EU-u željeli genocid razmjeran onom u Drugom svjetskom ratu (čak su i Amerikanci bili šokirani tom spoznajom). I ne samo to, nego su i drastično kaznili one koji su spasili toliko ljudi

od takvog genocida (oni, a ne „Sud“ u Haagu, jer to je politički sud, što će reći da samo provode političku volju svjetskih moćnika).

Bez hrvatskih haaških optuženika i osuđenika na slobodi, bez suđenja u Hrvatskoj po lažnim optužnicama iz Haaga, Hrvatska ne bi smjela pripadati tako nemoralnom svijetu!

Ako prihvate i ispričaju nam se, onda bi pokazali želju za povratak onih općeljudskih vrijednosti koje su izgubili. Možemo li uopće povjerovati da su oni spremni za to? Teško!

Dakle, postavljanje takvog uvjeta nije samo reći NE EU. To znači NE jer su preko „Suda“ u Haagu, i ne samo njega, pokazali da su ispod svake etičke razine da bi mi bili zajedno s njima. To jednostavno znači NE nemoralu i ostvarivanju interesa s pomoću rasizma i genocida.

Čak bi i hrvatska Vlada – i pored svega što su dosada učinili – mogla postaviti takav uvjet. Jednostavno mogu reći kako su pokazali da oni mogu učiniti sve što je od njih traženo, dakle i ono najteže, a sada postavljaju i oni EU-u samo taj mali/veliki uvjet: traženje isprike. Da, gospodo iz EU-a, pokažite da su i vama, kao i nama, važni ljudi!

Time bi jasno stavili do znanja da žele raditi ono što su propustili do sada: držati se pravila našega kardinala Franje Kuharića koji je na susretu u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997. rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

Velika šansa je propuštena u trenutcima kada su stigle optužnice i kada je biskup Jezerinac upozorio da bi Hrvatska „jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta“.

Ali tada je na vlasti bio Račan i njegovi koalicijski partneri. Teško je povjerovati da su oni to mogli i željeli napraviti. Zato i nisu. Sanader je i doveden na vlast da završi njegov posao. To je učinio. Želio je i više od onoga što mu je namijenjeno. Želio je biti Predsjednik države, a to su gazde namijenili zaslužnijem – Josipoviću. Čovjeku koji je najzaslužniji što su Gotovina i Markač osuđeni u Haagu! Zato Sanader i jest tamo gdje jest. Nije razumio da je HDZ na vlasti jer im je trebao da detuđmanizira HDZ i uhiti Gotovinu. To je obavio i HDZ im više ne treba. Jesu li svjesni toga u HDZ-u? Teško. Inače bi uradili upravo ovo što im sugeriram!

Hrvatski ljudi

Kada već Pravilo našega kardinala ne provode oni koji bi to trebali – hrvatski političari – i oni na vlasti i oni u oporbi, ostaje da to rade naši ljudi. Mislim da je izvrstan primjer naše nedavno Pismo VS-u UN-a. Slobodno se može reći da je poteklo iz naroda. Potpisalo ga je 17 akademika, 2 biskupa i 1 nadbiskup u miru, a supotpisalo ga je skoro 2300 naših ljudi, među njima i oko 250 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika. To govori da doista ima mnogo ljudi kojima su svete hrvatske vrijednote i kojima je itekako važno da naš narod očuva svoj ponos i dostojanstvo.

Slično je bilo i s Prosvjedom Hrvatskom saboru. U samo dva dana imali smo skoro 1000 potpisnika! I dok smo s prvim pismom malo iznenadili, pa nam je čak odgovorila i predsjednica Vlade i po neki dnevni list, s drugim su već bili spremni: apsolutni muk. Naravno, podršku uvijek imamo kod hrvatskih portala. Evo kako sam to komentirao:

Ako mislite da nismo dobili odgovore na naša pisma moram vam reći da baš nisam uvjeren u to. Podsjetit ću vas da smo napisali:

„Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!”

Ako ste slušali izvješća iz Beograda, morali ste primijetiti da nam je odgovoreno. Pa glavna poruka Predsjednika Srbije, a to je odmah prihvatio i Predsjednik Hrvatske, bila je o ratnim zločinima na svim stranama. A i u Saboru ne žele donijeti nikakav zakon koji naznačuje samu mogućnost odgovornosti agresora i nastavka njihove agresije. Da, „popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma”, ostvaruje se.

4. Zaključak

Zato što zadaću koju nam je u nasljeđe ostavio Otac hrvatske države Franjo Tuđman ne ostvaruju hrvatske vlasti, ostaje njegovu narodu da ju izvrši i sačuva naše dostojanstvo, čast i ponos. Da sačuva hrvatske vrijednosti. Da sačuva našu državu!

Predavanje na tribini Hrvatskoga katoličkog društva prosvjetnih djelatnika, 19. listopada 2011.

TKO SU KRŠĆANSKI FUNDAMENTALISTI?

Damir Pešorda u svojoj kolumni *Kršćanin Andreas Behring Breivik, HRSvijet*, 29. srpnja 2011. kaže:

Brojni svjetski mediji su Breivika uistinu i nazivali "kršćanskim fundamentalistom" ili čak "križarom". Kako su vijesti dalje pristizale, u tom se galimatijasu sve teže bilo snaći. Saznali smo da je monstrozni ubojica iz Osla konzervativac, desničar, član masonske lože, deklarirani kršćanin, ljubitelj Izraela i cionizma, bivši član najjače norveške desničarske stranke, islamofob, protivnik multikulturalizma, srbofil, templar, farmer, ljubitelj klasične glazbe, bilder, autor pozamašnog manifesta od 1500 stranica, gej-frendli tip ... Samo nismo saznali kako je moguće da u jednoj tako uređenoj državi kao što je Norveška psihopat satima metodično ubija klince, a da ga nitko i ne pokuša spriječiti!?

Kako se čini Breivik će svoj čin pokušati opravdati nužnošću spašavanja zapadne civilizacije od najezde muslimanskih imigranata i drugih zala s Istoka. Navodno on vjeruje da brani kršćanske vrijednosti, zaboravljajući pri tome da je i kršćanstvo stiglo s tog istog Bliskog istoka od kojega tako zazire. Na stranu sad što su brojne njegove sklonosti i uvjerenja potpuno disparatni s kršćanstvom kao takvim, primjerice članstvo u masonskoj loži, Breivik će u medijskom svijetu, ukoliko se ne otkriju neki novi elementi u njegovom slučaju, još dugo funkcionirati kao primjer kršćanskog fundamentalista.

Čini mi se ipak da bi bilo dobro kada bi Breivik doista bio izoliran slučaj takvog „kršćanskog fundamentalizma”. Pešorda se pita kako je moguće da Breivik satima metodično ubija klince, a da ga nitko i ne pokuša spriječiti. Norveškoj bliska zemlja jest Nizozemska. Vojnici iz Nizozemske su trebali štiti UN-ovu zaštićenu zonu Srebrenicu. Rezultat te zaštite dobro je poznat: pokolj 9000 muslimana! Kakva je razlika između Breivika i Nizozemaca koji su izručili Srbima na klanje mnogo više muslimana nego ih je on ubio? Zar sam taj čin nije dovoljan da se nizozemske vojnike uzme kao primjere „kršćanskog fundamentalizma”?

Sigurno jest. Ali zadržati se samo na njima ne bi bilo pravedno. Iz jednostavnog razloga što se oni ponašaju istovjetno kao i njihove vlade! A to se pokazalo očitim na primjeru Bihaća, druge UN-ove zaštićene zone. U Bihaću se nalazilo stotinjak tisuća muslimana. Poslije srebreničkog pokolja Srbi su u dva navrata pokušali napraviti još veći zločin u Bihaću. Tamošnje muslimane je oba puta spasila Hrvatska vojska na čelu s generalom Antom Gotovinom (akcije Ljeto '95 i Oluja). Poznato je da je američka administracija bila šokirana spoznajom da njihovim europskim saveznicima ništa ne znači činjenica da će se dogoditi još veći pokolj od onoga u Srebrenici! Britanci su, a vjerojatno ne samo oni, željeli taj pokolj da bi Srbe proglasili pobjednicima u ratu. Amerikanci se nisu otvoreno suprotstavili toj njihovoj želji, ali su pomogli Hrvatskoj da zaštiti muslimane u Oluji.

A svjetski moćnici koji su željeli pokolj muslimana u Bihaću otvoreno su svoj „kršćanski fundamentalizam”, bolje reći rasizam, pokazali već prvoga dana Oluje tvrdnjom o navodnom prekomjernom granatiranju Knina i optuživanjem predsjednika Tuđmana za ratni zločin. To im je bio ratni zločin, a spašavanje 100 000 muslimana im je bilo potpuno nebitno. Kasnije se ustanovilo da je u „prekomjernom” granatiranju stradala čak jedna osoba. Ta jedna osoba im je mnogo vrjednija od 100 000 muslimana. To „dokazuju” s pomoću silnih transkripata koje im je nezakonito ustupio tadašnji predsjednik Mesić. Čuvena je priča o „Brijunskom transkriptu”. Kad ni to nije bilo dovoljno za izvrtnje činjenica, izmislili su priču koja još uvijek traje: topnički dnevници. Godinama se traže nepostojeći dnevници: pa ona jedna poginula osoba je mnogo značajnija od 100 000 muslimana, pa ih se mora naći, zar ne?

Činjenica je da je ono čime se godinama ucjenjivala hrvatska država i hrvatski narod pobijeno u presudi hrvatskim generalima. Naime, odvjetnik generala Ante Gotovine, Luka Mišetić izdvojio je (Index.hr 17.5.2011.) sljedeće:

- Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.

- Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuje zločine.

- Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost ...

- Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni te da Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi utvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

(...)

- Raspravno vijeće je pronašlo 50 granata u Kninu koje su pale na udaljenosti većoj od 200 metara od vojnog cilja, 11 u Benkovcu, dvije u Obrovcu i dvije u Gračacu. Radi se o 65 granata od njih 1205 ispaljenih na to područje, odnosno o pet posto ispaljenih granata izvan graničnog područja. Prema izračunima Raspravnog vijeća, 95 posto topničkih granata ispaljeno je na vojne ciljeve. Da se Raspravno vijeće vodilo stavom Tužiteljstva o 400-metarskom rasponu, broj granata ispaljenih na nevojne ciljeve bio bi 13, odnosno jedan posto granata.

- Raspravno vijeće **nije pronašlo čvrst dokaz da je ijedna osoba ubijena** ili ozlijeđena u prekomjernom granatiranju u Oluji (dakle nije sigurno da je poginula i ona jedna jedina osoba u tzv. prekomjernom granatiranju (op. J. P.).

- Ipak, Pretresno vijeće na temelju 65 granata zaključuje da je bilo neselektivnog granatiranja, te da je tih 65 granata bilo primarni i direktni uzrok odlaska 20 000 Srba iz Knina, Benkovca, Obrovca i Gračaca. Obrana

se žali na ovaj zaključak jer nijedan Srbin nije svjedočio da je napustio te gradove zbog neselektivnog granatiranja.

– Zbog pronalaska 65 granata koje su pale izvan granice od 200 metara udaljenosti od vojnog cilja, Raspravno vijeće je zaključilo kako je brijunski sastanak sigurno bio sastanak udruženog zločinačkog pothvata te da su Gotovinine naredbe bile njezin dio (po međunarodnim pravilima vojni objekti se moraju graditi najmanje 600 m od civilnih, op. J. P.).

– Raspravno vijeće je zaključilo da iako je hrvatsko političko i vojno vodstvo bilo protiv takvih zločina, da je Gotovina kriv za ove zločine, kao i da su ubojstva, paljenja, pljačke i ostalo „prirodna i predvidiva posljedica“ zločinačkog plana da se topničkim napadima Srbi natjeraju na odlazak. Raspravno vijeće je zaključilo i da zbog toga što je Gotovina znao da Srbi odlaze pod topničkom paljbom, da je trebao znati da će neki Srbi ostati u „Krajini“ te da je zbog toga trebao znati da će biti prilika za zločine, zbog čega su isti bili „prirodne i predvidive posljedice“ zločinačkog plana progona Srba uz pomoć topničkog granatiranja.

Činjenica je da je „Sud“ u Haagu znao kako je sam Slobodan Milošević opisao ono za što je njima kriv general Gotovina. Znamo koliko je granata mjesecima padalo na Vukovar i nije teško usporediti razaranja Vukovara s „prekomjernim granatiranjem“ Knina. Evo kako je to usporedio Slobodan Milošević tjedan dana poslije Oluje:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Ono za što se Milošević ruga svojim sunarodnjacima, „Sud“ u Haagu osuđuje hrvatske generale. Logika je očita: Hrvatska vojska je iz čista mira napala nenaoružanu srpsku čeljad i oni su pobjegli zbog toga što su čuli kako tamo negdje eksplodiraju granate. Rata tu nema!, Nema, od UN-a proglašenog, okupiranog hrvatskog teritorija. Zapravo, „Sud“ u Haagu doslovno interpretira Miloševića. Njima su samo bježali naoružani i nenaoružani zečevi? Nije bitno sto granate nisu padale na civile i njihove kuće, ali Srbi, tj. zečevi po „Sudu“ u Haagu, pobjegli su samo zbog detonacija.

Naravno, da se ne radi o stvarnosti, rad „Suda“ u Haagu je takav da bi im se samo trebali rugati. Ali to je stvarno. Ponovimo ono najvažnije u razumijevanju rasističkog pristupa Haaškog suda u njegovom radu: Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije *Oluja* kako bi utvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata. Progon Srba je po „Sudu“ u Haagu mnogo, mnogo veći zločin od, poslije Srebrenice, očekivanog pokolja velikog broja muslimana. Glavni rezultat

operacije Oluja – spašavanje 100 000 muslimana zanemariv je prema tom „zločinu”.

Nema dvojbe da bi se **svjetski moćnici zgražali i spriječili pokolj 100 000 bilo kakvih životinja. Za muslimane u Bihaću ih nije bilo briga. Valjda su im manje vrijedni od životinja.**

Ono što tako očito slijedi iz raščlambe njihova ponašanja, nedavno je i izravno tvrdio Mario Borghezio, talijanski zastupnik u Europskom parlamentu. On je izjavio kako je Mladić za njega domoljub; da su Srbi u BiH mogli zaustaviti napredovanje islama u Europi, ali su, na žalost, bili spriječeni. **Zar Andreas Behring Breivik nije pokušao samo dati svoj mali doprinos tome o čemu govori Borghezio?**

Sve što se događalo svih ovih godina oko Oluje samo potvrđuje da Borghezio govori ono što europske velesile, bolje reći njihove vlasti, misle i na čemu rade. Zato je valjda nekakva politika kada na godišnjicama sjećanja na pokolj u Srebrenici uopće smije doći netko iz europskih država, a znamo da je znala nazočiti i Carla del Ponte, autorica optužnica po kojima je najveći mogući zločin spašavanje 100 000 muslimana.

A nije uvijek tako bilo. U svom prvom tekstu o tom „sudu” još 1996. godine (Večernji list (inozemno izdanje), 3. ožujka 1996.) spomenuo sam posjet glavnog tajnika UN-a Sarajevu:

Sjećate li se što su im **Sarajlije vikale. „Ubojice! Ubojice!” S pravom!** Ali to „Ubojice! Ubojice!” nije se odnosilo samo na visoke dužnosnike UN-a. To se **odnosilo i na vodeće ljude svjetskih velesila** koje su odobrile Srbima činiti ono što su činili.

Valjda je politika to što danas upravo vlasti BiH, barem onaj muslimanski dio, ne reagiraju na činjenicu da presude „Suda“ u Haagu, koje imaju potporu mnogih europskih država, zapravo posredno tvrde kako je 100 000 muslimana iz Bihaća manje vrijedno od životinja. Mnogi su svjetski moćnici to pokazali i u vrijeme same operacije njihovog spašavanja, a očito isto misle i sada.

Zato je neobično što je izostalo reagiranje barem nekih muslimanskih država na presude hrvatskim generalima koji su spasili toliki broj muslimana od – od svjetskih moćnika – planiranog pokolja. Jer to bi bio najbolji način da se odgovori na tzv. kršćanski fundamentalizam!

HRSvijet, 2. kolovoza 2011.

AMERIČKI OBAVJEŠTAJAC IVAN ŠARAC O (RASISTIČKIM) PRESUDAMA U HAAGU

Naš vrsni kolumnist Ivica Marijačić sigurno je objavio najznačajnije tekstove o Haaškom „sudu”. Tako je u najnovijem broju Hrvatskog lista objavio razgovor s Ivanom Šarcom. Ivan Šarac je prvi Hrvat u Kući slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine. Njegova svjedočanstva dana u tom intervjuu dodatno su osnažila naše *Pismo VS-u UN-a o rasističkim presudama „Suda” u Haagu našim generalima*.

Tako Šarac kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni, jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Dakle, jedan vojni stručnjak, koji je stekao takva priznanja u SAD-u, zna kako je Gotovina spasio te ljude od genocida, a „Sud” u Haagu ga je osudio na 24 godine zatvora zbog te operacije. Kako se radi o golemom broju pripadnika jednog naroda (oko 100 000), a Gotovini se zamjera što umjesto da spašava njih nije čuvao nekoliko stotina Srba, očito se radi o nezabilježenom rasističkom postupku u povijesti civiliziranog svijeta!

Podsjetimo se kako je odvjetnik generala Ante Gotovine Luka Mišetić (za *Index.hr* još 17. 5. 2011.) izdvojio nekoliko stavaka koje smatra bitnima za razumijevanje same presude, pa je između ostalog rekao:

Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovininu naredba za napad u Oluji dvosmisleni *te da Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi utvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovininu naredba za napad bili protuzakoniti*.

Ponovimo u svjetlu ovih činjenica: „Sudu” u Haagu spašavanje muslimana u Bihaću od „genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu”, kao očito glavni učinak operacije *Oluja*, zločin je na osnovu kojega su zaključili da su *brijunski sastanak i Gotovininu naredba za napad bili protuzakoniti*.

To su zaključili iako, kako navodi Mišetić, i sami kažu:

Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd. Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuje zločine.

Hrvatski vojni i politički vrh i državne institucije nisu imali to kao politiku, ali navodno jest Gotovina, jer je išao spašavati muslimane od genocida! On im je kriv

za pojedinačne zločine koji su se dogodili kada je on već bio otišao s tog područja, a Šarac jasno stavlja do znanja da ne bi bio kriv niti da je bio na tom prostoru:

Vijest o njegovoj (Gotovininoj, op. J. P.) osudi na 24 godine zatvora bila je zastrašujuća za mene, ali i za sve nas koji poznajemo generala Antu Gotovinu. Toga dana, 15. travnja, bio sam na poslu, u Washingtonu, kada mi je poslana poruka o presudi. Malo je reći da je za mene i moje kolege, koji mnogo znamo o Gotovini, ta vijest bila toliko nevjerovatna i razočaravajuća. Svi moji kolege koji su 90-ih, sve do 2000. godine bili u Hrvatskoj ili u Bosni i Hercegovini, a znali su Antu, nisu jednostavno mogli povjerovati da je to moguće. Ima nas više koji generala Gotovinu vrhunski poznajemo. Nismo mogli doći k sebi.

Znate, u svim vojnim operacijama ima pojedinaca koji počine određena kaznena djela. Primjerice, kada je naša američka vojska došla na Kosovo, nekoliko je vojnika silovalo i ubilo jednu mladu djevojku. Oni su uhićeni i suđeno im je, ali nitko nije prozivao njihova zapovjednika bataljuna ili brigade za to što se dogodilo. U Iraku se u svim tamo nazočnim vojskama događalo da su pojedinci počinili kriminalna djela, ali se ni u jednom slučaju nije sudilo njihovim zapovjednicima jer su pojedinci odgovorni.

(...)

Moji šefovi znali su da su to pojedinci i nikomu nije padalo na pamet optuživati HV i hrvatski sustav.

Naravno, na isti način kao što takvih pojedinaca koji rade svakakve nepodopštine u vojsci, ima ih i u pravosuđu. Tako su se u Haagu i našli nebrojeni pravnici koji su za visoke novce spremni prodati i svoju struku i sebe same. Poznato je kako ih je i mnogo napustilo taj „Sud“ kada su shvatili da se upravo to traži od njih! Često puta sam i isticao kako se radi o običnoj prostituciji, zapravo ne običnoj, nego mnogo goroj – intelektualnoj prostituciji.

Pri tome sam vjerojatno uvijek dodavao da je mnogo, mnogo gora ona koja dolazi iz Hrvatske, od naših medija, političara i ne samo njih.

Pupovac JE PORUČIVAO Džakuli i četnicima da izdrže samo još malo – imam i fotografiju Pupovca s njegovim bratom u odori srpske vojske!

Tijekom srpske agresije susreli ste se, poznato mi je, na pakračkom području s vođom srpskih pobunjenika Veljkom Džakulom. Naime, veleposlanik Galbraith pokušao ga je uvjeriti da se ponaša lojalno kao Milorad Pupovac. Što mu je Džakula odgovorio?

Kad je veleposlanik Galbraith rekao Džakuli za Pupovca, Džakula je odgovorio: 'Pupovac je najveći hipokrit. Nama dolazi i kaže, izdržite samo još malo, a on u Zagrebu uživa kao kralj'. Taj sam podatak namjeravao ostaviti za moju knjigu. Imam i fotografiju Pupovca s njegovim bratom u odori agresorske, srpske vojske. Imam i fotografiju generala Clarka s Ratkom Mladićem. Sve to ću objaviti u svojoj knjizi.

(Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac u intervjuu objavljenom u Hrvatskom listu br. 361 od 25.8.2011.)

Usporedite samo ovo što govori Šarac s ponašanjem predsjednika Republike Hrvatske Josipovića. On je po završetku suđenja hrvatskim generalima, kada su branitelji generala pobili sve što je tužiteljstvo iznijelo, a što je kako vidimo i priznato u presudi, izjavio kako su se zločini dogodili i netko za njih mora odgovarati. Sud je po toj instrukciji i presudio. Pa kako može drugačije kada sam predsjednik države iz kojih su optuženici kaže tako nešto? Još mu moraju biti zahvalni jer im je kao pravni autoritet kazao kako da se izvuku iz nezgodne situacije: morali su uraditi kako gazde kažu, a Josipović im je ponudio rješenje!

Pri tome ne treba zaboraviti da je Josipović puno učinio da do samog suđenja uopće i dođe, kroz eliminiranje razlike između ratnog zločina agresora i zločina u ratu kod onih koji se brane, pa kroz pisanja nove rezolucije Sabora koja to i omogućava kroz predaju nadležnosti nad oslobodilačkim operacijama „Sudu” u Haagu. Drugim riječima, prihvaćanjem od strane državnih tijela da je oslobađanje okupiranih područja ravno zločinu!

Priča „Suda” u Haagu o prekomjernom granatiranju, zapravo je lansirana od svjetskih moćnika drugog dana *Oluje*. Šarac u intervjuu govori i o lažnim izvješćima koje je slao general Leslie, što govori da su svjetski moćnici unaprijed odlučili spriječiti oslobađanje okupiranih hrvatskih područja, a ako to ne mogu lažno optužiti hrvatske vlasti za navodni ratni zločin.

U presudi „Suda” u Haagu pokazano je što je to prekomjerno granatiranje. To im nije potpuno razaranja Vukovara, nego, kako je Mišetić pokazao, kada je očito da su gađani (vrlo precizno) vojni ciljevi, ali je pet posto promašaja bilo većih od 200 m, a jedan posto većih od 400 m. Poznato je da se civilni objekti grade na udaljenosti najmanje 600 m od vojnih objekata. Dakle radi se o iznimno preciznom granatiranju. „Sud” u Haagu je našao „spas” za tu bedastoću o prekomjernom granatiranju u tzv. topničkim dnevnicima. O tome govori i Šarac:

Kada se govori o planovima uporabe topništva, onda se o njima može govoriti samo za početnu borbu. Jednom kad borba počne, nema čvrstih planova (...)

Postoje neke činjenice koje su kontroverzne. Ne **može biti prekomjernog granatiranja u vlastitoj obrani** (istaknuo J. P.). Kad se braniš, onda imaš pravo koristiti topništvo prema vlastitoj procjeni i mogućnostima. Drugo, kako može biti prekomjernog granatiranja ako se braniš u vlastitoj zemlji i u svojem gradu od snaga koje su te napale i okupirale ti prostor. Vojni ciljevi, napokon, točno su se znali. Mi svi, dakle 50 obavještajaca iz raznih zemalja, bili smo u Kninu i svi smo vidjeli i znali da nije bilo nikakva dokaza o prekomjernom granatiranju. Ušli smo u srpsko zapovjedništvo, a da je bilo prekomjernog granatiranja, onda te zgrade ne bi bilo tamo ni svih stvari koje su pronađene u njoj. Vojni objekti i ciljevi nisu samo tamo gdje su tenkovi i topovi, vojni objekti su zapovjedenstva, komunikacije (...)

Da, to (topnički dnevnicima, op. J. P.) jest najveća glupost.

Zato sam se (vidi moju knjigu *Rasizam Suda u Haagu*) i narugao Predsjednici Vlade zbog tih dnevnika.

Međutim, ovdje treba opet posebno obratiti pažnju na ono što Šarić govori o obrani. To zapravo treba proširiti na cijelu operaciju *Oluja* jer je ona predstavljala oslobađanje okupiranih područja (i po Rezoluciji VS-a UN-a), a to je i po Ustavu i međunarodnim zakonima bilo PRAVO I OBVEZA hrvatskih vlasti. Tako da je bilo kakva priča o tome da je to bio zločin, zapravo zločin onih koji su to govorili onda i sada. To sam odmah i konstatirao i u istom trenutku kada sam doznao za takvu kvalifikaciju konstatirao sam da se radi o zločinačkom pothvatu samog „Suda”. Isto danas konstatira i nekadašnji predsjednik Vrhovnog suda Republike Hrvatske i umirovljeni sudac Ustavnog suda dr. Milan Vuković (*Hrvatski list*, 25. kolovoza 2011.):

Unatoč presudi generalima Gotovini i Markaču, u perspektivi povijesnog suda hrvatski su generali zadobili mjesto među mučenicima, a sud je, zapravo, presudio samom sebi. Riječ je o sudskom procesu koji je ispunio sve uvjete da ga se proglasi ‘udruženim zločinačkim pothvatom’ protiv veličanstvene pobjede hrvatske vojske nad srpsko-crnogorskim agresorom i srpskim pobunjenicima unutar Hrvatske.

Za usporedbu zgodno je i primijetiti da sam na sam dan izricanja presuda našim generalima napisao tekst koji je i ušao u spomenutu knjigu:

„Civilizirani” svijet presudio sam sebi!

Šarac ne skriva da je razočaran u hrvatske političare i prepričava susret s Ivom Sanaderom u Belgiji 2004.:

Na moje neugodno iznenađenje, Sanader me pitao znamo li gdje je Gotovina. Valjda je očekivao da mu potvrdimo i kažemo gdje je pa da ga on uhiti i o tome slavodobitno obavijesti Haaški sud. Vjerojatno se plašio da mu slavu ne preotme Stjepan Mesić.

Da, zar ne bi bilo strašno da Mesić i uhiti Gotovinu kad je Sanader i doveden na vlast zbog toga, jer Račan nije smio to učiniti. Prvo se moralo detuđmanizirati HDZ, da bi se moglo uhititi našeg generala, a to je bila Sanaderova zadaća.

Mesić je, zajedno s Josipovićem, pripremao teren za te optužnice. Sjetimo se samo kako je lagao na „Sudu” u Haagu o izjavi dr. Vukovića o tome što je ratni zločin, a što zločin u ratu. Zato ne čudi što sam povodom našeg pisma VS-u UN-a dobio sljedeću poruku:

U ime 1219 mostarskih napretkovaca tražim i da se javno reče tko je agresor a tko žrtva u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini od 1991. do 1995. godine. Hrvatski branitelji s navedenih područja nisu začetnici rata nego branitelji, i nije ubojstvo kad se onemoguću napadača i nasilnika, pa ako mu se i oduzme život u samoobrani.

Predsjednik Hrvatskog kulturnog društva NAPREDAK Mostar

Prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i arhivist...

Naravno, Mesićeva uloga i jest prvenstveno bila lažno optužiti Hrvatsku za agresiju na BiH, mada, po Šarcu, već bi bilo pravilno suditi Mesiću samo zbog

odavanja državnih tajna. Mesićevo svjedočenje o navodnoj agresiji Republike Hrvatske na BiH jest osnova po kojoj je, bez ijednog dokaza, osuđen Dario Kordić. A kad se već sjećamo ovoga hrvatskog velikana treba iznova i iznova pričati našoj djeci priču o njegovoj časti, poštenju i dostojanstvu.

Kordićeva supruga Venera svjedočila je o pokušaju suda da lažno svjedoči (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.):

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

A navodna agresija Republike Hrvatske na BiH bit će i u narednim presudama generalu Praljku i njegovoj skupini. Nema dvojbe da bi hrvatski intelektualci slično pismo ovom VS-u UN-a (povodom rasističkih presuda generalima Gotovini i Markaču) trebali napisati i za te naše junake i mučenike.

Vratimo se vrhunskom američkom obavještajcu Ivanu Šarcu. U njegovom intervjuu možemo naći niz drugih zanimljivih svjedočenja oko rada „Suda”, zapravo niz potvrda zašto ne možemo govoriti o sudu, nego o „sudu”. Jedan od zločina koji taj sud radi protiv našeg naroda jest i to što su pokatkad uspjeli da zaboravimo sve ono zašto smo se divili i zašto ćemo se diviti našim generalima:

...da nije Hrvatska vojska došla na Kupres, a u Šuici je bila zadnja crta, Srbi bi došli nadomak Sinju i Splitu i Hrvatska bi bila prerezana na dva dijela. Upravo je i bio plan Srba s tenkovskom brigadom iz Gornjeg Malovana pregaziti Šuicu i da su prošli, Split bi im bio na dlanu. Srpska namjera bila je proboj i zauzimanje Splita. JNA je imala cijelu tenkovsku brigadu u Gornjem Malovanu. Moji svi Duvnjaci znaju za mjesto gdje je Ante bio pripremio zamku za tenkovsku brigadu. Ante je izabrao mjesto zapadno od sela Stipanjića prema Sinju.

Marijačić je zapravo izabrao sjajnog sugovornika za pojašnjenje mnogih stvari, bolje reći zločinačkih aktivnosti tog „suda”. A doista ima mnogo takvih zločina. Međutim, nikada ne treba zaboraviti onaj glavni: svjetski moćnici su u startu osudili Hrvatsku zbog onoga što je njezino pravo i obaveza! Nikada nikome nije osporeno to pravo i obaveza oslobađanja okupiranih područja svoje države. Nikada nikome nije nitko određivao kako može i može li uopće ostvariti to što je njeno pravo i obaveza! Samo nama! Cijelome jednom narodu je to osporeno. A to je RASIZAM! To je istovremeno priznanje da su na strani agresora. Prirodna je posljedica i to da su prvi put u povijesti osuđeni generali pobjedničke vojske koji su branili i oslobodili svoju zemlju!

Zato je sud u Haagu i zločinački i rasistički!

akademik Josip Pečarić

HRSvijet, 27. kolovoza 2011.

AMERIKANCI O THOMPSONOVU „FAŠIZMU“

Kraj je ljeta. Za mene doista uspješnog. Još krajem srpnja u Splitu je održana prva obrana doktorske disertacije iz matematike, već 32. doktor matematičkih znanosti iz moje znanstvene škole!

U kolovozu dvije vijesti. Prva je o tome kako je i treći matematički časopis kojeg sam osnivač i jedan od glavnih urednika uvršten u liste priznatih svjetskih časopisa. *Journal of mathematical inequalities* je uvršten i u SCIE i u CC listu i to od prvog broja iz 2009. godine. Tako Hrvatska sada ima pet matematičkih časopisa na SCIE listi, a od njih su dva i na CC listi (oba moja).

O drugoj vijesti već sam pisao na portalu *HRSvijet* 9. kolovoza 2011.

Doznao sam kako smo Mate Kovačević i ja sastavili knjigu *Marko Perković Thompson u očima hrvatskih intelektualaca* zbog vlastite promidžbe:

Neki su Marka, poznatog, priznatog i omiljenog pjevača u narodu smišljeno i lukavo zlorabili i zloupotrijebili za svoju promidžbu. Oni koji su pisali o njemu, u većini slučajeva predstavljali su sebe, oni koji su uređivali te tekstove, nastojali su nešto ušičariti preko napisa, zapisa... Vala, mašala im bilo!

Ono u čemu je Ante Matić doista u pravu jest činjenica da autori u svojim tekstovima najviše i napišu o sebi samima. Tako Matić pokazuje kako misli da ja mogu nešto ušičariti pišući o Thompsonu. On doista misli da je netko tko pripada među pet prvih autora iz matematike po broju objavljenih radova u svijetu, kome se posvećuju konferencije, brojni radovi pa čak i brojevi međunarodnog časopisa, zaista poznatiji u Hrvatskoj zato što piše o Thompsonu nego što bi bio da ne piše? Očito Matić ima ružičastu sliku o stanju u Hrvatskoj i u svijetu. Možda će mu takvu sliku pokvariti moj govor na prosvjednom skupu u Zagrebu 9. listopada 2009. protiv sramotne odluke švicarske Vlade protiv našeg kantautora. (Govor je objavljen na Portalu HKV-a, 12. listopada 2009.):

Dragi prijatelji!

Nema dvojbe da je zabrana ulaska Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i Europsku Uniju poruka svima nama. Njihovo obrazloženje počinje konstatacijom kako je on „jedan od najuspješnijih i najpopularnijih pjevača hrvatske glazbene scene“. Očito nam poručuju: Kakav je vaš najpopularniji pjevač – takvi ste i vi. Mi njima odmah kažemo: Hvala vam! Kamo sreće da smo svi kao Marko Perković Thompson!

Sam tekst obrazloženja doista je nešto sramotno:

Poznat je postao 1991. s pjesmom 'Bojna Čavoglave'. Ta pjesma ima za temu borbu protiv pripadnika srpske paravojske za vrijeme građanskog rata u Hrvatskoj (...) Perković Marko hrvatski je folk-rock pjevač čije pjesme djelomice sadrže dijelove teksta koji veličaju ratne zločine i genocid. Slovi za predstavnika ultranacionalističkog svjetonazora koji se nastavlja na

fašističku prošlost Hrvatske. Tako on u pjesmi 'Bojna Čavoglave' pjeva o tome da na Srbe treba bacati bombe i pucati u njih iz pušaka te da sve Srbe treba razbiti šakom.

Ovo zadnje ne postoji u toj pjesmi, ali je zanimljivo to njihovo izjednačivanje srpske paravojske sa svim Srbima, zar ne?

Tu je još i najmanji problem što oni velikosrpsku agresiju na Hrvatsku nazivaju građanskim ratom. Mnogo veći problem je što njihov tekst, kako bi to rekao predsjednik Mesić, koketira s neonacizmom. Naime, oni su svjesni da je „Bojna Čavoglave“ pjesma iz rata, ali ako u takvoj pjesmi kažeš da će se Hrvati braniti tako što će na one koji ih napadaju bacati bombe ili pucati iz pušaka onda veličaš ratne zločine i genocid. Time nam Švicarska, koja se obogatila i zahvaljujući – kako kaže Milan Ivkošić u *Večernjem listu* – „neizmjenjnim svotama novca nagrabljenog na krvi, na strašnim nesrećama i Židova i podosta drugih naroda, pogotovo afričkih, azijskih i južnoameričkih“, poručuje da smo genocidan narod. Sama hrvatska obrana od velikosrpske agresije njima je ratni zločin i genocid.

Po istom se obrascu sudi danas Hrvatima u Haagu i u Hrvatskoj.

Po istom obrascu danas inzistiraju na tzv. topničkim dnevnicima. Oni su im veoma važni jer je Hrvatska napravila genocid samim tim što je u granatiranju Knina poginuo čak JEDAN srpski civil. Topnički dnevnicima za bombardiranje hrvatskih gradova od Vukovara do Dubrovnika im nisu interesantni. Da, tamo su stradali mnogi Hrvati. Ali, zar su svi oni vrijedni u usporedbi s JEDNIM srpskim civilom?

Zar nisu i nacisti određivali koji su narodi vrijedni, a koji nisu. Vidimo da se to radi i danas, a ti nevjedni ne smiju se ni braniti?

Organizatori ovog prosvjeda vjeruju da je ovaj švicarski čin „instruiran iz Hrvatske i to iz ureda Predsjednika države“! To je očito već i iz plakata u kome se nalaze Thompsonove riječi:

Domoljublje prozvali fašizam,

Tako brane njihov komunizam.

Predsjednik Mesić se opet prepoznao pa se opet sam i javio. Naravno, njemu nije ništa sporno u tekstu kojim Švicarci zapravo tvrde da smo genocidan narod.

To nas ne čudi!

Znamo da je predsjednik ove države lažno svjedočio u Haagu. Njegove laži raskrinkane su u knjizi prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana „Vrijeme krivokletnika“. Našu tzv. pravnu državu to ne interesira!

Znamo i Mesićevu ulogu u priči o topničkim dnevnicima.

Znamo i Mesićevu ulogu u falsificiranju dokumenata s pomoću kojih sud u Haagu treba optužiti naše generale.

Znamo i Mesićevu ulogu u protuzakonitom dostavljanju dokumenata s oznakom „državna tajna“ tom sudu.

Znamo i za Mesićevu ulogu u protuustavnom projektu restauracije nove balkanske federacije. Sjetimo se samo njegova nedavnog nastupa na skupu tzv. Federacije balkansko-američkih udruga u New Yorku.

Zato je potpuno opravdan poziv ZU HVIDRA-e grada Zagreba takvom predsjedniku „...*da podnese ostavku, da odstupi i prije isteka posljednjih dana svojeg mandata kako ne bi nanosio daljnju štetu našoj domovini i sramotio časnu funkciju predsjednika hrvatske države*“. Međutim, takav častan čin ne može se od njega očekivati. Logičnije bi bilo da ga Hrvatski sabor opozove s te časne funkcije. Nažalost, ni to ne možemo očekivati. Pa svima je jasno da naši političari samo slušaju što im svjetski moćnici kažu.

Zapravo, kakav je „problem“ u Thompsonu i u nama najbolje je opisao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost kada je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao da se divi Hrvatima jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti?

A hrvatske vrijednote su ono o čemu pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva o vrjednotama koje se u Europi gube. Oni koji žele takovu Europu zabranjuju mu ulazak u nju.

Thompson pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini („neka nitko ne dira u moj mali dio svemira“), svom narodu i Bogu. On pjeva o slobodi i onima koji su je izborili našem narodu. Zato nikada ne smijemo zaboraviti da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i da mu je prva poruka – ona u Dubrovniku – bila o vrijednosti slobode.

Švicarci kažu kako „treba spriječiti da on svojim djelomice ekstremističkim pjesmama na svojim nastupima uzmogne radikalizirati dijelove hrvatske iseljeničke zajednice“. Ne štite oni samo svoju „unutarnju i vanjsku sigurnost“, nego „unutarnju i vanjsku sigurnost“ takve Europske Unije koja ne želi vrjednote o kojima Thompson pjeva. Jer, pjevajući svoje pjesme hrvatskim iseljenicima u europskim državama on čini da te vrjednote žive i u tim državama.

Sam Thompson u svom nam Priopćenju poručuje:

Zar nije već vrijeme reći dosta tim lažima i poniženjima?

Ne smatram se žrtvom niti se tako osjećam, niti želim da me itko tako doživljava, ovo što se meni događa ništa je u usporedbi sa žrtvom i nepravdom koju su mnogi Hrvati podnijeli u borbi za ponos, dostojanstvo i suverenitet Hrvatske.

Sjetite se samo naših generala, Ante Gotovine i drugih na koje se ta njihova pravda i pravosuđe obušilo. Je li to ono što nas čeka u Europskoj Uniji?

Ne smatramo ni mi Marka Perkovića Thompsona žrtvom. Zar može biti žrtva netko o kome su hrvatski intelektualci napisali knjigu, čiji jedan prikaz ima naslov *Thompsona opjevali biskupi i akademici?*

Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u *Hrvatskom listu*:

„Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.“

Napadi na Thompsona, za koje Matić ne zna ili samo ne zna da je zbog njih nastala naša knjiga, pokazuju svu bijedu i hrvatskih vlasti i većine medija. Zapravo, pokazuju i svu bijedu i mnogih zemalja izEU-a, pa i Švicarske, koji su spremni koristiti i ovakve prljavštine da bi kaznili Hrvatsku zato što je izborila nezavisnost usprkos njihova protivljenja. Pa zar i rasističke presude hrvatskim generalima, u njihovoj režiji, to najbolje ne pokazuju.

Ali, ono sto nama sigurno najviše smeta jest sudioništvo hrvatskih političara i medija u tome.

Sveprisutni hrvatski lijevi intelektualci (bolje reći jugo-intelektualci) ideolozi su takve politike. I „slučaj” Thompson pokazuje čime se sve oni služe da bi ocrnili istaknute Hrvate i hrvatstvo. Ishodište je uvijek njihova mržnja spram hrvatske države. Još 2000. godine napisao sam **kako sam u mnogo boljoj poziciji od njih jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju ili diktiraju vlastima što trebaju raditi u državi čije ime ne vole!**

Podsjetimo se s koliko pažnje je pripreman napad na Thompsona. Iskorišten je njegov veliki koncert na Dinamovom igralištu 2007. godine. Navodno je tridesetak posjetitelja od njih 60000 imalo ustaško znakovlje. Dakle nekih pet promila je bilo dovoljno da bi o tome bilo riječi čak i u Europskom parlamentu. Vjerovali ili ne! Usljebile su instrukcije hrvatskim vlastima. O tome piše Slobodan Lang u tekstu *Thompson i Woodstock* koji je dan u našoj knjizi, str. 51.:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o antisemitizmu održanoj u Španjolskoj 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je u Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova gospođi Grabar-Kitarović iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata hrvatske rock zvijezde Thompsona“. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mešić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj.“ U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica)...

Ovih dana je, zahvaljujući Wikileaksu, do kraja razobličena sva prljavština vlasti i poznatih ljevičara koji su organizirali progon hrvatskog kantautora i branitelja koji traje do današnjih dana. Zapravo, očito je da je to sve u sklopu njihovog kontinuiranog djelovanja protiv Domovinskog rata i hrvatske države.

Naime, moj koautor Mate Kovačević upozorio me da je u Slobodnoj Dalmaciji 26. kolovoza 2011. objavljen podatak da je svima njima bilo jasno da je priča besmislena:

Spisi iz američke ambasade objavljeni na Wikileaksu otkrivaju kako je SAD pomno pratio zbivanja na ovim prostorima. Ali ne samo politička, već ponekad i glazbena – posao ih je 2007. godine odveo na Thompsonov koncert u Splitu kako bi se uvjerali da nema straha od neofašizma.

Veleposlanik SAD-a u Zagrebu Robert A. Bradtke poslao je stažista veleposlanstva na Thompsonov koncert u Splitu. Deset dana ranije održan je čuveni koncert u Zagrebu, koji je podigao puno prašine, čak i u inozemstvu. Bradtke u izvješću piše da je Thompson na Starom placu u Splitu uspio kontrolirati publiku i da je zaustavio isticanje ustaških simbola.

Wikileaks nam je pokazao da američko veleposlanstvo vidi ono što hrvatski političari, glavni mediji i naši ljevičari koji još obavljaju zadaću koju su dobili na spomenutom sastanku. I neistine su dobre kada možeš raditi protiv bilo kakvog hrvatstva, zar ne?

Sjetimo se kako je još veći napad na Thompsona započeo godinu dana kasnije poslije njegova koncerta na Jelačić placu. Tada su vidjeli jednu ustašku kapu među 130 000 ljudi!

Neću ponavljati sve ono što se dobro zna. Uostalom, mnogo toga je dano i u našoj knjizi. Međutim, potraga za ustaškim kapama nastavlja se. Sudbina ove države ovisi o tome, zar ne?

I ove godine su ih tražili u Čavoglavama. I našli čak 13. Vjerojatno su zaključili da je fašizam u Hrvatskoj između ta dva koncerta porastao 13 puta, čim je to bila vijest na glavnom dnevniku. Zabilježeno je tada kako su na tom dnevniku interpretirali to što je Thompson pjevao i *Bojnu Čavoglave*. Navodno je pozdravio s zabranjenim pozdravom. Zapravo, smeta im *Bojna* jer je postala simbol Domovinskog rata i hrvatske pobjede.

Smeta im *Bojna* jer na neki način predviđa veličanstvenu hrvatsku pobjedu kada su u *Oluji* od srpske vojske napravljeni, da parafraziramo Slobodana Miloševića, zečevi!

Podrška državotvornih intelektualaca Thompsonu onemogućila je provođenje plana naših ljevičara i njihovih sponzora. Ostaje samo sramota svima onima koji su sudjelovali u tome.

HRSvijet, 2. rujna 2011.

HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU

Akademiče Pečariću, nedavno ste se vratili iz Pakistana gdje ste godinu dana zajedno sa znanstvenicima iz Pakistana i iz drugih dijelova svijeta surađivali na znanstvenoistraživačkim projektima. Možete li čitateljima Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća opisati ovu suradnju?

Vjerojatno imate dojam da sam bio tamo godinu dana zato što me nije bilo u javnosti nešto više od godinu dana. Već nekoliko godina odlazim u centar za razvoj matematike u Pakistanu (obično po šest tjedana po semestru). To je Abdus Salam School of mathematical science u Lahoreu (ASSMS). To je jedinstvena škola u svijetu, a i dobila je svjetsko priznanje kao jedna od najistaknutijih znanstvenih ustanova u toj regiji. Vjerojatno Vam je poznato da obično iz manjih zemalja šalju svoje talentirane matematičare (i ne samo njih) u velike zemlje da bi doktorirali. Oni ponajbolji obično i ostanu u tim zemljama. U ASSMS-u rade suprotno – oni upisuju na doktorske studije ponajbolje mlade matematičare (na natječaj se javi njih dvjestotinjak, a prime ih dvadesetak), a dovode iz svijeta priznate stručnjake. Tako osiguravaju da im ponajbolji mladi matematičari i ostanu doma. To je tamo državna politika. Kod nas nije. Naravno, u Hrvatskoj sam učinio koliko sam mogao, kao slobodan strijelac, da nam što manje mladih matematičara odlazi vani, a i da oni koji ne mogu ili nisu mogli otići mogu doktorati. Zapravo, cijelo svoje znanstveno djelovanje podredio sam tom cilju. Tako je do sada iz „moje” znanstvene škole doktoriralo njih 27, a do kraja godine očekujem da će ih biti 32. U Hrvatskoj ih ni u jednoj drugoj matematičkoj oblasti nije doktoriralo više. Iz znanstvene škole velikoga hrvatskog matematičara i domoljuba Zvonimira Janka (Heidelberg) doktoriralo je njih 16.

Kod drugih naših profesora još manje. Naravno, da bi to postigao morao sam raditi i na drugim stvarima. Uz pomoć profesora Nevena Elezovića i izdavačke kuće „Element” osnovao sam 4 znanstvena časopisa koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a drugi je jedini hrvatski matematički časopis i na CC i SCIE listi i to od prvog broja. I moja grupa u ASSMS-u je najveća. Do sada ih je doktoriralo 4, a još 8 radi na svojim doktoratima. Surađujem i s ostalim kolegama tamo. Počeo sam suradnju s dva tamošnja profesora (Rumunj i Gruzijac), ali i s nekim drugim kolegama iz svijeta koji rade u istim područjima matematike. Posebno mi je bila draga suradnja s mojim doktorandom iz Pakistana i kolegicom iz Izraela, zato što Pakistan i Izrael nemaju nikakve međusobne odnose. Naravno, sve to je bilo moguće zato što sam jedan od 5 najproduktivnijih svjetskih matematičara s oko 800 znanstvenih radova, te više priručnika i 15 monografija o nejednakostima (7 na engleskom su izdale poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog mog doprinosa

matematici međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mi je jedan svezak. Organizirana je i međunarodna konferencija u Trogiru 2008. u čast moga 60. rođendana na kojoj je sudjelovalo 130 matematičara iz cijeloga svijeta, a njihovi radovi su objavljeni u 3 sveska dva naša časopisa. Ta konferencija je nastavila svoj život kao svjetska konferencija i druga je održana upravo u Lahoreu, a treća se treba održati u Južnoj Koreji.

Pakistan je država smještena u južnoj Aziji, a graniči ne samo s Indijom i Kinom, nego i s Afganistanom i Iranom, dakle zemljama koje se u našim medijima označavaju kao opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Kakav je Vaš dojam o ovom dijelu svijeta? Je li slika koju potenciraju naši mediji realna?

Prije svega bih rekao da je slika koju stvaraju mediji u Hrvatskoj i svijetu u službi svjetskih moćnika. Ravnatelj ASSMS-a mi je jednom rekao da kada vani čita što pišu o Pakistanu ni on ne bi došao. Na prošlogodišnjoj konferenciji tamo, mnogi su pozvani predavači u strahu odbili doći. Znam se našaliti kako je doista nevjerojatno kako se polovici od njih baš tada „razboljela majka”. Hrvatska grupa je bila brojna. Bojali su se doći, a onda bili oduševljeni. Jedna kolegica mi je poslije konferencije napisala: „Profesore, kad god ja ne želim negdje otići, opet me natjerajte da odem!” Profesor Ivan Perić je bio tamo nekoliko puta. Često razgovaramo o Pakistancima. Različita civilizacija, ali ljudi s kojima komuniciramo izgledaju zadovoljniji, topliji od nas. Je li to ta „opasnost po zapadne demokratske vrijednosti”?

Zapravo i ne znam što znači „biti opasan po zapadne demokratske vrijednosti”. Je li to nešto dobro ili loše? Ivan Miklenić u Glasu Koncila, a prenosi i Vaš Portal¹⁰, upozorava na paralelu Bleiburga i Haaga pa kaže:

Zastrašujuće posljedice što velika međunarodna sila nije poštivala međunarodno pravo prema hrvatskim vojnicima i civilima, a koji su imali povjerenje i nadu u nju smatrajući je pravnom, demokratskom i humanom, još uvijek ostaju kao izazov za poštenu i vjerodostojnu ispriku. No umjesto te civilizacijske geste, po općem uvjerenju u Hrvatskoj, baš ta velika međunarodna sila dala je svoj veliki doprinos baš za takvu hašku presudu, te je time i nehotice otkrila da su njezini politički interesi daleko važniji od života mnogih ljudi, od istine, pravde i poštivanja dostojanstva hrvatskoga naroda.

¹⁰ Ivan Miklenić pohvalio, ali i kritizirao Hebranga i Karamarka u Bleiburgu, Portal HKV-a, 22. svibnja 2011.

A upravo sam i sam u nedavnom izlaganju na Tribini HIP-a (što je također prenio Vaš Portal¹¹) spomenuo svoj tekst iz 1996. godine u kome sam govorio kako su naše vrijednosti mnogo iznad tih zapadnih demokratskih vrijednosti. Kao i Miklenić sada i ja sam još tada upozoravao na činjenicu da njima nisu važni ljudi. Nije im ni važna sloboda drugih, nego samo njihova i onih kojima je oni dozvole. Zato smo našem dragom Papi, sada već blaženiku, Ivanu Pavlu II. i bili „narod nade“: bili smo narod koji je izborio svoju slobodu unatoč onima koje krase „zapadne demokratskih vrijednosti“. Zato je za svoj stoti posjet izabrao „narod nade“, a prva poruka mu je bila u Dubrovnika ona o slobodi!

A o slobodi svoga naroda pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva i o drugim hrvatskim i općeljudskim vrijednostima: obitelji, braniteljima, svom narodu, Bogu. Ali te vrijednosti su opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Thompsonu su zabranili ulazak u EU! Obrazloženje je ispod svake civilizacijske razine, kao i presude našim generalima u Haagu. Moj govor o tome ispred Veleposlanstva Švicarske također ste objavili na Vašem Portalu¹².

Kako se u Pakistanu doživljava nagli gospodarski uspon susjedne Indije i Kine, a kako vojni uspon Irana, kojega neki danas drže za najmoćniju državu Bliskoga istoka?

Zapravo, mislim da se sve te zemlje od Maroka do Indonezije u velikoj mjeri okreću razvoju znanosti. U mojim časopisima posljednjih godina imamo veliki broj radova poslanih iz tih zemalja. A i sam nastanak ASSMS-a svjedoči tome. Zato u Lahoreu ne razgovaram o tome. U ASSMS-u se na sve moguće načine pokušavaju prilagoditi nama. A ako ne razgovaramo o matematici, teme su nam obično one općeljudske. Ako nisam zadovoljan nečim što se ne uklapa u moj pogled na svijet uvijek se trude postupiti po mojim uvjerenjima. Ali i pouče me ponešto. Kada sam, razočaran, pričao kako moj narod na izborima bira one koji služe svjetskim moćnicima, ravnatelj ASSMS-a profesor Alla Ditta Raza Choudary mi je pričao kako su mnogi i kod njih (a Pakistan je zemlja od 160 milijuna ljudi) vjerovali da Pakistanci ne mogu sami voditi svoju zemlju, nego to moraju raditi Englezi. Moji studenti mi kažu da je slična situacija onoj u Hrvatskoj i kod njih. Što i jest logično. Kada smo svjetskim moćnicima važni mi (a ima nas manje nego u pola Lahorea), kako ne će biti tako velika zemlja!

¹¹ Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

¹² Govor akademika Josipa Pečarića s prosvjednog skupa u petak u Zagrebu, Portal HKV-a, 12. listopada 2009. Zanimljivo je da se u tijeku akcije sakupljana potpisa Pismu VS-u UN-a pojavio i napad na knjigu o Thompsonu.

Pri tome treba naglasiti da profesor Choudary itekako vodi računa o našoj sigurnosti, tako da mi znamo da kada nas pozove sigurno nam se ne može dogoditi ništa loše.

Povod za naš razgovor, međutim, prije svega je predstavljanje Vaše nove knjige „Rasizam suda u Haagu – 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?“, za koju su predgovor napisali prof. dr. sc. Miroslav Tuđman i akademik Dubravko Jelčić. Kako je knjiga sadržajno koncipirana?

Zapravo, ideju za nastanak ove knjige dao je moj prijatelj i suradnik Mate Kovačević. Naime, kada smo doznali kakve su haaške presude popisao sam sve svoje tekstove o tom „sudu“ (otud podnaslov knjige). Mate je inzistirao na knjizi sa svim tim tekstovima.

U prvom poglavlju su dana moja pisma ministarstvima znanosti, kulture i vanjskih poslova, s molbom za financiranje. Uz njih sam priložio i spomenute recenzije iz kojih izdvajam:

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman:

U svim Pečarićevim radovima poruka je jasna, argumentacija logički neoboriva, matematički precizna. Kada je riječ o haškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika njegovih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

Akademik Dubravko Jelčić:

Vještina njegova pera i čvrsta, doista matematička logika daje uvjerljivost njegovim spisima i jamči vrijednost (i ove) njegove knjige. Anegdoticnost, kojoj autor također nerijetko pribjegava, povećava zanimljivost njegova pisanja (ustvari: pripovijedanja). Ali valja odmah upozoriti na specifičnost Pečarićeva stila i bitnu odliku njegove kritičnosti: ona se afirmira podrugljivošću, a ona ostvaruje ironijom i sarkazmom, što njegovim spisima pribavlja literarnu dimenziju. Time je čitateljima zajamčena draž čitanja.

Trebam li reći da mi iz ministarstava uopće nisu odgovorili? Ni službenici, a kamoli ministri kojima sam pisma uputio. Znali smo da i ne će. Pa neposredno prije tih presuda potihom su donijeli zakon u Saboru da će sa suđenjima nastaviti u Hrvatskoj.

Potom u knjizi slijede poglavlja: *Umjesto Predgovora, 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?, Rugajmo se rasistima! i Umjesto zaključka.*

U kojem se oblicima manifestira rasizam Haaškoga suda? U knjizi pišete da je na Haaškomo sudu nekome dovoljno dokazati da je Hrvat, e da bi bio osuđen kao zločinac.

Zapravo rasizam tog suda sadržan je već u naslovu moje knjige *Priznajem, Hrvat sam!* To se doista i dogodilo u predmetu Kordić. U prvostupanjskoj presudi bilo je navedeno niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen na 25 godina!

Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su uvažili sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinoj (koja nema veze sa zdravom pameti) i presudili opet 25 godina!

Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je. I to izniman! Pa je i kazna jednog rasističkog suda tome i primjerena, zar ne?

Vjerojatno se scenarij trebao ponoviti i na suđenju generalima Gotovini i Markaču. Međutim, u mnogim našim tekstovima obarali smo sve što su oni stavljali u svojim optužnicama. Na kraju im je odvjetnički tim zagorčao posao. Oborili su im svaku smislenu optužbu već u prvostupanjskoj presudi, što odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić u svom nedavnom obraćanju hrvatskoj javnosti zapravo i konstatira. Sudu su ostale samo one besmislene, pa su kao i u slučaju Kordić presudili na osnovu njih. Dokazali su im, zapravo samo da su Hrvati. I to ne baš bilo kakvi.¹³

A cijeli postupak oko suđenja generalima Gotovini i Markaču prepun je rasističkog ponašanja tužitelja i sudaca u Haagu. To i navodim na početku knjige:

Rasizam:

U presudi hrvatskim generalima tvrdi se da nije važan kontekst u kojemu su se navodni ratni zločini dogodili. Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić kaže da je u pravu kod bilo kojeg prekršaja, a kamoli zločina, važan kontekst u kome se on odigrao.

Kontekst nije važan u odnosima viših i nižih bića (više i niže rase). Dakle, Hrvatima kao ljudima niže vrste, nije moglo pasti na pamet – svetiti se. To je djelo njihovih vođa. Oni su to isplanirali pa su i odgovorni za to. Zato sam rekao:

„A onda nam ti jaki (preko Haaga, a i izravno) poručuju:

DA, TO PRAVO IMAJU SVI NARODI, ALI VI HRVATI NISTE
UČINILI TO ZATO, NEGO ZATO DA BI ISTJERALI SRBE. JER VI

¹³ Josip Pečarić: Kazne jednoga rasističkog suda – Priznajem, Hrvat sam!, Portal HKV-a, 24. svibnja 2011.

STE GENOCIDAN NAROD! Ako to nije rasizam, priznajem, ja doista ne znam što je rasizam. ”

Sjetimo se da od prvog dana Oluje imamo tvrdnju o tzv. prekomjernom granatiranju Knina i optužbu da je predsjednik Tuđman zločinac. Prekomjerno granatiranje u kome je stradao JEDAN civil! Svima nam je pred očima razrušeni Vukovar i brojni pobijeni njegovi građani. To nije bilo prekomjerno granatiranje. Razrušen je grad u kome su živjela bića niže vrste i pobijeni su brojni pripadnici bića niže vrste. Ali u prekomjernom granatiranju Knina ubijen je jedan čovjek. Za to je sigurno odgovorna Vlada (...)

A kad strada jedan čovjek itekako je važno naći topničke dnevnik. Treba cijelom svijetu pokazati koliko je golem zločinački pothvat učinila vlada nižih bića kada je stradao jedan civil (...)

Gotovina je spasio 150 000 muslimana iz Bihaća od sudbine koje su doživjeli u Srebrenici. Ali to su Muslimani, kao i Hrvati, bića niže vrste. Kako se Gotovina usudio spašavati bića niže vrste, umjesto da spašava dvjestotinjak bića više vrste. Umjesto da se proglasi pobjeda bića više vrste, pobijeno je njih nekoliko stotina (...)

Jedna od tvrdnji koju je moguće pronaći u knjizi jest i ona da Haaški sud preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu. U kojem smislu?

Izmišljeni brojevi žrtava logora u Jasenovcu bili su osnova u rasističkoj tezi o genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju sprječavanja svake pomisli o stvaranju hrvatske države. A državu smo stvorili i normalno je „glavni zločinac” Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman. Cijeli sud u Haagu podređen je suđenju tome „zločincu”. To sjajno opisuje u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19. svibnja 2011. kršćansko-demokratski zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch. Već sam naslov njegova teksta puno govori: *Mrtvačka sinoda u Haagu*¹⁴:

Godine 897. u Rimu se dogodio jedan znameniti spektakl. Tada svježe izabrani papa Stjepan VI., suočen sa sumnjama u zakonitost svog imenovanja, svom je prethodniku Formozu, devet mjeseci nakon njegove smrti, upriličio crkvenopravni sudski proces. Tijelo pape Formoza tada je izvučeno iz groba, navučena mu je papinska odora te je postavljeno na tron. Ishod presude mrtvačke sinode znao se već od samog početka. Ona je Stjepanu bila potrebna da bi si osigurao vlastiti legitimitet.

Slična farsa dogodila se je na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog je dana sudsko vijeće proglasilo krivim pokojnog hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana za

¹⁴ Klaus-Peter Willsch: Presuda je skandalozna, nepravedna i opasna, Portal HKV-a, 23. svibnja 2011.

progon pobunjenog srpskog stanovništva prilikom ponovnog preuzimanja hrvatskih područja koja su bila pod srpskom okupacijom. Time ga je sud stavio u isti koš s drugim mrtvacom: Slobodanom Miloševićem.

Ta je presuda skandalozna, nepravedna i opasna.

Skandalozna, jer sud time naknadno pruža moralnu nadogradnju politici ekvidistancije prema agresoru i žrtvi koju su u najboljem slučaju provodili „posebni prijatelji“ Hrvatske. S obzirom da Haškom sudu, za razliku od rimske kurije iz 9. stoljeća, nije dopušteno suditi mrtvacima, on je u zatvor poslao hrvatske vojne zapovjednike Antu Gotovinu i Mladena Markača: na 24, odnosno 18 godina...

Međutim, postavlja se logično pitanje: Zar je „zločin stvaranja hrvatske države“ doista tako veliki da su svjetski moćnici dopustili da se oni kao naredbodavci, a ne suci u Haagu, pokažu cijelom svijetu kao nasljednici pape Stjepana VI.? Otkud takva slijepa mržnja prema Tuđmanu?

Odgovor je jednostavno naći u nedavno objavljenim transkriptima sa sjednice Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja. Slobodan Milošević tada kaže:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?

Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. Da smo istog tog dana napravili idiotsku glupost da im pomognemo, ko bi to stigao do Knina do večeri da im pomogne?! Pa, tamo ne bi moglo da se stigne od njihovih kolona kojima su zakrčili sve putove u bežaniji zajedno sa stanovništvom. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Dakle, kada im je već Tuđman stvorio državu, željeli su stvaranjem države u državi tzv. RSK onemogućiti njezino postojanje. Predstavnici UNPROFOR-a su zapravo štitili tu njihovu „državu“, a ne nesrpsko pučanstvo u njoj. I onda je Tuđman ponizio svjetske moćnike. Za 12 sati njihova „država“ je praktično nestala, a vojsku te „države“ Tuđman je pretvorio u čopor zečeva.

Zato mu je Haag presudio s 24 (Gotovina) plus 18 (Markač) godina. Zapravo mrtvi Tuđman je za sada osuđen na 42 godine zatvora za „zločin“ stvaranja hrvatske države i poniženje koje je nanio svjetskim moćnicima (to je valjda pravnički – za njihove duševne boli). Ali, ako se tome dodaju presude koje su već dosuđene hrvatskim braniteljima u Hrvatskoj i na koje se Hrvatski sabor najnovijim zakonom i obvezao, to će biti mnogo, mnogo više.

A dodajmo tome i „zločin“ koji je napravio Tuđman u BiH. Sjetimo se želja i postignutih rezultata svjetskih moćnika u susjednoj državi:

Dopustili su pokolj u Srebrenici, u njihovoj navodno zaštićenoj zoni.

Osudili su Darija Kordića bez ikakvih dokaza, zato što je spriječio isti takav pokolj u drugoj njihovoj zaštićenoj zoni.

Sada su osudili Gotovinu i Markača zato što je zapravo Tuđman spriječio još veći pokolj koji su trebali u Bihaću izvršiti njihovi saveznici Srbi.

Kako su svjetski moćnici planirali da nakon pokolja u Bihaću proglase Srbe kao pobjednike u ratu, jasno je da je i to veliki razlog da sude mrtvom Tuđmanu, kao što je i papa Stjepan VI. sudio svom prethodniku.

Sjetimo se samo Kordićevih 25 godina, a tko zna koliko će dobiti šestorka iz BiH na čelu s iznimnim generalom Slobodanom Praljkom. Kako i za njih možemo reći kao i za Gotovinu i Markača: preko njih sude mrtvom Tuđmanu. Možemo konstatirati da će „Sud“ u Haagu osuditi mrtvog Tuđmana na stotine i stotine godina!

Haaški sud označili ste i kao „lokomotivu prema Zapadnom Balkanu“. Smatrate li da se iza sve agresivnije nametanog koncepta „Zapadni Balkan“ odnosno „Jugosfera“ – unatoč konstantnome paljetkovanju o ulasku u EU – zapravo skrivaju pokušaji obnove Jugoslavije, na koje je još pokojni predsjednik Franjo Tuđman upozoravao prije svoje smrti?

Da, upravo tako. Očito je i kroz to da svjetski moćnici žele vratiti na staro, koliko je god moguće. Jer ipak, rat se dogodio, Hrvatska je pobijedila u ratu, a i „zečevi“ su bježali, zar ne? Jasno je da je cilj ostvariti formulu 6 – 1 + 1 (Jugoslavija – Slovenija + Albanija). Zapravo, tu poništavaju Tuđmanovu pobjedu i žele napraviti nešto gore od bivše Jugoslavije. Tamo su sve hranili Slovenija i Hrvatska, a sada bi to radila samo Hrvatska. Na kraju krajeva i mi smo sudjelovali u Tuđmanovu „zločinu“ pa trebamo biti kažnjeni!

Iako se politika Velike Britanije opravdano drži glavnim krivcem za sramotne haaške presude, mišljenja sam da one ne bi bile moguće bez

izdajničke asistencije dijelova hrvatske političke nomenklature. Vaše mišljenje?

Ne samo njih! Ne zaboravimo i ulogu glavnih medija. Zapravo se sve odigralo po poznatim scenariju kako zavladatai raznim zemljama. To je izvrsno opisao Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima*. U spomenutom članku s Okruglog stola HIP-a¹⁵ posebno sam upozorio na uloge dva predsjednika RH. Kako je izdajnička Mesićeva uloga poznata posebno sam upozorio na Josipovićeovu ulogu. Ponovit ću:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.*
3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj, drže tog naputka!*

Kineski ratnik-filozof Sun Tzu za ljude koji provode tuđe interese na račun interesa svoga naroda kaže da su najniži i najodvratniji. Zato mi dopustite da se takvima narugam onako kako sam to učinio u spomenutom članku:

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti s time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti

¹⁵ Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 18. svibnja 2011. Izlaganje je dano i u ovoj knjizi.

i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

Na desnoj strani političkoga spektra unazad nekoliko mjeseci događaju se znatna politička preslagivanja. Osnovano je nekoliko političkih stranaka ili pokreta kao što su „Hrast“, „Akcija za bolju Hrvatsku“, „Volim Hrvatsku, ne u EU“ itd. Tu je još i pravaški dio spektra, koji je razbijen na nekoliko stranaka. Što je u ovakvim okolnostima potrebno učiniti kako bi se hrvatskim biračima ponudila jedna prepoznatljiva i koherentna nova opcija?

Zapravo ja i nisam najpogodnija osoba da „pametuje“ o tome. Vjerojatno Vam je poznato da sam stajao iza mnogih akcija koje su pokretane među hrvatskim intelektualcima. Kada smo izašli s otvorenim pismima za zaštitu Marka Perkovića Thompsona mediji su vjerovali da smo kadri načiniti ovo što je sadržano u Vašem pitanju. Rukovodeći se „Načelom sv. Franje“ nagovorili smo profesora Miroslava Tuđmana da bude kandidat. Vjerovali smo da to što iza tog prijedloga stoje hrvatski akademici kao što su Aralica, Barišić, Jelčić (pa i ja, ali i ne samo ja) i mnogu drugi hrvatski intelektualci, na kraju i Hrvatsko kulturno vijeće predstavlja dovoljnu garanciju da nam državotvorni Hrvati vjeruju. Objašnjavao sam kako nam mediji ne će biti skloni i da nam mogu pomoći samo dvije stvari: bez obzira što je Tuđman najbolji kandidat ipak je on Tuđman – i to mora probiti tu blokadu. Ali to nije dovoljno ako ne budemo jedinstveni. Naravno, pokazalo se da smo bili oholi i da se baš ne drži do naših mišljenja. Kako sam jednom rekao: Svi su za jedinstvo pod jednim malim uvjetom – da baš on bude glavni. Kada danas vidimo koliko „lidera“ imamo, zar nije bolje da ja šutim? Tada sam bio ohol vjerujući da mi nešto značimo. Danas znam da je bolje šutjeti i ne biti ohol.

Koji su Vaši daljnji projekti i što bi čitateljima poručili za kraj?

Zapravo je sve vezano za Haag. Pa će i moja poruka biti u svezi s tim:

Znam da je veoma teško i našim osuđenim braniteljima i njihovim obiteljima. Ali oni nose samo Tuđmanov „križ“. Oni su izabrani da zamjenjuju u tim osudama najvećeg čovjeka u hrvatskoj povijesti. Veličina njegove, a time i njihove, osude samo govori koliko je veličanstveno djelo koje je on, a s njime i oni, napravio. Svi mi bili bi ponosni da smo na njihovom mjestu!

Portal HKV-a, 26. svibnja 2011.

ZA PONOS I DOSTOJANSTVO MORAMO SE IZBORITI SAMI

Josip Pečarić, profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Osnivač je seminara „Nejednakosti i primjene“ na Matematičkom odjelu PMF-a, koji je do sada dao 33 doktora matematičkih znanosti. Boravio je više godina kao gostujući profesor u Australiji i Pakistanu, gdje je također bio voditelj novih doktoranada. Osnivač je i glavni urednik četiriju međunarodnih matematičkih časopisa, koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a druga dva su jedini hrvatski matematički časopisi i na CC i SCIE listi. U literaturi je Pečarićevo ime vezano uz niz nejednakosti (jednakosti) i neke postupke. Na primjer, o Mond-Pečarićevoj metodi objavljena je monografija, a u monografiji P. S. Bullena o sredinama najcitiraniji je autor (citira se 105 njegovih radova i 7 monografija). Objavio je preko 800 znanstvenih radova (bio je deseti svjetski matematičar čiji je broj radova prešao broj 500), te više priručnika i 15 monografija enciklopedijskog karaktera o nejednakostima (7 su na engleskom jeziku izdale poznate svjetske izdavačke kuće). Zbog njegovih doprinosa matematici međunarodni časopis *Banach J. Math. Anal.* (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mu je jedan svezak.

Poštovani akademike Pečariću, posljednja inicijativa koju ste pokrenuli jest pismo UN-u za obranu istine o hrvatskome obrambenom ratu, koje je potpisalo više akademika, biskupa i hrvatskih intelektualaca. Molimo obrazložite sadržaj i svrhu tog pisma.

Poznato Vam je da sam često, sam ili s drugim hrvatskim akademikima i intelektualcima, organizirao potpisivanje otvorenih pisama. Obično bih poslije toga ta pisma uvrstio u neku svoju knjigu. Ovog puta bilo je drugačije. Moja knjiga „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud“ izazvala je reagiranja čitatelja na hrvatskim portalima. Jedno takvo reagiranje na Portalu HKV-a dovelo je do nastajanja Pisma VS-u UN-a. Zato je Pismo i napisano, kako na završetku i piše: „*Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.*”

Sadržaj je teško obrazložiti – Pismo jednostavno treba pročitati. Ono je najmanje molba VS-u UN-a. Prije bi se reklo da je ono optužba. Sama činjenica da se govori o rasističkoj presudi njihova Suda, jer Sud u Haagu je osnovao UN, snažna je optužba. A da se radi o strašnoj istini o UN-u, govori činjenice da takva optužba jednostavno proizlazi iz same presude. Naime, odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić kaže:

– Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.

– Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuju zločine.

– Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost (...).

– Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni.

Da bi suci zaključili:

– Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi ustvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

Međutim, samooptužujuća za suce i optužujuća za međunarodnu zajednicu jest tvrdnja da su do svojih zaključaka došli na temelju rezultata operacije „Oluja“!

Zašto? Pa već na početku operacije svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o prekomjernom granatiranju kojega nije bilo, što je također očito iz same presude. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobođanje okupiranih područja. Takvo optuživanje, odmah nam je i bilo jasno i o tome sam pisao u svojim knjigama, zapravo je bio nastavak priče o genocidnosti hrvatskog naroda. Priče koje jest rasistička sama po sebi.

Međutim, najstrašnija je činjenica što je glavni rezultat te operacije bilo spašavanje 100 000 muslimana u, navodno, od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida i drugog od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u Srebrenici.

Ivan Šarac, koji je 90-ih godina bio vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, koji je inače u Kući slavnih američkih obavještajaca, u razgovoru za Hrvatski list kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Sudu u Haagu je „Oluja” zločin zato što je Gotovina spasio 100 000 muslimana, umjesto da ih ostavi da se izvrši novi genocid nad muslimanima u BiH, a spasi nekoliko desetaka Srba. Pa takav odnos ni Hitler, čini mi se, nije zagovarao.

Dakle, oni koji upravljaju „Sudom” u Haagu, jer znamo da se radi o političkom sudu, zapravo samo provode interese svjetskih moćnika, pri čemu su i rasizam i genocid dobrodošli kada je u pitanju ostvarenje tih njihovih interesa. Treba li komentirati činjenicu da izjavu američkog vojnog atašea nitko u drugim hrvatskim medijima nije prenio ni komentirao! A poznato je da je cilj svjetskim

(bolje reći europskim) moćnicima bio: poslije takvog genocida moći se proglasiti Srbe pobjednicima u ratu.

Svrha pisma sadržana je u Vašem pitanju: istina o Domovinskom ratu. Iznimno dostignuće jednoga malobrojnog naroda. Skoro svi smo mi bili spremni dati živote za slobodu svoga naroda, i danas se malo naroda može ponositi takvim nečim. Zapravo smo pokazali malobrojnim narodima da mogu sami odlučivati o svojoj sudbini pa i ostvariti slobodu i kada im svjetski moćnici to ne daju. Zato je osnovna ideja da se Pismo distribuirano po svijetu, da se pokuša objaviti gdje god je to moguće.

Osobno sam ga poslao članicama (sadašnjim i budućim) VS-a UN-a, kao i veleposlasticima raznih država u Hrvatskoj. Njihova bi obveza trebala biti da o tome izvijeste svoje vlade. Dakle, „život“ Pisma tek je počeo.

Čini se da je pismo oživotvorilo pravilo našega velikog kardinala Franje Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

(u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.).

Koliko je točno akademika, biskupa i intelektualaca potpisalo pismo, je li pismo bilo na svjetskim jezicima i kakve su bile reakcije hrvatskih državnih institucija i vlasti?

Među potpisnici pisma su 17 akademika (16 redovitih članova i jedan dopisni član HAZU-a), jedan umirovljeni nadbiskup i dva biskupa. Supotpisalo ga je oko 2300 Hrvata diljem svijeta, a među njima veliki broj intelektualaca. Prebrojio sam samo oko 230 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika, a bilo je i više stotina drugih intelektualaca. Ima ljudi koji bi očekivali više potpisnika. Ljudi su me s nevjericom pitali kako ovaj ili onaj biskup ili akademik nije potpisnik. Sjetimo se samo kako je reagirala gđa *Stella* Hubmayer iz Argentine:

„Hvala vam što ste napisali tako uzbudljivu izjavu koja održava osjećaje svih Hrvata koji vole Hrvatsku Domovinu! Čitala sam ju i samo su mi suze tekle!“

Ako se sjetimo dobro nam poznate hrvatske šutnje, zapravo je ovo pismo učinilo jako puno na prevladavanju toga nesretnog hrvatskog sindroma. Zbog jednostavnog razloga što je toliko mnogo nas potpisalo i supotpisalo pismo u kojem se govori o rasizmu svjetskih moćnika.

Pismo sam poslao samo predsjednici Vlade RH. U popratnom pismu sam joj napisao:

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih presuda

hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovao.

Upozorit ću Vas da je nedavno u „Hrvatskom listu” američki vojni ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom „Oluja” i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjern onome iz Drugoga svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari, ni vi na vlasti niti oni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemlja uz takav „gromoglasan muk” dopustila da budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili tako veliki broj ljudi.

Ugodno me je iznenadilo što smo dobili odgovor s pozivom na suradnju.

Susreli smo se s ministrom Jandrokovićem, a i on je potvrdio želju predsjednice Vlade za takvim susretom.

Predsjedniku države pismo nisam poslao zbog jednostavnog razloga što mislim da je on stvarni autor presuda našim generalima, tj. bez njega takve presude ne bi bile moguće. Naime, Josipović je od 1993. godine član Komisije za ratne zločine. Predsjednik Komisije dr. Milan Vuković je odmah i upozorio hrvatsku javnost kako po međunarodnom pravu treba razlikovati ratni zločin koji vrše agresori od zločina u ratu koji mogu učiniti i oni koji se brane kao prekoračenje nužne obrane. Odmah je bio napadnut od projugoslavenskih/prosrpskih medija u Hrvatskoj, a Stjepan Mesić je u Haagu lažno svjedočio, tvrdeći kao i ti mediji, da je Vuković rekao kako Hrvati ne mogu u ratu napraviti zločin. Zapravo, svjetskim moćnicima je bilo vrlo važno to izjednačivanje ratnih zločina i zločina u ratu, da bi uopće mogli suditi Hrvatima zato što su unatoč njihovu protivljenju stvorili državu. Prvo su pokušali pričama o građanskom ratu, a cilj su postigli ovim izjednačivanjem. To je realizirao upravo Josipović jer je on autor *Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak*. Time je napisana i optužnica generalima. Josipović je još više osnažio svoj „ugled” u očima svjetskih moćnika kada je kao stručnjak za pitanje ratnih zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu takve poglede na kraju elaborirao u knjizi *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007.*

Zapravo, dojam je da je pokraj dr. Vukovića naučio što je važno za Hrvatsku u međunarodnom pravu i onda sakrio od hrvatske javnosti sve ono što ukazuje na razliku između ratnog zločina koji vrše agresori i zločina u ratu koji mogu učiniti oni koji se brane. On u svojoj knjizi uopće ne spominje međunarodne zakone koji govore o tome, a kada neki i spomene onda dijelove koji mu ne odgovaraju

prešuti. Recimo, zamislite knjigu o ratnim zločinima, koju je napisao netko iz zemlje žrtve agresije, u kojoj se ne spominje odredba članka 3. stavak 1., II. Protokola Ženevskih konvencija od 12. kolovoza 1949. koja kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Zapravo, svjetskim moćnicima je bilo veoma važno da takav Josipović postane predsjednik Hrvatske. I doista, na završetku suđenja, kada je postalo jasno da je obrana pobila sve laži i konstrukcije Tužiteljstva, Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Sud u Haagu je zapravo donio presudu po tom naputku. Konstatirano je kako su branitelji pobili sve njihove laži i konstrukcije protivne i međunarodnom pravu i pravdi i presudili nevinima. Ako predsjedniku Hrvatske ništa ne znači što su ti branitelji najzaslužniji što je obranjena njegova država i što je spašeno stotinjak tisuća muslimana u Bihaću, poslije pokolja i genocida u Srebrenici, zašto bi to bilo važno sucima u Haagu? Zna li Vi za koju Josipovićevu izjavu u kojoj pravi razliku između ratnih zločinaca s agresorske strane i „ratnih zločinaca” sa strane branitelja? Vjerujem da je među svjetskim moćnicima postojala „uzbuna” kada je postalo jasno da se Ivo Sanader želi kandidirati za Predsjednika RH. Koliko god je netko njihov sluga, ipak je bio u Tuđmanovom HDZ-u pa ne znaju može li se takvome vjerovati. Zato je, vjerujem, Sanader natjeran dati ostavku. S predsjednikom iz jugoslavenski orijentiranih Hrvata (u mojoj pitalici definiranih kao „pokvareni četnici”) koji je doista najzaslužniji za poništavanje za Srbiju štetnih učinaka njezine agresije na susjedne države, u prvom redu na Hrvatsku i BiH, a sada je u tijeku velika kampanja da se dovede ista takva vlast, koja će jamčiti nastavak suđenja po montiranim haaškim optužnicama u četiri suda u samoj Hrvatskoj. General Brodarac je samo prva žrtva toga scenarija.

Zbog svega toga bilo mi je besmisleno poslati Pismo takvom Predsjedniku RH, a ako se HDZ vrati na Tuđmanovu politiku ponosa i dostojanstva, od toga može biti samo koristi, zar ne?

Kakve su bile reakcije tiskanih i elektroničkih medija? Tko je pismo objavio, komentirao? Je li bilo interesa za razgovor s Vama i dodatnog zanimanja medija za obrazloženje detalja toga pisma?

Hrvatski portali i hrvatski radijski programi u inozemstvu objavili su i pismo i niz tekstova u svezi s pismom, a bili su i vrlo aktivni u sakupljanju potpisa naših ljudi.

HINA je objavila vijest o pismu, ali ga je prenio samo *Vjesnik*. *Hrvatski list* je dao širu inačicu Hinine vijesti, a u *Hrvatskom slovu* je samo u jednom tekstu

spomenuto postojanje Pisma. O njemu je bilo spomena u HRT-ovu teletekstu, ali u vijestima na svim televizijama ni riječi. Naravno, to se moglo i pretpostaviti jer je očito da su mediji dio kampanje za stvaranje Crvene Hrvatske, koja treba ostvariti ono o čemu sam govorio, a i mnogo više. Zapravo, svi mi u Hrvatskoj, plaćajući pristojbu za HTV, plaćamo izravno kampanju tzv. Kukuriku koalicije. Plaćamo kampanju onih koji su sve vrijeme sudjelovali u optuživanju Hrvatske i provođenju velikosrpske politike. Ne treba biti posebno inteligentan pa shvatiti da izjednačivanje ratnog zločina i zločina u ratu, koje je dovelo da se prvi put u povijesti na nekom međunarodnom sudu izjednače žrtva i agresor, odgovara agresoru!

Zapravo, svi mediji, zajedno s „hrvatskim” ljevičarima sudjeluju u provođenju velikosrpskog Memoranduma 2. To je i konstatirano u našem *Prosvjedu zbog napada na pravni suverenitet Republike Hrvatske* upućenom Hrvatskom saboru:

... temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljane za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Zato je donošenje Zakona o ništetnosti toliko razbjesnilo i Josipovića i one iz Kukuriku koalicije. Josipović želi pomoći „ratnim zločincima” iz Hrvatske, kao da nisu postali ratni zločinci zahvaljujući najviše njemu i ostatku Kukuriku koalicije. Zapravo, taj zakon je prvi korak koji samo pokazuje na mogućnost povratka HDZ-a u borbu za interese Hrvatske, i zbog toga takav napad. Kao što znate, Josipović prvo prijeti Saboru da će ih tužiti Ustavnom sudu, a potom je „spreman preuzeti inicijativu za sklapanje međudržavnog sporazuma između Hrvatske i Srbije koji, kako zbog onemogućavanja daljnjih neosnovanih progona hrvatskih branitelja, tako i zbog nastavka suradnje na procesuiranju ratnih zločina smatra kvalitetnijim i za hrvatske interese boljim rješenjem od zakona o ništetnosti.“ Sada je to KVALITETNIJE. Smiješna promjena u dan-dva. Ili on doista misli da Ustavni sud treba odlučivati što je kvalitetnije: zakon koji je donijelo tijelo zaduženo za takvo što ili ono što o tome misli Predsjednik? Zanimljivo je da svaki njegov prijedlog sadrži jednakost obiju strana – agresora i žrtve.

Naravno, u našem je Prosvjedu rečeno i zahtijevano mnogo više. Za samo dva dana sakupljeno je oko tisuću potpisa (više od 150 sveučilišnih nastavnika, znanstvenika i drugih hrvatskih uglednika). Već je ta činjenica vijest sama po sebi, ali o tom Prosvjedu, osim HINE i hrvatskih portala, ni rijeci u hrvatskim medijima. I to pokazuje koliko su duboko u funkciji provođenja velikosrpskog Memoranduma 2.

Takvo reagiranje pokazuju kako su mnogi u Hrvatskoj svjesni pogibelji koja nam prijeti od provoditelja velikosrpskog Memoranduma 2. Čini se da su najmanje toga svjesni tzv. državotvorni političari. Ili nisu nikada čuli priču o kralju

Solomonu: kada su dvije žene tvrdile kako je dijete njihovo, Solomon je naredio da se dijete raspolovi. Prava majka je stala tvrditi kako dijete pripada onoj drugoj. Važniji joj je bio život njezina djeteta.

Da državotvorni lideri doista misle da je Hrvatska u opasnosti, nudili bi vodstvo svakomu – samo da zajedno nastupe i spasu Hrvatsku. To ne rade. Predsjednik Tuđman je „stvarao Hrvatsku s ljudima s kojima ni kavu ne bi popio“. Naši lideri ne mogu zajedno.

Što mislite zašto hrvatske vlasti ignoriraju mišljenje hrvatskih akademika i svoje šire inteligencije? Zašto to u konačnici čine i urednici najutjecajnijih hrvatskih glasila?

Vjerujem da su Vaši čitatelji već iz prethodnih mojih odgovora zaključili što mislim i o njima i o političarima koji su a takvim pozicijama. Zapravo, najdraže mi je navesti što je o takvima napisao kineski filozof Sun Tzu u knjizi *Umijeće ratovanja* (djelo od prije dobrih dvije tisuće godina):

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu ni u obećanjima jer to donosi visoke kamate.

Nedavno je bila obljetnica Vašega znanstvenog rada, okupili su se svjetski poznati matematičari i sve je ostalo u potpunoj medijskoj blokadi i tajnosti za hrvatsku javnost?

Ta međunarodna konferencija meni u čast, povodom moga 60. rođendana bila je 2008. godine u Trogiru. Bilo je nazočno oko 130 matematičara iz 27 zemalja. S te konferencije je u dva naša časopisa (oba na spomenutim svjetskim listama) objavljeno stotinjak radova, uglavnom s posvetom meni.

Činjenica da su to mediji prešutjeli vjerojatno i jest razlog što je to Vama „nedavno“. Takvo ponašanje medija očito je kontraproduktivno.

Nedavno, kada je drugi moj časopis uvršten i na CC i na SCIE listu, i to retroaktivno od 2009. godine, HINA je dala vijest o tome i navedeno je da sam ja sâm stvorio više časopisa koji su na tim listama nego što je uspjelo matematičarima iz svih drugih zemalja nastalih raspadom bivše države. Međutim, to nije bila nikakva vijest za naše medije (osim za *Hrvatski list*).

Što se to u stvari događa, zašto neki hrvatski znanstvenici imaju medijsku pozornost, a drugi nemaju? Zar je moguće da urednicima u medijima diktira neka siva eminencija koja određuje podobnost akademika?

Ili se radi o tome, ili urednici znaju sami o kome se ne smije pisati u javnosti, tj. koje Hrvate treba sustavno prešućivati. To su ponajbolje shvatili poslije velikoga napada na akademika Ivana Aralicu, kada je to rezultiralo da se njegova „Ambra” rasproda u 5-6 izdanja iste godine kada je i tiskana. Urednicima je sigurno poznato da sam pomogao u zaustavljanju planiranog progona našega velikog književnika svojim pismom – odgovorom na napad nekih akademika unutar HAZU-a, kao i da sam bio inicijator, sam ili s nekim hrvatskim akademikima, biskupima i intelektualcima, u nizu otvorenih pisama: sjetimo se samo onih o Glavašu, Thompsonu, Apela za obnovu političkih procesa itd. Naravno, ako na vlast dođu ovi koji samo služe provođenju velikosrpskog Memorandum 2, tj. koji provode samo želje svjetskih moćnika, to može biti samo još gore. Je li odgovor predsjednice Vlade najava da će se to pokušati promijeniti, vidjet ćemo. Kažem pokušati jer je očito da su danas i oni iz vladajuće stranke u sličnoj poziciji. Doista je smiješno da je o Pismu koji je nama uputila predsjednica Vlade, o kome je dana obavijest na stranicama Vlade, izvijestila HINA i poneki portal. Dakle, i predsjednica Vlade RH ima isti tretman kao i hrvatski akademici, biskupi i drugi intelektualci, ako se usudi uraditi nešto što je tim urednicima, ili toj sivoj eminenciji, u hrvatskom, a ne velikosrpskom interesu!

Razumiju li strani akademici hrvatske okolnosti? U kojoj mjeri podržavaju Hrvatsku u dokazivanju njezine povijesne istine iz nedavne prošlosti? Kakvo je njihovo mišljenje o ulozi i pravičnosti Haaškoga suda?

Čini mi se da je najbolje da Vam dam tri mišljenja o našem Pismu koje sam, da bih sam provjerio njegov učinak, poslao nekolicini svojih kolega. Radi se o dvama sveučilišnim profesorima iz SAD-a, koji pripadaju suprotstavljenim narodima (jedan Židov i jedan musliman), i jednom profesoru iz prijateljske nam Mađarske koji je objavio veliki broj znanstvenih radova i koji je bio pozivan na razna sveučilišta diljem svijeta. Evo njihovih odgovora:

Židov:

Kada bih danas UN presudio da je Zemlja u središtu svemira, to bi se zasigurno prihvatilo kao neprijeporna istina. Očekivati pravednu presudu u politički pristranom okolišu jest oksimoron. Stoga se ni jedna mala država ne može osloniti na Ujedinjene narode u svezi s bilo kojim pitanjem. Unatoč tome, trebate nastaviti s onim u što ste uvjereni, pismo pošaljite drugima i objavite ga. Iako možda ne će odmah pomoći onima koji su u zatvoru, barem će svijet čuti i vašu stranu. Nemojte zaboraviti da su građani svijeta uglavnom neuki. Vaše pismo treba biti kratko i samorazumljivo, te trebate navesti datume, mjesta i okolnosti. Kladam se

da 90 posto potencijalnih čitatelja u Americi, Europi i Aziji ne znaju o kakvim zločinima pričate, koja je zemlja napala Hrvatsku, te kada i kome su sudili u Haagu 15. travnja 2011.

Musliman:

Zahvaljujem na slanju zanimljivog pisma. Vrlo je dobro rečeno i napisano. Čestitam, ponosimo se tobom.

Madžar:

Dragi Josipe, hvala za presliku pisma poslanog UN-u. Otkriva šokantne činjenice. Apsolutno si u pravu. Iskreno želim da se cijeli svijet upozna s golom istinom.

Srdačan pozdrav,

Ferenc

Zaključno, imate li još što poručiti našim čitateljima i hrvatskoj javnosti?

Samo jedno: Ako su vam ponos i dostojanstvo, i vaša osobno i vašeg naroda, nešto važno, znajte da vam ih nitko ne će donijeti na tanjuru. Za to se morate boriti i izboriti sami! A da smo za to bili sposobni pokazali smo u Domovinskom ratu. Zato nas je i veliki papa Ivan Pavao II. i nazvao „narodom nade”!

Intervju tjedniku Nacija, studeni 2011.

(Tjednik Nacija objavio je skraćeni intervju 9. studenog 2011.)

JOSIP PEČARIĆ: NJIMA JE TO GRAĐANSKI RAT, A AGRESORI SU IM HRVATI

Uz predstavljanje knjige *Rasizam Suda u Haagu* u Makarskoj (26. 9.), Splitu (27. 9.) i Gospiću (29. 9.)

Neobično je da autor neke knjige postavi pitanje je li uopće potrebno predstavljati njegovu knjigu. Naime, čini se da je svrha knjige koju danas predstavljamo ispunjena već samim postojanjem Pisma VS-u UN-a koje su potpisali tri biskupa i nadbiskupa i 16 akademika, a supotpisalo ga je već preko 2030 Hrvata iz cijeloga svijeta (samo sveučilišnih nastavnika i znanstvenika je preko 200). Pismo je na hrvatskom i engleskom pročitano na velikom subotnjem prosvjedu u Haagu koji je organizirao Hrvatski svjetski kongres. Zapravo, ovo je predstavljanje važno zato što i danas skupljamo i potpise za to Pismo. Poslat ćemo ga VS-u UN-a u ponedjeljak 3. 10. 2011.

Sve što nam se događa stane u ovaj scenarij iz naslova. Servirali su ga Britanci još na početku Domovinskog rata. Govorili su da se u Hrvatskoj odvija građanski rat, a krivci za njega su Hrvati koji su htjeli neovisnu državu. Kao da su rekli: Hrvati su izvršili agresiju na Jugoslaviju! Postigli su, sa svojim saveznicima, da se i Vijeće sigurnosti UN-a svrsta na stranu fašističke velikosrpske politike uvodeći čuveni Embargo na uvoz oružja, tj. oduzme hrvatskom narodu pravo na samoobranu. Radi se o čisto rasističkom pristupu po kojima neki narodi imaju pravo, a neki nemaju pravo na slobodu!

Zapravo, kroz priču o građanskom ratu dane su instrukcije „hrvatskim” ljevičarima (bolje reći zaljubljenicima u Jugoslaviju i mrziteljima svega što je hrvatsko) koje oni doista vrlo uspješno provode. Naši jugoslavi prvo na razne načine pokušavaju spriječiti „Oluju”. Spomenut ću samo zahtjev njihovih intelektualaca da Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman podnese ostavku (Pusićka, Goldstein i drugi) i pokušaj državnog udara u Hrvatskom državnom saboru (Mesić i Manolić).

Ali do „Oluje” je došlo. Nisu joj se obradovali, što je tada šokiralo Matu Meštrovića pa ih je napustio i prešao u Tuđmanov HDZ.

S osnivanjem Suda u Haagu, to isto se provodi mnogo suptilnije. Već kod donošenja Statuta toga Suda izbacuje se glavni ratni zločin – zločin protiv mira tj. zločin agresije. Politika „Embarga” samo se nastavlja.

Hrvatska mora postupati kompromisno zato što u Saboru oporba zapravo provodi velikosrpske i britanske interese. Ali i u redovima HDZ-a ima mnogo takvih.

Pri tome treba posebno naglasiti sljedeće:

1) Osnova međunarodnog ratnog prava jest da ratni zločin čine agresori, a zločin u ratu mogu učiniti oni koji se brane. To je i dano na početku moje knjige.

Kada je dr. Milan Vuković upozorio na ovo, kreće veliki napad na njega po receptu: „Srbima je laž najviše pomogla u povijesti”. Lažno se interpretiraju njegove riječi i onda slijedi napad na tu lažnu interpretaciju. To rade do dana današnjega, a Mesić je čak o tome lažno svjedočio u Haagu!¹⁶

Sjetimo se da je stručnjak na Pravnom fakultetu tada bio Ivo Josipović. On do današnjega dana ne pravi tu razliku. Napisao je i knjigu o ratnim zločinima. Pri tome u njoj uopće ne spominje međunarodne zakone u kojima se to jasno vidi, a ako neki i spomene ispustit će upravo članke u kojima je to dano!

Mlada hrvatska književnica Ivana Simić Bodrožić pokušala ga je poučiti na kavi s njim (to je dano čak na srpskom Portalu):

„Napad na Vukovar bio je dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulinim Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.“

Mlada hrvatska književnica kojoj je otac ubijen u Vukovaru, sjajno je definirala razliku između ratnog zločina i zločina u ratu. Ona to objašnjava sveučilišnom profesoru koji se time bavi, a ovaj – kao – to ne zna. Zapravo, jasno je da i on i njegovi samo provode britanski napatuk u kome su žrtve i agresor sa suprotnim predznacima. On zna da to on i njegovi ne mogu izravno reći, ali mogu učiniti sve što će dovesti do toga. A da su uspješni vidimo iz dana u dan!

2) Ne može se osuditi vlada države na koju je izvršena agresija kada ona izvršava ono što je i obvezna – kada oslobađa okupirana područja. Vidjet ćete u knjizi kako sam stalno upozoravao na to da se u Haagu, zapravo Hrvatska stalno optužuje za agresiju!

Da bi se to ostvarilo osmišljena je optužba za udruženi zločinački pothvat s kojim je optužen cjelokupni hrvatski državni i vojni vrh. Dakle, upravo ono što zabranjuje međunarodno pravo.

Znamo da je Hrvatski državni sabor (Tuđman je itekako bio svjestan prljavih nakana svjetskih moćnika) donio rezoluciju kojom osporava Sudu u Haagu nadležnost nad akcijama oslobađanja okupiranih hrvatskih područja (tako ih je definiralo čak i Vijeće sigurnosti UN-a). Dakle, i Sabor je u Tuđmanovo vrijeme potvrdio ono što piše u međunarodnom pravu.

¹⁶ O tome vidjeti knjigu prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana, *Vrijeme krivokletnika*, zapravo optužnicu Stjepana Mesića za veleizdaju!

Račanova vlast to poništava, zapravo omogućava britansku ideju kako Srbi nisu agresori, nego Hrvati. Pisac te rezolucije jest Ivo Josipović!

Zato Josipović i poziva (kao i Mesić) generale da idu u Haag i dokažu da su u pravu (u pravu se radi suprotno – dokazuje se krivnja optuženima) i čestita Sanaderu na njihovom uhićenju!

Prijateljuje sa srpskim predsjednikom Tadićem, vjerojatno ponajviše zato što Tadić tvrdi kako je „Oluja” najveći zločin poslije Drugog svjetskog rata. Kako znamo da je sam Milošević rekao da su Srbi tada pobjegli kao zečevi – vjerojatno je i Josipoviću najveći zločin poslije Drugog svjetskog rata napraviti od srpske vojske – ZEČEVE.

A to nije šala. Pogledajmo samo nekoliko primjera koji pokazuju koliki je stvarni doprinos današnjega predsjednika Republike Hrvatske velikosrpskim interesima, a tu naravno spade i ono već rečeno.

a) Po završetku suđenja hrvatskim generalima, kada su uvidjeli da je obrana oborila sve laži i neistine koje je pripremlilo Tužiteljstvo Suda u Haagu u suradnji s hrvatskim vlastima i Savom Štrpcem, Josipović je dao čuveni naputak po kojem su prvostupanjske presude i donesene:

Zločina je bilo i za njih netko mora odgovarati!

b) Josipović je optužio vlastiti narod i vlastitu državu i time amnestirao velikosrpsku agresiju kao glavnog krivca za sve zlo koje se dogodilo u BiH tvrdeći da odgovornost za to ide na račun političkog i vojnog vodstva Hrvatske 90-ih godina. Koliko je ta ocjena štetna, neistinita i velikosrpska pokazao je vođa SDA Sulejman Tihić rekavši da nije to tako bilo i da bi u BiH bilo mnogo gore da nije bilo Hrvatske i njezine politike!

c) Josipović podržava, ili čak i sudjeluje, u obnavljanju spomenika u Srbu i time rehabilitira četništvo i u Hrvatskoj, što je mnogo značajnije za velikosrpsku politiku od rehabilitiranja četništva u samoj Srbiji!

d) Slično možemo utvrditi i za Josipovićevo preimenovanje agresije i razaranja Dubrovnika u „nesretni kontekst rata”. Valjda mu je nesretno to što Dubrovnik Srbi nisu i osvojili.

Za Josipovića je nezgodno obrazloženje koje su dali suci u Haagu kada su radili po njegovim naputku. Suci su unijeli u presudu sve što je obrana dokazala, pa tako i izrijekom potvrdili (na što je hrvatsku javnost upozorio odvjetnik Mišetić), kako Sud nije mogao donijeti odluku da se radi o zajedničkom zločinačkom pothvatu na osnovu „dokumenata” i transkripata koje je imao (koje im je nezakonito dostavio Mesić), nego je to učinio na osnovu rezultata same akcije.

Prije svega to je optužba svih onih (i svjetskih moćnika i naših izdajnika) koji su pokrenuli te optužbe već drugog dana „Oluje” i ustrajali na tome. Njihov Sud je utvrdio da se tek na kraju operacije to moglo vidjeti, a oni su – kao – znali odmah. Zato sam takvo ponašanje i označio kao njihovu tvrdnju da smo genocidan narod. A opet, tvrditi tako nešto čist je rasizam, dakle zločin!

A kada se tome doda činjenica da je najveći rezultat „Oluje” bilo spašavanje stotinjak tisuća muslimana u Bihaću, takva konstatacija Suda u Haagu pokazuje da njima i njihovim nalogodavcima i rasizam strašnih razmjera nije stran kada žele ostvariti svoje ciljeve. Sjetimo se da se genocid u Srebrenici već bio dogodio, a kako kaže i američki vojni ataše ovaj u Bihaću bio bi na razini onoga u Drugome svjetskom ratu. Zna se da su britanski, nizozemski i neki drugi europski moćnici željeli taj genocid, da bi poslije njega proglasili Srbe pobjednicima u ratu. Toga su svjesne i hrvatske sluge (i na vlasti i u oporbi). Zato ne ćete nikada čuti da oni govore o spašavanju stotinjak tisuća ljudi u Bihaću. Da se ne zamjere gazdama! Zato me je posebno obradovalo kada sam na prosvjedu u Haagu primijetio više transparenata koji su govorili o spašavanju ljudi u Bihaću.

Zbog svega toga Josipović pred hrvatskim iseljenicima u New Yorku modificira svoj naputak Sudu u Haagu, ponovimo ga:

„Zločina je bilo i za njih netko mora odgovarati!”

On sada postaje:

„Nisam siguran ni da su se s hrvatske strane tamo našli pravi ljudi.”

Ljudi vjeruju da je on konačno nešto i razumio. A zapravo, on i dalje tvrdi da je zločin napravljen, za njega treba netko odgovarati – ali sada kao to nisu Gotovina i Markač. Za njega i dalje nema razlike između ratnog zločina i zločina u ratu. Kao, još uvijek nije razumio ono što mu je mlada hrvatska književnica pokušala objasniti: ratni zločin je nešto što ide onima kojima je agresija državna politika, a zločin u ratu ide onima koji se brane a taj zločin su i osobno izvršili. Josipović će i spomenuti agresiju, ali ratni zločinci su sa svih strana.¹⁷

Jadranka Kosor zna da je po srijedi Josipovićeve igra pa upozorava na njezinu nelogičnost, ali ona je iz stranke koja je uhitila Gotovinu i ona je iz Sanaderovog

¹⁷ Hrvatski iseljenici u razgovoru s Ivom Josipovićem u Stalnoj misiji Republike Hrvatske pri Ujedinjenim narodima posebno su se interesirali kakvo je predsjednikovo mišljenje o radu međunarodnog suda u Haagu i presudama generalima Gotovini i Markaču.

“To je osjetljivo pitanje. U Domovinskom ratu nažalost bilo je zločina, ali je Hrvatska vodila pravedni, obrambeni rat. Osobno, kao pravnik, nisam zadovoljan rezultatima suđenja u Haagu i ne samo kada je riječ o hrvatskoj strani. Nisam siguran ni da su se s hrvatske strane tamo našli pravi ljudi”, kazao je tom prigodom predsjednik Josipović.

HDZ-a koji je prihvatio to izjednačivanje ratnog zločina i zločina u ratu pa ne želi reći i ono što optužuje i njih same (jer oni su sada poznati kak stranka „**locirati, identificirati, uhititi i transferirati**“).¹⁸

Kada su ga „napali“ njegov¹⁹ Josipović će spomenuti kako je mislio na one koji su oslobođeni („*Čermak je oslobođen, dakle on je kriva osoba u Den Haagu. Takvih je osoba bilo i na srpskoj, bošnjačkoj i albanskoj strani*“). Dakle, uvijek ide izjednačivanje ratnog zločina i zločina u ratu („*Prevažna je stvar da svi ratni zločini budu pravedno procesuirani i da žrtve imaju osjećaj pravde*“).

Zapravo, priznaje da je svjesno obmanuo naše iseljenike, jer nije baš toliko glup da ne zna kako su i oni, kao i svi u Hrvatskoj mislili da je govorio o Gotovini i Markaču!

Sjajnu raščlambu njegove izjave i reagiranja dao je kolumnist Portala HKV-a Davor Dijanović:

... kada se prisjetimo da su nedavno u Zagrebu, Splitu, Rijeci i Osijeku osnovana četiri suda koji će suditi za ratne zločine hrvatskim braniteljima – a koji su zapravo ekspoziture Haaškoga suda – postavlja se pitanje nisu li Josipovićeve izjave, jednako kao i izjave uvijek dežurnih komentatora Pupovca i Puhovskog, zapravo „probni baloni“ kako bi se – da se poslužimo terminologijom Chomskoga – „proizvelo mišljenje“ javnosti koje će buduća suđenja ključnim osobama u stvaranju Hrvatske – a koje još nisu osuđene u Haagu – dočekati kao očekivana i primiti ih bez većeg otpora? (...) Zaključno, Josipovićeve izjave mogla bi se ukratko svesti na sljedeće: nevinini generali i dalje će trunuti u zatvoru, a sada slijedi progon „pravih krivaca“, a to su, dakako, svi oni kojima je jedini crimen taj što su odigrali bitniju ulogu u stvaranju i obrani Hrvatske i koji i danas stoje kao brana protiv neojugoslavenskih geopolitičkih projekata.

Cijelu sliku upotpunjavaju još dvije činjenice:

- a) U priopćenju za javnost Documente, Građanskog odbora za ljudska prava i Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka (dakle sve redom Josipovićevih istomišljenika) povodom odluke o prijevremenom otpustu Mirka Norca osuđuje se praksa

¹⁸ „Teško mi je bilo što komentirati zato što predsjednik Josipović nije kazao što misli koje bi osobe trebale biti u Haagu, a koje ne bi trebale. Čini mi se da je on imao priliku to reći i ranije, kao član savjeta za suradnju s Haškim sudom, kada je mogao poduzeti odgovarajuće korake“, kaže Kosor.

¹⁹ Time sebi stvara obvezu pred domaćim i međunarodnim sudovima i otvara pitanje stvarno odgovornih za počinjene ratne zločine – zaključuje Pupovac u izjavi za Večernji list.

Žarko Puhovski pak smatra da se s ovom izjavom slaže većina hrvatskih građana, ali i da treba biti oprezan jer otvara pitanje i zašto hrvatsko pravosuđe nije reagiralo kako treba.

primjenjivanja dvotrećinske klauzule u slučajevima ratnih zločina. Naravno, oni prosvjeduju jer se treba pustiti heroja koji je spasio Hrvatsku, a zapravo njima je on tu jedini agresor i stvarni ratni zločinac, jer im je on rušio Jugoslaviju, jer im je on izvršio agresiju na njihovu državu! A normalno je da se vukovarskog krvnika Šljivančanina, i ne samo njega, i manje osudilo i pustilo poslije odslužene 2/3 kazne. Borci za ljudska prava koji se ne zauzimaju za oslobađanje ljudi iz zatvora, nego suprotno – da ljudi budu što duže tamo. Ima li nižega tj. odvratnijeg sloja ljudi od njih? Valjda samo u Hrvatskoj mogu javno djelovati osobe koji provode zločinačke ciljeve agresorske države na Hrvatsku, zar ne?

- b) Upitan u New Yorku da komentira nove optužnice iz Srbije za Vekića i ostale, Josipović je rekao da je uvjeren kako nitko nevin neće biti kažnjen. Treba završiti proceduru, kaže Josipović. Takav odgovor nikada ne bi mogao dati netko tko ne misli da su oni koji su pisali optužnice agresori tj. počinitelji najvažnijeg ratnog zločina – zločina agresije, zar ne?

Zar i najnovija presuda hrvatskom branitelju Veljku Mariću nije, zapravo, posljedica tog izvrtanja teza. Marić je osuđen zbog agresije na Jugoslaviju – isto ono na čemu sve ovo vrijeme rade i „hrvatski“ ljevičari i ne samo oni. Možemo uskoro očekivati i optužnice zato što smo spriječili genocid u Bihaću. Vjerojatno zato Josipović nikada i ne spominje spašavanje Bihaća od genocida koji bi bio razmjernan onom u Drugome svjetskom ratu, kako reče američki vojni ataše, zar ne?

Zbog svega toga sam na Radio Trsatu i tvrdio da je predsjednik Josipović zaslužniji za velikosrpsku politiku od svakog srpskog predsjednika. A zapravo, ja opet pričam samo ono što sam odavno opisao u onoj pitalici koju je 3-4 puta citirao „Feral Tribune“ pokazujući koliko je pogodila u bit problema i koliko je mrska hrvatskim borcima za Jugoslaviju.

Evo je još jednom:

–Ima li razlike između četnika i Jugoslavena?

–!?! (obično dobijem odgovor: Nema!)

– Četnik je pošten četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Zato je i logično da neki predsjednik Hrvatske, koji je Jugoslaven, mora više doprinijeti velikosrpskoj politici od bilo kojega srpskog predsjednika, zar ne?

Ali davno je već kineski filozof Sun Tzu označio ljude koji rade protiv svoga naroda, a za interese drugih – dajući upute tim drugima:

„Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi!“

Zapravo, zanimljivo je promatrati kako se osjećaju ti ljudi, pa makar bili oni nagrađeni i najvećim počastima. Slušam neki dan gdju Jadranku Cigelj. Govori o bivšem predsjedniku Mesiću, koji je za golem broj Hrvata veleizdajnik:

„Godinu dana ima pravo na zaštitu. A onda je jednak ostalim građanima. Hoće li se usuditi izaći na ulicu?“

I doista, zar nije u trenutcima donošenja presuda u Haagu pobjegao u Kinu? Sve imaju, a vjerojatno žive u paničnom strahu čekajući kada će narod shvatiti što su radili.

Jedan od potpisnika Pisma biskup Mile Bogović na prosvjedu u Haagu zatražio je da se u sve hrvatske institucije u iseljeništvu dostave knjige o hrvatskoj povijesti i istini o Domovinskom ratu, kako bi osobe koje rade i djeluju u tim institucijama već jedanput prestale propagirati jugoslavenska i počele zagovarati hrvatska gledišta. Mi ćemo tako uraditi i s ovim Pismom. Poslat ćemo ga Vladi i Veleposlanstvu Republike Hrvatske u UN-u i zatražiti da oni službeno predaju naš zahtjev VS-u UN-a!

Dobio sam veliki broj lijepih pisama tijekom prikupljanja potpisa za Pismo VS-u UN-a. Izdvojit ću jedno iz Argentine:

„Hvala vama što ste napisali tako uzbudljivu izjavu koja odražava osjećaje svih Hrvata koji vole Hrvatsku Domovinu!

Čitala sam ju i samo su mi suze tekle!

Veliki pozdrav iz Argentine

Stella Hubmayer“

A dok imamo ljudi kakva je Stella – Hrvatska ne može biti pobijedena!

HRSvijet, 26. rujna 2011.

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

„SVI HRVATI SU USTAŠE“

1. PROIZVODNJA USTAŠA U DANJAŠNJOJ HRVATSKOJ

Milan Ivkošić u svojoj *Tjednoj inventuri* u *Večernjem listu* za ponedjeljak 20. 10. 2008 piše:

Je li Vlatko Marković nasjeo internetu?

Sanader je napao predsjednika HNS-a Markovića koji je nedavno rekao da je poklič „Za dom spremni“ iz opere „Zrinski“. Na blogu „Tulumarka“ naišao sam na citat iz libreta od oko 50 stihova u kojima na nekoliko mjesta ima „Za dom spremni!“ Pronašao sam originalni libreto opere i usporedbom ustanovio da je bloger nekoliko stihova krivotvorio i umetnuo sporni poklič. Možda je i Marković nasjeo tom blogu, a vjerojatno je bloger i bila namjera nekoga „navući“. Budući da mu je uvod u tu krivotvorinu rasistički, onda su mu nakane provokatorske. Ta podvala na internetu odgovara stilu vremena, stilu Mesića, Sanadera, Goldsteina, Latina... Kad treba skrenuti pozornost s nepodnošljivog kriminala, korupcije, sve većeg socijalnog raslojavanja, sve većeg siromaštva, crkvenog licemjerja, općeg materijalnog i moralnog nazadovanja i sramotne kolonijalne pokornosti Hrvatske – ustaštvo je spasonosna tema!

Doista, bilo bi i krajnje neobično da Sanader, koji je doktorirao povijest književnosti i koji je bivši intendant HNK Split, ne zna libreto opere Zrinski. Međutim, bit Markovićeve izjave je u nečemu drugom, jer je ovdje riječ o starome hrvatskom pozdravu²⁰, a ne o pozdravu koji je svojstven samo za

²⁰ Na portalu *HKV-a* dan je sljedeći komentar poklika *Za dom spremni*:

„U dvotjedniku koji izlazi u New Yorku, djelomično i na engleskom jeziku, u broju 91, od 21. listopada o. g., ima jedan izvrstan članak kojeg je pisao mladi Hrvat, izvandominac, rođen u USA, u kome je dana njegova analiza o uzrocima i posljedicama starohrvatskog bojnog pokliča, koga su izvikivali još davne 1526. godine na Mohačkom polju u bitci protiv nadmoćne vojske Sultana Sulejmana Veličanstvenog.“

NDH. Markovićeva tvrdnja odnosila se na Thompsonovu pjesmu Bojna Čavoglave, dakle kulturnu pjesmu iz Domovinskog rata, koja počinje tim pozdravom. Takvi napadi na Thompsona su samo odraz stare priče, a cijela priča stane uz jednu, dobro nam poznatu krilaticu: „Svi Hrvati su ustaše“.

Razlika je jedino u tome što je nekada ona služila za očuvanje Jugoslavije, a danas služi za očuvanje vlasti u Hrvatskoj.

2. HRVATI USTAŠE I OČUVANJE JUGOSLAVIJE

Još kao student u Beogradu, zapazio sam kako se svaka politička rasprava o međusobnim odnosima unutar Jugoslavije, završava s tim „ustaša“, njihovim „najsnažnijim“ argumentom. Zato sam uskoro odlučio takve rasprave uvijek započinjati svojom tvrdnjom kako sam ja ustaša.

Slijedila bi, nakon toga, burna diskusija i uvjeravanja mojih kolega kako ja to nisam. Tako bi im glavni „argument“ bio eliminiran, pa se onda moglo raspravljati i s argumentima.

Slično je bilo kada sam 1987. došao u Zagreb.

I tu sam ubrzo shvatio da je taj isti „argument“ i tu bio najsnažniji. Zato sam i ovdje znao u društvu izjaviti kako sam ja ustaša. Nastupila bi konsternacija, a ja bih potom nastavio:

„Znate, ja sam jedno vrijeme živio u Beogradu, a tamo vam Hrvate dijele na ustaše i srpske slugе. A ja vam, ljudi moji, ne volim biti slugа!“

Tijekom Domovinskog rata vidjelo se, kako oni koji su voljeli biti slugе, a bilo je i takvih, baš i ne vole neovisnu Hrvatsku. S druge, pak, strane bilo je i onih, kojima je „U“ doista bilo drago, ali koji su se stavili uz većinu naroda, i u obranu Hrvatske.

Agresori su se borili protiv „ustaša“, bez obzira radilo se o regularnoj Hrvatskoj vojsci ili onima rijetkima koji su na sebe stavljali slovo „U“, jer agresoru je neovisnost Hrvatske bila istovjetna ustaštvu, a oni koji su se borili za njenu neovisnost, bili su svi odreda ustaše.

Bilo je pokušaja, nažalost, da se takvo poistovjećivanje napravi i ovdje u Hrvatskoj. Tako je Slavko Goldstein, i ne samo on, istu takvu tvrdnju iznosio prigodom uvođenja kune.

Naravno, tada je predsjednik bio dr. Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, pa to nije moglo „proći“. I kuna je još i dan-danas tu!

Tu su bili i hrvatski branitelji, jer im tada nisu prolazili, na njihovu žalost, ni napadi na one koji su se borili za slobodnu Hrvatsku.

Tek pred kraj Tuđmanova života, takvi napadi mogli su imati nekakvog stvarnog, ali jedva vidljivog uspjeha.

Jedan od takvih uspjeha je i neusvajanje Izvješća Saborske komisije o žrtvama rata i poraća. Inicijator te kampanje bio je član te iste komisije Slavko Goldstein. Tu se baš zorno vidi prava veličina Predsjednika, kada je u tu komisiju stavio čovjeka koji je zbog kune htio izjednačiti ovu Hrvatsku s NDH.

Naravno, dotični je taj svoj položaj kasnije iskoristio za lažne tvrdnje o radu te iste komisije, jer je cijeloj toj njegovoj „bratiji“ itekako bilo važno zaustaviti njen rad, kako bi na taj način zaustavili i objektivno sagledavanje cijele te problematike. Naime, glavna karika u držanju Hrvata u pokornosti, bio je mit o Jasenovcu. A laž o Jasenovcu kao konclogoru, bila je najjača karika u borbi za očuvanje Jugoslavije.

I dan-danas se povlači paralela: Jasenovac – Križni put hrvatskog naroda. Međutim, dok smo svi mi svjedoci kako se kosti ubijenih s Križnog puta iskopavaju, i „izlaze iz grobišta“, praktično svakog dana, takvih nalaza za Jasenovac nikada nije bilo.

I tadašnja komunistička vlast, ona bivše države, pokušavala je pronaći takve ostatke i oko Jasenovca, ali sva iskopavanja dala su manje pronađenih, od onih 1180 kostura koji su sasvim slučajno iskopani u blizini Teznog kod Maribora. A da i ne spominjemo da su, navodno, pronašli i neka veća grobišta, za koja su hrvatski istraživači kasnije dokazali, kao na primjer pokojna hrvatska pravdnica Ljubica Štefan, da se radi o hrvatskim žrtvama s Križnog puta. Materijalnih dokaza nije bilo, pa je tadašnjim vlastima jedino preostalo praviti popise prema mjestima navodnih grobišta, a po izjavama o navodnom stradanju, članova njihovih obitelji ili bliže i daljnje rodbine. Ali, samo površna raščlamba tih popisa, ukazuje na niz netočnosti.

Neka su imena izmišljena, neki su doista i stradali, ali ne od posljedica rata. No autori popisa su dobro znali kako je teško provjeriti sva ta imena... i kako je s tim, navodnim imenima, lako manipulirati.

Zato im je i bilo mnogo brže i učinkovitije dodati na popis neka nova, nepoznata i izmišljena imena... I to rade sve do dana današnjega.

Manipuliraju...

Jer tehnologija vladanja Hrvatskom u komunističkoj Jugoslaviji bila je vrlo jednostavna:

Ako si za neovisnu Hrvatsku – onda si ustaša! A kroz 45 godina postojanja te bivše države, njihovi povjesničari mogli su od ustaša napraviti sve što su htjeli, željeli i mogli napraviti.

Ustvari sve najgore što postoji ili što se može zamisliti.

To je često znalo dovesti i do apsurdnih situacija, pa su i jednom Miloševiću, kada nisu bili zadovoljniji učincima njegove politike, vikali: „Slobo – ustaša!“.

Ali istinu o sebi sami i nehotice otkrivaju, jer su im i hrvatski branitelji u Domovinskom ratu – ustaše. No istina je jednostavna!

Oni ne žele samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku! Oni ne žele nikakvu Hrvatsku! I sve ono najgore što postoji za njih, upravo je... željeti i imati neovisnu državu Hrvatsku.

Često se pitam, a to sam često i isticao, kada su nama, živim svjedocima veličanstvenoga Domovinskog rata, uspjeli toliko blata nabaciti na taj isti Domovinski rat, i to nakon rata u kojemu smo izvojevali veličanstvenu pobjedu, koliko su samo bolesnih laži mogli izmisliti i provesti u djelo poslije rata, u kome su oni bili pobjednici. A koliko, tek, tijekom 45 godina njihove tiranije i diktature!?

Dodajmo tomu još i da je i dr. sc. Franjo Tuđman svojevremeno stradao, jer je bio prvi koji je dimuo u mit o Jasenovcu. No, postoje istraživanja o tom logoru koja do temelja ruše dosad ustaljene predodžbe. Posebno bih ukazao na knjigu „Jasenovac – Brojke“ mr. sc. Mladena Ivezića u kojoj se polazi od partizanskih izvješća. Na tom tragu je i najnovija knjiga: V. Mrkoci, V. Horvat, „Ogoljela laž logora Jasenovac“, Zagreb, 2008.

U sljedećem poglavlju je predgovor koji sam napisao za tu knjigu.

3. SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica proboja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac, obilježena je i ove godine.

„Građanke i građani, gospođe i gospodo, drugarice i drugovi“ – započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić.

„Mi ne zaboravljamo“ – rekao je, te dodao, kako se treba snažno boriti protiv zaborava.

Potom je ispričao priču o događaju na kojemu je bio nazočan i bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower. U svom obraćanju Eisenhower je zatražio da se zločini koji se događaju snime, jer *će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno.*

„I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno“ – upozorio je Mesić.

„Mi želimo svijet“ – nastavlja on dalje – „u kojemu se ljudi ne će razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože.“

Je li Mesić, doista, razumio ono o čemu je govorio Eisenhower?

„Snimiti zločin koji se događa, istovjetno je ISTINI o tom zločinu.“

Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o „istini“ koju diktiraju moćnici?

Jasenovac je doista idealno mjesto da se govori o „istini“. Pa već sam naslov knjige Vladimira Mrkocija, „Ogoljena laž logora Jasenovac“, ukazuje na to.

Tko dakle stoji iza „laži logora Jasenovac“?

U poglavlju „Političko oružje par excellence“, Mrkoci konstatira riječima (str. 11):

...Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.

Tko su, ustvari, ti Mesićevi „gadovi“?

Ne vjerujem da u Hrvatskoj postoji više ljudi (a da bi bili vrijedni spomena) koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ali, zato ima puno, puno više onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to Mesića boli.

Njemu su gadovi svi oni koji govore istinu! Jer on istinu niti poznaje niti prepoznaje!!!

Pa svi znamo da je Mesić sinonim za čovjeka, sposobnog pored ostalog, i na stranom sudu, lažno svjedočiti protiv svoje države i svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera, on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu, koji svoje (a time i Mesićevo) pravo lice pokazuje svakim danom...sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome u *Hrvatskom listu* od 17. travnja 2008. Ivica Marijačić piše:

...Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa, i od strane srpskih obavještajnih službi, padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoom u Haagu, gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani...

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

...Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.

Dopustimo, ipak, da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima i jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova.

Srbi su koristili laži po onom Čosićevom: „Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti“, koristili su laži da bi pomogli svom narodu.

Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi, o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi, koristili su je protiv, i na štetu, svoga naroda. Zato su oni mnogo, mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je „stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu.“

Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao *političko oružje par excellence*, kako reče Mrkoci.

Čitajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s „glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu“, to jest s 'Izvještajem Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb, 1946.

Izvješće je načinjeno na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambe odnosi se na Miletićevu knjigu „Koncentracioni logor Jasenovac 1941. – 1945.“, tiskane 1985.

Raščlambom laži svjedoka, u Izvješću i Miletićevoj knjizi, Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja upućuje na to, kako su u „lažima o logoru Jasenovac“, sudjelovali i mnogi drugi (str. 35. –36):

...Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži – onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (...) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kada se odnose na ustaše, uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali, kao nevjerodostojne, u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su, apsolutno, pouzdanima u njihovim iskazima o ustašama.

Mrkoci dokazuje – upravo raščlanjujući ove dokumente – da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Rifferra *Grad mrtvih*, napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi nas zato što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje.

Na str. 44. – 45. Mrkoci konstatira:

...Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca – ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni.

Najteže doba logora bilo je prvo – VIII. 1941. do II. 1942., doba formiranja logora, doba Bročića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba — 11.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.

Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti – i to naročito u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.

Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara – strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem području logora – tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici – strijeljane su skupine zatočenika.

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika – većina na razne načine likvidirana, 1946. u travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunca, u srpnju ubijen 1, u studenom ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira.

Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje, utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjenim dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni – ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabraja sva istraživanja u kojima nije ukupno pronađeno

ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava „Križnog puta“, sasvim slučajno (samo u Teznom kod Maribora), a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena „sasma slučajno“ 1998., u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj, prihvaćen kao točan broj žrtava Jasenovca kojui zagovaraju otac i sin Goldstein – od 80 do 100 tisuća. A to je broj koji treba i dalje omogućivati „dokazivanje“ genocidnosti hrvatskog naroda, jer se, kao što Slavko Goldstein to u Globusu kaže, od 10. siječnja 2003., može govoriti o „strahotnoj činjenici da je u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana, ubijeno oko 70 ljudi“.

Taj njihov broj nazivam velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (Slobodna Dalmacija, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. tiskali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića.

U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu „rezervnoga“ broja za „dokazivanje“ navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj nas knjizi Mrkoci upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju, kao donju granicu, mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49):

„Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.“

Inače, Ivan Stričić je u svojoj knjizi Žrtvoslov Slunjskog kotara pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga, kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo onih koji su umrli ili se međusobno poubijali.

Eto, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenađuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

...Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeve je procjena 5 puta veća, 1942. – 4 puta, 1943. – 50 puta, 1944. – 2 puta, 1945. – 3 puta, a ukupan zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH, a Žerjavićeve procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100 %, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeve procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo, u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih „naučnika“ izazvalo nelagodu.

A odmah potom, Mrkocijev zaključak pogađa u sam bit cijeloga problema, oko broja žrtava Jasenovca:

...Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati – sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zemaljske komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži, od najniže službene komunističke procjene!

Inače, kada se govori o logoru Jasenovac, posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su, vjerujem, danas u Washingtonu. O tome ovih dana piše i dr. Ružica Čavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice s tamnim tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan, po imenu i prezimenu i ostalim generalijama, svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora, kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige?

Naravno, nitko ih ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više „političko oružje par excellence“, kako reče Mrkoci.

4. HRVATI-USTAŠE I VLADANJE HRVATSKOM

Dolaskom Račanove vlasti, učinjen je najvažniji korak u stvaranju ovakve Hrvatske koju danas imamo – izvršena je kriminalizacija Domovinskoga rata i svih branitelja. Oni koji su donijeli slobodu svome narodu, umjesto da budu slavljani, ponižavaju se na sve moguće načine.

I dok su ljudi poput mr. Ivezića ili prof. Mrkocija praktično onemogućeni u iznošenju svojih spoznaja, jer je učinjeno sve da one ne budu dostupne svim građanima RH, dotle je mimo izbora, za profesora povijesti 20. stoljeća, na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, postavljen dr. sc. Ivo Goldstein. Dakle, jedan od „pronalazača“ velikosrpskog broja Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Karakteristika današnjeg vremena je da se svako malo pokreću prave hajke na sve što ima veze s NDH ili se takve veze izmisle (slanje provokatora „ustaša“ na skupove, montiranje fotografija s „ustašama“ i sl.):

...Samo zato što su željeli i žele neovisnu državu, poslije kriminalizacije branitelja i Domovinskog rata, treba ponovno uvjeriti, i one preostale Hrvate, da su ustaše.

Takvim histeričnim hajkama provocira se poznata „hrvatska šutnja“, a onda oni koji takvu histeriju nameću, mogu mirno vladati.

A što je još gore, kao rezultat svih tih manipulacija, zaštićeni su upravo oni koji su još živi i koji su sudjelovali u stvaranju lažnih slika i negativnih mitova o Jasenovcu i o ustašama.

Činjenica je da takve histerije nije bilo za vrijeme Račanove vlasti. Jednostavno, nije je ni moglo biti dokle god su branitelji imali ugled kakav su imali, i kakav je normalno da imaju. Vjerojatno sama Račanova vlast i nije bila podobna da kao nasljednici onih koji su pobili na stotine tisuća Hrvata, ponovno vladaju pomoću tvrdnje *Svi Hrvati su ustaše*. Kao što je Sanader morao biti onaj koji će uhapsiti Gotovinu, tako je njegova vlast morala i mora omogućiti i ovo.

I doista, sjetimo se samo hajke zbog spomen-ploče velikom hrvatskom književniku Mili Budaku. Za Sanadera je to bio pogodan moment da zaustavi sve takve hajke. Naime, kao što je povjesničaru Tuđmanu bilo jednostavno to učiniti u njegovo vrijeme, kada je u pitanju bila valuta, tako smo tada imali za predsjednika Vlade, povjesničara književnosti, koji je, isto tako i punim pravom, mogao učiniti nešto slično. A u isto to vrijeme, reagiralo je poznatim „Apelom“ i 400-ak hrvatskih biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, umjetnika i drugih građana, što bi svemu tome dalo još i dodatnu težinu.

Tražili su obnovu političkih procesa, a proces Mili Budaku je upravo bio takav, da je tako nešto i bilo normalno učiniti. Naime, od pokretanja procesa do izvršenja smrtne kazne, nije prošlo ni 24 sata. Umjesto toga, Sanader naređuje nasilno skidanje spomen-ploče velikom književniku.

Ali ne staje sve na tome! Za potpisnike „Apela“, uvodi se i nova „moralno-politička podobnost“. O čemu se radi, najbolje je vidjeti iz pisma, koje je Vladi uputilo pedesetak biskupa, akademika, sveučilišnih profesora i umjetnika.

Pismo hrvatskih intelektualaca Vladi RH

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednog, ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe, da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet, (deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa), ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, Vlada R Hrvatske misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka... do izvršenja smrtne kazne, prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom, svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava, humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti, te aktualni zastupnik Gvozden Flego, u svojoj saborskoj inicijativi, glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih, na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo sada još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

Pismo je bilo prešućeno u medijima, a Vlada nije imala potrebu ni osvrnuti se na njega! Markovića je bar komentirao Sanader, dok svi ovi biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici, to i ne zaslužuju, zar ne!?

A u normalnoj državi, poslije ovakvog skandala, ne bi trebao nitko od članova te komisije ostati u njoj! Pa zar oni podržavaju politička suđenja?

Ali vratimo se Domovinskom ratu i činjenici da je agresija na Hrvatsku izvršena pod znakom petokrake i kokarde. „U“ se nije moglo naći među agresorima, već na strani onih koji su branili Domovinu, ali danas u Hrvatskoj, agresorsko znakovlje je dobrodošlo, čak se i Predsjednik države diči „petokrakom“, a „U“ se proganja. Koliko je to postalo smiješno, pokazao je i koncert Marka Perkovića Thompsona u Zagrebu. Naime, među sto trideset tisuća (130 000) ljudi, novinari su pronašli jednog-jedinog s tim znakom (a i taj jedan-jedini je mogao biti, po udbaškoj staroj praksi, ubačeni provokator). I umjesto da one, koji od toga prave cijelu cirkusku predstavu, pošalju psihijatrima, država se mjesecima tresla zbog toga jednog-jedinog znaka među 130 000 ljudi. Za ne povjerovati!!!

I Sanader se tome pridružio i proslavio „izjavom“ da takav Thompsonov koncert šteti Hrvatskoj, pa otud i ona njegova „polemika“ s Markovićem.

Naravno, opet su reagirali biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici (njih osamdesetak):

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsonu,

nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu 20. lipnja 2008.

HTV opet nije smatrala potrebnim spomenuti ovo pismo u svojim emisijama.

Usljedile su zabrane Thompsonovih koncerata. Novo pismo hrvatskih intelektualaca potpisalo je preko 300 javnih osoba:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA
PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu... pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu, našem življenju i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!!!

Prošli smo bolna iskustva zabrana i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!!!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam, koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da:

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme, zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Ali u isto ovo vrijeme, tzv. lijevi intelektualci, uputili su pismo partijskom šefu Milanoviću...

I što mislite da se dogodilo?!

Dogodila se prava eksplozija!!! Frcale su optužbe, kao i navodni argumenti lijevih drugova, i njihove bratije. O tome se raspredalo u svim tiskovinama i njihovim TV emisijama... danima i danima.

Prof. dr. Slobodan Lang i akademik Josip Pečarić, inicijatori pisma hrvatskoj javnosti, tada su poslali sljedeće pismo:

Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava

G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je služena misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske - branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno su došli mladi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se odluče i oni uključiti izgradnjom sebe, da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mladi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlade i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progovorili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje ...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljude vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja Domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

1.. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skup onima koji su ga obranili.

2. Napali su i predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole?! Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su upomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.

2. Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!

3. Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu Srebrenica nije dosta?

7. Talijanski fašisti su ocrtali Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!

II. Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.

1. Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.

2. Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.

3. Predstavili smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desetcima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.

4. Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali bi hrvatski narod koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!

III. Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje

1. Zabrane, dio totalitarnih režima, iza nas su i ne prihvaćamo ih pred nama!

2. Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski iredentisti i neofašisti – neprijatelji Hrvatske. Samo nije za hrvatskog branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona?

3. Ogromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.

VIII. Vrijeme je da poštujuete ljude. G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske,

1. Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.
2. Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženosti ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj
3. Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje. Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo s našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.

Pismo nije prenijela čak ni HINA. A da ne spomenemo da autori nisu dobili nikakav odgovor!

Ali hajka na Thompsona nastavljena je tamo gdje je svojevremeno i počela – u inozemstvu, točnije u Hamburgu. Ovaj put su hrvatski intelektualci djelovali drugačije. Pismo koje je predloženo na portalu Hrvati amac, a koje je preneseno i na portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, potpisivali su pojedini hrvatski akademičari, i sami slali Sveučilištu u Hamburgu. To sam učinio i ja:

Mi Hrvatski akademičari protestiramo protiv svrstavanja hrvatskog domoljuba Marka Perkovića Thompsona u naciste. To je protuhrvatska propaganda onih koji ne priznaju Republiku Hrvatsku i žele oživjeti komunističku Jugoslaviju. Njemačka je bila među prvima koji su priznali hrvatsku neovisnost. Zašto to sveučilište nije zatražilo tekst svih pjesama i tada odlučilo radi li se o fašizmu ili naci(onali)зму ili samo domoljubnim pjesmama. Baš ovakove nepravde presude, kao ova Sveučilišta u Hamburgu, čine potrebnim potvrđivati domoljublje, koje nema veze s nacizmom. Nevjerojatno je da njemačko sveučilište osuđuje jednog pjevača za nacizam, kad je to bila osobina njemačkog režima za vrijeme WWII i ranije, čiji su sinovi na žalost u tragično velikom broju dali živote za tu ideologiju.

Thompson se nije još niti rodio, ali želja za hrvatsku nezavisnost je uvijek živjela i nije imala nikakve veze s nacizmom ili fašizmom. Čudno je da jedno sveučilište ne može razlikovati ljubav i ponos za domovinu od nekakovog nacizma, koji nije nikada niti bio hrvatski.

Hrvatski akademičari²¹

²¹ Dr. Wolfgang Düchting
Universität Hamburg
Präsidialverwaltung
Referat 22: Online-Dienste

Josip Pečarić
Permanent full professor at University of Zagreb (Croatia)
Foreign professor at GC University (Lahore, Pakistan)
Full member of Croatian Academy of Science and Arts

Edmund-Siemers-Allee 1
D-20146 Hamburg
Telefon: +49-(0)40-42838-4315
Telefax: +49-(0)40-42838-6398
E-Mail: _online-dienste@uni-hamburg.de
(mailto:online-dienste@uni-hamburg.de)

Wir - die kroatischen Akademiker protestieren stark gegen Anordnung den kroatischen Patrioten und Freiwilligen Marko Perkovic Thompson unter die Nazisten (Nazis) einzuordnen.

Das ist eine starke antikroatische Propaganda derjenigen, die Republik Kroatien nicht anerkennen und die das kommunistische Jugoslawien wieder beleben möchten.

Deutschland war einer der Staaten, das als einer der ersten in der Welt die kroatische Selbständigkeit anerkannt hat.

Warum diese Universität die Texte aller Lieder von Herrn Marko Perkovic Thompson nicht angefordert hatte? Danach hätte sie entscheiden können, ob es sich um Faschismus oder Nationalismus handelte oder nur um die patriotischen Heimatlieder? Gerade solche ungerechte Beurteilungen, wie diese der Universität in Hamburg, spornt uns an, dass wir unsere Heimatliebe bestätigen, da sie überhaupt keine Verbindungen mit dem Nazismus hat.

Es ist unglaublich, dass die deutsche Universität einen Sänger für den scheinbaren Nazismus verurteilt, und zugleich war der Nazismus eine Besonderheit des deutschen Dritten Reiches zur Zeit des Zweiten Weltkrieges, aber auch früher.

Leider sind viele deutsche Söhne für diese Ideologie in tragisch grosser Zahl ihre Leben geopfert haben.

Marko Perkovic Thompson war zu dieser Zeit noch gar nicht geboren, aber der Wunsch für die kroatische Selbstständigkeit hat immer bestanden, und er hatte keine Verbindungen mit dem Nazismus oder Faschismus.

Es ist wirklich merkwürdig, dass eine deutsche Universität nicht imstande ist, Liebe und Stolz für die Heimat von einer nazistischen Bewegung, die niemals in Kroatien Fuss gefasst hatte, zu unterscheiden.

Kroatische Akademiker

Active member of The New York Academy of science

Member of editorial boards:

Journal of Mathematical Inequalities (Editor in Chief and Founder)

Mathematical Inequalities & Applications (Editor in Chief and Founder)

Operators and Matrices (Editor in Chief and Founder)

Advances in Differential Equations and Control Processes

Advanced in Nonlinear Analysis and Applications (ANAA)

Asian-European Journal of Mathematics

Didactica Mathematica (Cluj-Napoca, Romania)

International Journal of Applied Mathematics

Journal of Computational Analysis and Applications

Journal of Inequalities in Pure & Applied Mathematics

Journal of Function Spaces and Applications

Nonlinear Functional Analysis and Applications

Octogon Math. Magazine (Brasov),

Panamerican Mathematical Journal

Tamsui Oxford Journal of Mathematical Science

Glasnik Matematički (advisory board)

Banach Journal of Mathematical Analysis (BJMA) (advisory board)

Naravno, mi i ne očekujemo odgovor od njih.

Međutim ovdje je važno istaknuti – kako se i kada krenulo na napade na Thompsona. O tome piše Slobodan Lang i svoj tekst *Thompson i Woodstock* počinje ovako:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE), pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE-a o antisemitizmu, održanoj u Španjolskoj 2005., sudjelovali su i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. U ljeto 2007. godine, rabin Baker je u Dubrovniku, hrvatskoj ministrici vanjskih poslova, gospođi Grabar-Kitarović, iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata, hrvatske rock zvijezde, Marka Perkovića Thompsona. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti potrebne mjere zabrane takvih ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj“. U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem

(državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica).

(...)

Odakle tolika panika kada se među 130 000 ljudi pojavi jedan sa slovom „U“ na kapi? Je li ikada u povijesti zabilježeno takvo sramotno ponašanje vlasti, neke neovisne države? No, sada je sve malo jasnije!

Otud je, dakle, i došla podrška zabranama nastupa, pjevaču Marka Perkovića Thomsona; zabranama za koje smo vjerovali da su za nama.

Zašto se, onda, čudimo, da neki tamo Slovenac, govori o Hrvatima kao o stoci, i dobije 19 posto glasova na predsjedničkim izborima!?

Ali, kako reče Ivkošić, vlastima to dobro dođe da bi vladali, a nekima i da se izbore za očuvanje njihovog životnog djela – dokazivanju kako su svi Hrvati ustaše. Naravno, to „ustaše“, nudi onakvu sliku o ustašama kakvu su drugovi, kroz godine svoje komunističke vladavine, uspjeli nametnuti. Zato i danas govore kako ustaše nisu Hrvati. Njima su, valjda, Hrvati – samo one dobre srpske slugе o kojima sam govorio na početku ovog teksta. A takvi, doista, nisu ni ustaše, ni hrvatski domoljubi, a ni branitelji iz Domovinskoga rata.

5. ZAVRŠNI POTEZ

Veliki hrvatski književnik Ivan Aralica u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008. piše:

...Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati, kao nekad, Vici Vukovu?

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić, i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu

Ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za ovih 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgređa u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, pa čak, ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

Da, tako narod misli. To pokazuje i masovnim odlascima na Thompsonove koncerte. Dapače, poslije nedavne utakmice Hrvatska – Andora, gledateljstvo je poručilo što misli o tome što se ustaštvo Hrvatima imputira sa svih strana (a ponajviše od vlastite političke elite (kako je dobro zapaženo na portalu HKV-a), tako što je cijeli stadion uzvikivao „Za dom spremni!“). Reakcija je analogna onoj kad sam se i ja Srbima predstavljao kao ustaša, ali je i onakva kakvu sam i očekivao, a posebno nakon što je na sve ljubitelje Thompsonove, i uopće domoljubne glazbe, podignuta neviđena hajka zbog jedne kape sa slovom „U“ među 130 000 ljudi.

I koliko sve to skupa znači vlastima? Žalosno je, ali njima je jedino važno osigurati na izborima glas toga istog naroda, koji uvijek bira ono „manje zlo“, što će reći – ili današnju poziciju ili opoziciju. No, i jednima i drugima, parola „Svi su Hrvati ustaše!“, uvijek dobro dođe, kako bi ih uvijek taj isti narod i birao.

A nakon svega toga nametnutog, izrežiranog i falsificiranog, ostaje im samo još jedan završni korak. I cilj je ostvaren. Razoriti i uništiti i posljednje uporište – Crkvu! Jer, još samo Katolička crkva treba prihvatiti takvo stanje stvari, i sve je sređeno. A to opet jedino može postići Sanader.

Sve je za to već učinjeno, i sve je već za to pripremljeno.

Podlogu su pripremili Goldsteini, i oni oko njih. Velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića prihvatila je, po zadatku, i Sanaderova Vlada. Nikada se, kao u vrijeme Sanaderove vlasti, hrvatski intelektualci nisu tako i toliko omalovažavali. Dok se njihova pisma ignoriraju i proglašavaju „moralno-politički nepodobnima“, a radi se o nizu biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, znanstvenika, umjetnika ..., dotle se danima razglaba hoće li ili ne će Goldstein ići na Bleiburg.

Stariji Goldstein (možda) ima završenu srednju školu, i sigurno će napisati i tiskati knjigu i o Bleiburgu. Već znamo kako to obično biva i kako će sve to, u konačnici, izgledati! Prihvatit će i koristiti sve što su hrvatski znanstvenici pronašli, ali će zaključak zaokružiti, upućivanjem na genocidnost hrvatskog naroda.

A sin? Sin jest sveučilišni profesor, ali njegove kolege su ustanovile, i već to dobro znaju, da on u svojim radovima izmišlja.

Pa to je danas najidealnija osoba za kreiranje hrvatske povijesti, onakve povijesti koja će odgovarati svemu (posebno naredbodavcima), samo ne istini!!!

A pravi hrvatski povjesničari, poput Ivezića i Mrkocija, moći će i dalje pisati istinitu povijest (možda?!) u vlastitoj nakladi... I u malim nakladama.

Dakle, Sanader je na djelu.

Pogledajmo što o tome piše Zvonimir Despot u Večernjem listu od 24. 10. 2008.:

...Ivo Sanader u Hrvatskom saboru, kad je naveo kako bi za to, da se prevlada hrvatska bliska prošlost, bilo poželjno da politički i vjerski vođe ove zemlje odaju počast žrtvama i u Jasenovcu i u Bleiburgu. Ali potpalio ih je u pozitivnom smislu, i svima, zapravo, odaslao pravu političku, dalekovidnu pljusku. (...)

Što Sanader želi poručiti? To da je svaka žrtva – uvijek žrtva, te da svi mi danas, u 21. stoljeću, imamo civilizacijski dug prema svim žrtvama i stradalnicima, koje ne smijemo mjeriti prema nečijim uskogrudnim, ideološkim i politikantskim potrebama. Isto tako, zločin je uvijek zločin, i kao takav, treba ga osuditi, kao i to da nitko ne može biti kažnjen bez nepristranog suđenja. Niti se jedan zločin može opravdavati drugim zločinom. Jasenovac i Bleiburg ne mogu se izjednačiti, ali ocjene tih događaja treba prepustiti povjesničarima. Društvo se s time mora suočiti, a pojedinci u tome moraju prednjačiti.

Naši antifašisti sigurno se ne će odazvati jer ih koči ideološka zadrtnost. Ali vrh Katoličke crkve, o tome bi i te kako trebao promisliti, i učiniti taj simboličan korak, unatoč nekim razumnim protuargumentima, a ne da sve ostane samo na požeškom biskupu u jasenovačkoj crkvi. Crkvu su nekad krasili vizionari koji su pokretali društvo, pa bi tako i biskupi danas, trebali biti, iznad ostataka komunista. Nemojmo zaboraviti predsjednika Stipu Mesića koji traži nemoguće argumente kako ne bi otišao u Bleiburg. On se očito ne može izdići iznad svojih skučenih povijesnih okvira, što bi kao predsjednik svih građana, trebao i morao. Sanader je pokazao da se može, kao i Račan i Milanović. Tko je sljedeći?

Sanader je uhapsio generale, srušio spomenik velikom hrvatskom književniku, podržavao priglupе napade na Thompsona i učinio sve što treba (a što nije smjela prethodna vlast) za vraćanje priče o „*svim Hrvatima ustašama*“. Ostalo mu je još jedino natjerati Katoličku crkvu da poistovjeti Jasenovac, dakle ono što vidimo u knjizi profesora Mrkocija, i Križne putove. Bit će interesantno vidjeti hoće li uspjeti ostvariti i tu mu zacrtanu zadaću.

U knjizi: „Informacijski rat protiv 'Oluje' – Rasprave o doktrini informacijskog rata, scenaristima haških optužnica i hrvatskoj samobitnosti“, Zagreb, 2008. str. 171. – 194.

Portal HKV-a, 23. 2. 2009., 25. 2. 2009. i 2. 3. 2009.

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ

KLJUČNO MORALNO PITANJE JE HOĆEMO LI UĆI U EUROPU ŽRTVUJUĆI NEVINE GENERALE

Ovih dana pokrenuli ste još jednu akciju prikupljanja potpisa među hrvatskim intelektualcima s kojima ukazujete na neprihvatljivost rezultata Haaških suđenja i optužbi za zajednički zločinački pothvat. O čemu se ovaj puta točno radi?

Ova akcija poziv je hrvatskim građanima: **“Ne u EU prije slobode hrvatskim generalima!”** Ona je zapravo nastavak poziva vlastima RH: **“Referendum poslije presude hrvatskim generalima!”**

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je taj zahtjev vlastima RH. U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, dok u EU-u nisu smatrali da to isto vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga.

Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj “sud” neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Upozorili smo ih i na naše Pismo Vijeću sigurnosti UN-a gdje smo ukazali na rasizam samog Suda. Pismo je potpisalo preko 2300 naših ljudi (250 nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti):

Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici.

Slično upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada spriječili *genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu*.

Dakle, traženje odgode referenduma bilo je ključno moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale, koji su najzaslužniji za našu slobodu. Vlasti RH uopće nisu smatrale za potrebno odgovoriti a mediji su pismo potpuno ignorirali. Zato smo u novom pismu pozvali hrvatske građane da kažu NE EU sve dok naši generali ne budu slobodni. Ponavljam još nešto što smo rekli u prethodnom pozivu: Da su neki generali iz velikih zemalja zaslužni za

spašavanje 100 000 ljudi, dobili bi Nobelovu nagradu za mir! Hrvatski generali su zbog toga osuđeni na 24 i 18 godina zatvora!

Upoznati ste sa studijom vrlo uglednih zapadnih stručnjaka različitih ekspertiza u kojoj se zaključuje kako se vođenjima ratnih operacija tijekom *Oluje* ne može ništa zamjeriti, štoviše da zaslužuju sve pohvale. Ova studija pripremala se duže vremena i potvrđuje ono što mi u Hrvatskoj govorimo i znamo već godinama. Međutim, od posebnog je značenja kada ove činjenice prepoznaju stručnjaci vrlo utjecajnih zemalja. Kako Vi komentirate rezultate ove studije i njezine implikacije?

Da je *Oluja* takva kakvu je oni opisuju, vojnim je stručnjacima odavno poznato. Još je u Zagrebu 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli zanimati za generala Gotovinu, zapovjednik NATO-a general Clarke rekao:

Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina.

Oluja se kao vrhunski vojna operacija izučavala, vjerojatno se izučava i danas, na vojnim akademijama u svijetu.

Spomenuti američki vojni ataše iz tog vremena Ivan Šarac (važno je podsjetiti da se radi o osobi uvrštenoj u *Kuću slavnih* američkih obavještajaca) u intervjuu u *Hrvatskom listu*, 25. kolovoza 2011. istaknuo da njegovo izuzetno pozitivno mišljenje o generalu Gotovini dijele svi američki časnici koji su ga poznavali. Do dana današnjeg!

Dakle, na neki način potvrđuju nešto o čemu sam govorio i pisao punih deset godina. Tako sam na predavanju u Dubrovniku: *Sramotni sud u Haagu*, 7. studenog 2002. rekao:

Vratimo se na Nürnberški proces i primijetimo da je tamo sudio Međunarodni vojni sud. Dakle VOJNI sud! To je itekako bitan podatak jer u Haagu imamo sud u kojem sude vojnicima ljudi koji nemaju pojma što je to rat. Oni su sve drugo samo ne stručnjaci za rat. I to je napravljeno zato da bi se moglo selektivno primjenjivati zločin protiv mira. Vjerovali ili ne, optužnice protiv hrvatskih branitelja praktično su iste kao i one koje su pisali oni koji su okupirali hrvatska područja.

Slično sam pisao u Fokusu, 29. listopada 2004. (*Političko sudište: razbijanje srpskih terorista nije zločinački pothvat*):

Napokon je hrvatska javnost doznala što je ključni dokaz za optužbu da je zločinačka organizacija izvela zločinački pothvat oslobađajući okupirana područja svoje zemlje. To je transkript s Brijuna od 31. srpnja 1995. i do objavljivanja famoznog dokumenta tvrdnja je bila smiješna jer je “ključni dokaz” bio navodna Tuđmanova rečenica kako “Srbe treba zbrisati”. Već to je pokazivalo kako u Haaškom tužiteljstvu ne sjede odviše pametni ljudi jer je moglo odmah biti jasno da to nije ništa inkriminirajuće kada se radi o dogovoru za vojnu operaciju. Već to je pokazivalo kako je

problem tog suda što nije vojni sud, kao onaj u Nürnbergu, jer vojni sud sebi ne bi dopustio takve bedastoće.

Moram posebno ponoviti da je presuda o kojoj govore utjecajni eksperti iz SAD-a (mnogi hrvatski časnici školovali su se za napadne akcije u SAD-u i podržali su *Oluju*), Kanade (njezini časnici bili su glavni svjedoci protiv Gotovine, o čijoj sramnoj ulozi piše već spomenuti gospodin Ivan Šarac) te Velike Britanije (najveći politički utjecaj na suce Tribunala) jest nešto što je jednostavno iščitati iz same presude. Dovoljno se sjetiti pojašnjenja presude koje je dao odvjetnik Luka Mišetić još 17. svibnja 2011. i vidjeti istovjetnost njegovih tvrdnji i tvrdnji ovih eksperata.

Posebno treba istaknuti da smo mi na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća reagirali vrlo brzo, još 1. lipnja 2011. s pozivom koji je bio adresiran Haaškom sudu, a koji sam poslao na mnogobrojne adrese. Naravno, i skoro svim veleposlanstvima u RH ("Vama, Vašoj vladi i Haaškome tribunalu", 30. 5. 2011.), a kasnije mi je objašnjeno u našem Ministarstvu vanjskih poslova da veleposlanstva o takvim stvarima moraju izvijestiti svoje vlade. O tome sam govorio i 11. lipnja 2011. pred više od 1 500 hrvatskih prosvjednika okupljenih na trgu "Odeonsplatz" u Münchenu.

Činjenica je da zaključci spomenutih eksperata ne idu dalje od onoga o čemu je govorio odvjetnik Mišetić. U Pismu Vijeću sigurnosti mi idemo dalje pa govorimo o spašavanju Bihaća i sramote UN-a čiji "sud" drastično kažnjava one koji su spasili njihove zaštićene zone. Da vojni stručnjaci to dobro znaju svjedoci i to što je poslije nas o tome progovorio i američki vojni ataše. Naše pismo poslano je i svim članicama Vijeća sigurnosti, kako starim tako i novim. Dakle, upitno je je li ova ekspertiza ima za cilj da se samo obrane hrvatski generali, ili želi skrenuti pažnju sa zasluga naših generala u sprječavanju genocida takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu. Američki vojni ataše sigurno zna spomenute eksperte, pa bi ih mogao upozoriti i na ovaj najznačajniji učinak operacije *Oluja* i predložiti im da, bez obzira prihvati li "Sud" u Haagu njihovu ekspertizu ili ne, pokrenu postu-pak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir!

Zahuktava se i pitanje referenduma. Može li se ovo pitanje, zatim pitanje haaških suđenja, ali i drugi važni parametri odvojeno gledati ili se ona međusobno isprepliću? Zahtjev jedne od peticija koje ste pokrenuli upravo je vezao sudbinu hrvatskih generala za održavanje referenduma o pristupanju Europskoj uniji.

Da, zbog svega rečenoga zadnji poziv upućen hrvatskim građanima završili smo ovako:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslužnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

Kolika je važnost tog povezivanja sudbine hrvatskih generala i referendumu o pristupanju EU svjedoči i sama činjenica da je sam “Sud” činjenicu o prijedlogu američkih, kanadskih i britanskih eksperata pustio prije samog referendumu, a ostavio si odluku o tome hoće li tu ekspertizu uopće prihvatiti za poslije referendumu. Ovo pokazuju izvjesni strah za uspjeh referendumu, ali i prijetnju onima koji to povezuju.

Ne zaboravimo da je Europskoj Uniji mnogo više stalo do referendumskog DA nego što je to naša potreba. Još sam na spomenutom predavanju u Dubrovniku prije deset godina, a kasnije više puta ponovio da mi trebamo postaviti samo jedan uvjet Europskoj Uniji – trebaju nam se ispričati što su neke njihove članice sudjelovale (i još uvijek sudjeluju) u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Da su tako postupale hrvatske vlasti i mediji, već bi odavno bili u EU, a naši generali ne bi bili po sudovima. Ako sada uđemo ne vodeći računa o generalima, samo im kažemo da ćemo biti poslušni i da ćemo nastaviti sa suđenjima hrvatskim braniteljima na ona četiri suda koja su nedavno i ovlaštena za to, a potvrđeno je i ubojstvom (što je njegova smrt zapravo bila!) generala Brodarca.

Za ovaj kratki razgovor možete li nam na kraju odgovoriti i na pitanje kako gledate na Hrvatsku budućnost i strukturne promjene koje zahtjeva ozbiljnija modernizacija Hrvatske. O tome se gotovo ništa ne govori u javnosti pa se može postaviti pitanje ima li uopće u Hrvatskoj političkih snaga i dovoljno stručnosti za takvo što?

Više puta sam upozoravao kako su zaključci “Suda” u Hagu nevjerojatno glupi. Međutim, nikada ne treba smetnuti s uma da im je “naputak” za njih praktično dao predsjednik Hrvatske Ivo Josipović. I na Portalu Hrvatskoga kulturnog vijeća je posebno komentirana Predsjednikova izjava po završetku samog procesa, kada je bilo očito da su odvjetnici naših generali pobili, dapače izvrgnuli ruglu, sve optužbe. Josipović je rekao kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Ne znam, je li mislio da je spašavanje 100 000 Muslimana-Bošnjaka zločin, ali je činjenica da su upravo takvi i bili zaključci “Suda”. Kako je to moguće?

Podsjećam da sam više puta rekao kako najdosljedniji provoditelji velikosrpskog Memoranduma 2 žive i vladaju u Hrvatskoj. Nešto slično piše i Milan Ivkošić u *Večernjem listu* (a prenosi Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, 15. siječnja 2012.), naravno, ne tako izravno, ali kaže:

....službena politika u Hrvatskoj radi za Srbiju!

Osim granice na Dunavu i Kosova, ima obilje drugih razloga zbog kojih bi o ulasku Srbije u EU bar trebalo šutjeti, ali Pusićka, Josipović i drugi tjednom najmanje jednom izraze svoju bratsku ljubav prema Beogradu, kao da bi, ako jedan tjedan to propuste, Tadić i drugi mogli pomisliti da je njihova poniznost pred prijestolnicom popustila.

U politici prema Hrvatskoj Srbija nije prihvatila niti jednu posljednicu svoje zločinačke i agresorske politike – nema priznanja agresije, povratka kulturnog blaga, informacija o nestalima, nema povratka još okupiranoga teritorija niti spremnosti na plaćanje ratne odštete. Ali naši se političari ne odnose prema Srbiji

sukladno držanju njezinih vlasti prema Hrvatskoj, nego kao prema hegemonističkoj uspomeni i bratskom mitu.

Nikakvih promjena u Hrvatskoj nema ako se ne vrati ponos i dostojanstvo naših ljudi. Pa i naš *Zahtjev vlastima RH* i nije bio upućen njima, nego hrvatskim ljudima. Govoriti kako stranci gledaju na naš narod poslije veličanstvene pobjede malobrojnog hrvatskog naroda u veličanstvenom Domovinskom ratu, istinske biblijske priče o Davidu i Golijatu, ima samo za cilj pokazati narodu da ima razloga biti ponosan sam na sebe. Sve ovo vrijeme od 2000. vlasti (a mediji i mnogo ranije) rade na tome da se ljudi uvjere u to kako nisu sposobni za ništa, pa samim tim ne zaslužuju ni svoju državu. Tako je i moguće da ljudi na izborima biraju one koji više brinu o dobrobiti Srbije nego o svom vlastitom narodu.

Zato je u pravu Ivan Miklenić kada se u Glasu Koncila, a prenosi Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, (15. siječnja 2012.) pita:

Sada s odlukom o (ne)pristupu, čini se, dolazi na naplatu dosadašnje uporno odbijanje političara svih opcija da definiraju i razvijaju realne hrvatske potencijale koji su objektivna ali neiskorištena komparativna prednost Hrvatske, kao što su: more, čista voda, nafta, plin, nezagađene poljoprivredne površine, prometni položaj, raznolike klime, kulturna baština... Neizbježno je pitanje: Jesu li vlasti išta bitno dosad učinile da bi na tim potencijalima osovile Hrvatsku na vlastite gospodarske noge kako bi Hrvatska, bilo u EU bilo izvan EU-a, bila poželjni partner, subjekt?

Može li se realno očekivati da će to hrvatski političari u skladu s legalnim i legitimnim hrvatskim nacionalnim ciljevima i interesima početi ostvarivati kad će im nad glavom bdjeti obveze preuzete u Bruxellesu, a nisu mogli, smjeli ni htjeli dok ih ništa nije obvezivalo? Kakav bi ishod mogao imati vjerojatno neizbježan gospodarski i kulturni sraz s jedne strane skupine od 4,5 milijuna a s druge strane gotovo 500 milijuna ljudi?

Je li Hrvatska ojačala svoje kulturne ustanove, je li zaštitila hrvatski jezik za koji nema obvezujući pravopis? Hrvatska je svakako neizbrisivi dio Europe i po sebi trebala bi imati svoje mjesto i uvažavanje i u europskoj integraciji, no je li sadašnja Hrvatska s toliko lošim upravljanjima i s toliko neriješenih problema, s toliko (ne)namjernih promašaja i propusta već sada spremna za najviši stupanj europske političko-ekonomske integracije, koja proživljava tako duboku krizu?

Naravno, jasno je da su vlasti, koje su poslušničko slijedile naputke njihovih gazda, znale da je upravo to o čemu govori Miklenić ono što ne smiju učiniti. Zato je doslovni povratak tuđmanizmu – učiniti sve da se ponište dosadašnji učinci vlasti od 2000. naovamo. Tuđman je silno vjerovao u svoj narod i učinio je da je deset “njegovih” godina deset najponosnijih godina njegovog naroda. Jer ponosan narod može učiniti sve!

Raduje što mladi pokazuju da im je do ponosa i dostojanstva. O tome piše i Josip Jović u Slobodnoj Dalmaciji, a prenosi HRSvijet, 16. siječnja 2012.:

Prema gotovo svim anketama, euroskepticizam u većoj mjeri pokazuju mladi ljudi nego stariji, što razbija zbog propagandnih razloga stvoren

stereotip kako su protiv ulaska u EU oni zaostali, manje obrazovani, ksenofobični, neupućeni i sl. (...) Naša mladost ne želi takvu perspektivu (uostalom, Hrvatska i nema bivših kolonija), ona je otvorena prema svijetu, ali s više ponosa, samopoštovanja, samopouzdanja, pa i domoljublja od često frustriranih pripadnika starije generacije.

Kao da nas danas naša mladost podsjeća da ne zaboravimo da nas je naš veliki papa, danas blaženi, Ivan Pavao II. nazvao “narodom nade”!

M. M.

Portal HKV-a, 17. siječnja 2012.

'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU', ZAGREB, 2014.

DARIO KORDIĆ i HRVATSKI BISKUP VLADO KOŠIĆ

Veličanstveni doček Darija Kordića i u zračnoj luci i u katedrali mnoge je zabrinuo. I „lijeve“ i „desne“. Tako čitam danas u 7Dnevno slijedeći komentar, koji je već dan i na portalu dnevno.hr:

Povratak Darija Kordića, pravomoćno osuđenog na 25 godina zatvora, na Međunarodnom sudu za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije (ICTY) u Haagu, za ratni zločin u predmetu "Lašvanska dolina", od kojeg je najzapamćeniji i najmonstruozniji zločin nad više od stotinu bošnjačkih civila u selu Ahmići, otvorio je, ili bi mogao otvoriti, Pandorinu kutiju nepoznanica o biti sukoba između Hrvata i Bošnjaka, i političkih interesa međunarodne zajednice predvođene Velikom Britanijom, koji su jasno vidljivi i danas. Uvjet za to bi svakako bio da se Kordić povuče s javne scene, ne dajući povoda strukturama KOS-a i Udbe da ga pretvore u svoju lutku na koncu kojom će upravljati tzv. Perkovićeva desnica u velikom broju okupljena u zagrebačkoj zračnoj luci na dočeku koji mu je upriličen. Svi su bili tamo - oni koji će ga "braniti" i oni koji su bili "zaduženi" da mu viknu da je ubojica. Te strukture su "živnule" i u Katoličkoj crkvi, koja se aktivno uključila u Kordićev povratak. Biskup Vlado Košić, definitivno čovjek koji ne pripada tim krugovima unutar klera, i krugovima koji institucionalno predstavljaju Crkvu poput crkvenih medija, je napravio naivnu dječачku pogrešku predvođeci molitvu za Kordića na aerodromu, ljubeći mu ruku (on ga je obilazio u zatvoru sve godine robije, što je dužnost i obveza svećenika po djelima milosrđa), privukavši na sebe sav bijes neobrazovanih i indoktriniranih hrvatskih medija, udruge Documenta, Zorana Pusića i ostalih antihrvatskih struktura po najnovijem okupljenih u udruzi tragikomičnog naziva "Antifašistička liga".

Istoga dana čak četvorica biskupa su predvodili misu u katedrali, koja je već prije organizirana za katoličke udruge. To je bilo samo načelno, jer u središtu je, bez imalo itekako potrebne diskrecije, bio Dario Kordić. Pomoćni biskup Šaško u propovijedi je čak Kordića uspoređio s kardinalom Stepincem, što je bilo i više nego neprimjereno, i što ne odgovara stvarnosti. Vodeći hrvatski kler na taj način je Kordićevu povratku dao jeftin pečat balkanizma primjeren pravoslavlju, a ne katoličanstvu.

Pročitao sam to danas jednom poznatom hrvatskom kolumnisti i njegov komentar je bio:

To je vjerojatno napisao Ivo Josipović!

Ako znamo da su na portalu dali sliku pozdrava u zračnoj luci Kordića s profesorom Zdravkom Tomcem, postaje smiješno što oni misle pod *Perkovićeva desnica*. Vjerojatno ih je pogodio profesorov tekst: *Dario Kordić jednako nevin kao i Ante Gotovina*. Zapravo, moramo se upitati deklariraju li se oni kao Perkovićeva desnica kada stalno zovu profesora Tomca da im komentira praktično sve što se dogodi u Hrvatskoj? Šalu na stranu, doista je usporedba s generalom Gotovinom nezgodna za sve one koji su bili i protiv naših generala i protiv Kordića. Za generale je drugostupanjska presuda pokazala zločinački pothvat i onih koji su generale tužili i one kod kuće koji su im svesrdno pomagali u tome. A sada im se spominje revizija postupka nevinom Kordiću, za koga se zna da su i državna tijela sudjelovanju u krivotvorenju podataka na osnovu kojih je osuđen.

Još 23. 01. 2014. u Mostaru Luka Mišetić, odvjetnik hrvatskog generala Ante Gotovina odgovarajući na upit o slučaju Darija Kordića koji je zbog konstrukcija o dvostrukoj crti zapovijedanja u zatvoru boravi od rujna 1997. a da mu tijekom procesa nije dokazano tko mu je u toj navodno paralelnoj crti zapovijedanja bio nadređeni a tko podređeni, Mišetić je kazao kako bi se on vrlo rado uključio u taj predmet te vidio postoje li kakve mogućnosti za obnovom Kordićevog slučaja.

-Ukoliko gospodin Kordić to želi, cijeli predmet bi se mogao preispitati, zaključio je Mišetić.

A i danas poslije izlaska Kordića iz zatvora Višnja Starešina tvrdi (narod.hr, 05. 06. 2014.):

Hrvatska mora tražiti međunarodnu ekspertizu Kordićeve presude zbog vlastite i europske sigurnosti

A upravo mi je nevjerojatna, bolje reći smiješna, tvrdnja iz 7Dnevno kako je biskup Košić napravio dječaćku pogrješku jer je privukao na sebe *sav bijes neobrazovanih i indoktriniranih hrvatskih medija, udruge Documenta, Zorana Pusića i ostalih antihrvatskih struktura po najnovijem okupljenih u udruzi tragikomičnog naziva "Antifašistička liga"*.

Doista rečenica koja pokazuje da je sam pisac dječaćki naivan, jer bi svatko iole inteligentniji trebao znati da oni koji ne vole ovaj narod najviše napadaju one koji su mu najodaniji sinovi. Drugim riječima, kada Te takvi napadaju znači da radiš jako dobro u interesu svoga naroda. A prirodno je da ponajviše napadaju biskupa Košića. Jednom mi je jedan drugi hrvatski biskup za *biskupa Košića rekao*:

TO JE HRVATSKI BISKUP!

Smiješno je i kako komentator napada biskupa Košića zbog usporedbe sa Stepincem. Žalosno je da netko može biti komentator na uglednom hrvatskom portalu ako ne zna da je i nevini Stepinac bio pravomoćno osuđen, a hrvatski narod to nikada nije priznao. Sud koji je sudio Kordiću baš se i ne razlikuje od onoga koji je sudio Stepincu, zar ne? Da i ne spominjemo sve druge usporedbe, zbog kojih je fra Miljenko Stojić i nazvao Kordića suvremenim Alojzijem Stepincem. Višeminutni pljesak koji se više puta ponovio u prepunoj katedrali pokazuje koliko je sjajna bila usporedba sa Stepincem!

Ali vratimo se biskupu Košiću. Bio sam presretan kada sam čuo da je i on u zračnoj luci. Koliko god mislio o njemu kao o velikom hrvatskom biskupu, on pokaže da je još veći! Zapravo, sjetimo se kako je biskup komentirao vijest o Kordićevoj slobodi.

“Uvjeren sam da je nedužan i imam pravo na to uvjerenje usprkos sudu koji je presudio tako kako je, ali nakon što je Isusu jedan ljudski sud presudio smrtnom kaznom, imam pravo sumnjati u svaki ljudski sud“, rekao je Košić.

Pojasnio je kako on nije učinio osobni zločin, zapovjedne odgovornosti koje mu se pripisuju – o njima ne bi trebalo biti riječi jer on nije bio u vojnoj strukturi nego u civilnoj, i nije bio nazočan na tom sastanku kada su planirali napad na Ahmiće, što je i krucijalni svjedok poslije i sam potvrdio, premda je prije rekao suprotnu optužbu koja ga je teretila, ali već ovo drugo mišljenje nisu prihvaćali na sudu.

„Značajka njega i njegove robije je bila i ta što je nekoliko puta bio nagovaran da prizna svoju krivnju, a time i krivnju samog državnog vrha i Republike Hrvatske i Herceg Bosne, s čime bi opteretio predsjednika Franju Tuđmana i ministra Gojka Šuška i druge za sudjelovanje u onome što se i danas spominje kao agresija na Bosnu i Hercegovinu“, objasnio je Košić.

Biskupa ne treba braniti. Smiješni su oni koji sebe uspoređuju s njim pa misle da su ga „napali“. Posredno je to učinio i mene je to podsjetilo na jedan događaj o kome sam često puta pisao. Naime, na početku rata javila mi je sestra iz Kotora kako su me napali u beogradskoj Ekspres politici. Pitao sam je:

Jesu li napisali da sam ustaša?

Svašta su ružnoga napisali, ali to nisu!, odgovorila je.

Ako Srbima nisam ustaša, onda ne valja to što radim!, zaključio sam.

A o onima koji nisu sretni što nevin čovjek izlazi na slobodu, jer im je kriv već samim tim što je Hrvat i što se ponosi time, i što je doista moralna veličina (*Biskup Vlado Košić, Dario Kordić ostao moralna veličina jer nije podlegao pritiscima i optužio druge*) piše i jedan od ponajboljih hrvatskih kolumnista dr. sc. Damir Pešorda (Hrsvijet, 13. 06. 2014.):

Provokatori

Veselio sam se kako ću ovu kolumnu posvetiti dugom povratku kući političkog uznika Darija Kordića, ali ne daju provokatori. Poslije povratka Zvonke Bušića iz američkog zatvora Darijev je povratak još jedna prigoda da se kao narod preispitamo što smo, tko smo i koliko umijemo cijeniti one koji su podnijeli žrtvu da bismo mi bili slobodni. Lako je bilo slaviti povratak Gotovine i Markača jer je njima i međunarodni sud dao za pravo, no puno je teže na dostojanstven način odati počast Dariju Kordiću. Hrvatske novine i televizija izvijestili su o povratku "ratnog zločinca Darija Kordića". I tako dali do znanja da orjunaška klika ne namjerava Darija ostaviti na miru. Ne sjećam se baš da su srpski mediji govorili o povratku "ratne zločinke Biljane Plavšić". No Srbija je država, čak i onda kada joj na međunarodnom planu ne ide dobro.

Organizirani provokatori pokušali su Dariju zagorčati i prve korake na slobodi. Jedna ženska osoba podignula je papir s natpisom "116", a jedan je muškarac uzviknuo: "Sotono, ubojico!". Srećom, policija je brzo reagirala i spasila provokatore od batina. Iz medija saznajemo da je provokator stanoviti Zoran Ivančić, "Zagrepcanin sa sarajevskom adresom", kako ga predstavljaju u tim istim medijima. Provokatorica je njegova prijateljica Sabina Šabić. Njih dvoje, kako piše dalje, potegnuli su iz Sarajeva da bi zagorčali Kordiću susret s obitelji, prijateljima i poštovateljima. Mogu samo zamisliti kako bi se provelo dvoje Zagrepčana koji bi potegnuli u Sarajevo pokvariti doček nekog bošnjačkog osuđenika za zločine nad Hrvatima. Ops, za zločine se nad Hrvatima ne sudi, za to se uglavnom dobiva promaknuće. Tako je Elvis Tukar bugojanskim Hrvatima poručio: "Pobili smo vas '93., pobit ćemo vas opet!"

U Kordićevu slučaju riječ je o nevinu čovjeku osuđenu zbog toga što je odbio trgovati s Tužiteljstvom i optužiti druge kako bi spasio sebe. Bilo je i onih koji su pred takvom ucjenom pokleknuli, i kako se danas osjećaju, to najbolje oni sami znaju. Dario je stoički podnio nepravdu koja mu je učinjena jer je čovjek koji vjeruje da ima stvari vrjednijih od života. Zato kroz život može kročiti uzdignute glave, što god mislili i činili hrvatski neprijatelji. Čak ni Haaški sud nije mogao naći nikakve činjenice koje bi ga optuživale pa su ga osudili da je "politički odgovoran" za zločin u Ahmićima. Nisu mu, dakle, mogli prišiti ni ionako

rastegljivu inkriminaciju tzv. zapovjedne odgovornosti. Jer vojni zapovjednik nije ni bio.

Dario je svoje učinio, dalje je na nama, Hrvatima. On je zaslužio da uživa u miru i slobodi sa svojom obitelji, mi bismo se trebali pobrinuti da mu raznorazni Ivančići i Šabičke taj mir ne narušavaju. Ne toliko radi njega koliko radi nas samih. Trebamo se potruditi da u Hrvatskoj na vlast dođu oni koji će nastaviti tamo gdje je Tuđman stao. Samo tako će Darijeva žrtva, kao i žrtve svih onih koji su dali živote ili dijelove tijela i duše za hrvatsku slobodu imati puni smisao, a naša djeca normalnu budućnost. Provokatora će uvijek biti, ali barem ne bismo smjeli dopustiti da nam se cere u lice s nacionalne dalekovidnice. Koju mi financiramo svojim novcem. Ni iz Sabora, Vlade ili Pantovčaka.

Slično piše i vlč. Pavle Primorac (Portal HKV-a, 13. 06. 2014.):

Provokacija onih koji ne vole Hrvatsku

Nakon povratka Daria Kordića u Hrvatsku, ljevičarske bojovnike kao da je zahvatio snažan dinamizam kolektivnog bijesa koje u nekim segmentima graniči sa ludilom. Čini se da upravo nekakve granične društvene situacije pokazuju mentalnu, duhovnu i psihičku situaciju pojedinaca u kojima se počinje buditi dinamičnost i mentalitet medijskog i javnog lešinarenja nad fokusiranom žrtvom.

U nekim situacijama takav bijes dobije verbalistički „izgled“ humanosti, a iza njega se ne krije ništa drugo nego licemjerna lažljivost, klanjanje centrima moći, duh neopraštanja, neobjektivnog osuđivanja, prokazivanja, spletkarenja i držanja moralnih lekcija drugima. Dario Kordić se nakon 17 godina odslužene kazne, znači dvije trećine kazne, vratio u Hrvatsku, dočekao ga je jedan broj ljudi koji su uvjereni u njegovu nevinost i kritički su nastrojani prema presudi Haaškoga suda kojom je Kordić oduđen za zločine nad Bošnjacima u Ahmićima.

Dario Kordić, uvjeren u svoju nevinost otišao je u Haag uvjeren da će mu biti omogućeno pravedno suđenje. Međutim, osuđen je pod vrlo sumnjivim okolnostima i detaljima o kojima će još mnogo biti rasprave. Nikako ne treba zanemariti činjenicu da su u Ahmićima počinjeni zločini da počinitelj mora za njih odgovarati. Trebamo također pokazati svoju kršćansku solidarnost prema žrtvama. Ali zašto bismo se trebali uživljavati i bacati kamenje na jednu osobu, a to je Dario Kordić?

A takvom duhu uživljavanja, bacanja kamenja, pametovanja i moraliziranjima podložni su ljevičarski aktivisti i tzv. borci za „ljudska prava“ na čelu sa pomalo

dijaboličnim „trojstvom“ – Zoran Pusić, Vesna Teršelič i Sanja Sarnavka. Nihove izivljavajuće refleksije nad osobom Darija Kordića pomalo su perverzne i morbidne. Čovjek je osuđen, odslužio je dio kazne, po odluci suda pušten je na slobodu, živjet će mirno život sa svojom obitelji i djecom. I što ti tipovi hoće? Što bi oni htjeli? Kao lešinari dalje progoniti čovjeka? Zatući ga negdje na ulici iz objesti, ili što već? I to je ono što je za mene zastrašujuće.

Njihov „mirni prosvjed“ pred zagrebačkom katedralom nije ništa drugo nego obična provokacija. Za njih ne postoje hrvatske žrtve, kao i činjenica da su danas Hrvati najranjivija skupina u BiH. Nikada se ti ljudi, aktivisti, ljevičarski bojovnici nisu referirali u vezi hrvatskih žrtava. A tko zna? Možda Hrvati za njih nisu ni ljudi? Nadalje, Dario Kordić je osuđen. Zašto bi odluka haaškoga suda za nas bila nešto o čemu se legalno i demokratski ne bi trebalo raspraviti ili je prokomentirati?

Dosta

Haaški sud je ljudski sud i kao takav može pogriješiti u svojim presudama i procjenama. To su nam najbolje pokazali slučaj Gotovina, Markač, pa donekle i Blaškić. Takvi ljevičarski bojovnici nisu glavnogovornici suda kao jedne cjelovite institucije, nego samo haaškoga tužiteljstva (!). Dovoljno se sjetiti kako su se pojedinci ljigavo i izdajnički dok je „slučaj Gotovina“ bio aktualan natjecali tko će se više „uvući pod suknju“ tadašnjoj glavnoj tužiteljici Carli del Ponte.

Međutim, osobno me u svemu tome čudi jedna činjenica – da mi uopće dopuštamo da nam pojedinci poput Zorana Pusića, Vesne Teršelič ili Sanje Sarnavke drže moralne lekcije. Postoji li itko tko će tim tipovima koji se izivljavaju nad ovom državom reći – „dosta“! Zašto bismo im dopustili da nas i dalje maltretiraju takvim svojim sirovim pristupom? Zanimljiva je i činjenica da im je presuda Haaškoga suda Dariju Kordiću dogma o kojoj se ne smije raspravljati, on je za njih „osuđeni ratni zločinac“, dok su mnogi od tih tipova bjesnili i škripali u srcima kada je sud oslobodio Gotovinu i Markača. I to je ono što dodatno zastrašuje.

Dario Kordić je osoba sa imenom i prezimenom, čovjek koji ima svoje osjećaje i uvjerenja, čovjek koji svojim izjavama nikoga nije uvrijedio niti povrijedio, čovjek koji je doživio osobno iskustvo Boga, čovjek koji ima ženu i djecu i kao takav će nastaviti svoj život. Ukratko – čovjek! Pa ako (!) je i odgovoran za ono što mu se stavlja na teret, za svakoga čovjeka postoji šansa da se iskupi za ono što je počinio, da doživi moralnu katarzu, da se promijeni i doživi obraćenje. No, ne!

Za ljevičarske duhovne neurotike Dario Kordić će uvijek biti ratni zločinac, a oni će kao strvinari željni krvi neprestano kopkati po njegovoj prošlosti i apriori

prihvaćati svaku, pa i neosnovanu optužbu protiv nekoga čije im svjetonazorsko opredjeljenje „miriše“ na hrvatstvo ili katoličanstvo.

Sanja Sarnavka nam drži lekcije o kršćanstvu! Pa eto, treba ju poučiti da uz to što ćemo moliti i za bošnjačke žrtve; da je i Dario Kordić osoba stvorena na sliku Božju, da i njega Isus voli i da je i tom čovjeku potrebno ljubavi i podrške. Međutim, Sarnavkino „kršćanstvo“ izgleda, pomalo je selektivno. Ne treba se zanositi da će se tu nešto promijeniti, jer je riječ o sklopu koji ozbiljno koketira sa ideološkom „kulturom smrti“. Zato bi bilo dobro, da uz to što ćemo istinskim kršćanskim srcem moliti za sve žrtve rata bez obzira na naciju, vjeru ili svjetonazor postavimo pitanje o ulozi Alije Izetbegovića u ratu u BiH, kao i što su mudžahedini radili tada tamo? Bili u turističkom obilasku?

Zato su ovakvi o kojima pišu i Primorac i Pešorda morali naći jednog drugog svećenika koji si je umislio da se može usporediti s biskupom Košićem. Tako je predsjednik Hrvatskog kulturnog društva „Napredak“ Franjo Topić, koga je Mladen Pavković nazvao „crvenim popom“, šokirao javnost pridruživši se orkestriranim napadima probošnjačkih i projugoslavenskih krugova na Darija Kordića. Za njega je Dario ubojica, a poznato je da je Dario osuđen zbog nekakve političke odgovornosti.! Očito Topić „plače“ što Dario nije prihvatio ponudu da lažno osudi one koji su najzaslužniji što imamo državu. Doista i u Crkvi u Hrvata imamo svega i svačega, zar ne? (Pročitajte u današnjem 7Dnevno Tihomira Dujmovića o pokušaju jednoga biskupa da pomogne Josipoviću u predsjedničkoj kampanji! – valjda da na vlast opet ne dođu oni koji vole i hrvatsku državu i hrvatski narod! Spriječili ga ostali hrvatski biskupi i Vatikan!)

Josip Pečarić

Hrsvijet, 14. 06. 2014.

http://www.hrsvijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=32701:josip-peari-dario-kordi-i-hrvatski-biskup-vlado-koi&catid=1:politika&Itemid=9

Glas Brotnja, 14. 06. 2014.

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/dario-kordic-hrvatski-biskup-vlado-kosic>

RAČANOVA OPORUKA (I.)

Vjerovali ili ne nedavnu presudu HDZ-u doživio sam i osobno. Iako sam se još poslije predsjedničkih izbora povukao iz političkog djelovanja ipak je ta presuda bila i sudska presuda takvom mom djelovanju.

O čemu se radi? Dolaskom na vlast 2000. godine Račan je objavio kako je HDZ stranka pod istragom, a ja sam baš u to vrijeme izabran za akademika. Bilo je očito kako Račan pripisuje samo HDZ-u zasluge za stvaranje hrvatske države, a za njega i njegovu stranku stvaranje hrvatske države je najveći mogući zločin. Naravno, radilo se o kontinuitetu njegove izjave o stranci opasnih namjera. Da su te opasne namjere bile stvaranje hrvatske države bilo je očito kada je Račan sa svojim SDP-ovcima napusti Sabor prilikom izglasavanja neovisnosti. Živo je bilo sjećanje na izjavu Mata Meštrovića kako se čelnici oporbe okupljene oko Račana nisu radovali Oluji. To je bio razlog zašto je napustio takvu oporbu i prešao u HDZ.

Već tada je bilo jasno da se radi o ljudima koji ne vole ni hrvatski narod ni njihovu u krvi izborenu državu. Još tada sam komentirao kako je meni mnogo ljepše nego njima: Oni vladaju državom čije ime ne vole, a ja živim u državi čije ime volim! Zato sam se tada, dakle u vrijeme kada su mnogi bježali iz HDZ-a, upisao u HDZ. Na samom prijemu priznao sam da su razlozi egoistični, tj. želio sam biti u osuđenom HDZ-u i tako «pobrati» djelić zasluga stvaranja države. Istina, detuđmanizacija HDZ-a učinila je da baš i nisam dugo ostao u HDZ-u, ali mi je drago da sam sudjelovao makar malo u onemogućavanju Račanove oporuke, koja se ovih dana realizirala i presudom.

Tihomir Dujmović u tekstu *Je li presuda Sanaderu pravda ili politika?* Dnevno.hr, 14. 03. 2014. kaže:

I da na kraju balade nije i HDZ osuđena kao da je doista kriminalna organizacija, pa da mediji pod kontrolom vlasti nisu krenuli u hajku, hajku kojoj je intonaciju dao Davor Butković tezom „HDZ je od danas i službeno kriminalna organizacija“ mi bismo još mogli reći da je nerealno spekulirati oko toga nije li politika prava pozadina ovog suđenja. Nakon što je presuđeno i HDZ-u, a Mirela Holly spekulira oko toga nije li ovo dobar pledoaje za zabranu HDZ-a, posve je jasno da se motivi cijelog ovog suđenja nisu zadržavali samo na „afirmaciji pravde“. (...) Početi suđenje točno prije jednih izbora, a locirati konačnu presudu taman negdje uoči idućih izbora i pri tom kalkilirati „da im zabranimo rad ili ne?“ nije daleko od gole politike i čiste instrumentalizacije pravosuđa. Za nadati se da bi se na tu temu na vlasti moglo pronaći pametnih i odgovornih premda su inače takvim kadrovima silno deficitarni, jer ako nekome padne na pamet zabraniti HDZ revoltu neće biti kraja.

Na neki način sudjelovao sam i u početku tog suđenja koji spominje Dujmović. Niz aktivnosti grupe istomišljenika imale su za cilj onemogućiti očitu želju za uništenjem HDZ-a. Zapravo to uništenje je samo jedan korak koji vodi u borbi za (pro)Srpsku ili/tj. (pro)Britansku Hrvatsku, kako to svakim danom sve

više i više postaje tako razvidno. I takvo naše djelovanje je doprinijelo tome da se te želje koje i danas spominje Dujmović nisu već tada ostvarile. Tada sam iz Pakistana napisao i slijedeće pismo (koje je supotpisalo nekoliko stotina naših ljudi i pored velikih problema u komunikaciji koje sam imao):

OTVORENO PISMO SVIMA KOJIMA JE HRVATSKA U SRCU

Bivši komunisti su 2000. godine došli na vlast s parolom „Oni su nama oprostili – mi njima ne ćemo!“ Da su doista tako i mislili pokazao je Račan, kada su došli na vlast, izjavom: „HDZ je stranka pod istragom!“ To nisu mogli provesti iz više razloga.

Za ostvarenje tog plana ne bi imali 2/3 glasova u Saboru.

HDZ je bio još uvijek Tuđmanova stranka i imao je jaku poziciju u Saboru.

Na čelo HDZ doveden je čovjek spreman detuđmanizirati HDZ i tako im sve to olakšati.

Danas vidimo da doista očekuju završetak tog plana. HDZ je i doslovno stranka pod istragom, a najavljuju i raspad te stranke koja je stvorila hrvatsku državu. Kukuriku koalicija očekuje i najavljuje dobivanje dvotrećinske većine u Saboru. Očito je svima da „posao“ za takav rasplet izbora odrađuju mediji i DORH. Ostvarenje tog scenarija znači promjenu Ustava i „temeljitu rekonstrukciju Hrvatske“. To su njihove riječi.

Ponašanje hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca nije ukazalo da su dorasli današnjem trenutku. Svi pokušaji ujedinjenja i sprječavanje potpunog ostvarenja ciljeva velikosrpskog Memoranduma 2, o čemu smo govorili u našem Pismu Saboru RH, propali su. S druge strane, ponašanje Predsjednice HDZ-a pokazuje da su konačno i u HDZ-u shvatili o čemu se radi (barem neki jer je sigurno politika te stranke u zadnjim godinama itekako ostavila duboki trag i u samom HDZ-u). Spomenut ću samo njeno reagiranje na naše Pismo Vijeću sigurnosti UN-a, u kome se izriječom govori o rasističkim presudama u Haagu. Unatoč našoj izuzetno oštroj osudi ponašanja svjetskih moćnika, predsjednica Vlade kaže da visoko cijeni „zauzimanje za zaštitu temeljnih demokratskih vrijednosti Domovinskog rata na kojima je stvorena Republika Hrvatska“ i pozvala nas je na dogovor „o mogućim daljnjim aktivnostima i suradnji po tom pitanju“. Pismo je objavljeno na internetskim stranicama Vlade, što je svojevrsna poruka i onima u zemlji i onima izvan nje. Da je mislila ozbiljno pokazuje i reagiranje medija koji su prešutjeli jednu tako važnu poruku predsjednice Vlade i svjetskim moćnicima i svima koji kriminaliziraju Domovinski rat.

Možemo li biti sigurni da upravo to nije bio neposredan povod odluci da se u izbore ponovno, još drastičnije nego u slučaju izbora predsjednika, umiješa USKOK? Da Predsjednica misli ozbiljno pokazao je posjet hrvatskih intelektualaca, uglavnom onih koji su bili okosnica u ovom i nizu drugih sličnih otvorenih pisama (akademici Ivan Aralica, Dubravko Jelčić, Slaven Barišić, profesor Miroslav Tuđman i drugi) kada je Predsjednica najavila

stvaranje Savjeta predsjednice HDZ-a za zajedničko promišljanje o tome što treba učiniti za budućnost Hrvatske, koji će uz ostale činiti i te osobe. A radi se o osobama koje su se kroz sve ovo vrijeme suprotstavljali detuđmanizaciji (tj. rashrvaćivanju) i HDZ-a i Hrvatske!

Znamo da je profesor Miroslav Tuđman naglašavao da će prihvatiti suradnju s HDZ-om pod uvjetom da se „mora HDZ demokratizirati i vratiti na pozicije predsjednika Tuđmana, odnosno javno odmaknuti od 8 godina Sanaderova vođenja HDZ-a“. Njegovo postavljanje na listu HDZ-a na mjesto koje mu garantira ulazak u Sabor, zapravo znači upravo da je HDZ već danas ili želi biti na tim pozicijama.

Zapravo, sve ovo je poznato mnogim našim ljudima. To na najjednostavniji i najbolji način potvrđuje prvo reagiranje na tu vijest koju sam dobio od jedne mlade Hrvatice:

„Sada znam da ću otići na izbore i ne mogu vjerovati da ću glasovati za HDZ.“

Na krajnje simpatičan način poručila nam je da ovaj put glasovati za HDZ ne znači glasovanje po principu „što manje zlo“, nego to glasi davanje podrške i profesor Tuđmanu, akademikima Aralici, Jelčiću i Barišiću i svima ostalima koji će kroz Savjet predsjednice HDZ-a učiniti sve što je moguće da vratimo ponos i dostojanstvo našoj Hrvatskoj. To znači snažnu poruku da mnogi u Hrvatskoj žele povratak HDZ-a na pozicije predsjednika Tuđmana. A takav HDZ, bio on na vlasti ili ne, i jest najveći mogući udar svim protivnicima ostvarivanja hrvatskih nacionalnih interesa.

Zato pozivam sve one kojima je Hrvatska u srcu da izađete na izbore, glasujete po svojoj savjesti i tako spriječite ostvarenje velikosrpskog Memoranduma 2.

akademik Josip Pečarić

22. studenog 2011.

Evo kako je to naše djelovanje tada opisao g. Vinko Buretić (Portal HKV-a, 28. 11. 2011.):

Angažman prof. Miroslava Tuđmana na strani HDZ-a, te niza javnosti poznatih osoba kao što su Ivan Aralica, Josip Pečarić, Dubravko Jelčić, Zdravko Tomac, Damir Krstičević i mnoštvo drugih nije nikakvo iznenađenje. Nakon što je predsjednica HDZ-a Jadranka Kosor podržala zahtjev 2200 hrvatskih intelektualaca Ban Ki-Moonu i Vijeću sigurnosti da puste na slobodu Gotovinu i Markača, i nakon što je Kukuriku koalicija najavila kako će dvotrećinskom većinom „zacrvenjeti“ Hrvatsku, bilo je razumno očekivati okupljanje oko HDZ-a svih onih kojima je na srcu normalna, višebojna Hrvatska.

Treba prije svega naglasiti da smo mi još tada, dakle prije samih izbora, koji su i provedeni u znaku Račanove oporuke, tj. HDZ-a kao stranke pod istragom, mi ukazivali na provođenje Memoranduma 2 SANU! Zato treba iznova podsjećati naše ljude što traži taj novi velikosrpski memorandum (STRATEŠKA POLAZIŠTA ZA OSLOBAĐANJE HRVATSKE OD UNUTARNJE AGRESIJE, UHIP i ZZH Zagreb, 2013.):

Cilj Memoranduma 2 jest staviti Srbiju u ravnopravan položaj sa svim državama na koje je ona počinila agresiju.

Devet zadaća Memoranduma 2

Program, ciljevi i metode Memoranduma 2 uobličeni su u dvije cjeline s ukupno devet zadaća.

Promijeniti karakter rata

Umanjiti odgovornost Srbije za počinjene zločine i razaranja, te optužnicama, potjernicama i montiranim sudskim procesima protiv državljana Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Kosova dovesti Srbiju u ravnopravan položaj s onim državama u njezinom okruženju na koje je počinila agresiju.

Odvratiti pozornost regionalnih i međunarodnih medija sa završnih procesa bivšim pojedincima srbijanskog političkog, vojnog i sigurnosnog vrha te političkog vrha Republike Srpske kojima se sudi na Haškom tribunalu.

Susjedne države – Hrvatsku, Bosnu i Hercegovinu i Kosovo, dovesti u položaj da odustanu od tužbi najavljenih pred međunarodnim sudovima.

Jedan od načina postizanja toga cilja jest taj da se pozornost javnosti zaokupi optužnicama, potjernicama i sudskim procesima koji će se odvijati pred srbijanskim pravosuđem protiv državljana Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Kosova.

Pokajničkim akcijama dovesti Srbiju u jednak položaj sa stradalim i oštećenim državama iz okruženja.

Ustrajavati na zatvaranju Haškog tribunala i na tome da se generalu Ratku Mladiću sudi pred domaćim pravosuđem.

Ostvariti teritorijalne probitke

Destabilizirati vlade susjednih država, provocirati unutarnje nezadovoljstvo i nemire te tako slabiti oštricu optužaba protiv Srbije. Ovu zadaću provoditi pod geslom „slaba vlast, slaba država“. U tome kontekstu, prijeko je potrebno poticati unutarnje nezadovoljstvo i nemire, jer time „u politički nestabilnim državama slabi oštrica optužaba protiv Srbije“.

Pomagati odcjepljenje Republike Srpske

Ustrajavati na konstitutivnosti Srba u Hrvatskoj, Crnoj Gori i na Kosovu, a srpske manjine koje žive u državama okružja preoblikovati u unitarnu svesrpsku zajednicu. Pritom i dalje instrumentalizirati Srbe u zemljama okruženja. Pokazivati „veliku brigu“ za Republiku Srpsku, zatim za srpsku manjinu u Vukovaru i istočnoj Slavoniji te na sjevernom dijelu Kosova kako bi te manjine na tim područjima postale konstitutivan narod, a potom zahtijevati teritorijalnu autonomiju Srba u tim dvjema državama. Nikada ne prihvatiti, kao konačno rješenje, da „Srpska Krajina i slavonske zemlje“ ne postanu srpske zemlje, po uzoru na Njemačku, za koju Istočna Njemačka nikada nije bila izgubljena.

Donijeti Zakon o dijaspori i Srbima u regiji, u kojemu treba istaknuti pojam svesrpske zajednice (što je eufemizam za veliku Srbiju). Zaustaviti

odvajanje Vojvodine, spriječiti daljnju regionalizaciju Srbije i oslabiti djelovanje islamske zajednice u Sandžaku.

Zaključak

Ako su Srbi Memorandumom 1 prouzročili genocid, urbicid, ratne zločine i razaranja, Memorandumom 2, prema njegovim autorima, Srbi trebaju u miru dovršiti sve one velikosrpske projekte koji nisu ostvarili u ratu.

Zar nije očito kako je politika hrvatski vlasti istovjetna Memorandumu 2 SANU? To pokazuje čak i ponašanje vlasti i u onome u što nisu uspjeli - povlačenjem tužbi za genocide. Neuspjeh u ostvarivanju tog cilja Memoranduma 2, pokazuje kako nije jednostavno biti srpski sluga. Naravno oni neće odustati od svog sluganstva što pokazuje kako su i odredili tim za sud u Haagu koji se ponaša u skladu s takvim željama vlasti, a što dokazuje naš poznati odvjetnik Željko Olujčić (narod.hr, 21. 03. 2014.):

“Šefica hrvatskog tima u Haagu Vesna Crnić – Grotić odrekla se unakrsnog ispitivanja, iz hrvatskog tima izbačen je jedan od najvećih autoriteta na području kaznenog procesnog prava prof. Mirjan Damaška, kolega Luka Mišetić statira i ne dobiva priliku da istupa i elaborira odrađene stavove hrvatske argumentacije.”

A najgore od svega je to što su gazde današnjih vlasti u RH u ratu poraženi od razoružanih Hrvata kojima je još bilo zabranjeno i kupovanje oružja. Poraženi? Ma idite! Hrvati su, kako je priznao sam njihov vožd Slobodan Milošević, napravili zečeve od njih.

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 31. 03. 2014.

Glas Brotnja, 31. 03. 2014.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017.**

**PISMO PREDSJEDNIKU VLADE, PREDSJEDNICI RH I
PREDSJEDNIKU SABORA**

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade
Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniče Hrvatskoga sabora

Ovo pismo namijenjeno je prvenstveno Predsjedniku Hrvatske vlade, jer su povod za njega napadi na gđu Predsjednicu RH od strane antihrvatskih udruga koje su, kako čujem, financirani i od hrvatskih vlasti.

Naime, u svojim zahtjevima udruge Documenta i Inicijativa mladih za ljudska prava pokazale su do sada neviđenu mržnju prema hrvatskom narodu osporavajući Predsjednici RH, a time i cijelom hrvatskom narodu, pravo “nadanja pravednog sudskog pravorijeka“ i oslobađanju generala Praljka, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika.

Drugim riječima te zloglasne udruge financirane i od hrvatskih vlasti zabranjuju bilu kakvu pomisao da Sud u Haagu donese PRAVEDAN sudski pravorijek kada su u pitanju Hrvati! Zar nije perverzija da se jedna od tih udruga bavi ljudskim pravima. Njima Hrvati nisu ljudi? (Radi se o udruzi po kojoj je pjesma “Lijepa li si”, nacionalistička, agresivna i potiče na nasilje.)

Na te napade odgovorila je Predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara gđa Zorica Gregurić:

<https://narod.hr/hrvatska/zagrebacki-branitelji-documenta-se-postavila-iznad-zakona-negira-presumciju-nevinosti-unaprijed-osudujuci-hrvatske-generale>
<https://narod.hr/hrvatska/zorica-greguric-zapoceli-otvoreni-lov-predsjednicu-rh-li-medijski-puc>

Na napad Documente reagirao je odvjetnik generala Gotovine g. Luka Mišetić:
<https://narod.hr/hrvatska/odvjetnik-luka-misetice-ista-ekipa-koja-brani-tita-kao-heroja-sada-kritizira-grabar-kitarovic-jer-brani-general-praljka>

Međutim, očekivao sam i još očekujem reagiranje Vlade RH iz jednostavnog razloga što je na predstavljanju knjige bio i Vaš izaslanik g. Predsjedniče Hrvatske vlade, a riječi gđe Predsjednice RH bile su objavljene na nizu portala prije samog Predstavljanja. Dakle znali ste za to, a uvjeren sam da i Vi djelite iste stavove s gđom Predsjednicom.

U Prilogu 1. šaljem vam dio etičke osude gđe Vesne Teršelić iz koje je vidljivo kako se radi o kontinuitetu antihrvatskog djelovanja. Zanimljivost je da je gđa

Teršelič, predsjednica Documente - Centra za suočavanje s prošlošću nakon što joj je dostavljena »presuda« HNES-a, prijavila predsjednika Šeparovića DORH-u i policiji i o tome obavijestila bitne institucije vlasti u zemlji, jer se navodno osjetila uznemirena stavovima »sudišta«. Zvonimir Šeparović je zbog toga bio na obavijesnom razgovoru na policiji.

<http://www.novilist.hr/Vijesti/Hrvatska/Kome-sudi-Hrvatsko-nacionalno-eticko-sudiste-Separovicev-sramotni-lov-na-izdajnike>

Zato Vam u Prilogu 2 dajem i sadržaj najavljenog predavanja dvostrukog ministra u vrijeme Predsjednika Tuđmana prof. Šeparovića.

Hoće li ovog puta biti privedena Predsjednica i Vi, ili će Vlast konačno početi preispitivati odakle sredstva takvim udrugama, dakle i čije interese one sprovede. Hoće li biti preispitana politika financiranja medija koje zapravo financiraju žitelji RH, a koji daju prednost ovakvim antihrvatskim udrugama

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić
Zagreb, 27. 11. 2017.

P.S. Još jedan bivši ministar hrvatski književnik Hrvoje Hitrec kaže:
„No u realnosti je još studeni, a studeno mi je oko srca kada se sjetim 29. u ovom mjesecu, zbog naših Hrvata u Haagu koji očekuju konačnu presudu političkoga međunarodnog suda. Hrvatska predsjednica im je dala potporu i nadu u izjavi uz promociju knjige o Slobodanu Praljku i odmah se, naravno, našla na meti Documente i slične stare i mlade klateži koja rabi rječnik vrlo blizak nasilnicima nad ženama, što u prošlotjednim raspravama o rečenom nasilju nije spomenuto. Unatoč tomu odnosno poradi toga, Kolindi raste popularnost.“

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/28117-h-hitrec-ima-nas-premalo-da-bismo-mogli-biti-lezerni-prema-provokacijama-i-gangsterima.html>

Foto: Zoran Pusić i Eugen Jakovčić, Facebook

ODVJETNIK LUKA MIŠETIĆ: ISTA EKIPA KOJA BRANI TITA KAO ‘HEROJA’, SADA KRITIZIRA GRABAR-KITAROVIĆ JER BRANI GENERALA PRALJKA

25. studenoga 2017. u 07:35

Gordana Sarkotić

“Ista ekipa (Documenta Zagreb) koja brani Tita kao “heroja” unatoč likvidaciji desetaka tisuća, sada kritizira Kolindu Grabar-Kitarović jer brani generala Praljka. Vaša dvostruka mjerila neće proći”, poručio je Luka Mišetić, dugogodišnji odvjetnik hrvatskog generala Ante Gotovine, komentirajući Documentine prozivke hrvatske predsjednice za neodgovornost zbog poruke organizatorima promocije knjige “Slobodan Praljak”.

> Documenta proziva predsjednicu RH da je neodgovorna

Odvjetnik Luka Mišetić dodao je uz taj komentar i oznaku “Licemjerje”.

> Documenta – kako se financiraju udruge koje podižu tužbe uoči Oluje?

> Pismo prof. Matka Marušića Documenti kao analiza i odgovor na njihovo pismo hrvatskoj Vladi i Saboru

Podsjetimo, nevladina organizacija Centar za suočavanje s prošlošću Documenta u petak je prozvao predsjednicu Republike Kolindu Grabar-Kitarović za

neodgovornost zbog poruke organizatorima promocije knjige “Slobodan Praljak”, ocjenjujući da je njome demonstrirala nedopustiv pritisak na djelovanje Haaškog suda.

> (FOTO, VIDEO) Predstavljena knjiga “General Praljak”: Nismo smjeli i ne smijemo štetiti u iznošenju i obrani istine

Hrvatska predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović izrazila je u brzozjavu potpore uoči predstavljanja knjige “General Praljak” koju su napisali Miroslav Međimorec i Josip Pečarić očekivanje da će skora drugostupanjska presuda pred Haaškim sudom u predmetu u kojemu je među optuženima i general Slobodan Praljak rezultirati njihovim oslobađanjem.

“Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobađanju, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrсна zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod”, napisala je tom prigodom predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović.

<https://narod.hr/hrvatska/odvjetnik-luka-misetec-ista-ekipa-koja-brani-tita-kao-heroja-sada-kritizira-grabar-kitarovic-jer-brani-general-praljka>

PRILOG

HNES – VESNA TERŠELIĆ

Optužno vijeće Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, na svojoj sjednici od 14. ožujka podiglo je slijedeću

ETIČKU OPTUŽBU

protiv **VESNE TERŠELIĆ**, rođene u Ljubljani, Slovenke koja živi u Hrvatskoj, ne nalazi se podatke gdje je odrastala, koje je škole pohađala, nema podataka o njenom obiteljskom stanju, suosnivačica mreže Antiratne kampanje Hrvatske u Zagrebu i njena koordinatorica 1991 do 1998. godine, osnivačica je i voditeljica udruge *Documenta-centra za suočavanje s prošlošću*

ETIČKI JE ODGOVORNA

1. što je još kao voditeljica i koordinatorica Antiratne kampanje u Hrvatskoj za vrijeme Domovinskog rata pristrano i jednostrano prikazivala kršenja ljudskih prava za vrijeme i nakon Operacije „Oluja“ 1995. godine;
2. što je ocjenjujući agresivni rat i napad Srbije i Crne Gore na Hrvatsku, javno izjavljivala o podijeljenoj odgovornosti za rat, o navodnoj hrvatskoj odgovornosti za rat, te stalno podsjećala na stvarne i navodne propuste i zločine koje je hrvatska strana učinila za vrijeme Domovinskog rata;
3. što njena udruga Documenta, u službi neojugoslavenskih i zapadnobalkanskih kombinacija, pod snažnim utjecajem britanske politike, iznosi nepouzdana i otvoreno lažne krivotvorene podatke, a njezin „REKOM-Regionalna komisija za utvrđivanje činjenica o žrtvama rata na području bivše Jugoslavije“ uopće ne pokazuje interes za brojne zločine koji su počinjeni nad Hrvatima – od zločina nad hrvatskim civilima po selima pod kontrolom tzv. RS Krajina, do opetovanog granatiranja hrvatskih civilnih ciljeva sa srpskih topničkih položaja u tzv. „Krajini“, Republici Srpskoj i u samoj Srbiji – nego se bavi zločinima koje su stvarno ili navodno počinili Hrvati;
4. što je nakon objavljenja konačne, oslobađajuće presude hrvatskim generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji, u intervju na televiziji Al Jazeera Balkans,

- namjerno netočno izjavila da Hrvatska ne procesuirala zločine nakon Operacije „Oluja“ i pozvala je generala Gotovinu da se pokaje;
5. što je u ime Documente oštro reagirala i prosvjedovala zajedno sa Zoranom Pusićem, zbog puštanja bivšega generala Hrvatske vojske Mirka Norca, na uvjetnu slobodu, nakon odsluženja više od dvije trećine 15-godišnje zatvorske kazne, izjavljujući kako je „upravo izostanak Norčeva pokajanja i žaljenja zbog zločina dovoljan razlog da ga se ne pusti na slobodu“;
 6. što je zajedno sa Zoranom Pusićem uputila Haškom sudu zahtjev s ciljem da im Haški sud na zatvaranju prepusti cjelokupnu dokumentaciju, kako bi idućih 50 godina mogli proganjati političke neistomišljenike;
 7. što je drsko organizirala 2014. godine okrugli stol pod okriljem Europskog doma u Vukovaru, na kojem su jednostrano i pristrano prikazane civilne žrtve u Domovinskom ratu, pa je tako, između ostalog, Bojan Glavašević izrekao krajnje nategnutu tezu o hrvatskim braniteljima koji boluju od tko zna kakvih bolesti, a imaju sva prava, dok se na srpskoj strani to ne primjećuje;
 8. što u tzv. Istraživanjima Documente uporno izjednačava agresora i žrtvu i iznosi netočan podatak o više od 600 ubijenih srpskih civila u Oluji, ne spominjući više od 8.000 ubijenih civila hrvatskog pučanstva;
 9. što je zajedno sa svojom Documentom, Srpskim narodnim vijećem Pupovca, Građanskim odborom za ljudska prava Zorana Pusića i Savezom antifašističkih boraca Ivana Fumića, utemeljila Antifašističku ligu Republike Hrvatske, ustrajno štiteći titoističke vrijednosti u Hrvatskoj, sotoniziranjem hrvatske borbe za samostalnost i njegovanjem mita o genocidnosti Hrvata;
 10. što je nedavno izjavila da treba ukinuti naziv Domovinski rat, jer da taj naziv iritira Srbe, a da umjesto Domovinskog rata treba govoriti o ratu u Hrvatskoj;
 11. što je 2015. za svoj nebulozni projekt pod naslovom: „Izgradnja kapaciteta ukrajinskih OCD-a za istraživačko dokumentacijski rad na teškim kršenjima ljudskih prava“ primila od ministrice Vesne Pusić četvrt milijuna kuna,
 12. što je nazivala ATJ Lučko 'mafijaškom organizacijom' i kumovala dizanju optužnice protiv generala Željka Sačića, koja je ipak brzo povučena;
 13. što se u vrijeme, kada je narod slavio pobjedu prve predsjednice Republike Hrvatske Kolinde Grabar Kitarović na izborima, jedina usudila na prvi službeni napad u otvorenom pismu, jer da je predsjednica Kolinda na svečanosti inauguracije pozvala zločince, a ne i ravnateljicu Centra Jasenovac i da nije spomenula antifašizam.
 14. što je nadležnim u UN-u slala izvještaje s potpuno iskrivljenom istinom o zbivanjima u Hrvatskoj, pri čemu je često stavljala akcent na kako je ona isticala, 'lijenost DORH-a po pitanju rješavanja ratnog zločina', kao i činjenicu da se pripadnici srpske nacionalne manjine procesuiraju puno brže

i u puno većem broju od Hrvata, što ne odgovara istini, osim toga dovela je do toga da je i New Yorka stigla notorna laž da UN traži uvođenje ćirilice u Vukovaru, sve to u ime svoje Documente.

15. U jednom izvještaju poslanom UN-u, Teršelić i Zoran Pusić dovode u pitanje rad Haaškoga suda za bivšu Jugoslaviju, i na zlonamjeren način uspoređivali su generale Gotovinu i Markača sa četničkim vojvodom Vojislavom Šešeljem.

Stoga se

VESNA TERŠELIĆ OPTUŽUJE ZA POVREDU HRVATSKIH NACIONALNIH INTERESA I POGLAŠAVA NEPOŽELJNOM OSOBOM U RH (personae non gratae)

OBRAZLOŽENJE

(...)

PRILOG 2.

Dr. Zvonimir Šeparović

Predsjednik HNES-a

riječ na skupu koji se održava na poziv Udruge Hrvatska Uzdanica, 27.11.17. u 18 sati dvorani Čitaonice u Zagrebu, Avenija Dubrava

ŠESTORICA HRVATA NA SUDU U HAAGU

1. PRVA SMO ZEMLJA U SVIJETU koja je pobijedila a onda svoje vojnike i prvake pobjednike izručila da im drugi sude
2. **Ispraćaj u HAAG NAŠE NESRETNE ŠESTORKE ČIN JE VELEIZDAJE UZ SULUDI IZJAVU DA** je to put da dokažu svoju nevinost – suprotno temeljnom načelu prava, pa i međunarodnog, da se nevinost pretpostavlja a krivnja dokazuje
3. **4983 dana u pritvoru** . bez presedana kažnjeni na mučan zatvor prije pravomoćne osde,
4. **Izdajnici likuju. Teršalička Dokumenta** Soroš, osuđuju naše generala; tv. **INICIJATIVA MLADIH ZA LJUDSKA PRAVA SIJU MRŽNJU NA** Predsjednicu zbog njenog razboritog pisma o nedužnosti generala Praljka,
5. **IZNENAĐENJE DOLAZI OD NAŠIH:** fra Mile Babić: “*Molitveni skup za haaške optuženike je izdaja vjere*“, uoči molitve u Katedrali Marije Majke Crkve u Mostaru.

6. Tjedan dana prije donošenja OSLOBAĐAJUĆE PRESUDE Haškog SUDA prije pet godina 16. Studenog 2912. u Muzeju Mimara, biskup Vlado Košić i ja organizirali smo skup pod naslovom **VAPIMO DO NEBA OSLOBODITE NAŠE GENERALE. Pittao me naš biskup odakle mi taj optimizam da će biti oslobođeni, rekao sam THEODOR MEHRON**, predsjednik suda, moj kolega i prijatelj, čuo je u Berlinu moje predavanje na Međunarodnoj konferenciji instituta za kulturnu diplomaciju o genocidu u Vukovaru, Škabrnji, Srebrenici i nad Kurdima u Iraku. Presudio je, njegova je odlučila. Sada on nema tu funkciju, ali, uzdajmo se u pravdu i Svemogućeg Boga.

PODRŠKE PREDsjedNICI

Odvjetnik Luka Mišetić: Ista ekipa koja brani Tita kao ‘heroja’, sada kritizira Grabar-Kitarović jer brani generala Praljka

Ista ekipa (Documenta Zagreb) koja brani Tita kao “heroja” unatoč likvidaciji desetaka tisuća, sada kritizira Kolindu Grabar-Kitarović jer brani generala Praljka. Vaša dvostruka mjerila neće proći”, poručio je Luka Mišetić, dugogodišnji odvjetnik hrvatskog generala Ante Gotovine, komentirajući Documentine prozivke hrvatske predsjednice za neodgovornost zbog poruke organizatorima promocije knjige “Slobodan Praljak”.

> Documenta proziva predsjednicu RH da je neodgovorna

Odvjetnik Luka Mišetić dodao je uz taj komentar i oznaku “Licemjerje”.

> Documenta – kako se financiraju udruge koje podižu tužbe uoči Oluje?

> Pismo prof. Matka Marušića Documenti kao analiza i odgovor na njihovo pismo hrvatskoj Vladi i Saboru

Podsjetimo, nevladina organizacija Centar za suočavanje s prošlošću Documenta u petak je prozvao predsjednicu Republike Kolindu Grabar-Kitarović za neodgovornost zbog poruke organizatorima promocije knjige “Slobodan Praljak”, ocjenjujući da je njome demonstrirala nedopustiv pritisak na djelovanje Haaškog suda.

> (FOTO, VIDEO) Predstavljena knjiga “General Praljak”: Nismo smjeli i ne smijemo šutjeti u iznošenju i obrani istine

Hrvatska predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović izrazila je u brzopjavu potpore uoči predavljanja knjige “General Praljak” koju su napisali Miroslav Međimorec i Josip Pečarić očekivanje da će skora drugostupanjska presuda pred Haaškim sudom u predmetu u kojemu je među optuženima i general Slobodan Praljak rezultirati njihovim oslobađanjem.

“Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobađanju, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o

njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrсна zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod”, napisala je tom prigodom predsjednica Kolinda Grabar-Kitarović.

Izvor: narod.hr

<https://narod.hr/hrvatska/odvjetnik-luka-misetec-ista-ekipa-koja-brani-tita-kao-heroja-sada-kritizira-grabar-kitarovic-jer-brani-general-praljka>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU,
ZAGREB, 2018.**

**JE LI TRIBUNAL UTVRDILO DA JE FRANJO TUĐMAN
ODGOVORAN ZA ETNIČKO ČIŠĆENJE U BOSNI I
HERCEGOVINI?
(*National Security and the Future*, Svezak 18, br. 3, 2017.)**

LUKA MIŠETIĆ

„Kažu da je sunčeva svjetlost najbolje dezinfekcijsko sredstvo a električna rasvjeta najučinkovitiji policajac.“

Louis D. Brandeis, sudac Vrhovnog suda SAD-a, iz njegove knjige, Tuđi novac i kako ga bankari koriste (1914.)

Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju („MKSJ“) donio je 29. studenog 2017. godine svoju zadnju presudu u predmetu Tužitelj protiv Jadranka Prlića i dr. Završetak rada MKSJ-a bio je šokantan iz više razloga, naročito zbog samoubojstva jednog od optuženih u tom predmetu, Slobodana Praljka, koji je samoubojstvo počinio u sudnici tijekom izricanja presude. Šokantno je i ono što se presudom sugerira da je hrvatsko vodstvo – uključujući konkretno hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana, sudjelovalo u udruženom zločinačkom pothvatu („UZP“) u Bosni i Hercegovini. I doista, tužitelj MKSJ-a, Serge Brammertz, nakon izricanja presude konstatirao je da je „*Žalbeno vijeće potvrdilo zaključke Raspravnog vijeća da su ključni članovi tadašnjeg čelnništva Hrvatske, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, ministra obrane Gojka Šuška i Janka Bobetka, visokog generala Hrvatske vojske, dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarivanju tog cilja.*“^[1]

Kao što kasnije objašnjavam, Brammertzov zaključak dovodi u zabludu. Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće MKSJ-a nije utvrdilo nikakve dokaze u potporu Brammertzovih zaključaka protiv Tuđmana. Tužiteljstvo je u predmetu Gotovina koristilo određene dvosmislene izjave iz sada već poznatih Brijunskih transkripata kao i javne izjave predsjednika Tuđmana iz njegovih govora i drugih nastupa ne bi li dokazao da je Tuđman imao kaznenu namjeru etničkog čišćenja Srba tijekom Operacije Oluja. U predmetu Prlić ne postoje nikakvi Brijunski transkripti. Žalbeno vijeće nije navelo niti jednu Tuđmanovu izjavu koja bi se

makar teoretski mogla smatrati dvosmislenom i ukazivati na namjeru „etničkog čišćenja bosanskih Muslimana.“ Isto vrijedi i za ministra Šuška i generala Bobetka. Stoga je zabrinjavajuće što je Brammertz izdao priopćenje za tisak u kojem kao članovima UZP-a imenuje pojedince koji nisu bili strane u postupku, koji nisu imali priliku braniti se ili da ih drugi brane, i koje MKSJ i dalje smatra nevinima.^[2]

Jednako je zabrinjavajuće što MKSJ zatvara svoja vrata bez da je ikad utvrdio da je čelništvo Srbije bilo uključeno u UZP u Bosni i Hercegovini. Samo tjedan dana prije presude Žalbenog vijeća u predmetu Prlić, Raspravno vijeće utvrdilo je u slučaju Ratka Mladića da „*Dokazi koji su predloženi Raspravnom vijeću ne pokazuju da su Slobodan Milošević, Jovica Stanišić, Franko Simatović, Željko Ražnatović, ili Vojislav Šešelj sudjelovali u ostvarenju*“ bosansko-srpskog UZP-a u Bosni i Hercegovini.^[3] Rezultat toga je neuvjerljivo povijesno nasljeđe koje ostaje nakon MKSJ-a: čelništvo Republike Hrvatske sudjelovalo je u zločinima u Bosni i Hercegovini, ali čelništvo Srbije nije. Nema tih objektivnih pravnih kriterija prema kojima je MKSJ mogao smatrati da dokazi nisu dovoljni za utvrđivanje uloge Srbije u zločinima u Bosni i Hercegovini ali da jesu dovoljni za utvrđivanje uloge Hrvatske u istima. Implikacije protiv Tuđmana očekivano su dolile ulje na vatru i pogoršale već ionako napete odnose između Srba, Hrvata i bosanskih Muslimana.

Svi oni koji su pratili rad MKSJ-a znaju da visoko-profilne presude gotovo uvijek rezultiraju optužbama da je Tribunal ispolitiziran. Kad se osudi netko sa srpske strane, Srbi tvrde da je Tribunal zapravo NATO-ov sud čiji je cilj nepravdna difamacija srpske nacije. Kad se osude pripadnici drugih nacionalnosti, to je zbog toga što Tribunal ima politički cilj unošenja ravnoteže u etnički sastav svojih osuđenika ne bi li se izbjegle optužbe o protu-srpskoj pristranosti. Isto tako, koliko god se one željele praviti da su bolje od „balkanski nacionalista“ na koje gledaju svisoka, razne nevladine organizacije, „organizacije za zaštitu ljudskih prava“ i njihovi saveznici u medijima (uključujući saveznike u medijima u samoj zgradi MKSJ-a) tvrde da su neke od istaknutijih oslobađajućih presuda MKSJ-a (Gotovina, Perišić) bile rezultat političkog uplitanja zapadnjačkih sila. Sve te skupine imaju nešto zajedničko: vrlo malo njih upoznato je sa konkretnim zaključcima MKSJ-a u pojedinačnim predmetima, ako ijedna uopće i jest, a još ih je manje zapravo razmotrilo dokaze ne bi li došli do vlastitih zaključaka o legitimnosti presuda MKSJ-a.

Obzirom na količinu pažnje koja se pridaje presudi Žalbenog vijeća u predmetu Prlić i implikacijama te presude za nasljeđe predsjednika Tuđmana, ova objava pokušaj je da se objasni pojam udruženog zločinačkog pothvata neupućenim promatračima i da se pokaže da Žalbeno vijeće u predmetu Prlić nije utvrdilo postojanje bilo kakvih dokaza u potporu Brammertzovih tvrdnji da su hrvatski dužnosnici „dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarenju tog cilja.“ Ne postoji pravilo koje kaže da se presude MKSJ-a ne mogu preispitivati. Za razliku od toga, svih šestero optuženih u predmetu Prlić imalo je temeljno pravo na javno suđenje. Imali su pravo na pismeno obrazloženje u kojem se objašnjava na čemu se temelje njihove

osuđujuće presude. Svrha tih prava jest da se osobi osigura da se postupak ne odvija na koruptivan ili nepravedan način, te da se osigura razumno i pravedno javno suđenje.

I. Što je udruženi zločinački pothvat?

Da bi mogli razumjeti zaključke Tribunala o Tuđmanovom navodnom sudjelovanju u UZP-u, potrebno je najprije razumijeti što tužiteljstvo mora dokazati da bi se utvrdila nečija odgovornost za sudjelovanje u UZP-u. Za utvrđivanje UZP-a tužiteljstvo mora dokazati postojanje sljedećih elemenata:

1. **Množina osoba.** Udruženi zločinački pothvat postoji onda kada više osoba sudjeluje u ostvarenju zajedničkog zločinačkog cilja.

2. **Zajednički zločinački cilj („mens rea“).** Udruženi zločinački pothvat postoji ako postoji zajednički cilj koji predstavlja ili uključuje počinjenje **kaznenog djela predviđenog Statutom**. Traženi *mens rea* (tj. nečija namjera) jest da su sudionici UZP-a, uključujući i optuženu osobu, imali zajedničku namjeru izvršenja kaznenog(ih) **djela predviđenih Statutom** koja su dio cilja koji treba ostvariti.

3. **Sudjelovanje optužene osobe u provođenju cilja („actus reus“).** To obilježje ostvareno je kad je optužena osoba počinila kazneno djelo koje je dio zajedničkog cilja (i predviđeno Statutom) (u pravnom rječniku poznato kao „actus reus“). Alternativno, i bez počinjenja namjeravanog kaznenog djela u svojstvu glavnog počinitelja, postupci optuženika mogu ostvariti to obilježje ako uključuju pribavljanje ili pružanje pomoći u izvršenju kaznenog djela koje je dio zajedničkog cilja. Doprinos optuženika UZP-u ne mora, u pravnom smislu, biti nužan odnosno bitan, ali mora barem **bitiznačajan doprinos kaznenim djelima** koja je optuženiku utvrđena odgovornost.^[4]

Ukratko, da bi tužiteljstvo dokazalo da su Tuđman, Šušak, i Bobetko bili članovi UZP-a, moralo je dokazati da su (1) djelovali zajedno ili s većim brojem ljudi, (2) s namjerom počinjenja kaznenog djela predviđenog Statutom MKSJ-a (kaznena djela koja se eufemistički nazivaju „etničko čišćenje“), te da su (3) zapravo i počinili kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a ili pomogli drugima u počinjenju takvog kaznenog djela. Svi ti elementi moraju biti prisutni da bi tužiteljstvo moglo dokazati sudjelovanje hrvatskih dužnosnika u UZP-u.

Nažalost, pri razmatranju navodnog postojanja UZP-a u *predmetu Prlić*, Tribunal je uveo novi pojam: tzv. „*Krajnji cilj UZP-a*“. Nisam mogao naći niti jedan drugi predmet MKSJ-a u kojem se spominje „*Krajnji cilj*“ UZP-a. Umjesto toga, nadležnost MKSJ-a za UZP dosad je uvijek bila usmjerena na utvrđivanje gore navedene točke 2, odnosno „zajedničkog zločinačkog cilja“ (skraćeno „ZZC“). Zabune u javnosti rezultat su MKSJ-ovog uvođenja ovog novog pojma „*Krajnji cilj*“ pri čemu su mnogi pretpostavili da je dokaz o Tuđmanovoj navodnoj želji da podijeli Bosnu („Krajnji cilj“) dovoljan za utvrđivanje njegovog sudjelovanja u UZP-u. To nije tako.

Činjenica da je MKSJ u predmetu *Prlić* istaknuo razliku između „*Krajnjeg cilja*“ i „zajedničkog zločinačkog cilja“ vrlo je važna. Za dokazivanje „zajedničkog zločinačkog cilja“ bilo je potrebno dokazati da su Tuđman, Šušak i Bobetko namjeravali počiniti etničko čišćenje. Za dokazivanje činjenice da su Tuđman,

Šušak i Bobetko dijelili „Krajnji cilj“ UZP-a nije bilo potrebno dokazati da su namjeravali počinuti etničko čišćenje. Štoviše, nije bilo potrebno dokazati da su namjeravali počinuti bilo kakvo kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a. Kao rezultat toga, i Raspravno i Žalbeno vijeće utrošilo je strahovito puno vremena na razmatranje dokaza o Tuđmanovom „Krajnjem cilju“, odnosno njegovoj navodnoj želji da podijeli Bosnu i Hercegovinu (što nije kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a te stoga nije dovoljno za utvrđivanje njegovog sudjelovanja u UZP-u), ali su zato utrošili jako malo vremena na razmatranje dokaza o Tuđmanovoj navodnoj namjeri da sudjeluje u zajedničkom zločinačkom cilju, odnosno njegovoj navodnoj namjeri počinjenja etničkog čišćenja stanovništva bosanskih Muslimana.

Sljedeća analogija pokazuje o čemu se ovdje radi. Recimo da skupina od deset ljudi živi u kući na malom zemljištu. Oni odluče da trebaju proširiti svoje zemljište i željeli bi pribaviti dio zemlje od svog susjeda (tzv. „Krajnji cilj“). U ovom trenutku, Krajnji cilj može se ostvariti zakonito ili nezakonito. Sad pretpostavimo da sedam od tih deset ljudi („*množina osoba*“) otiđe na susjedovu zemlju s namjerom da ga nasilno istjera sa zemljišta da bi ga pribavili za sebe („*zajednički zločinački cilj*“, ili „*mens rea*“), te zapravo i počine nasilje da bi istjerali susjeda („*actus reus*“). Tužiteljstvo bi u takvom scenariju moglo dokazati da je sedam od tih deset ljudi koji su dijelili „Krajnji cilj“ bilo uključeno u UZP.

Ali što s preostalim troje ljudi koji su dijelili Krajnji cilj ali nisu otišli na susjedovo zemljište? Tužiteljstvo bi moralo dokazati, van svake razumne sumnje, da su (1) se udružili sa ostalom sedmoricom („*množina osoba*“), (2) da su namjeravali nasilno istjerati susjede sa zemljišta kako bi ga pribavili za sebe te da su stoga dijelili zajednički zločinački cilj, te (3) da su sudjelovali u počinjenju nasilja bilo izravno ili pružanjem pomoći onima koji su činili ta nasilna djela („*actus reus*“). Tuđman, Šušak i Bobetko su u predmetu Prlić poput ovih troje u gore spomenutoj analogiji koji su ostali kod kuće. Ako je Tužiteljstvo htjelo dokazati da su Tuđman, Šušak i Bobetko „*dijelili zločinački cilj etničkog čišćenja bosanskih Muslimana i doprinijeli ostvarenju tog cilja*“ tada je trebalo napraviti daleko više nego dokazati da je Tuđman namjeravao podijeliti Bosnu („Krajnji cilj“, tj. pribaviti susjedovo zemljište). Trebalo je van svake razumne sumnje dokazati da su namjeravali pribaviti susjedovo zemljište provođenjem etničkog čišćenja te da su doista počinili etničko čišćenje ili pomogli drugima u počinjenju istoga.

Niže slijedi razmatranje procjene Žalbenog vijeća da li je Tužiteljstvo dokazalo svako od tih obilježja u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka. Želim naglasiti da je ova objava razmatranje zaključaka MKSJ-a samo u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka. Ovo nije procjena zaključaka Tribunala vezano za šestoricu optuženih u tom predmetu, za što bi mi trebalo daleko više vremena. Za potrebe analize u ovoj objavi početi ćemo od zaključka Tribunala da je van svake razumne sumnje dokazalo da su šestorica optuženika u ovom predmetu tvorila „*množinu osoba*“ s ciljem počinjenja kaznenih djela u sklopu UZP-a. Stoga je pitanje za Tribunal bilo da li su se Tuđman, Šušak i Bobetko pridružili toj navodnoj množini osoba na način da su (1) dijelili zajednički zločinački cilj („*mens rea*“) etničkog čišćenja

bosanskih Muslimana, te da su (2) počinili djela etničkog čišćenja ili pomogli drugima u počinjenju djela etničkog čišćenja („*actus reus*“).

II.Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće nije utvrdilo postojanje bilo kakvih dokaza da su Tuđman, Šušak i Bobetko dijelili zajednički zločinački cilj počinjenja etničkog čišćenja

Žalbeno vijeće u svojoj presudi navodi da je „Krajnji cilj“ UZP-a bio „*stvaranje hrvatskog entiteta kojim bi se, barem dijelom, obnovile granice Banovine, čime bi se omogućilo ponovno ujedinjenje hrvatskog naroda; te (2) da se takav entitet trebao ili pripojiti Hrvatskoj izravno ili postati nezavisna država unutar BiH s bliskim vezama s Hrvatskom*“.^[5] Žalbeno vijeće zatim posvećuje 62 stranice svoje presude potvrđivanju da je Tuđman imao tu namjeru. Ali takav „Krajnji cilj“ nije kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a te stoga ne može biti osnova za utvrđenje da je Tuđman bio sudionik UZP-a. Jedino što je Tribunal utvrdio jest da je Tuđman namjeravao pribaviti za sebe susjedovo zemljište. Za utvrđivanje Tuđmanove odgovornosti kao člana UZP-a bilo je potrebno dokazati da je Tuđman namjeravao ostvariti svoje političke ciljeve etničkim čišćenjem (tj. zajednički zločinački cilj). Žalbeno vijeće naglašava tu razliku.^[6] Čak i da je Tuđman imao navodan cilj ujedinjenja Herceg-Bosne s Hrvatskom, to ne znači nužno da je to mogao ostvariti jedino etničkim čišćenjem.^[7]

Žalbeno vijeće potvrdilo je zaključak Raspravnog vijeća da Zajednički zločinački cilj potreban za utvrđivanje odgovornosti za UZP nije bila navodna želja za podjelu Bosne, već želja za „*dominacijom Hrvata u Hrvatskoj Republici Herceg-Bosni putem etničkog čišćenja muslimanskog stanovništva*“.^[8] Prema Žalbenom vijeću, Raspravno vijeće utvrdilo je da je taj zajednički zločinački cilj „*počeo postojati tek sredinom siječnja 1993. godine, zbog nedostatka dokaza kojima bi se utvrdilo njegovo postojanje prije tog vremena*“.^[9] Vijeće je stoga zaključilo da je Udruženi zločinački pothvat počeo postojati sredinom siječnja 1993. obzirom da Zajednički zločinački cilj nije postojao prije tog vremena.^[10] Također je utvrdilo da je UZP iz sredine siječnja 1993. stvoren s ciljem provođenja prethodnog Krajnjeg cilja koji je formiran ranije.^[11]

Da li je Tuđman stoga dijelio Zajednički zločinački cilj etničkog čišćenja muslimanskog stanovništva? Dok Žalbeno vijeće posvećuje 62 stranice razmatranju Tuđmanove želje da podijeli Bosnu, daleko je premalo prostora dodijelilo bilo kakvoj analizi daleko važnijeg pitanja Tuđmanove namjere da počini etničko čišćenje. Što su „Brijunski transkripti“ ovog predmeta? Žalbeno vijeće ne navodi ništa takvo.

Žalbeno vijeće prvo objašnjava kako je Raspravno vijeće „*zaključilo da su već u prosincu 1991. članovi rukovodstva Hrvatske zajednice Herceg-Bosne, među kojima i Boban, i čelnici Hrvatske, među kojima i Franjo Tuđman, ocijenili da je za ostvarivanje krajnjeg cilja UZP-a neophodno promijeniti nacionalni sastav stanovništva na teritorijima za koje se tvrdilo da pripadaju Hrvatskoj zajednici Herceg-Bosni*“.^[12] Međutim, ovakav zaključak Raspravnog vijeća temelji se na njegovom tumačenju Dokaznog predmeta P00089 (Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika RH od 27. prosinca 1991. godine) te Dokaznog predmeta P00021 (knjige bosanskog Hrvata Ante Valente).^[13] Žalbeno vijeće razmotrilo je

Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika i zaključilo, „*Relevantni dijelovi Transkripta zapisnika sa sastanka Predsjednika promatrani u cijelosti ne odražavaju jasan konsenzus o političkom cilju koji bi kao svoju logičnu posljedicu imao etničko čišćenje.*“^[14] Što se tiče knjige g. Valente, Žalbeno vijeće zaključilo je da iako se u knjizi poziva na premještanje Muslimana u središnju Bosnu, „*njegova knjiga ne podupire širu pretpostavku da su članovi UZP-a dijelili to uvjerenje u prosincu 1991.*“^[15]

Prema tome, dokaz na koji se Raspravno vijeće oslanjalo u svojoj presudi prema Žalbenom vijeću ne podupire zaključak da je Tuđman, ili bilo tko drugi, namjeravao počinuti etničko čišćenje počevši od prosinca 1991. godine.

Unatoč tomu, Žalbeno vijeće pokušava rehabilitirati zaključak Raspravnog vijeća o Tuđmanovoj namjeri etničkog čišćenja tvrdnjom da je Raspravno vijeće donijelo „zaključke u drugim točkama“ svoje presude koji podupiru takav zaključak:

Raspravno vijeće donijelo je brojne zaključke u drugim točkama koji pokazuju da je čelnništvo HZ(R) HB-a zajedno s Tuđmanom usvojilo namjeru da promijeni nacionalni sastav stanovništva na teritorijima za koje se tvrdilo da pripadaju HZ(R) HB-u – dakle, da etnički očisti teritorij koji se smatrao hrvatskim od Muslimana – prije početka postojanja UZP-a sredinom siječnja 1993. godine. Petković te zaključke nije osporavao u ovoj pod-osnovi žalbe. Bilo kako bilo, Žalbeno vijeće napominje kako je Raspravno vijeće izričito utvrdilo da je ZZC nastao tek sredinom siječnja 1993. zbog nedostatka dokaza u potporu zaključka da je isti postojao prije tog vremena. Žalbeno vijeće stoga je konstatalo da Petković nije uspio pokazati da **binejasnoće u dokaznoj osnovi koju je iznijelo Raspravno vijećemogle imati ikakvog utjecaja na njegovu osuđujuću presudu.**^[16]

Međutim, Žalbeno vijeće nije navelo nikakve konkretne „zaključke u drugim točkama“ presude Raspravnog vijeća gdje je Raspravno vijeće pokazalo kaznenu namjeru Tuđmana, Šuška i Bobetka. Kao „zaključke u drugim točkama“ gdje je Raspravno vijeće pokazalo Tuđmanovu kaznenu namjeru Žalbeno vijeće navodi točke 9-24, 44 i 1232 presude Raspravnog vijeća.^[17] Međutim, u tim se točkama presude Raspravnog vijeća ne navode nikakve dokazi Tuđmanove namjere da počinu etničko čišćenje:

- U točkama 9-24 presude Raspravno vijeće razmatra Tuđmanovu želju da podijeli Bosnu („Krajnji cilj“) a ne njegovu navodnu želju počinjenja etničkog čišćenja („zajednički zločinački cilj“).

- Točka 44 presude Raspravnog vijeća ne sadrži nikakav dokaz da su hrvatski dužnosnici namjeravali počinuti etničko čišćenje. Umjesto toga, kaže sljedeće: „Dokazi pokazuju da su, od sredine siječnja 1993., rukovodioci HVO-a i neki hrvatski rukovodioci imali plan da konsolidiraju kontrolu HVO-a nad provincijama 3, 8 i 10, koje su prema Vance-Owenovom planu trebale pripasti bosanskim Hrvatima, te, **prema njegovom tumačenju rukovodstva HVO-a,** da eliminiraju svaki otpor Muslimana u tim provincijama i izvrše „etničko čišćenje“ Muslimana kako bi one postale većinski ili gotovo isključivo hrvatske.“^[18]

Prema tome, Raspravno vijeće zaključilo je da su čelnici HVO-a bili ti koji su namjeravali počinuti etničko čišćenje bez ikakvog izričitog zaključka da su hrvatski čelnici dijelili tu istu namjeru. Nadalje, u točki 44 presude Raspravnog vijeća ne navodi se nikakav dokaz koji bi podupirao takav zaključak protiv hrvatskih dužnosnika.[19]

I na kraju, Tuđman, Šušak i Bobetko se uopće ne spominju u točki 1232 presude Raspravnog vijeća te stoga zaključci izneseni u toj točki ne mogu služiti kao potpora tvrdnji Žalbenog vijeća da je Raspravno vijeće iznijelo „zaključke u drugim točkama“ u potporu svog zaključka da su oni dijelili zajednički zločinački cilj počinjenja etničkog čišćenja.[20]

Prema tome, zaključivši da se Raspravno vijeće pogrešno oslanjalo na Transkript zapisnika sa sastanka Predsjednika RH od 27. prosinca 1991. i na knjigu g. Valente kao dokaz Tuđmanove namjere počinjenja etničkog čišćenja, Žalbeno vijeće ne može navesti nikakve druge dokaze uvedene u zapisnik koji bi mogli poduprijeti takav zaključak. Isto se odnosi i na ministra Šuška i generala Bobetka. Ne postoje nikakvi „Brijunski transkripti“ ili sličan dokaz koji bi sugerirao da su hrvatski dužnosnici namjeravali etnički očistiti bosanske Muslimane. Bez dokaza o njihovoj kaznenoj namjeri za počinjenje etničkog čišćenja, predsjednik Tuđman, ministar Šušak i general Bobetko bili bi oslobođeni bilo kakvih optužbi da su sudjelovali u udruženom zločinačkom pothvatu.

III. Ni Raspravno vijeće niti Žalbeno vijeće nije utvrdilo da su Tuđman, Šušak i Bobetko sudjelovali u etničkom čišćenju (ne postoji *Actus Reus*)

Za treći element sudjelovanja u UZP-u potrebno je dokazati da je optuženik počinio kazneno djelo predviđeno Statutom MKSJ-a ili da je pomogao drugima u počinjenju takvog kaznenog djela („*actus reus*” UZP-a). Nije dovoljno *danamjeravate* počinuti kazneno djelo. Morate *zapravo napraviti nešto* da počinite kazneno djelo ili da pomognete drugima u istome. Koja su onda kaznena djela počinili Tuđman, Šušak i Bobetko u svrhu promicanja navodnog cilja etničkog čišćenja bosanskih Muslimana?

Raspravno vijeće nije iznijelo nikakve zaključke kojima bi pokazalo da su Tuđman, Šušak i Bobetko počinili takva kaznena djela. U izostanku takvih zaključaka, te se hrvatske dužnosnike ne bi moglo smatrati odgovornima za sudjelovanje u UZP-u. Tijekom žalbenog postupka u predmetu *Prlić*, Tužiteljstvo nije moglo ukazati ni na jedan takav zaključak u presudi Raspravnog vijeća. Shodno tomu, Tužiteljstvo je pokušalo popuniti tu rupu u obrazloženju Raspravnog vijeća o Tuđmanu, Šušku i Bobetku tvrdnjom da je Raspravno vijeće „*razumno zaključilo da je Tuđman bio član UZP-a*“^[21] unatoč tomu što nije donijelo nikakve konkretne zaključke da je Tuđman (ili Šušak, ili Bobetko) počinio ikakva kaznena djela etničkog čišćenja. Sa stajališta Tužiteljstva, dokazi uvedeni u spis podupiru zaključak da su hrvatski dužnosnici pomogli počinjenju etničkog čišćenja između ostalog opskrbljivanjem HVO-a oružjem.^[22] Iako je Žalbeno vijeće uzelo u obzir stajalište Tužiteljstva, ono u svojoj presudi nigdje ne navodi da se slaže s argumentima Tužiteljstva. Štoviše, dva suca Žalbenog vijeća u predmetu *Prlić* (Agius i Meron) također su bili suci u predmetu Momčila Perišića te su glasali za poništavanje osuđujuće presude Perišiću upravo iz

razloga što snabdijevanje oružjem – bez dokaza o konkretnoj namjeri za počinjenje zločina – nije dovoljno za utvrđivanje kaznene odgovornosti.

Ni Raspravno niti Žalbeno vijeće, stoga, nije ustanovilo da su predsjednik Tuđman, ministar Šušak i general Bobetko počinili (ili pomogli drugima da počine) bilo kakva kaznena djela te stoga ne bi niti mogli biti odgovorni za sudjelovanje u udruženom zločinačkom pothvatu. Žalbeno vijeće to je potvrdilo u svojoj ranijoj Odluci od 19. srpnja 2016: „**Raspravno vijeće nije donijelo nikakve konkretne zaključke vezano za sudjelovanje [Tuđmana, Šuška i Bobetka] u UZP-u te ih nije proglasilo krivima ni za kakvo kazneno djelo**“.^[23]

IV. Žalbeno vijeće nije razmatralo odgovornost hrvatskih dužnosnika

Nemogućnost Tribunala da navede dokaze koji utvrđuju *mens rea* i *actus reus* potrebne za utvrđivanje odgovornosti za UZP u odnosu na Tuđmana, Šuška i Bobetka, pokazuje da ova tri hrvatska dužnosnika nisu bila odgovorna za kaznena djela etničkog čišćenja u Bosni i Hercegovini. Obzirom na velik interes javnosti za tvrdnju Tužiteljstva da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili članovi UZP-a, Žalbeno vijeće trebalo je konačno razriješiti to pitanje. Ono to nije učinilo.

Suočeno s izričitim zahtjevom žalitelja da razriješi pitanje sudjelovanja hrvatskih dužnosnika u UZP-u, Žalbeno vijeće presudilo je da žalitelji „*nisu pokazali kako bi ikakva navodna greška glede sudjelovanja Tuđmana, Šuška i Bobetka u UZP-u utjecala na zaključak da*“^[24] su žalitelji sudjelovali u UZP-u. Nadalje, „*Žalbeno vijeće podsjeća da nije potrebno, u pravnom smislu, da raspravno vijeće donosi zaseban zaključak o namjeri svakog pojedinog člana UZP-a,*“ a Raspravno vijeće „*nije bilo dužno razmatrati pojedinačna djela ili u detalje ispitati namjeru svakog pojedinog člana UZP-a koji nije optuženik u ovom predmetu.*“^[25] Posljedično

tomu, Žalbeno vijeće odlučilo je da je pitanje odgovornosti Tuđmana, Šuška i Bobetka (ili izostanak njihove odgovornosti) za UZP irelevantno za žalbu šestorice optuženika te da ga Žalbeno vijeće stoga ne treba razmatrati.

Šteta je što je Žalbeno vijeće odlučilo ne riješiti ta važna pitanja. Žalbeno vijeće trebalo je ili naglasiti da hrvatski dužnosnici nisu bili stranka u ovom predmetu te ih se stoga nije moglo niti imenovati članovima UZP-a, ili je trebalo obrazložiti na čemu se temelji njihova odgovornost za UZP. Umjesto toga, Žalbeno vijeće odabralo je najgoru moguću opciju: odbilo je razmotriti to pitanje čime je tvrdnja da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili članovi UZP-a ostala takva kakva je iako Tribunal (prema riječima samog Žalbenog vijeća) nije donio „**nikakve konkretne zaključke vezano za sudjelovanje [Tuđmana, Šuška i Bobetka] u UZP-u**“, tj. Tribunal nije donio potrebne zaključke vezano za *mens rea* i *actus reus* da bi utvrdio njihovu odgovornost.

Odluka Žalbenog vijeća da ne razmotri to pitanje još je više zabrinjavajuća u svijetlu činjenice da je Žalbeno vijeće itekako svjesno da niti jedan dužnosnik Republike Srbije nije od strane MKSJ-a proglašen sudionikom u brojnim bosansko-srpskim UZP-ovima za koje su Ratko Mladić i Radovan Karadžić (među mnogim drugima) osuđeni. Što su Tuđman, Šušak i Bobetko napravili u Bosni a Slobodan Milošević nije? Ako je utvrđivanje da je HVO imao namjeru osnovati Herceg-Bosnu bilo dovoljno za utvrđivanje Tuđmanove odgovornosti u sklopu UZP-a za zločine koje je HVO počinio protiv bosanskih Muslimana, zašto

MKSJ nije mogao utvrditi da je Milošević bio član UZP-a zbog toga što je naoružavao bosanske Srbe s namjerom osnivanja Republike Srpske, znajući da su bosanski Srbi činili zločine?

MKSJ je imao nebrojeno mnogo prilika da utvrdi da je Milošević bio član UZP-a u Bosni. Tužiteljstvo ga je imenovalo članom UZP-a u optužnicama protiv Mladića, Karadžića, Momčila Krajišnika, i drugih. U svakom od tih predmeta Raspravno vijeće odbilo je utvrditi da je Milošević ili bilo koji drugi dužnosnik Republike Srbije bio član UZP-a. U predmetu Jovice Stanišića, koji je bio izričito optužen za sudjelovanje u UZP-u sa Slobodanom Miloševićem s ciljem počinjenja zločina u Hrvatskoj i Bosni, Raspravno vijeće uložilo je maksimalne napore da u svojoj presudi izbjegne razmatranje pitanja da li je čelnništvo Srbije (uključujući točno Miloševića) bilo uključeno u UZP.^[26] U predmetu Momčila Perišića, bivšeg srpskog generala koji je bio načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije, Tužiteljstvo ga je optužilo za suučesništvo u zločinima bosanskih Srba zbog opskrbljivanja bosanskih Srba oružjem iz Srbije. Međutim, Tužiteljstvo u optužnici nije optužilo Perišića (ili bilo kojeg drugog srpskog dužnosnika) da je bio član udruženog zločinačkog pothvata s bosanskim Srbima. Pitanje dvostrukih mjerila MKSJ-a stoga je legitimno pitanje. Kakvi god su pravni standardi bili primijenjeni na Srbiju, isti su trebali biti primijenjeni i na Hrvatsku. Međutim, kao što je gore navedeno, MKSJ nije donio konkretne zaključke da su hrvatski dužnosnici bili sudionici UZP-a. Nažalost, Žalbeno vijeće odlučilo je ne izreći jasno da dokazi ne pokazuju postojanje obilježja *actus reus* i *mens rea* potrebnih za utvrđivanje odgovornosti Tuđmana, Šuška i Bobetka za UZP. Rezultati propusta Žalbenog vijeća da to učini su očekivani: zaprepaštenost u Hrvatskoj, pogrešan osjećaj opravdanosti u Srbiji jer „mi nismo bili uključeni u zločine u Bosni ali Hrvatska jest“, te kombinacija jednog i drugog u Bosni i Hercegovini.

Nažalost, dio nasljeđa MKSJ-a jest također i to da novinari, vlade, žrtve i javnost u cjelini rijetko čitaju presude MKSJ-a i dokaze na kojima se te presude temelje. Umjesto toga, dojmovi o presudama MKSJ-a nastaju u minutama ili satima nakon izricanja presuda, često na temelju sažetaka presuda ili priopćenja za tisak od strane Tužiteljstva. Ali, sve presude su javno dostupne. Većina dokaza u predmetima MKSJ-a javno je dostupna na internetskim stranicama MKSJ-a. Javnost ima pravo – možda i dužnost – ispitati presude i dokaze. Pod sunčevim svjetlom presuda u predmetu *Prlić* pokazuje da ne postoje uvjerljivi dokazi da su Tuđman, Šušak i Bobetko bili odgovorni za zločine počinjene u sklopu udruženog zločinačkog pothvata.

A Tribunal nije donio potrebne izričite zaključke da jesu.

* Uz suglasnost autora tekst je preuzet s njegovog bloga http://misetiiclaw.blogspot.hr/2017/12/osvjetljavanje-presuda-haskog-tribunala.html?_sm_au_=iVV77VJjL8nSMkZF.

§ Luka Misetic represents clients in state, federal and international litigation, including commercial, civil, white-collar criminal and international criminal cases. In business litigation, Mr. Misetic represents corporations and partnerships, as well as their directors, officers and partners in breach of contract and fiduciary duty claims, regulatory matters, trade secrets claims, fraud and negligence suits, and a variety of other claims. Mr. Misetic represented Croatian General Ante Gotovina before the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia in The Hague, The Netherlands.

[1] Izjava Tužiteljstva povodom presude u predmetu Tužitelj protiv Jadranka Prlića i dr., 29. studenog 2017., dostupno na sljedećoj adresi:

<http://www.icty.org/bcs/press/izjava-tu%C5%BEila%C5%A1tva-povodom-presude-u-predmetu-tu%C5%BEilac-protiv-jadranka-prli%C4%87a-i-drugih>

[2] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Odluka po Zahtjevu Republike Hrvatske za odobrenje za postupanje u svojstvu Amicus Curiae i podnošenje Amicus Curiae podneska*, u točki 9 (19. srpnja 2016).

[3] Tužitelj protiv Ratka Mladića, *Presuda Raspravnog vijeća*, Svezak IV, str. 2090, fusnota 15357

[4] Tužitelj protiv Ante Gotovine, *Presuda Raspravnog vijeća*, Svezak II, točka 1953.

[5] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 592.

[6] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, vezak II, točka 836.

[7] Npr. prema Washingtonskom sporazumu iz 1994. Republika Hrvatska i Federacija Bosne i Hercegovine (što je uključivalo i muslimanski i hrvatski dio Bosne) pristali su na ulazak u konfederaciju. Nadalje, u predmetu *Perišićje* MKSJ zaključio da to što je Srbija dostavljala oružje bosanskim Srbima s ciljem promicanja političkih ciljeva bosanskih Srba ne znači da je sudjelovala u etničkom čišćenju

[8] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 828.

[9] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842.

[10] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842.

[11] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 783.

[12] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 783.

[13] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Raspravnog vijeća*, Svezak IV, točka 43.

[14] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 841.

[15] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 841.

[16] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842.

- [17] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 842., fusnota 2674.
- [18] Naglasak dodan.
- [19] U točki 783. svoje presude Žalbeno vijeće također navodi da je Raspravno vijeće iznijelo zaključak u točki 44. svoje presude da su „rukovodioci HVO-a i neki hrvatski rukovodioci imali plan da konsolidiraju kontrolu HVO-a nad provincijama 3, 8 i 10, i da 'etnički očiste' Muslimane kako bi one postale 'većinski ili gotovo isključivo hrvatske'.“ Međutim, kao što je gore spomenuto, u točki 44. presude Raspravnog vijeća ne spominje se nikakav takav zaključak u odnosu na namjeru „hrvatskih dužnosnika.“ Za razliku od toga, Raspravno vijeće zaključilo je da su rukovodioci HVO-a i „hrvatski dužnosnici“ htjeli uspostaviti kontrolu nad određenim provincijama, te da su rukovodioci HVO-a protumačili da je za ostvarenje tog cilja potrebno etničko čišćenje Muslimana.
- [20] Žalbeno vijeće možda se namjeravalo referirati na točku 1231 presude Raspravnog vijeća (u kojoj se doista i spominju Tuđman, Šušak i Bobetko) pa su pogrešno naveli točku 1232. Međutim, čak i da je tako, čitanje točke 1231 pokazuje da Raspravno vijeće nije navelo nikakve dokaze u potporu zaključka da su Tuđman, Šušak ili Bobetko *namjeravali etnički očistiti bosanske Muslimane*
- [21] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Transkript sa suđenja* (21. ožujka 2017.), str. 350, redovi 23-24.
- [22] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 1750, fusnota 5775.
- [23] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Odluka po Zahtjevu Republike Hrvatske za odobrenje za postupanje u svojstvu Amicus Curiae i podnošenje Amicus Curiae podneska*, u točki 9 (19. srpnja 2016).
- [24] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 1911.
- [25] Tužitelj protiv Jadranka Prlića, *Presuda Žalbenog vijeća*, Svezak II, točka 1751.
- [26] Tužitelj protiv Jovice Stanišića, *Presuda Žalbenog vijeća*, na stranicama 11-42.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO,
ZAGREB, 2018.**

MATE KOVAČEVIĆ

VELIKOHAŠKO TRŽIŠTE

**Predstavljanje knjiga Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića,
General Praljka, "General Praljka II. U obrani hrvatskog naroda" i
"General Praljka III. S prijezirom odbacujmo Vašu presudu" u
Domu hrvatskih branitelja - HVIDRA u Zagrebu, 3. travnja 2018.**

Knjige Miroslava Međimorca i Josipa Pečarića temelje se na svojedobnom pozivu akademika Pečarića hrvatskoj javnosti, a poglavito njezinu mislenijem dijelu, da svojim potpisima predloži generala Slobodana Praljaka za Nobelovu nagradu, to prestižno međunarodno priznanje, što ga svake godine švedska Akademija dodjeljuje iznimno zauzetim mirotvorcima.

Kako je u međuvremenu t. zv. Haaško tržište na procesu generalu Praljku osudilo gotovo cjelokupni hrvatski narod i presudom praktično poduprlo nastavak masovnoga istrjebljenja Hrvata iz Bosne i Hercegovine, knjige koje predstavljamo prirodna su protimba i otpor "velikohaaškom" političkom projektu, koji je svojevrсни presedan čak i u odnošaju na nacističke pravosudne projekte o uništenju židovskoga naroda tijekom Drugoga svjetskog rata.

Kako je riječ o formalno pravomoćnoj presudi, ona bi, ako se ne poništi, mogla doista biti međunarodniopravno opravdanje za nastavak ratne muslimanske kampanje protiv hrvatskoga naroda u BiH, a kao o glavni kamen po potrebi i za uništenje hrvatske države.

Upravo zato je potrebno, ali bez suvišnih lamentacija, s pravne, političke, povijesne, sociološke pa i ratnofilozofske strane neprekidno pisati, raščlanjivati, upozoravati i na budnost pozivati hrvatsku politiku kako bi se pokrenula na učinkovitiji posao glede poništenja spomenute presude.

Koliko vrijedi glas male Hrvatske nedavno je pokazala britanska kampanja u diplomatskim aktivnostima prema ruskom političkom modelu međunarodnih odnošaja.

Hrvatska je, premda ju nitko nije silio, odabrala pripadnost zapadnoj zajednici država pa osim obveza prema toj zajednici, unutar nje, ali i zajedno s njom,

naravno, ako to hoće i umiju njezini političari, može zaštititi svoje nacionalne interese.

Zorno to pokazuje i ne baš davni upit britanskoga ministra vanjskih poslova tijekom posjeta Zagrebu: Što možemo učiniti za vas, na što je hrvatski odgovor nažalost glasio: Ništa!

Kako je Haaški tribunal, a zapravo tržište, prvenstveno političko-komercijalno sudište, onda i je i njegova djelatnost podložna političkim instrukcijama.

Naime, glas hrvatske države, kao i svake druge, ima svoju vrijednost, samo se njime treba mudro koristiti.

General Slobodan Praljak je bio hrvatski ratnik, koji se, u trenutcima jugoslavenske i velikosrpske agresije, što se pod okriljem raspadajućega komunizma strovalila na Hrvatsku, stavio na raspolaganje svomu narodu, kako bi, osim golih života, obranio tek uspostavljenu i na prvim višestranačkim izborima izabranu demokratsku vlast u Hrvatskoj.

Zahvaljujući ljudima poput Praljka obranjen je višestranački, parlamentarni demokratski sustav, ali i dvije trećine državnoga teritorija na kojem je, unatoč ratnim okolnostima, tekao proces hrvatske prilagodbe zapadnjačkim društvima. U skladu s tim, nasuprot etničkom čišćenju što su ga provodile velikosrpske i jugokomunističke snage na zaposjednutom području, obranjana je Hrvatska jamčila jednakopravnost svim svojim državljanima.

Zasluga je, dakle, hrvatskih branitelja, a među njima onda i generala Praljka, što su dvije trećine hrvatskoga prostora spasili od okupacije, etničkoga čišćenja nesrpskoga stanovništva, ali i vojnom obranom sačuvali državi teritorijalni kontinuitet, što je kasnije omogućilo i međunarodno priznanje hrvatskoj državnosti.

Nakon početka srpske agresije na BiH, general Praljak je, kao rođeni Hercegovac, otišao braniti svoj zavičaj. Upravo je zahvaljujući hrvatskoj obrani u BiH od prvoga srpskog narstaja spašena ta zemlja od posvemašnjega srpskog zaposjednuća, što je vrmenski stvorilo okolnosti za ustrojstvo tadašnje muslimanske, odnosno bošnjačke obrane.

U kasnijem, međusobnom muslimansko-hrvatskom sukobu, što ga je potaknula strategija Alije Izetbegovića potpunim nijekanjem neislamskih naroda u BiH, general Praljak je u skladu sa zakonitim hrvatskim vlastima u BiH branio svoj narod istodobno od velikosrpske i muslimanske agresije.

Unatoč tom muslimansko-hrvatskom sukobu, Hrvatska je i dalje naoružavala bosanske Muslimane, kao što im je pružala dobrotvornu pomoć, liječila im ranjenike u svojim bolnicama, primala izbjeglice i na svom teritoriju organizirala njihov društveni život, uključujući i školovanje muslimanske djece.

Na kraju, zahvaljujući hrvatskim vojno-redarstevnim pothvatima spriječeno je srpsko zaposjedanje UN-ove zaštićene zone Bihać, kojoj je bila namijenjena sudbina dotad već poklane Srebrenice.

Uostalom, deblokadom Bihaća i nastavkom hrvatskih osloboditeljskih pothavata stvoreni su preduvjeti za svršetak rata i potpisivanje mirovnih ugovora u Daytonu.

Za opstanak pak Hrvata u BiH zaslužno je ponajprije Hrvatsko vijeće obrane (HVO), kao vojno organizirani dio hrvatskoga naroda, koji se morao podjednako braniti od srpskih i muslimanskih napadaja.

Da je ne daj Bože kojim slučajem HVO uzmaknuo pred muslimanskim napadajima hrvatski bi narod još tijekom rata potpuno nestao, kao što se to dogodilo u dijelovima središnje Bosne, koje su zauzele muslimanske postrojbe. Time bi jedna polovica BiH bila pretvorena u europsku "džamahiriju", s čijeg bi se prostora pripremali i izvodili islamistički napadaji na zapadne zemlje.

Uostalom, nisu li Hrvati iz BiH, dok se Srbi sve čvršće povezuju s Moskvom, a Bošnjaci pretežu Erdoganovoj Turskoj, jedini narod koji iskreno priželjkuje integraciju te države u NATO i EU?

Sve su to bile dovoljno ozbiljne moralne reference koje generala Praljaka doista kvalificiraju za prestižnu Nobelovu nagradu. Nu kako politika, premda ne treba zanemariti i njezinu ćudorednu protežnost, nije tek etička disciplina, nego i skup različitih odnosa moći, onda je bilo nerealno očekivati prihvaćanje Praljkove nominacije za Nobelovu nagradu.

Onaj tko pak nije čuo pravo hrvatskomu narodu u BiH na obranu od oružane agresije, bilo srpske bilo bošnjačke, taj ne samo da krši tada važeće zakonske propise, nego Hrvatima nije čuo pravo na opstanak i život. A pravo na život je osnovno ljudsko pravo iz kojeg proistječu i sva druga prava, pa i pravo na obranu od oružane agresije.

To je pravo Republici Hrvatskoj, a posebice kao svojevrsnu osvetu hercegbosanskim Hrvatima, u presudi generalu Praljaku, pokušao osporiti politički tribunal u Haagu, koji je, umjesto pravno valjanih donio očito politikantske presude.

Bez obzira na povremeno neprimjerene i protuzakonite kvalifikacije hrvatske zajednice, a kasnije i Hrvatske Republike Herceg Bosne i HVO-a, činjenica je da su Hrvati kao državotvoran, dakle konstitutivan narod u BiH, politički organizirali prostor, gdje su na višestranačkim demokratskim izborima dobili vlast. Da se kojim slučajem nisu tako ustrojili, ne samo da bi kršili tadašnje pozitivne zakone, nego danas vjerojatno o njima ne bismo ni razgovarali.

Naravno, na ozbiljnoj pravosudnoj razini ne bi mogao biti nikad niti donesen zaključak protiv legitimno ustrojene vlasti, koja je još k tomu u ratnoj pogibelji ustrojila za potrebe obrane i vlastitu vojnu silu.

Optužbe koje pokadšto pristižu na račun hrvatskoga naroda u BiH posljedica su politika koje su etnički čistile Hrvate s područja središnje Bosne i dijelova Hercegovine ili pak njihovih mentora, kojima je u datim okolnostima na međunarodnoj razini, zbog očuvanja vlastitih probitaka, odgovaralo klevetanje hercegbosanskih Hrvata e da bi se za agresiju moglo optužiti Republiku Hrvatsku.

Time bi se relativizirala odgovornost Srbije za cijeli niz agresivnih ratova, od onih protiv Slovenije, Hrvatske, BiH pa sve do onoga na Kosovu, kad je morao intervenirati NATO.

Nakon relativiziranja odgovornosti postupno bi se izjednačila krivnja agresora i žrtve, što su čak i u Hrvatskoj priželjkivale preživjele jugunitarističke i

orjunaške snage raspoređene ponaprije u strankama sljedbenicama bivše jugokomunističke ideologije, ali i na uglednim mjestima po novostvorenim demokratskim hrvatskim strankama.

Ovdje posebno valja upozoriti na strategiju svojedobne skupine Erasmus, koja je 1992. na skupu u Zagrebu, na čelu sa Slavkom Goldsteinom i Vesnom Pusić trasirala politiku klevetanja Hrvata uopće, a posebice hercegbosanskih Hrvata. Hrvatska pak, što je bjelodano dokazao objavom mnoštva dokumenta upravo general Praljak, nije počinila nikakvu agresiju na BiH. Dapače, pomagala je HVO i muslimansku Armiju BiH da zemlju obrane od velikosrpske agresije.

Uostalom, hercegbosanski Hrvati su na referendumu glasovali za nezavisnu državu BiH, što je omogućilo njezino međunarodno priznanje. Ustrojavanje Herceg-Bosne, osim što je bila prijeka potreba zbog nadolazeće agresije, ona je bila i izraz volje hrvatskoga naroda, kao konstitutivnoga čimbenika BiH, za autonomijom unutar tronacionalne države.

Borba za federalnim uređenjem višenarodne države, koja je tada pucala po svim šavovima, a hrvatski narod dvostrukom agresijom doveden na rub opsatnaka, nije nigdje i ni u kakvu pravu tretirana vanjskom agresijom!

Na tragu hrvatskih političkih rješenja rađeni su i svi međunarodni planovi, koji su, da ih je prihvaćala muslimanska strana, svakako mogli s puno manje krvi riješiti pitanje mira u BiH.

Koliko je bilo opravdano rješenje što su ga predlagali Hrvati, ne pokazuje samo njihov opstanak i obrana u ratu, nego i tragičan aktualni egzodus koji je izravan posljedak nepostojanja odgovarajućih mehanizama zaštite njihovih ljudski i političkih prava, odnosno ključnih političkih sloboda.

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGA O GENERALU PRALJKUjednoj od svojih rezolucije poziva na federalno ustrojstvo BiH, a kako bi se spriječio proces nestajanja hercegbosanskih Hrvata, ali i nova američka uprava, koja sve odlučnije inzistira na promjeni izbornoga zakona, kojim bi se zaustavila nastrana praksa da Hrvatima njihovi ratni protivnici, a dobrim dijelom zapravo agresori Bošnjaci biraju političke predstavnike.

Zato ovakvu sramotnu presudu generalu Praljku i hercegbosanskoj skupini treba gledati u svjetlu tada širih, a danas posve pogrješnih geopolitičkih odnošaja na jugoistoku Europe, ali i kao svojevrsno pokriće za nečinenidbu ili pak zločinidbu europskih politika prema velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku pa i BiH.

Od odgovornosti za ovako sramotnu presudu nisu izuzete ni jedna trećejanuraska vlada u Hrvatskoj, jer su svojom činidbom ili pak propustima i nedjelotvornošću pripomogle kvalifikacijama "Bramertzove" presude.

Radikalno opnašanje svojedobnih sovjetskih, a danas neostaljinističkih presude Haaškoga suda hrvatskoh šestorki ćudoredno će uzvišenim odgovorom general Praljak potući nezakonje i nasilje "pravnih" zločinaca iz Haaga.

U političkom pak smislu poruka je to nama svima na moralnoj i na političkoj razini. Na političkoj - da nikad nema predaje. Čak i onda kad je BiH, kao danas, podijeljena između Srba i Muslimana, odnosno Rusa i Turaka.

Ona dok nas još ima, nije ni srpska ni muslimanska pa ni ruska, a još manje turska.

Njezina povijest je naša povijest, njezina kultura je naša kultura pa je i njezina sloboda i naša sloboda!

Zato bez slobode hercegbošanskih Hrvata i njihove autonomije nema ni integralne hrvatske slobode!

Na kraju, od objave prve Pečarićeve i Međimorčeve knjige iz serije o generalu Praljku, koju smo predstavili potkraj studenoga prošle godine, osim doista posjećenih predstavljanja, nisam zapazio našu političko-diplomatsku aktivnost oko mogućega poništenja presude.

Uz pristanak obitelji hrvatska bi politika na primjer trebala angažirati potvrđene pravne stručnjake u Americi, poput Mirjana Damaške, Luke Mišetića i drugih, kako bi se pronašao najadekvatniji pravni model za poništavanje ove pravosudne trgovine.

Politički pak put u tom poslu mogle bi otvoriti snažnije skupine hrvatskih lobista okupljene oko chivaških franjevacu te one u sklopu Hrvatske bratske zajednice.

Pa sve i kad ne bismo polučili željeni učinak, savjest bi nam bar bila mirnija, jer smo učinili ono što je bilo u našoj moći.

Politika i diplomacija u prvoj svjetskoj političkoj ligi, dakle na Zapadu, imaju nevjerojatnu moć! Nu za pobjedu, Hrvatska u svom diplomastkom sastavu morala bi imati bar jednoga Luku Modrića!

Mate Kovačević

NIKA PINTER

BRANITELJICA SLOBODANA PRALJKA ZA JUTARNJI OTKRIVA DOSAD NEPOZNATE DIJELOVE HAŠKE SLAGALICE

'Mislim da optužnicu nije pročitao. Evo zašto...

Nika Pinter svoju je pravničku karijeru započela kao tužiteljica, da bi devedesetih prešla u odvjetnice. Početkom rada Haaškog suda zastupa mnoge optuženike. Zastupala je obranu **Dragana Papića**, oslobođenog u samom predmetu prije donošenja presuda. Bilo je to u predmetu **Kupreškić**. U predmetu **Kordić – Čerkez** zastupala je obranu **Marija Čerkeza**, u predmetu **Naletilić - Martionović** sudjelovala u obrani **Naletilića**, bila je subraniteljica u obrani **Paška Ljubičića** i na kraju u predmetu **Prlić** i ostali zastupajući obranu **Slobodana Praljka**. Provela je 19 godina u sudnici Haaškog suda.

Kako je izgledao vaš prvi susret sa Slobodanom Praljkom?

- Radila sam kao pravni asistent na obrani **Mladena Naletilića Tute** gdje je Praljak bio svjedok obrane i morali smo razgovarati, kao i sa svakim svjedokom, da vidimo što možemo dobiti od njega. Upoznali smo se u Tutinoj kući na Širokom Brijegu. Došao je, onako velik i u prvi tren sam se malo plašila. Jedino što sam znala o njemu je bilo – on je Praljak i velik je. Pričao je o ratu, svojoj ulozi. Bio je vrlo ugodan, shvatio je da ima nekoga tko ne zna puno o činjenicama i trudio se sve objasniti mi. Bilo je to negdje 2000. godine. Izgledao je isto, samo je imao tada bujniju kosu. Nakon toga je došao u Haag na svjedočenje, 2002. godine, tada sam ga drugi put vidjela. Bilo je to za Uskrs gdje je proveo dva tjedna.

Je li bio poslušan, ipak je svjedok, svojevrsni gost u suđenju?

- Ne. Govorio je, ja znam što ću reći. Kada uđem u sudnicu, vidjet ću što se događa.

Bilo je to svjedočenje koje ga je, mnogi smatraju, uvelo u njegovu optužnicu...

- Prije svjedočenja sam mu kazala da nisam sigurna koliko mu je dobro da se pojavi s obzirom na njegovu funkciju koju je imao. Rekla sam mu da možda stavlja vrat na panj. Odgovorio je – nemam ja što stavljati vrat na panj, mi moramo reći istinu. Ta rečenica je bila vodilja do posljednjeg trenutka. Tijekom svjedočenja u Haagu nismo smjeli komunicirati, a on je u večernjim šetnjama u društvu osobe iz službe za svjedoke znao proći pored kuće gdje smo imali ured. Vidio bi me kako sjedim za laptopom i radim jer je kancelarija bila u prizemlju, a moj stol okrenut prema prozoru. Jedne je noći lupio po prozoru da me uplaši, u stvari pozdravi. Bilo je oko jedan sat u noći. Tada je i on vidio kako radim.

Kako vas je angažirao?

- U Haag je otišao 2. travnja 2004. godine, tada je kolega Krsnik išao s njim. Negdje mjesec dana kasnije nazvao me i rekao: "Praljak ovdje. Da li me želiš zastupati?". Rekao mi je da je Božo Kovačić glavni branitelj i pozvao me da budem u predmetu. Vidjeli smo se tek puno kasnije. Mi smo radili na njegovu predmetu, cijelo ljeto smo pisali zahtjev za privremenim puštanjem na slobodu i u jesen se vratio u Zagreb, bio je pušten. Na statusne rasprave je odlazio Božo, a Praljak i ja smo se vidjeli u Zagrebu, na Britancu.

Kakav je bio kao branjenik?

- Odmah na početku je rekao – nećemo raditi nikakve pravne kerefekke. Izvodite mi samo činjenice. Pokušavala sam mu ukazati na opasne dijelove optužnice, a on je na sve jednako reagirao. Rekao bi – ja to neću čitati. Znam da nisam kriv, ne želim čitati. Uvjeravala sam ga da mora pročitati, da mora znati što mu se stavlja na teret. Mislim da optužnicu nije pročitao do posljednjeg dana. Htio je znati što mu se stavlja na teret, ali nije htio čitati optužnicu.

Hm, nije Praljak bio ignorant. Što je to odbijanje čitanja optužnice, u stvari, značilo?

- Njegov stav je bio: "Ja znam odgovore, ja sam tamo bio i ne može mi nitko ništa reći". On je time odbio optužnicu od sebe. Naravno da nam je davao odgovore, upućivao nas koje dokumente moramo pronaći. Vrlo je aktivno sudjelovao u svojoj obrani, ništa se nije dogodilo a da nije bio upoznat s time, ali je stav bio da mi odvjetnici vodimo formalnu obranu, a on je imao materijalni dio. Uostalom, on je bio taj koji je bio na Raduškom Kamenu, u Uskoplju, Rami, a naš je posao bio to pravnički voditi kroz podneske. Bio je vrlo aktivan u svojoj obrani. Nije bio čovjek koji bi sjedio i čekao da mu odvjetnici pripreme obranu, ne. On je pripremao sve stvari.

Koliko mu je bilo opasno svjedočiti za Mladena Naletilić Tutu? Djelovalo je kao da ga tužitelj, Kenneth Scott, iz pozicije svjedoka u predmetu Naletilić uvlači u poziciju optuženik u predmetu Prlić...

- Nije to Scott mogao učiniti, on nije bio dorastao Praljku. Činjenica je da se upravo zato što je Praljak bio suveren u predmetu Naletilić, jako zamjerio Scottu. Uvjerena sam da je Scott imao Praljka kao svoj projekt. U jednom je trenutku sutkinja Maureen Harding Clark rekla Scottu: "Kolega Scott, jako ste dugo odvjetnik, imate veliko iskustvo. No, morate znati da se u svojoj karijeri možete sresti s osobom koja je jača od vas". To je bio Praljak.

Kada je to bilo?

- Tijekom unakrsnog ispitivanja u slučaju Naletilić. Scott tada nije uspio od Praljka dobiti ništa što bi mu koristilo i mislim da je odatle proizlazila ta Scottova fiksacija na Praljka. Kasnije se to pokazalo i u suđenju Praljku. Scott je bacao naočale, izlazio iz sudnice. Jednom je prilikom, usred rasprave, izašao iz sudnice

i u predmetu nije bilo tužitelja! Svi smo samo gledali što se događa, ostavio je praznu tužilačku klupu. Sasvim nedolično ponašanje i da je to napravio bilo tko od branitelja, bio bi kažnjen. Možda sam subjektivna, ali to se događalo. Mislim da je početak Praljkovе optužnice bilo to svjedočenje 2002. godine.

Nije li Praljково mjesto u optužnici osigurala činjenica da je bio na pozicijama na kojima je bio, a da se krenulo u sudski progon zbog počinjenih zločina?

- Ne. Dugo sam bila tužiteljica i znam što govorim. Pri podizanju optužnice se prikupljaju dokazi i optužuje se osoba na koju upućuju dokazi. Ovdje je bilo drugačije. Kada je u Haagu donesena odluka da se podiže optužnica protiv Hrvata, onda se bacila mreža i optuživali su se oni koji bi bili zahvaćeni.

Pojasnite...

- Išlo se obrnutim postupkom. Nije se išlo kroz činjenice i podizanje optužnice temeljem dokaza nego odlukom da se podigne optužnica protiv ove šestorice pa su se gurali dokazi koji bi mogli upućivati na njih kao odgovorne. To nije dobro. Ni jedna žrtva ne može biti zadovoljna ovakvom presudom, ni bilo kojom drugom ako je osuđen netko tko nije počinitelj ili direktno odgovoran za nanošenje patnji i smrt.

Što to znači, ne priznajete zapovjednu odgovornost?

- Ne, nikada nisam odricala postojanje zapovjedne odgovornosti, ali sam uvijek tvrdila i tvrdim da se mora dokazati da je zapovjednik znao za zločine i da ništa nije poduzeo. Ne možete odgovarati ako netko provali u susjedni stan u zgradi u kojoj stanujete, to nije dovoljno. Možete odgovarati ako se pokaže da ste bili u dogovoru s osobom koja je provalila, ili da ste znali da će netko provaliti, pa ste šutjeli. Dugo se bavim kaznenim pravom, već 47 godina, i ne mogu se pomiriti s generalnim stavom da je netko odgovoran zato što je na određenoj poziciji. U kaznenom postupku se ipak mora dokazati namjera i znanje za zločin kada se govori o zapovjednoj odgovornosti. Tužiteljstvo se nije ni potrudilo to dokazati.

Kako to mislite? Meni je prilično jasno da u svim strukturama postoji odgovornost vezana uz poziciju.

- Ne, ne mogu se pomiriti s tim generalnim stavom. Zato kažem da sud nije ostvario svoju ulogu. Nije bio kazneni, nije utvrđivao stvarne činjenice. Ogorčenija sam na tužiteljstvo nego na sud. Tužiteljstvo određuje politiku gonjenja i sudu daje optužnicu, a sud se kreće u granicama onoga što se nalazi u optužnicama. U ovim predmetima s kojima imam iskustva, pokazalo se da je tužilac selektivno nudio dokaze i, dodatno, iz tih dokaza izvlačio određene rečenice. Činjenica da je netko na vrhu piramide nije dovoljno da ga se proglasi kazneno krivim. Možda je dovoljno za moralnu osudu, nešto tako, ali za kaznenu odgovornost moraju postojati dokazi.

Enciklopedijski, što je prema tužiteljima bila Praljкова odgovornost? Ako dobro razumijem, opisuje ga se kao osobu koja je bila u HV-u i istodobno u HVO-u, da je bio njihova poveznica, osoba čija je uloga bila, među ostalim, smanjivati sukobe, surađivati s Armijom BiH, ali i da je bio zapovjednik...

- Po tužiteljstvu, Praljak je bio kanal, veza između Franje Tuđmana, Gojka Šuška, Janka Bobetka, dakle, vlasti Hrvatske s civilnim i vojnim vlastima Hrvatske Zajednice Herceg-Bosne u cilju provođenja udruženog zločinačkog pothvata. To je bilo glavno, a kasnije još tužiteljstvo navodi da je bio glavni zapovjednik HVO-a i vodio vojne operacije. Naravno, jer što će raditi vojni zapovjednik nego voditi vojne operacije? To znači da je bio rat. To što je Praljak bio navodni link između Hrvatske i vojne komponente HZ HB meni je dalo naslutiti da će biti oslobođen ako padne optužnica za udruženi zločinački pothvat. To je bila ključna inkriminacija koja mu se stavljala na teret. A, ako padne optužnica za udruženi zločinački pothvat, pada i optužnica protiv Praljka. Praljak, da vas korigiram, nije bio istodobno u HV-u i HVO-u. Kada je prešao u HVO i postao zapovjednik glavnog stožera, prestao je biti pripadnikom HV-a. U raspravi je jasno bilo pokazano da je Praljak primao plaću od HV-a dok je bio u HV-u i nije primao plaću dok je bio u HVO-u. No, Muslimani, pripadnici HV-a, prelazili su u Armiju BiH, na zahtjev Armije BiH da ih se pusti sa zamolbom da nastave primati plaću od HV-a i uživati zdravstveno osiguranje i ostale benefite. Ljuti me taj nejednaki pristup činjenicama jer se, primjerice, nigdje ne spominje da su pripadnici Muslimana prelazili u Armiju BiH. Zašto je jedno ponašanje kažnjivo, a identično tome nije.

Voditi rat, napasti drugu zemlju nije samo po sebi kazneno djelo. Udruženi zločinački pothvat je, dakle, kontekst koji nam je važan kako bi se shvatila priroda zločina što se naravno referira i na visinu kazne. Znamo da napad na jedno selo može imati genocidnu ideju i tada će biti teže kažnjavan nego da su ubojstva u tom istom selu počinjena kao oblik ratnog zločina koji nije bio osmišljavan i planiran.

- Da, tu ste u pravu...

E, sada, postojanje samog plana za podjelu Bosne i Hercegovine je loše po Hrvatsku s moralnog stajališta. Osobno sam protiv toga, ali sama podjela nije kazneno djelo.

- Za tu je podjelu postojalo uporište u Ustavu BiH, ali ako pritom smatrate da je Franjo Tuđman planirao podjelu, to nije točno. Postojali su pregovori s međunarodnom zajednicom. Ako je postojao plan o podjeli Bosne i Hercegovine, onda su u njemu sudjelovali Jose Cutileiro, David Owen, Cyrus Vance, Thorvald Stoltenberg, Franjo Tuđman, Slobodan Milošević, Alija Izetbegović, Mate Boban, Zubak...

O tome je govorio i Luka Mišetić, Gotovinin odvjetnik...

- No, to nije bio razgovor o podjeli Bosne i Hercegovine na način da se određivalo da će ovo dobiti Srbi, ovo ćemo dati Hrvatima, a malo će dobiti Muslimani. Ne, takvih razgovora nije bilo. Razgovaralo se o tome kako riješiti situaciju unutar

Bosne i Hercegovine. Franjo Tuđman je govorio – hajdemo se dogovoriti kako će to izgledati, a Alija Izetbegović je govorio – to ćemo poslije. No, moralo se regulirati kako će živjeti tri konstitutivna naroda. Dandanas su Hrvati konstitutivni u Bosni i Hercegovini iako mislim da o izvršavanju konstitutivnosti tamo nema ni govora. One smiješne salvete po kojima Milošević i Tuđman dijele Bosnu i Hercegovinu nemaju smisla jer događaji demantiraju podjelu. Razgovor u Karađorđevu se vodio između Tuđmana i Miloševića, nitko tu nije bio prisutan.

Da, ali tu salvetu je Tuđman sam nacrtao.

- Ta se salveta pojavljuje 1995. godine, čak ni je ni sud nije spominjao. Odbačena je sa suđenja jer nije relevantna, ne odnosi se na vrijeme događaja, na 1993. godinu. Udruženog zločinačkog pothvata nije bilo!

Tužitelji su svoju tezu, čak da ostavimo po strani UZP, o planu hrvatskog osvajanja terena potvrđivali nečime što se može nazvati svojevrsnom kartom zločina. Ti zločini su počinjeni. Što je s Praljkom u svemu tome, koja je njegova odgovornost?

- Tužitelj je prezentirao, a sud prihvatio da je HVO napadao civilnu populaciju Bošnjaka kako bi se etnički očistili prostori. Pritom je potpuno zanemarena uloga Armije BiH, nesporna činjenica da je u to vrijeme, tijekom 1993. godine, Armija BiH bila u ofenzivi. Nikada nismo sporili zločine, oni su počinjeni. Osparavali smo da su ti zločini bili dio plana, osparavali smo da je HVO napadao sela s civilnom populacijom kako bi očistio ta područja, sporili smo da je HVO išao u bilo kakva osvajanja terena. HVO se branio. To će pokazati slike nakon rata, vidi se što je osvojila Armija BiH, a što je ostalo Hrvatima.

Praljak, koja je njegova uloga?

- Praljak o zločinima nije bio obaviješten niti je mogao biti obaviješten jer je bio na prvim crtama. Ono što su službe zadužene za utvrđivanje zločina utvrdile, podnosile su kaznene prijave ili su vođene zabilješke, od provale u kuća, silovanja i razne druge stvari. Inače se za to ne bi ni znalo da to službe HVO-a nisu zabilježile. O silovanjima na području Uskoplja su žrtve izjavljivale da su ih prvi puta prijavile i o tome govorile tek nakon rata, nakon 1995. godine. Logično je pitanje – kako će zapovjednik znati da su počinjena silovanja, ako žrtve, žene, o tome nisu govorile do poslije rata. Govorimo li o etničkom čišćenju – kako zapovjednik može pomisliti da je riječ o etničkom čišćenju, ako napad dolazi iz samog sela? Zločini su počinjeni, ali to je bio sukob dviju vojski, zločini nisu bili dio plana.

Vjerojatno sam jako u krivu pri procjeni, ali s Praljkom imam problem jer je kao zapovjednik obrane Sunje vojnicima usađivao ponašanje koje nije uključivalo ratni zločin. To je nešto što cijenimo. Kada je u Bosni i Hercegovini, onda se pod zapovjedništvom i područjem kontrole istog tog čovjeka čine grozne stvari. Što se dogodilo? Imao je dijaboličnu ličnost? Jesu li tamo neki drugih Hrvati, sasvim divlji, neki tipovi koje se nije moglo kontrolirati, a na Sunji dečki iz Zagreba koji su do tada bili u bibliotekama

i čitali lijepu književnost? Ne vjerujem, Zagrepčani su i opasni tipovi koji su ratovali po cijeloj Hrvatskoj. Što se dogodilo?

- Hm, treba uzeti u obzir da je Sunja bila puno manje područje. No, Praljak se identično ponašao u Sunji i u Bosni i Hercegovini. Jedan je svjedok ispričao da je nakon Uzdola gdje je počinjen masakr civila, Hrvata, Praljak otišao u crkvu i dogovorio sa župnikom da vojnicima koje je sam Praljak odveo u crkvu kaže da osveta nije rješenje. Praljak nije imao atributa boga! To je sam govorio. On je kažnjavao svoje vojnike, ali ne može kazniti za nešto o čemu nema pojma. Nije dobivao izvještaje o zločinima.

Što je s logorima?

- To nam je velika sjena, sam je to govorio. Iako, logori, sabirni centri nisu zabranjeni. Nisu dozvoljene stvari koje su se dešavale, ali po mom mišljenju, za zločine u logorima moraju odgovarati osobe koje su ih počinile. No, zašto bi Praljak dopuštao novinarima da ulaze u logore da je znao što se tamo događa? Uostalom, postoji i njegov intervju BBC-ju u kojem kaže: "To nam je sramota i to nas kalja".

To je ono zašto razgovaramo, nije djelovao kao osoba koja je izabrala zločin za svoje ciljeve...

- Ne zaboravimo, Praljak je bio taj koji je pustio onaj prvi konvoj u istočni Mostar 1993. godine, a tamo su bili i Mate Granić i Jadranko Prlić. Od njega su tražili da osigura da konvoj krene. Rekao je: "Ovo nije pitanje ljubavi. Ovo je pitanje spašavanja ljudi. Ako mi ne propustimo ovaj konvoj, nikada neće doći ni konvoj u Srednju Bosnu. Time nećete pomoći Srednjoj Bosni", a to je rekao gomili ljudi koja nikoga nije htjela slušati, koja se nije htjela nikome maknuti. Praljak je imao problema i s transportom ranjenika jer civili, Hrvati, nisu dopuštali da helikopteri lete. Praljak je učinio što god je mogao. To je govorio i na raspravama. Sjetite se uragana Katrine u Americi. Uređena zemlja u kojoj su se događali i zločini, pljačke. U neredovitim situacijama se nije moglo sve napraviti, a rat je svakako najneredovitija situacija od svih zamislivih.

Je li Praljak imao sličnu situaciju kao i Blaškić, dvostruku liniju zapovijedanja? Rat je iznio razne "gospodare rata", a za Praljka znamo da je bio u sukobu s Mladenom Naletilićem Tutom.

- Bilo je toga svagdje, ali srednja Bosna je bila specifična, to je bila enklava. Tamo je Mate Boban prenio sve ovlasti na Blaškića. Problem je što se ratu u BiH pristupa kao da je bio rat po NATO standardima, sa sređenim sustavima komunikacije, kontrole i zapovijedanja. To je onaj poznati "three C" - communication, control, command. A to nije postojalo. Pa on je, zapisujući si broj vojnika kojima raspolaže i kada je na kraju ustanovio da umjesto 1500 vojnika ima svega pet stotina, sam dopisao - jebiga. Nije bilo ljudi, to je bila njegova situacija. Praljak je zabranio izvođenje zarobljenika na crtu, ali kako on može kontrolirati na cijelom području da li se to poštuje. Praljak nije mogao napraviti

čuda, ni Petković nije mogao, nitko. Praljak je rekao u raspravi na sudu, važno je da su stvari zabilježene, a kada se smiri, onda možemo to raščišćavati.

Mate Boban donosi odluku o zatvaranju logora. Ta je odluka jako povezana s Franjom Tuđmanom i pritiskom na Hrvatsku.

- Da, tada se pregovaralo s međunarodnom zajednicom i međunarodna zajednica je pritiskala da se logori zatvore. Cijelo vrijeme međunarodna zajednica traži od Franje Tuđmana da se involvira u rat u Bosni i Hercegovini. Kada čitate zapisnike iz Ureda predsjednika, zapisnike pregovarača, onda se jasno vidi da oni traže od Tuđmana da se uključi u sukob.

Dobro, to ima logiku. Traže od osobe koja ima stvarnu moć da se umiješa. Tuđman je bio uključen i u stvaranje Herceg-Bosne.

- U stvaranje Herceg-Bosne nije bio uključen, bio je upoznat da je osnovana. Ali, stvaranje Herceg-Bosne nije krimen.

Zar je Mate Boban samostalno odlučio kopirati sve što su Srbi napravili u Bosni i Hercegovini? Pa, vidjeli smo što se radilo.

- Mato Arlović je sve jako dobro napisao u svojoj knjizi. HZ HB nije osnovan zato da bi se ostvario neki izmišljeni plan Franje Tuđmana, ili plan micanja Muslimana iz Bosne i Hercegovine.

Kako se Praljak osjećao nakon epizode u Bosni i Hercegovini?

- Radio je, te 1992. i 1993. godine, sve što je mogao da do sukoba između Hrvata i Bošnjaka u Bosni i Hercegovini ne dođe. Bio je svjestan da Hrvatima najmanje treba sukob s Muslimanima. Imao je i zahtjev i molbu Alije Izetbegovića da zajedno s Jasminom Jaganjcem pokuša pomiriti te uzburkale okolnosti koje su se počele pojavljivati. Govorio je: "Ne možemo na istom teritoriju imati dvije vojske. Moramo imati zajedničko zapovjedništvo. Ako ćemo imati dva zapovjedništva, bit ćemo laka meta trećoj strani". Cijelu 1993. je obilazio Bosnu i Hercegovinu pokušavajući srediti situaciju. Izetbegović je iz Amerike, kada ga je Praljak zvao, poručivao: "Recite mu da ću mu se javiti čim dođem u Sarajevo". Praljak je u Bosnu i Hercegovinu išao na zahtjev Tuđmana i Izetbegovića. Gdje je onda tu plan, UZP? Što mu je to trebalo?

Je li on to sam sebe pitao?

- Nikada. On je jako vjerovao da je radio sve što je trebalo. Vjerovao je u svoj Praljak-Arhimedov zakon. Tvrdio je da njegovo prisustvo smanjuje količinu zločina za onoliko koliko je on sam uronjen u rat. Oko njega nije bilo ratnih zločina.

Je li ga bilo stid radi svega što sam sada naveo?

- Ne. Uvijek je govorio da su nam logori velika mrlja, znao je da su potrebni, ali nije bio sretan što su postojali. Smatrao je da nam doista nisu trebali. Logori su nastali nakon što su Muslimani 30. lipnja 1993. napali svoje suborce iz HVO-a,

pobili ih u Bijelom Polju i u sjevernom logoru i onda prešli na stranu Armije BiH. Što je preostalo HVO-u nego da izolira muškarce? Kada bih rekla, na primjer, pa što je Alija radio, Praljak je odgovarao: “Nika, on je za svoj narod radio najbolje. Kada si u čamcu okružen morskim psima, ne gledaš tko ti pruža ruku, prihvaćaš je”.

Hajde da budem neprimjeren. Što biste rekli nekom djetetu o Praljku?

- Za svakog je pokušao naći razumsko objašnjenje. Nije podnosio glupost, tada bi govorio da ga grebu po mozgu. Rekla bih tom djetetu da je bio intelektualac i veliki humanist. Tamo gdje je on bio nije bilo zločina. Zločini su bili dalje od njega. Da je zločinac, nikada ne bi postojali izvještaji koji dokumentiraju zločine. Takvih stvari, izvještaja, nema u drugim vojskama koje su bile u BiH. Nikada neću prihvatiti da je ratni zločinac, za mene on to nije mogao biti.

Što biste napravili da ste znali da će popiti otrov?

- Okrenula bih nebo i zemlju da ga spriječim. Iako, to mi nikada ne bi oprostio. Razumijem ga. Ne bi mogao živjeti s time da je ratni zločinac, nakon svega što je učinio da smanji i spriječi zlo. Nije nosio mržnju. Volio je Hrvatsku, ali nije bio nacionalist, ne u smislu šovinizma.

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/braniteljica-slobodana-praljka-za-jutarnji-otkriva-dosad-nepoznate-dijelove-haske-slagalice-mislim-da-optuznicu-nije-procitao-evo-zasto/6850899/>

ODVJETNICA BRUNE STOJIĆA: ‘NIJE ME NITKO KONTAKTIRAO, A DRŽAVA DO SADA NIJE NIŠTA UČINILA DA POMOgne OBRANU’

Piše: Mihaela Tikvica -

21. svibnja 2018.

Nakon što smo, vezano uz Analizu presude hrvatskoj šestorci u Haagu, kontaktirali Akademiju pravnih znanosti, koja nas je obavijestila da je provela analizu i dostavila ju Ministarstvu pravosuđa te nas, za sva pitanja, ponovno uputila na samo Ministarstvo, o tome smo upitali i odvjetnicu Brune Stojića, gđu Senku Nožicu.

“Ja o tome ništa ne znam. Nitko me nije kontaktirao.” – rekla je za Narod.hr **odvjetnica Brune Stojića**, gđa **Senka Nožica**, podsjećajući da je odnos države prema tom predmetu bio takav i čitavo vrijeme suđenja:

“Ja sam inzistirala na tim kontaktima s državom, tražila ustavnog vještaka... Nije se ništa poduzimalo tijekom suđenja.” – ističe.

Kaže također kako joj nije jasno zašto se pri izradi analize nije kontaktiralo odvjetnike:

“Mi bismo mogli doprinijeti kod te analize, ali nitko nas ništa ne pita.”

Documenta napala Ivanu Petrović zbog nagrade za izvještavanje o presudi hrvatskoj šestorki

Na pitanje vidi li mogućnost pronalaska novog dokaza temeljem kojeg bi bilo moguće osporavati šresudu, odvjetnica Nožica kaže da ne vidi takvu mogućnost i da bi u tom slučaju već pripremala podnesak.

O samoj presudi nema i dalje stoji ima jednak stav:

„Smatram da Hrvatska nije učinila udruženi zločinački pothvat, naprotiv, smatram da je jako puno pomogla Armiji BiH u naoružavanju i borbi protiv Srba. I što se tiče obrane Brune Stojića, sve smo učinili kako bismo to dokazali.” – kaže, karakterizirajući presudu svojevrsnom političkom odlukom.

Luka Mišetić za Narod.hr: ‘Haški sud nije naveo dokaze da je hrvatski vrh namjeravao zločine protiv Muslimana’

“Što se tiče pojedinačne odgovornosti, Sud nije utvrdio stupanj odgovornosti koji bi bio razmjerni kazni koju je odredio.” – kazala je odvjetnica Nožica ističući da bi, u slučaju da je odbačena optužba za udruženi zločinački pothvat, bila sasvim drukčija pozicija za svakog pojedinca.

Pet mjeseci nakon presude šestorci: Kako je nakon niza doživljenih neugodnosti, pretučen i teško ozlijeđen junak koji je presudu doveo u pitanje “Bruno Stojić dostojanstveno podnosi sve što ga je snašlo”

Upitali smo ju kako je njezin branjenik doživio presudu i kada bi mogao biti pušten na slobodu.

“Što se tiče mog branjenika, bila sam kod njega u pritvoru u Haagu. On dostojanstveno i hrabro podnosi sve što ga je snašlo.” – rekla je odvjetnica Nožica o Bruni Stojiću, za kojega će, nakon odsluženja dvije trećine kazne biti zatraženo puštanje na slobodu. Dodala je:

“Imao je puno povjerenje u obranu i ima je i danas. Svjestan je da smo on i ja napravili sve što smo mogli.”

Podsjetimo, ministar pravosuđa Dražen Bošnjaković još je u prosincu, neposredno nakon haške presude šestorci, najavio da je njegovo Ministarstvo formiralo radnu skupinu koja će provesti njezinu analizu, na temelju koje će se odlučiti o daljnjim koracima koje je još moguće učiniti, s obzirom na eventualnu mogućnost revizije presude.

Nakon što u javnosti o toj analizi nije bilo govora nekoliko mjeseci, uputili smo upit Ministarstvu pravosuđa koje nam je prošloga tjedna, više od mjesec dana nakon upita, poručilo da je za ovaj zadatak angažirana Akademija pravnih znanosti Hrvatske.

Izvor: narod.hr

<https://narod.hr/hrvatska/odvjetnica-brune-stojica-nije-me-nitko-kontaktirao-a-drzava-do-sada-nije-nista-ucinila-da-pomogne-obranu>

DARIO KORDIĆ, ZAGREB, 2019.

**LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO
JE KORDIĆ UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN
“RATNIM ZLOČINCEM KOJI JE UBIJAO DJECU U
AHMIĆIMA”?**

Mihaela Tikvica /Gordana Sarkotić

3. travnja 2019. u 21:15

Nekadašnji odvjetnik generala Gotovine, Luka Mišetić, komentirao je članak Novog lista: **“Večeras će ratni zločinac zagrebačkim studentima govoriti o vjeri u Isusa”**. U navedenom članku Novi list kritizira studentskog kapelana don Damira Stojića zbog organizacije ovog predavanja, nazivajući Darija Kordića ratnim zločincem te navodeći kako je osuđen je zbog pokolja koji su u selu Ahmići kod Viteza počinile snage Hrvatskog vijeća obrane pod njegovom kontrolom.

“Najmlađa žrtva Kordićevih vojnika bila je beba stara tri mjeseca, a nastarija – starica u devedesetim godinama života.” – naveo je Novi list.

“Što je Kordić učinio da bude proglašen ratnim zločincem koji je ubijao djecu u Ahmićima?” Sud je utvrdio da je svojom prisutnošću dao političku potporu Blaškiću na sastanku gdje je Blaškić izdao zapovjed za pokolj u Ahmicima. **A Blaškić kasnije oslobođen.**” – napisao je **Luka Mišetić** na svom Twiter profilu reagirajući na članak Novog lista.

Ispod objave razvila se podulja rasprava.

Za Kordića nisu navedeni dokazi da je ikad naredio klanje i paljenje

Odgovarajući na jedan od komentara, Mišetić je napisao:

“Dobro sam upoznat sa presudom žalbenog vijeća. Usporedite to sa prvostupanskom gdje je Kordić dao “potporu” Blaškićevoj zločinačkoj zapovjedi. Kad je Blaškiću ukinuta, Kordić je postao kriv jer je dao potporu nepoznatom “nekome” iako je prvostupanjsko utvrdilo da zapovjednici poput Ljubičića su mogli na svoju ruku izdati zločinačke zapovjedi (ispod). Ostaje nejasno: kako je mogla zločinačka zapovijed ići bez potpore odgovornog vojnog zapovjednika Blaškića, a ne bez predsjednika HDZ Kordića?”

Dario Kordić i general Željko Glasnović podržali Hrvatsku republikansku stranku uoči izbora u BiH

Na komentar jednog korisnika da je Vijeće utvrdilo da je Blaškić dao naredbu za napad, a Ljubičić za klanje i paljenje, te da je utvrđeno da je sve bilo pod političkim pokroviteljstvom Kordića, Luka Mišetić je odgovorio:

“Netočno. Nisu utvrdili tko je taj koji je dao zapovijed za klanje i paljenje. Niti su naveli dokaz da je Kordić takvo nešto ikad zatražio, naredio, itd.” – napisao je dodajući ispod isječak iz zaključaka sudskog Vijeća, u kojemu se ne navode dokazi za takvu Kordićevu ulogu, već se samo navodi da je Raspravno vijeće “uvjereno da je Kordić bio prisutan na sastancima političara na kojima je odobren napad”.

Luka Misetic@MiseticLaw

Sto je Kordic ucinio da bude proglašen "ratnim zloincem koji je ubijao djecu u Ahmicima?" Sud je utvrdio da je svojom prisutnošću dao političku potporu Blaskiću na sastanku gdje je Blaskić izdao zapovjed za pokolj u Ahmicima. A Blaskić kasnije oslobođen.

Članak Novog lista bio je poticaj za aktiviste koji su upali na predavanje?

Podsjetimo, na predavanju “Bog iza rešetaka” kojega je, u organizaciji studentskog kapelana don Damira Stojića i Zavičajnog kluba hercegovačkih studenata, držao Dario Kordić, u jednom je trenutku došlo do nereda. Naime, u dvoranu su upali aktivisti koji su počeli skandirati „ratni zločinac“ te su nosili natpis „Dario Kordić – ratni zločinac.“ Na takav potez aktivista žustro je reagirala publika i izbacila ih iz dvorane. Moderator je smirivao situaciju dok je Kordić rekao „Bože oprostite im, ne znaju što rade.“ Kordić je poručio kako se moli i za dobronamjerne i nedobronamjerne. Više o tome pročitajte [ovdje](#).

(VIDEO) Na tribinu o vjeri upali aktivisti i napali dugogodišnjeg haaškog uznika Darija Kordića

Dario Kordić na tribini je govorio o trenutcima najveće patnje tijekom dugih 17 zatvorskih godina i kako je ondje susreo Boga koji ga je promijenio i kako je iz njega crpio mir i snagu.

Kordić je na tribini opisivao svoj put od ulaska u zatvor pa sve do izlaska. Rekao je kako je Bog čistio njegovu dušu. „Ja sam u svom srcu čuo glas koji je govorio: Dragi moj sine, prepusti se u moje ruke, tvoju parnicu ću ja voditi“, kazao je.

Sin Darija Kordića putovao s Bad Blue Boysima Europom, a sad s dečkima odlazi na duhovne obnove!

Tko je Dario Kordić?

Dario Kordić jedan je od vodećih političara bosanskih Hrvata od 1992. do 1995., potpredsjednik i član Predsjedništva Hrvatske Zajednice Herceg-Bosne (HZ H-B), a kasnije Hrvatske Republike Herceg-Bosne (HR H-B); od 1994. do 1995., predsjednik Hrvatske demokratske zajednice Bosne i Hercegovine (HDZ-BiH).

Bio je jedan od političkih vođa HZ H-B u središnjoj Bosni. Zbog ratnih zločina počinjenih u bošnjačko-hrvatskom sukobu. Međunarodni sud za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije osudio ga je na 25 godina zatvora.

Kakva je situacija bila u srednjoj Bosni 1992-1995.?

Hrvatska mjesta središnje Bosne: Busovača, Vitez, Novi Travnik i Nova Bila našla su se u okruženju bošnjačkih snaga i pod oružanom vatrom bošnjačkih vojnika, potpomognutim jedinicom stranih islamskih dobrovoljaca El Mudžahid, što je potrajalo dvije godine. Iako je omjer snaga bio deset na prema jedan u korist bošnjačke vojske hrvatski branitelji se uspijevaju obraniti.

Dario Kordić, 'Prlić i drugi' – žrtve paradoksalnih presuda Haškoga suda

Kada je podignuta optužnica Haškog tribunala protiv Kordića i kakva je bila presuda?

Dana 10. studenoga 1995., tadašnji tužitelj Haškog tribunala podiže protiv Kordića i njegovih suradnika optužnicu zbog teškog kršenja međunarodnog prava, odnosno zločina protiv čovječnosti počinjenih nad bošnjačkim stanovništvom u gradovima, selima i zaseocima Lašvanske doline, prije svega u Ahmićima.

Zbog političke odgovornosti koju je imao u vrijeme pokolja u Ahmićima i bošnjačko-hrvatskog sukoba u dolini Lašve, Kordić je osuđen na 25 godina zatvora, mnogo više od bilo kojeg od vojnih zapovjednika koji su izravno sudjelovali u tim operacijama: Tihomir Blaškić 9 godina, Mario Čerkez 6 godina, Paško Ljubičić 10 godina i Vlado Šantić 18 godina.

Šerić: Haaški tribunal trebao je osloboditi i Darija Kordića koji nije držao oružje u rukama niti je izdavao naloge

Na čemu se temeljila presuda i kakve su njezine posljedice?

Čitava presuda temelji se na svjedočenju zaštićenog svjedoka optužbe AT, koji je i sam sudjelovao u akciji u Ahmićima u kojoj je ubijeno 116 bošnjačkih vojnika i civila, uključujući i nekoliko djece. Svjedok AT je izmijenio prvobitni iskaz, vjerojatno da bi dobio manju kaznu, prebacivši zapovjednu odgovornost s Tihomira Blaškića na Daria Kordića. Prema tom svjedočenju, Kordić je bio nazočan sastanku u Busovači s kojeg je došla zapovijed za napad na Ahmiće. Tim je svjedočenjem Blaškićev odvjetnik Anto Nobilo podupirao tezu o dvostrukoj liniji zapovijedanja koja je oslobađala njegova klijenta. Nema niti jednog drugog vjerodostojnog dokumenta niti svjedočenja koji bi tu tezu poduprli. Naprotiv, naknadno je ustanovljeno da je odvjetnik Nobilo zasnivao tezu o dvostrukoj liniji zapovijedanja na izvješću MUP-a, čiji je izvor bio on sam.

Kordićeva presuda je bila pravna podloga za sljedeću optužnicu, hercegbosanskoj šestorci (Prlić, Stojić, Praljak, Petković, Čorić i Pušić) za udruženi zločinački pothvat pod vodstvom dr. Franje Tuđmana s ciljem pripajanja Herceg-Bosne Hrvatskoj.

Mnogi su se pitali koliko je Kordićeva presuda pravno utemeljena. Zaključeno je da je Haaškom sudu, odnosno međunarodnoj zajednici, bila potrebna visoka

presuda za političku odgovornost kako bi se mogla podići optužnica za udruženi zločinački pothvat na čelu s Franjom Tuđmanom, u cilju stvaranja Velike Hrvatske, kako se navodi u optužnici, a to se vidi iz članka 133., 136. i 142. Presude Dariju Kordiću i Mariju Čerkezu koji citiran glasi:

Čl 142. Pretresno vijeće zaključuje da je predsjednik Tuđman gajio teritorijalne pretenzije prema Bosni i Hercegovini, koje su bile dio njegovog sna o Velikoj Hrvatskoj koja bi uključivala zapadnu Hercegovinu i Srednju Bosnu.

Kako se Dario Kordić izjasnio o djelima za koja ga se tereti?

Dario Kordić se izjasnio da nije sudjelovao niti u vojnoj operaciji niti u zločinu u Ahmićima, da nije izdao zapovijed za tu akciju i da nije kriv za zločine za koje ga haaški tribunal tereti.

‘Najbolji pokazatelj da je Dario nevin je činjenica da na temelju dokumenta upravo to tvrdi Carla del Ponte koja je nakon sramotne drugostupanjske presude, znajući da će prije ili kasnije izaći istina, podnijela zahtjev za obnovu postupka protiv Blaškića u kojem navodi da su **MUP i Vlada RH krivotvorili dokumente**. Nažalost, **Sudsko vijeće nije odobrilo ponavljanje postupka iz formalnih razloga**, kako su naveli zbog pravne sigurnosti žrtava i osuđenih, a bez obzira što stvari ne odgovaraju činjenicama”, podsjetio je povjesničar dr. sc. Josip Jurčević.

U lipnju 2014. godine, nakon višegodišnje robije, izašao je iz zatvora i stigao u Zagreb. U zračnoj ga je luci satima unaprijed čekalo nekoliko stotina ljudi, a među njima bili su Zvonimir Šeparović, Zdravko Tomac, Ivić Pašalić, Ante Kovačević, Biskup Košić i mnogi drugi.

Izvor: narod.hr

<https://narod.hr/hrvatska/luka-misetitc-odgovorio-novom-listu-sto-je-kordic-ucinio-da-bude-proglasen-ratnim-zlocincem-koji-je-ubijao-djecu-u-ahmicima>

KOMENTAR LUKE MIŠETIĆA NA TWITERU:

Vidim da su moji komentari o Dariju Kordiću privukli pozornost, pa dopustite mi da iznesem činjenice. (THREAD). I Blaškić i Kordić su prvostupanjski osuđeni (u odvojenim slučajevima) za zločin u Ahmićima. Utvrđeno je da je Blaškić izdao zapovijed da se ubiju svih vojno sposobni muškarci, protjeruju civili i spale kuće. Kordić je osuđen zato što je bio prisutan na sastanku 15. travnja 1993. gdje je Blaškić navodno izdao spornu zapovijed, i logično je da Blaškić takvu zapovijed ne bi izdao bez Kordićeve političke potpore. Sud je također utvrdio da je zapovjednik vojne policije HVO-a, Pasko Ljubičić, izdao zapovijed da "ne smije biti živih svjedoka" u Ahmićima, ali je sud zaključio da je moguće da je Ljubičić izdao ovu zapovijed na svoju ruku, bez ovlaštenja Blaškića ili Kordića. U Blaškićevoj žalbi, Blaškić je uveo nove dokaze: izvješće o policijskoj istrazi RH

provedenoj nakon 2000. godine, u kojoj je zaključeno da Blaškić nije mogao zapovijedati ili kontrolirati vojnu policiju HVO-a, da je Kordić bio de facto zapovjednik vojne policije HVO-a preko paralelne (ili dvostruke linije zapovijedanja, da je vojna policija izvršila ubojstva u Ahmićima, da Blaškić nikada nije izdao nezakonitu zapovijed, te da je umjesto toga u Kordićevom domu bio tajni sastanak gdje je Kordić izdao nezakonitu zapovijed za ubijanje u Ahmićima. Žalbeno vijeće se oslonilo na ovo hrvatsko izvješće da bi Blaškića oslobodilo odgovornosti za Ahmiće. U Kordićevom žalbenom postupku, ni Tužiteljstvo, ni Kordić nisu tražili prihvaćanje novih dokaza koje je Blaškić uveo u slučaju Blaškića, jer su se oba složila da ti dokazi nisu vjerodostojni. Kordić je tvrdio da, budući da je Žalbeno vijeće zaključilo da Blaškić nikada nije dao nezakonitu zapovijed na sastanku 15. travnja 1993. godine, Kordić nije mogao pružiti "političku potporu" nepostojećoj zapovijedi, i mora biti oslobođen odgovornosti, a novi Blaškićevi dokazi da je Kordić izdao nezakonitu zapovijed nisu bili pred sudom u Kordićevom žalbenom postupku. Žalbeno vijeće je zaobilazilo taj problem time što je potvrdilo Kordićevu žalbu, zaključivši da čak i da Blaškić nije izdao zapovijed, "netko" je takvu zapovijed izdao, i da "netko" ne bi izdao takvu zapovijed bez Kordićevog autoriteta. Tako je Žalbeno vijeće pod utjecajem "novih Blaškićevih dokaza" osudilo Kordića, bez izričito spominjanje da je vijeće koristilo "nove Blaškićeve dokaze" koji službeno nisu bili pred Žalbenim vijećem u Kordićevom slučaju. Međutim, kasnije je otkriveno da je izvor informacija sadržanih u "Blaškićevim novim dokazima," to jest izvješću hrvatske policijske istrage o Ahmićima, zapravo zapisnik policijskog intervjua s Antom Nobilom, Blaškićevim odvjetnikom, nakon što je Blaškić osuđen. Hrvatska je Vlada od Tribunala prikrila da je izvor informacija u policijskoj istrazi (da Blaškić nije izdao naredbu, da ne može kontrolirati vojnu policiju, te da je Kordić zapovijedao vojnom policijom i izdao nezakonitu zapovijed) bio Blaškićev vlastiti odvjetnik. Međutim, u tom trenutku, Blaškić je već oslobođen i živi u Hrvatskoj, a Kordić je izdržavao 25-godišnju zatvorsku kaznu u Austriji. Kasnije, Pasko Ljubičić je priznao krivnju pred sudovima u BiH, priznavši da je kriv jer "nije odbio nezakonitu zapovijed Tihomira Blaškića". Pasko Ljubičić osuđen je bio na deset godina zatvora. KRAJ

<https://twitter.com/MisetiLaw>

Foto: snimka zaslona, fah; fotomontaža: narod.hr

LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO JE
KORDIĆ UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN “RATNIM
ZLOČINCEM KOJI JE UBIJAO DJECU U AHMIĆIMA”?

<https://narod.hr/hrvatska/luca-misetiic-odgovorio-novom-listu-sto-je-kordic-ucinio-da-bude-proglasen-ratnim-zlocincem-koji-je-ubijao-djecu-u-ahmicima>

ZAISTA, ZAŠTO JE OSUĐEN DARIO KORDIĆ?

05/04/2019

Predrag Nebihi

Ovih dana podigla se velika prašina oko toga smije li Dario Kordić, kao osoba pravomoćno osuđena za ratne zločine svjedočiti svoju vjeru. Svaki kršćanin zna da je ovakvo pitanje suvišno i posve izlišno, jer najveći kršćanski propovjednik Sveti Pavao prije svog obraćenja, dok se još zvao Savao, zvjerski je progonio i ubijao kršćane, organizirao kamenovanje Svetog Stjepana koji je time postao prvi mučenik kršćanske vjere a onda je pao s magarca pred Damaskom i sve ostalo je povijest.

Zato se u ovom tekstu, umjesto tog suvišnog pitanja kanim pozabaviti nečim drugim, puno ozbiljnijim, a to je pitanje zašto je Dario Kordić uopće osuđen.

Odvjetnik Luka Mišetić je u pravu kad kaže da je Kordić osuđen zbog sudjelovanja na jednom sastanku. Radi se o sastanku održanom u hotelu Vitez uoči preventivnog napada HVO-a na Ahmiće, Gaćice, Donju Večerisku i vitešku mahalalu.

Međutim, Luka Mišetić možda kao pravnik ima neke kočnice pa nije rekao do kraja što je zaista na stvari. Ja nikakvih kočnica nemam i zato ću to ovdje učiniti. Naime, ne postoji niti jedan jedini materijalni dokaz da je Dario Kordić uopće bio na tom sastanku. Cijela konstrukcija oko Kordićeve nazočnosti na tom sastanku zasniva se na izmijenjenom iskazu tajnog svjedoka AT, a za kojeg je odavno poznato da je riječ o Vladi Šantiću, zapovjedniku satnije u 4. Bojnoj vojne policije HVO-a (u daljnjem tekstu: Džokeri). Zapovjednik bojne odnosno Džokera bio je Paško Ljubičić i on je direktno nadređen Šantiću. Ljubičiću je pak direktno bio nadređen Blaškić kao zapovjednik operativne zone, a Blaškiću je direktno nadređen bio zapovjednik glavnog stožera HVO-a kojem je pak direktno nadređen bio Vrhovni zapovjednik HVO-a Mate Boban.

Dakle, Kordića u zapovjednom lancu nema i zato je izmišljena famozna „dvostruka linija zapovijedanja“ a to je pak teza koja ne bi mogla proći ni na jednom vojnom sudu u čitavom svijetu.

Svjedočenje Vlade Šantića odnosno tajnog svjedoka AT nije javno. Ali izvadci iz tog svjedočenja navedeni su u presudi u paragrafima 626. do 634. Iščitavajući te paragrafe odmah se može opaziti čitav niz nelogičnosti, dvostrukih mjerila, pretpostavki, natezanja, svega osim činjenica. Pogled na paragraf 627. otkriva nam čitav niz problema zbog kakvih bi ova presuda na svakom normalnom sudu pala kao zrela kruška.

Prvo, iz tog paragrafa vidljivo je da je odvjetnik Tihomira Blaškića Ante Nobilo vršio pritisak na ovog svjedoka da promjeni iskaz. Naime, ovaj svjedok u svom prvotnom iskazu naveo je da mu je „Paško Ljubičić prenio Blaškićevu usmenu zapovijed da se pobiju svi vojno sposobni muškarci“. Sudsko vijeće na čelu s

britanskim sucem Richardom Mayem zaključilo je da je svjedok odbio Nobileve pritiske, ali je svejedno korigirao svoj iskaz u korist Blaškiću a na štetu Kordiću, pa je toj već izrečenoj rečenici samo dodao da je „na sastanku na kojem je Blaškić izdao takvu zapovjed Ljubičiću bio i Kordić“.

Dakle, tajni svjedok AT odnosno Vlado Šantić ničim nije teretio Kordića, samo je dodao da je i Kordić bio na sastanku. Drugo, svjedoka je obrana optužila da mijenja iskaz jer želi smanjenje kazne. Svjedok je odgovorio da to nije zbog toga nego zato jer „želi umiriti savjest“. Pa ipak, činjenica je da je Šantić u prvom stupnju osuđen na 24 godine a da mu je u drugom stupnju nakon ovog svjedočenja kazna smanjena na 18 godina. Odnosno, to je samo u paragrafu 627. drugi put da on nešto ne želi ali na kraju tako ispadne; ne želi se povinuti Nobilevim pritiscima a mijenja iskaz u korist Nobilevog svjedoka; ne želi promijeniti iskaz zbog smanjena kazne ali mu se kazna, gle čuda ipak smanjuje nakon promjene iskaza. Treće, u samom dnu paragrafa 627. svjedok kaže da je promijenio iskaz zato jer se u Hrvatskoj promijenila vlast. Radi se o promjeni vlasti 2000. godine. Ovo valjda nije potrebno komentirati, jer svjedok kojem svjedočenje ovisi o tome tko je na vlasti nikad ni na jednom sudu ne bi bio tretiran kao vjerodostojan svjedok. Četvrto, riječ je o svjedočenju iz druge ruke, jer Šantić nije bio na sastanku u hotelu Vitez, niti je čuo Blaškića niti je vidio Kordića. Paško Ljubičić je kao zapovjednik bojne bio na tom sastanku i on nikad nije potvrdio da je Kordić bio na tom sastanku, iako je potvrdio da je Blaškić zaista izdao nezakonitu zapovjed. Peto, u paragrafima 628 – 630. sudac May pokušava sam sebe i svoje vijeće uvjeriti da je ovakva promjena iskaza vjerodostojna, a pritom se ne služi nikakvim činjenicama i dokazima već običnim pretpostavkama a u našem narodu pretpostavka je definirana kao „majka svih zaj****“.

Tako May pretpostavlja da se- takav plan ne bi mogao sprovesti bez političkog odobrenja (ne nudi nikakav dokaz)- da se tako važan sastanak političara u Lašvanskoj dolini ne bi mogao održati bez Kordića (ne nudi nikakav dokaz da je riječ o sastanku političara a ne o vojnom brifingu uoči napada, kao što ne daje ni jedan dokaz da je Kordić bio nazočan, sve zasniva na pretpostavkama)

– Prije toga, u paragrafu 630. kaže se kako su se „dogadaji u Ahmićima odigrali točno onako kako je svjedok opisao“ Međutim, to kako je svjedok opisao događaje sažeto je u paragrafu 626 gdje svjedok kaže kako su se „muslimani zabarikadirali u džamiju i kako vatra iz džamije nije prestajala sve dok nije pogođena nekim težim oružjem“ te kako su pritom poginula 4 pripadnika HVO-a. Pa ako je točno to što svjedok tvrdi, a vijeće suca Maya kaže da je svjedok precizno opisao razvoj događaja, nije li onda džamija legalan vojni cilj i čemu onda tolika prašina oko uništenja legalnog vojnog cilja? Ako su poginula 4 pripadnika HVO-a, o kakvom „nebranjenom selu“ priča „i ulica i kafana“? Ako svjedok kaže da su poginula 72 Muslimana, a dokumenti pokazuju da je u Ahmićima bilo 85 muslimanskih vojnika (podsjetnik Enesa Varupe) kako to onda „i ulica i kafana“ pričaju o „116 ubijenih civila“ kad takva brojka 116 jednostavno ne postoji ni u presudi Blaškiću ni u presudi Kordiću i Čerkezu?

Sublimirajmo: Kordić je osuđen jer tajni svjedok iz druge ruke kojeg demantira svjedok iz prve ruke promijenio iskaz pod Nobilevim pritiskom i radi promjene

vlasti u Hrvatskoj, kaže da je Kordić bio nazočan na sastanku, ali ne i da je počinio neko kazneno djelo, jer čak i ako uzmemo da je Kordić zaista bio na tom sastanku, nazočnost na sastanku nije kazneno djelo opisano bilo kojim članom Statuta suda ili međunarodnog prava. I zato u nedostatku dokaza sudac May i njegovo vijeće pretpostavljaju da to sve skupa bez Kordića ne bi išlo, bez jednog jedinog dokaza. Osim toga, haški sud je prvo 2000. Godine utvrdio da je kriv Blaškić. Pa je onda 2001. utvrdio da je kriv Kordić. Pa je onda 2002. utvrdio da nije kriv Blaškić. A nakon toga je predmet Paška Ljubičića prepustio BiH pravosuđu. A onda je 29. travnja 2008. godine sud BiH objavio presudu kojom se Ljubičić nagodio s tužiteljstvom, dobio 10 godina zatvora a u obrazloženju presude stoji da je Ljubičić kriv jer je proslijedio nezakonitu Blaškićevu zapovijed da se „pobiju svi vojno sposobni muškarci“.

Dakle, 2008. ponovo nije kriv Kordić nego Blaškić. Ono što je u presudi Ljubičiću najbitnije, to je da je dokazano temeljem dokumenata, da je Blaškić bio taj koji je izdao zapovijed da se trojica robijaša iz zatvora u Kaoniku (Bralo, Jukić, Antolović) puste i pridruže napadu na Ahmiće. Naime, malo je poznato da ne postoji niti jedan jedini materijalni dokaz da je u Ahmićima uopće počinjen ratni zločin. Odnosno, jedini materijalni dokaz koji se navodi u presudi je dokaz po brojem Z146.1 odnosno izvješće HIS-a o Ahmićima. HIS je Hrvatska izvještajna služba kojoj je na čelu bio Miroslav Tuđman a istragu je vodio Markica Rebić, i ta istraga je pokazala da su upravo Bralo, Antolović i Jukić bili ti koji su činili zločine i bacili ljagu na ostale sudionike potpuno legalne, legitimne i preventivne vojne operacije u sklopu obrane viteško-busovačke enklave.

Pitanje je zašto je dokument Z146.1 nestao iz elektronske arhive haškog suda? Kao što je pitanje zašto je svjedočenje Paddyja Ashdowna nestalo sa službenih stranica haškog suda?

Naime, činjenica je da je pokojni sudac Richard May bio član LIBDEM-a odnosno liberalno-demokratske stranke na čijem čelu je bio danas također pokojni John Durnham Ashdown u našim krajevima poznat kao „salvetni Paddy“. U paragrafu 137. presude Kordiću vijeće suca Maya naime kaže kako je „Tuđman priznao Ashdownu da želi podijeliti BiH s Miloševićem 1991. godine“. Notorna je činjenica da predsjednik Tuđman nikad nije vidio Ashdowna sve do 6. svibnja 1995. godine kad je igrom slučaja sjedio do njega na proslavi pedesete obljetnice pobjede nad fašizmom i nacizmom. I tad je nastala famozna priča o salveti koja je u međuvremenu razvaljena argumentima i to je jedan od razloga zašto se svjedočenje Paddyja Ashdowna uklonilo s haškog suda. Drugi razlog je možda taj jer je Ashdown rekao kako se „netko opako našalio pozivajući Tuđmana koji je u ww2 bio na drugoj strani“ sugerirajući da se Tuđman u drugom svjetskom ratu borio na strani fašizma i nacizma. A treći razlog je upravo naveden, zato da se može manipulirati činjenicama i da teza iz paragrafa 137. prema kojoj se događaj iz 1995. bez ikakvih dokaza translacija u 1991. A to je pak potrebno zbog toga što dokaz iz svibnja 1995. ne može biti dokaz o namjeri u svezi s muslimansko-hrvatskim sukobom koji je završio u ožujku 1994. Ili, još jedan primjer. Stanko Posavac bio je čovjek iz Uskoplja/Gornjeg Vakufa, Hrvat po nacionalnosti. Kad je 1991. godine izvršena srpska agresija na Hrvatsku, Stanko je otišao i najbliži

veći hrvatski grad a to je bio Split i tamo se dragovoljno javio u 4. brigadu ZNG-a (kasnije 4. Gardijsku brigadu HV-a legendarne „Pauke“). Tu je branio Hrvatsku. Nakon sarajevskog primirja u siječnju 1992. Stanko još malo ostaje u HV-u, a onda kad je krenuo prvi strateški val srpske agresije na BiH u travnju 1992. Stanko se vraća kući i brani BiH kao pripadnik HVO-a u brigadi „Ante Starčević iz Uskoplja“. Prije toga morao je zamrznuti svoj status u HV-u a to se rješavalo prebacivanjem na sustav skrbi. 13. Siječnja 1993. godine snajperski hitac Armije BiH ubija ga na kućnom pragu. Nakon toga zapovjedništvo brigade „Ante Starčević iz Uskoplja“ šalje dopis u Split da se pokojnog Stanka Posavca „može skinuti s liste skrbi 4. Gardijske brigade.

I onda ovaj i ovakav sud to tumači na način da je u siječnju 1993. 4. Gardijska brigada HV-a sudjelovala u napadu na Gornji Vakuf i da je to dokaz za postojanje međunarodnog sukoba (Kordić-Čerkez paragraf 99.)I takvim imbecilnim zakučastim, nelogičnim tezama obiluje čitava presuda. A protiv Kordića dokaza ni za lijek. Sve se temelji na pretpostavkama. A presuda suda BiH Pašku Ljubičiću iz 2008. godine pokazuje da Kordić s tim incidentom u Ahmićima nije imao ništa, da je krivnja na Blaškiću ali i ono najbitnije, da je Račanova vlada skrivala dokaze koji su optužujući za Blaškića a oslobađajući za Kordića.

I tu vam je razlog ovakve njihove zapjenjenosti. Oni se boje da narod sazna pravu istinu a ona je jednostavna; Dario Kordić je nevin čovjek koji je otukao robiju koja je trebala zapasti Blaškića.

Da je Račanova vlada u Haag poslala dokument kojim Blaškić zapovijeda oslobađanje trojice ljudi iz zatvora koji će kasnije počiniti zločine teško da bi Blaškić bio oslobođen odgovornosti za Ahmiće, a još teže da bi ista odgovornost spala na Kordića. Ali, umjesto da Račanova vlada djeluje u ime istine i pravde, ona je, nošena histeričnim valom detuđmanizacije preko Orsata Miljenića, Šime Lučina i Ranka Ostojića pakirala krivnju Kordiću a prema unutra se prikazivala domoljubnom jer eto, pomogli su da se skine krivnja s Blaškića.

Što znači pravomoćna presuda i poštivanje suda?

Komunisti, ljevičari, SDP-ovci, neradnici iz „radničke fronte“, soroševske „nevladine udruge“ i slična klatež papagajski ponavlja kako se mora poštivati sud i presuda.

U redu.

Samo, koji sud i koju presudu? Zašto ne bi poštivali presudu suda BiH Pašku Ljubičiću koja je kronološki gledano najmlađa, i u kojem postupku je dostupnost dokumentaciji bila bolja nego u haškim procesima Blaškiću i Kordiću? Zašto bi mi morali poštivati odluke haškog suda kad je danas bjelodana činjenica da su dokumenti skrivani i da su neki od tih skrivenih dokumenata u procesu Ljubičiću bacili potpuno novo svjetlo na cijelu priču, svjetlo koje poput najjačeg reflektora osvjetljava Kordićevu nevinost?

Uostalom, svi ti silni ljevičari su obični licemjeri jer oni prvi ne priznaju sudske presude koje im ne odgovaraju. Naime, notorna je i neoboriva činjenica da je njihova najdraža ikona, kumrovečki bravar Josip Broz 1928. godine na zagrebačkom sudu osuđen na 5 godina zatvora zbog terorizma i to bombaškog

terorizma. Pa ako se presude suda moraju poštovati, zašto oni ne poštuju tu presudu i ne zatraže da se ime ovog pravomoćno osuđenog terorista Josipa Broza ukloni sa svih javnih površina u Republici Hrvatskoj i da se ukloni onaj spomenik iz Kumrovcu?

Činjenica je da je nakon terorističkog napada na SAD 11. rujna 2001. (u kojem su sudjelovali i neki koji su napadali Vitez, a moguće i neki koji su branili Ahmiće) godine utemeljena međunarodna anti-teroristička koalicija na čelu s SAD-om čiji član je i Republika Hrvatska.

Kako Republika Hrvatska uopće može biti vjerodostojan član međunarodne anti-terorističke koalicije kad po Hrvatskoj imate spomenike, nazive ulica, trgova, bulevara i avenija po pravomoćno osuđenom teroristu Josipu Brozu, a koji se, to je vrlo zanimljivo, branio ne dokazima i činjenicama jer su dokazi o njegovu terorističkom djelovanju bili više nego jasni, nego težom kako on „ne priznaje taj sud nego samo sud svoje komunističke partije“.

I to su ti ljevičari koji ovih dana silno hysteriziraju samo zato što je jedan čovjek svjedočio svoju vjeru. Priznaju sudove i presude kad im to odgovara, ne priznaju ni sudove ni presude kad im to ne odgovara, skrivaju dokaze pa optužuju političke konkurente da oni to čine, i tako bliže i tako dalje, a sve je zapravo jasno i da se sažeti u jednu rečenicu:

Dario Kordić je nevin čovjek a ljevičari u Hrvatskoj (ne i hrvatski ljevičari) su obična gomila licemjernih bukača bez bilo kakvog suvislog argumenta!

Predrag Nebihi/[Kamenjar.com](http://www.kamenjar.com)

Rabljeni izvori:

Presuda Kordić-Čerkez:

http://www.icty.org/x/cases/kordic_cerkez/tjug/bcs/010226.pdf

Presuda Blaškić:

<http://www.icty.org/x/cases/blaskic/tjug/bcs/000303.pdf>

Presuda Ljubičić (P.S. Hvala Documenti)

https://www.documenta.hr/assets/files/Sudjenja/Pasko_Ljubicic_presuda_2_9.04.2008..pdf

Intervju Tomislav Jonjić

https://www.tomislavjonjic.iz.hr/slike/jonjic_rh.pdf

Video snimka odreda El-Mudžahid, napad na Vitez

<https://www.youtube.com/watch?v=uXU1QJDrPrs>

Pravi broj žrtava Ahmića

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni-identitet/32837-koliki-je-stvarni-broj-rtava-zloina-u-ahmiima-Ahmići – legitiman vojni cilj>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni-identitet/32659-ahmii-su-bili-legitiman-vojni-cilj->

Kronologija događaja koji su prethodili Ahmićima

<http://www.hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni->

identitet/32739-dogaaji-i-okolnosti-koje-su-prethodile-preventivnom-napadu-hvo-a-u-ahmiima-

Dodatak: paragrafi iz kojih su rabljeni citati, predmet Kordić-Čerkez:

626. *Prema iskazu svjedoka AT, napad na selo izvela je jedinica vojne policije iz "Bungalova" (njih 75) uz pomoć lokalnih pripadnika HVO-a. Njegov opis napada i događaja toga dana je sljedeći. Napad je trebao započeti u 05:30 sati, a početni signal za napad je trebao biti hitac iz artiljerijskog oruđa. Grupe vojne policije napustile su Bungalov između 04:30 i 04:45 sati, sa međusobnim razmakom od otprilike 20 metara. Svjedok AT otišao je sa svojom grupom u Ahmiće i čučnuo iza neke šupe. Ispaljena je jedna granata kao signal i njegova grupa je otrčala do jedne kuće gdje su zalupali na vrata. Posvuda je započela pucnjava. Međutim, svjedoka je prepoznala žena koja je izašla iz kuće i počela vikati na njega. Svjedok se uspaničio i sakrio iz zida kuće. (Niko nije bio maskiran, no Paško Ljubičić rekao im je da uklone sve oznake i bijele opasače što su i učinili.) Svjedok nakon toga više nije sudjelovao u akciji. Cilj artiljerije HVO-a bio je da pruži podršku pješadiji i uništi objekte koje pješadija nije mogla uništiti. Kad god bi neko vozilo UNPROFOR-a došlo u selo, pucnjava bi prestala. Džamija je bila utvrđena i vatra sa džamije nije prestajala sve dok nije pogođena nekim težim oružjem. (Kasnije su Bralo i Jukić digli minaret u zrak.) Četvorica pripadnika HVO-a su poginula, a nekoliko ih je ranjeno. Svjedok je vidio zarobljene automatske puške, značajnu količinu municije i mine. Svjedok je procijenio da su poginula 72 Muslimana. 1190 Hapšenja su izvršili lokalni pripadnici HVO-a iz Viteške brigade.1191*
627. *Vjerodostojnost svjedoka AT osporena je na osnovu toga što je on bio učesnik u napadu te je kao takav proglašen krivim od strane Međunarodnog suda za zločine protiv čovječnosti, uključujući progon i ubistvo, za što mu je izrečena znatna kazna (na koju je uložio žalbu). Nadalje, iako on sam nije svjedočio na svom suđenju, iznio je lažnu odbranu alibijem, a čak i sada odbija priznati bilo kakvo učešće u ubistvu. Odbrana tvrdi da je prilikom svjedočenja lagao da bi mu se smanjila kazna. Suočen sa tim navodima, svjedok je prilikom svjedočenja izjavio da ne pokušava izbjeći odgovornosti nego olakšati savjest i reći istinu.1192 Njegova odbrana alibijem je povučena i nije istinita. Međutim, kad se nalazio kod kuće svjedokinje EE (žene koja ga je prepoznala), nije učestvovao u odvođenju njenog muža iza šupe gdje je ovaj ustrijeljen.1193 Svjedok je porekao da svjedoči u nadi da će mu kazna biti smanjena.1194 Rekao je da nije napravio nikakav sporazum s optužbom, nego osjeća da više ne može živjeti u "mraku" skrivajući istinu.1195 Istina je bila sakrivena, i oni među Hrvatima koji su željeli reći istinu nisu mogli biti stavljani na liste svjedoka (odbrane). On je sam primio jedno pismo "kao neku vrstu pritiska da svjedoči za odbranu"*

- putem g. Šuška (advokata suoptuženog na njegovom suđenju). To je pismo navodno poruka od g. Nobila (jednog drugog advokata) o tome kakvu proceduru valja slijediti prilikom davanja njegove izjave (a to treba hitno obaviti jer bi moglo doći do hapšenja i neko bi mogao progovoriti). U poruci se dalje kaže da bi njegova izjava trebala sadržavati sljedeće: da je u noći 15/16. aprila održan sastanak u Kordićevoj kući u Busovači gdje je donešena odluka da se spale kuće i pobiju Muslimani u Ahmićima, i da je, kad je rečeno da bi civili mogli poginuti, Kordić rekao "pa šta".1196 Svjedok je rekao da se on nije složio sa tom verzijom "jer nisam više mogao sve to držati tajnom" i "nisam mogao nastaviti s tim, bez obzira šta mi se dogodilo".1197 (Optužba se oslanja na taj iskaz u podršku vjerodostojnosti svjedoka jer pokazuje da se on odupro pritisku da lažno svjedoči protiv Kordića.) Svjedok AT je rekao da ranije nije imao hrabrosti da kaže istinu ili da svjedoči na svom suđenju, i da nije došlo do promjene vlasti u Republici Hrvatskoj niti sada ne bi sakupio hrabrost da to učini.1198
628. U common law sistemima svjedočenje svjedoka AT smatralo bi se svjedočenjem saučesnika i prišlo bi mu se uz veliki oprez. Tako je sve do nedavno englesko pravo zahtijevalo potkrepu svjedočenja saučesnika. Iako je taj uslov sada ukinut, porotama se mora ukazati pažnja na opasnost oslanjanja na neko svjedočenje ako postoji rizik da je ono kontaminirano nedoličnim motivom svjedoka.1199 Stoga, kad svjedok ima izgleda da mu se smanji kazna, važno je da se potencijalna pogrešivost svjedoka i njegovi skriveni motivi jasno daju do znanja poroti.1200 No, porota može donijeti osuđujuću presudu na temelju nepotkrepljenog iskaza takvog svjedoka. Isto tako, talijanski Kasacioni sud je prihvatio iskaze svjedoka optužbe (pentiti) pod uslovom da su ispunjeni određeni zaštitni uslovi.1201 Evropska komisija za ljudska prava slično je zaključila da nije bilo kršenja prava na pravično suđenje po članu 6 EKLJP-a u predmetu u kojem je svjedočio "superpokajnik", ali gdje je više elemenata indiciralo da je optuženi imao pravično suđenje, to jest sud je bio svjestan posebne prirode dokaza, porota je obaviještena o poteškoćama povezanim sa procjenom pouzdanosti, odbrana je imala punu mogućnost da ospori dokaze i to nije bila jedina osnova za odluku suda.1202
629. Osim toga, to je zapravo pitanje zdravog razuma: svjedok koji ima svoj interes u predmetu (posebno interes da mu se smanji kazna) mogao bi nastojati okriviti druge a sebe osloboditi krivice. S druge strane, to ne mora značiti da je svjedok nesposoban da govori istinu. U svakom predmetu potrebno je razmotriti svjedočenje svjedoka i sve okolnosti, a posebno u kojoj mjeri je to svjedočenje potvrđeno.
630. Prema tome, prilikom odlučivanja o tome da li da prihvati svjedočenje svjedoka AT, Pretresno vijeće mora utvrditi u kojoj mjeri je njegovo svjedočenje potvrđeno drugim dokazima. U stvari, ne postoje nikakvi direktni dokazi koji podržavaju njegov iskaz o sastanku.

Međutim, postoje okolnosni dokazi koji to čine. Prvo, kao što ćemo vidjeti, događaji tog dana u Ahmićima odigravali su se prema planu koji je on opisao. Drugo, takav plan ne bi se mogao sprovesti bez prethodnih sastanaka i političkog odobrenja. Zatim, tako važan sastanak političara u Lašvanskoj dolini ne bi se održao bez prisustva Darija Kordića. Te stvari same po sebi ne bi bile dovoljne da navedu Pretresno vijeće da prihvati svjedočenje tog svjedoka. Međutim, njegov prikaz bio je suvisao i ispričan je tečno (na način osobe koja se prisjeća događaja, a ne nekoga ko ih izmišlja), te nije uzdrman unakrsnim ispitivanjem. Nekonzistentnosti na koje se oslanja odbrana nisu tako značajne da bi njegovo svjedočenje učinile nevjerovatnim. Nadalje, Pretresno vijeće je čulo i vidjelo svjedoka dok je svjedočio i imalo je prilike osmotriti njegovo držanje. Iako se on nije mogao odlučiti da kaže punu istinu o svom učešću u napadu, i Pretresno vijeće smatra da je pogriješio u iskazu o korištenju džamije u odbrambene svrhe (što ne podržavaju iskazi drugih svjedoka), Pretresno vijeće se uvjerilo da on jeste rekao istinu o pripremama za napad na Ahmiće, uključujući sastanke u hotelu "Vitez" i kasnije brifinge.

631. *U tim okolnostima, i u nedostatku suprotnih dokaza, Pretresno vijeće je uvjereno da je Dario Kordić bio prisutan na sastancima političara na kojima je odobren napad od 16. aprila 1993. On je kao viši regionalni političar učestvovao u planiranju vojne operacije i napada na Ahmiće (i druga sela Lašvanske doline), operacije kojoj je cilj bio 'čišćenje' tih područja od Muslimana. Vijeće se uvjerilo da bi se na takvom sastanku odobrilo Blaškićevo naređenje da se ubiju svi vojnosposobni muškarci, protjeraju civili i zapale kuće. Takvo naređenje ne bi se moglo izdati bez političkog odobrenja. Kordić je tako bio povezan s izdavanjem tog naređenja. (Međutim, Vijeće ne može biti sigurno da drugo naređenje, da ne bude živih svjedoka, nije bilo Ljubičićevo vlastito naređenje izdato bez pozivanja na neko ranije naređenje.) Vijeće je takođe uvjereno da je Mario Čerkez, kao komandant Viteške brigade, bio prisutan na vojnom sastanku koji je održan nakon sastanka političara.*
632. *Uloženo je nešto napora da se selo odbrani, kao što pokazuje svjedočenje svjedoka AT. ... Odbrana se takođe oslanja na iskaz svjedoka AT o sljedećem: (a) da je HVO zatekao oružje i veliku količinu municije; 1226 (b) o otporu muslimanskih snaga; 1227 i (c) da je ABiH granatirala trupe HVO-a u napadu. 1228*

**ODVJETNIK ZVONIMIR HODAK ZA NAROD.HR:
‘DARIJU KORDIĆU NITKO NE MOŽE ZABRANITI
NITI JAVNO DJELOVANJE NITI BILO ŠTO DRUGO,
ON JE IZDRŽAO KAZNU I FORMALNO-PRAVNO
POTPUNO JE ČIST’**

Gordana Sarkotić

5. travnja 2019. u 18:14
Narod.hr

„Kad netko odsluži kaznu za neko kazneno djelo, ako mu netko stavlja kasnije to kazneno djelo za koje je služio kaznu na teret, čini novo kazneno djelo. Prema tome, čovjek je osuđen, izdržao je kaznu i s formalno-pravnog aspekta potpuno je čist. Nitko mu ne može zabraniti niti javno djelovanje niti bilo što drugo”, ističe za Narod.hr ugledni zagrebački odvjetnik Zvonimir Hodak vezano uz brojne napade na dugogodišnjeg haaškog uznika Darija Kordića i na don Damira Stojića koji je početkom tjedna u zagrebačkom studentskom domu Stjepan Radić organizirao tribinu pod nazivom ‘Bog iza rešetaka’ na kojoj je svjedočanstvo vjere iznio Dario Kordić.

> (VIDEO) Na tribinu o vjeri upali aktivisti i napali dugogodišnjeg haaškog uznika Darija Kordića

> (VIDEO) Don Damir Stojić objasnio zašto je pozvao Darija Kordića: Imao je iskustvo živoga Boga dok je bio u zatvoru

> Luka Mišetić odgovorio Novom listu: Što je Kordić učinio da bude proglašen “ratnim zločincem koji je ubijao djecu u Ahmićima”?

> (VIDEO) Burno u Saboru: SDP-ov Nenad Stazić vrijeđao Hercegovce, iznosio neistine o haaškom uzniku Dariju Kordiću – odgovorili mu Glasnović, Ljubić...

Narod.hr: SDP-ov Mirando Mrsić u Saboru je i na televiziji ustvrdio da osoba koja je odslužila kaznu za zločine za koje su ju optužili – ne bi smio javno nastupati.

Zvonimir Hodak: Da, čitao sam i čuo sam to. Kad netko odsluži kaznu za neko kazneno djelo, ako mu netko stavlja kasnije to kazneno djelo za koje je služio kaznu na teret, čini novo kazneno djelo. Prema tome, čovjek je osuđen, izdržao je kaznu i s formalno-pravnog aspekta potpuno je čist. Nitko mu ne može zabraniti niti javno djelovanje niti bilo što drugo. Naravno, postoje neke zakonske odredbe da netko tko traži novi posao itd., mora donijeti potvrdu da se protiv njega ne vodi kazneni postupak. Međutim nigdje se ne traži da nije osuđivan. Ako je osuđen, i ako je izdržao kaznu onda on ima sva druga prava kao i svaki drugi građanin. Međutim naš „veliki pravnik” Mirando Mrsić misli da je odium čak i ako se takva osoba pojavi negdje na nekakvoj svečanosti ili drugdje

u javnosti, jednostavno, samom kaznom i izdržavanjem kazne i svim tim apsolviranjem kazne misli da je čovjek eliminiran iz društva za čitav život. Potpuno pogrešno, potpuno krivo. Mislim da je to **karakteristično za neki drugi sustav koji je bio do devedesete godine u ovim krajevima, odnosno po novome „regionu”, kako oni kažu.** Onda se tako razmišljalo. **Međutim zakonske odredbe ostaju, treba ih poštivati i treba ih poznavati.** Treba upozoriti **da čak i ako predbacite nekome da je bio osuđen za nešto.** Gledam, svako malo netko preko Facebooka ili čak u novinama predbacuje Kreši Beljaku da je bio osuđen za kazneno djelo provale u auto. To je novo kazneno djelo. Beljak to zna, i vjerojatno ne želi tužiti jer bi jako puno njih tužiti, međutim da i želi tužiti, privatnom tužbom za predbacivanje kaznenog djela on bi te presude dobio.

Narod.hr: Na koji se način mediji trebaju odnositi prema osobama koje su osuđene?

Zvonimir Hodak: Spomenuti se sve smije, to je jedna strana tog problema, a druga je strana problema – predbacivanje. **Samo predbacivanje nešto je drugo od spominjanja. Zakon kaže tko predbacuje nekome za izvršenje, odnosno za presudu u nekakvom kaznenom postupku čini novo kazneno djelo** – sve to kmečanje preko novina za Norca, Kordića i „za sve što su napravili”, „ratni zločinci koji se ne smiju nigdje pojaviti”, itd. S druge strane imamo naše susjede, ili „komšije”, koji rade mauzolej Draži Mihailoviću u Beogradu. I što sad? To je eto normalno, jer on je vjerojatno antifašist, i prvi gerilac u Europi, a ovdje ako je netko osuđen za neko kazneno djelo ako se pojavi u javnosti nastaje buka, halabuka i predbacivanje za to kazneno djelo.

Narod.hr: Što je pak s tzv. antifašistima koji ljudima smaknutim na Bleiburgu i Križnom putu dodjeljuju etiketu zločinaca.

Zvonimir Hodak: To samo govori o njima. Kad uzmete samo **primjer Hude jame koliko je iz te jame ženskih pletenica od djevojaka izvađeno. Par stotina. Sve su to bile ustaše?** Smiješno. Uopće za opravdavati masovne egzekucije bez suda i bez sudskih presuda, moraš biti malo sumanut. To nema veze sa zdravom pameću. **Ali to rade čak i naši profesori s Filozofskog fakulteta.** To govori sve o njima. Meni je drago da se oni na taj način demaskiraju i da se vidi tko su i što su i **koja je to vrsta drvenih demokrata.**

Narod.hr: Od onih medija koji predbacuju Dariju Kordiću, većinu toga može se pronaći kod tzv. mainstream medija. U prvom redu kod nekih novinara Jutarnjeg lista ističe se nastojanje da bi on trajno morao biti kriv i da bi ga se zauvijek moralo tretirati do kraja života kao zločinca i ubojicu.

Zvonimir Hodak: To je to rigidno ljevičarenje. **Dario Kordić prije svega nikad nije bio vojnik i drugo – Dario Kordić nikada nije bio u Ahmićima.** To vrlo dobro znam, jer sam branio generala Blaškića u to vrijeme kad se sve pokušavalo prebaciti na Darija Kordića, pa sam se povukao iz svega toga. Dario Kordić niti je bio vojnik niti je bio u Ahmićima, **a danas mu se javno preko novina**

predbacuje da je koljač djece u Ahmićima. Zamislite koljača djece koji nikada nije bio na tom mjestu. Što je on kao civil i kao političar-civil mogao narediti generalima? Da se ide u Ahmiće i da se tamo nešto napravi ili ne napravi, to je isključivo operativno pravo zapovjednika Operativne zone Srednja Bosna. A sad, tko je to bio – nije ni važno.

Narod.hr: Možete li nam nešto reći o toj zapovjednoj odgovornosti? Ona se u Haagu prometnula kao u glavni argument kojim se osuđivalo?

Zvonimir Hodak: Haag je jedna velika formalno-pravna prijevara. Znamo da je u pravu forma važnija od sadržaja. To je jedina znanstvena disciplina na svijetu gdje je forma važnija od sadržaja. **I ta forma iskorištena je da se mimo dovoljno dokaza, činjenica i materijala – nekoga osudi. Onda se išlo na tzv. zapovjednu odgovornost.**

„Ti si bio u toj zoni i mogao si to spriječiti ili si znao ili si znati morao” – i tako su se popunjavale rupe u optužnicama i tako su te optužnice izgledale. U normalnim pravnim sustavima netko tko nije bio vojnik, tko nije mogao naređivati vojsci i netko tko nije bio u tom mjestu ne bi mogao biti osuđen. Prema tome, **po zapovjednoj odgovornosti se onima kojima se nije moglo dokazati u normalnom dokaznom postupku da su počinili nekakvo kazneno djelo, onda se posezalo za zapovjednom odgovornošću.** Takvu zapovjednu odgovornost imamo i kod Tomislava Merčepa. Merčep niti je imao uniformu, niti je bio zapovjednik te zone, niti je na sudu dokazano da je ubio ijednu jedinu osobu, međutim po zapovjednoj odgovornosti dobio je šest i pol godina, na koncu mu je Vrhovni sud povisio (kao i Sanaderu) za godinu i pol više, tako da je dobio osam godina. **Do pojave Haaškog suda ta zapovjedna odgovornost nije bila čak ni poznata u našem pravnom sustavu.** Tek kad je Haaški sud to počeo primjenjivati u nekim svojim presudama, onda se to svidjelo našim sudcima pa su i oni to prihvatili, tako da imamo Merčepa koji je osuđen za niz ubojstava, a nikoga nije ubio, navodno je znati morao, a nije spriječio. Je li u ratnom kaosu netko mogao spriječiti baš svako ubojstvo koje se dogodilo u nekoj zoni gdje je on bio?

> Vrhovni sud Tomislavu Merčepu povisio kaznu zatvora s pet na sedam godina

> Pokopana majka Tomislava Merčepa: Njega hrvatsko pravosuđe nije pustilo na posljednji oproštaj

Zapovjedna odgovornost jedna je formalno-pravna floskula koja je krenula iz Haaga, a pošto smo mi Hrvati vrlo skloni da se odmah poistovjetimo, da nekritički prihvatimo sve što dolazi s tog našega Zapada kojeg mi još uvijek u našim percepcijama mislimo da je nešto idealno, nešto što je apsolutno savršeno, onda smo mi to prihvatili. Danas imamo puno presuda gdje je netko osuđen po zapovjednoj odgovornosti, znači, da je znao ili znati morao da se nešto događa a to nije spriječio. Zamislite u nekoj objektivnoj situaciji kako to izgleda? **Samo da bi se lakše došlo do određenih dokaza i donijela presuda.**

Narod.hr: Zapravo više fikcija?

Zvonimir Hodak: Upravo tako.

Izvor: narod.hr

<https://narod.hr/hrvatska/odvjetnik-zvonimir-hodak-za-narod-hr-dariju-kordicu-nitko-ne-moze-zabraniti-niti-javno-djelovanje-niti-bilo-sto-drugo-on-je-izdrzao-kaznu-i-formalno-pravno-potpuno-je-cist>

SVAKI JE HRVAT, A NE SAMO DARIO KORDIĆ, ZLOČINAC ZA JUGOKOMUNISTE KAO ŠTO SU MRSIĆ, STAZIĆ...

Pod) Od rigidnih jugokomunista kao što su Mirando Mrsić, Nenad Stazić i orjunaških žutokljunaca nije moguće napraviti ne samo Hrvate nego ni suvise osobe s kojima je moguć zdravorazumski ili znanstveni dijalog, zato što je hrvatskim komunistima mržnja prema Hrvatskoj i hrvatstvu dio identiteta. Za njih je svaki ekstrovertirani Hrvat potencijalni zločinac i terorist. U tomu je njihova tragedija i njihovo ljudsko ništavilo

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Nakon što je Haaški sud 2004. osudio Darija Kordića na 25 godina zatvora na Haaškomu sudu, njegov odvjetnik Mitko Naumovski nije mogao skriti ogorčenje. Poručio je glavnomu sudcu da ga može biti stid jer su osudili čovjeka bez dokaza. Da je moj branjenik Kordić doista počinio to što mu se pripisivalo u optužnici, onda ne samo 25 godina, nego ni kazna od pet doživotnih robija ne bi bila dovoljno pravedna, ali on nije počinio ništa od toga, na pravdi Boga poslan je na dugogodišnju tamnicu, govorio mi je tada odvjetnik Mitko Naumovski, danas, na žalost, pokojni.

Dario Kordić izdržao je do kraja svoju zatvorsku kaznu, što u Haagu, što u Grazu. Nije tražio pomilovanje, smanjenje kazne, nije pristajao na nagodbe, lamentacije i optuživanje drugih za svoju sudbinu. Bio je i ostao utjelovljenje antičkoga stoika koji potiskuje gorčinu u sebi i dubinom svojega bića okreće se višim vrijednostima, duhovnosti i vjeri u Boga. Danas djeluje pomalo kao čudak čak i običnim vjernicima pa ga znaju opisati kao čovjeka koji je možda previše otišao u vjerski fanatizam ili misticizam. No onaj koga život nije stavio na kušnju sličnu Kordićevoj, da 25 ljeta provede daleko od doma, obitelji i slobode, teško da je u stanju objektivno prosuđivati ljude poput Kordića, a posebno to ne mogu pogani ateisti i agnosticisti koji ne priznaju i ne daju pravo egzistencije nikomu tko nije kao oni.

Dario Kordić nije bio vojnik u sustavu HVO-a 1993. kada je dolje bjesnio *bellum omnium contra omnes*. Bio je prvak HDZ-a u toj i hrvatskoj državi. Ali Haaški je sud upravo je i tražio vodeće političke i vojne dužnosnike HVO-a i Herceg-Bosne u sklopu unaprijed skovane politikantske paradigme s ciljem da skrene fokus i potisne stigmatu agresorske države Srbiji tako što će ju prišiti i Hrvatskoj u slučaju BiH te je bošnjačku komponentu jedinu tretirao kao žrtvu. Kao da su Alijini Bošnjaci jedini legalni vlasnici BiH, a ne još i Hrvati i Srbi. Hrvatskoj je u slučaju Kordića i ostale jedanaestorice obećano brzo suđenje i to u roku od šest mjeseci. Tako je govorio američki izaslanik Robert Gelbrad, ali od predaje 1997. do suđenja prošle su pune dvije godine jer su naravno svi zaboravili to obećanje.

Optuženi general HVO-a Tihofil Blaškić već je na prvostupanjskomu sudu bio osuđen na drakonskih 45 godina zatvora zbog ratnoga zločina u Ahmićima. Ono što će se nakon toga događati u Haagu i na relaciji Zagreb-Haag ravno je najmračnijim špijunskim operacijama. U žalbenomu postupku Blaškić, posredstvom odvjetnika Ante Nobila, pravi *salto mortale* i temeljito mijenja strategiju obrane te u novomu konceptu odgovornost prenosi na Tuđmana, Suška i Darija Kordića. Izmišlja se famozna dvostruka zapovjedna crta po kojoj Blaškić, iako prvi zapovjednik, nije bio kriv za Ahmiće jer se plan napada odvijao mimo njega, odnosno namjerno je zaobiđen i navodno nije znao što se događa njemu iza leđa. Da je to uistinu bilo tako, nije li onda bilo lakše smijeniti Blaškića, nego zaobilaziti ga, logično je pitanje, ali logici u Haagu i kasnije u hrvatskomu pravosuđu Bog je rekao laku noć.

Na prvostupanjskomu suđenju Kordić je osuđen na 25 godina zatvora jer je navodno na sastanku u hotelu Vitez dao nalog generalu Blaškiću za napad na Ahmiće i ubijanje civila. Kordić je tvrdio da nije bio na sastanku niti je dao ikakvu zapovijed bilo komu. Sud je, međutim, izveo zaštićenoga svjedoka A. T. kao dokaz da je sastanka i zapovijedi bilo iako zaštićeni svjedok A. T. nije bio izravni sudionik sastanka. Njemu je navodno o sastanku i Kordićevoj ulozi na njemu rekao Paško Ljubičić koji je nakratko izišao sa sastanka i sve mu ispričao. Ljubičić je demantirao da mu je bilo što govorio, ali uzalud. Zaštićeni svjedok A. T., a kasnije je otkriveno da je riječ o Vladimiru Šantiću, priznao je Sudu, na pitanja obrane, da je Blaškićev odvjetnik Anto Nobile od njega tražio da promijeni prijašnju izjavu i tereti Kordića. On kao nije htio pristati, ali budući da je i sam bio osuđen na 24 godine, nema dvojbe da je bio već korumpiran jer mu je kazna nakon korigiranoga svjedočenja smanjena na 18 godina. Šest godina manje za riječ dvije više, bila je očito dogovorena tezgja. Uza sve to, *trećejanuarska* vlast iz Zagreba šalje krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima Haaškomu sudu. To je bilo zapravo privatno Nobileovo izvješće o Ahmićima jer on je provodio istragu i utvrdio da njegov branjenik nije kriv, nego da su krivi drugi: krivnja za zločin prebačena, dakle, s Blaškića na druge. Nobileovo izvješće MUP je kao vlastito poslao Haagu izostavivši iz njega ono bitno: da su to sve spoznaje odvjetnika Nobila. Nakon svega, Haaški sud praktički amnestira Blaškića i pušta ga na slobodu, odnosno smanjuje mu kaznu s 45 na devet godina, a Kordiću potvrđuje prvostupanjsku zatvorsku kaznu od 25 godina zatvora. Kordić je osuđen na tamnicu iako nije bio ni vojnik ni časnik, niti je bio u Ahmićima, a Blaškić koji je za uspješno provedenu akciju u Ahmićima pohvalio podređene časnike i nagradio ih s danima odmora, o čemu postoji pismena Blaškićeva zapovijed, praktički je oslobođen. Haaški sud, odnosno prljava politika koja upravlja njima, postigao je svrhu: osuđujući političara Kordića, osudio je i hrvatsku politiku prema BiH. Kasnije je glavna haaška tužiteljica Carla Del Ponte uvidjela da je Hrvatska poslala krivotvoreno MUP-ovo izvješće o Ahmićima jer joj je u ruke dospjelo ono autentično izvješće u kojemu se kaže da nema nikakvih dokaza za Nobileovu teoriju o Ahmićima. Zatražila je obnovu postupka Blaškiću, ali Haaški sud je to iz proceduralnih razloga odbio. Kordić je, dakle, poslan na robiju temeljem nagovorenoga svjedoka iz druge ruke i temeljem

lažnoga MUP-ova izvješća. Bila je to i ostala jedna od najprljavijih operacija i jedna od najskandaloznijih i najsrमतnijih presuda kakva ne bi prošla ni u pravosuđima najzabačenijih kutaka svijeta. Haag je prvo proglasio Blaškića odgovornim za Ahmiće, nakon toga odustao je od Blaškića pa je krivim proglasio Kordića. Još kasnije, Haag je pustio Paška Ljubičića da mu sudi pravosuđe BiH. U Sarajevu je Ljubičić osuđen na 10 godina, a u presudi je opet navedeno da je za Ahmiće odgovoran general Blaškić dok se Kordić ni ne spominje. Dakle u tom sudskome galimatijasu ne zna se niti je danas ikoga briga tko je uopće odgovoran za Ahmiće.

Dario Kordić već je godinama na slobodi, Na slobodi je i general Blaškić. Koliko znamo, ne sretnu se, ne komuniciraju. Bivši predsjednik Ivo Josipović svim osuđenim časnicima HV-a i HVO-a u svome protuhrvatskome bjesnilu oduzeo je činove, ali ne i generalu Blaškiću jer je bio dio njegova izbornoga tima. Prljavim jugokomunistima kršenje načela zaista nikada nije predstavljao problem.

Dario Kordić nedavno je održao predavanje o vjeri studentima jednoga zagrebačkoga studentskoga doma. Bilo je nazočno nekoliko stotina studenata, a organizator je bio don Damir Stojić. Hrvatski Jugoslaveni digli su se na sve četiri. Četvorica orjunaških studenata pokušali su izazvati metež u dvorani i prekinuti skup, ali izbačeni su. Došli su s transparentom „Kordić koljač“ aludirajući da je Kordić klao po Ahmićima. Ta četvorica, a ne onih 300 i više, bili su vrijedni divljenja starim im mentorima u politici pa su sutradan u Hrvatskomu saboru o Kordićevu predavanju dramatično govorili bivši SDP-ov saborski zastupnik Mirando Mrsić, inače prototip rigidnoga jugoboljševičkoga komunista, kao i Nenad Stazić, a jedva manje mržnje u svome osvrtu dan poslije iskazala je na sjednici Vlade ministrica Blaženka Divjak, članica jugoslavenskoga HNS-a. Sukus njihovih izljeva sadržan je u pitanju može li o Bogu i vjeri govoriti netko tko je, vjeruju oni, ubijao i klao u Ahmićima. U toj provali antihrvatske histerije očekivano su logističku potporu dali komentatori jugoslavenskih listova Novoga lista i Jutarnjega lista te još neki. Luka Mišetić, odvjetnik generala Gotovine, sve ih je pitao što je to konkretno učinio Dario Kordić. Nisu mu znali odgovoriti, pa su počeli bulazniti gore od Goldsteina ili Klasića kad ih se upita gdje su kosturi navodnih 83000 jasenovačkih žrtava. Mišetić im je jednostavno citirao ulomke presude Kordiću iz koje se vidi da Kordićevi kritičari ne znaju što govore i da nitko od njih niti je čitao presudu niti pojma ima o prljavoj pozadini procesa Kordiću.

Danas je i u ovomu, kao i u bezbrojnim drugim situacijama, suvišan pokušaj argumentiranoga razgovora s ljudima poput Mrsića, Stazića i sličnih. Od zadrlih jugokomunista nije moguće napraviti ne samo Hrvate, nego ni suvisle osobe s kojima je moguć zdravorazumski ili znanstveni dijalog. Jednostavno zato što je hrvatskim komunistima mržnja prema vlastitosti, dakle prema Hrvatskoj i hrvatstvu, dio identiteta koji se ne mijenja ni 30 godina nakon propasti okupacijske Jugoslavije. Za njih je svaki ekstrovertirani Hrvat potencijalni zločinac i terorist, pa tako i Kordić, Stepinac i još tisuće drugih smaknutih i osuđenih po tuđinskim sudovima. U tomu je njihova razlika u odnosu na sve

ostale komuniste po svijetu, u tomu je tragedija i ljudsko ništavilo Mrića, Stazića, Bauka i sličnih.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/31673-i-marijadic-svaki-je-hrvat-a-ne-samo-dario-kordic-zlocinac-za-jugokomuniste-kao-sto-su-mrsic-stazic.html>

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

DR. VLADO KOŠIĆ,

DARIO KORDIĆ JE ZASLUŽIO VISOKO MJESTO U SVIJESTI SVIH HRVATSKIH LJUDI, ALI I DRUŠTVU

Daria Kordića nisam poznao prije 2000. godine, dakle, nisam bio ni u Bosni i Hercegovini kad je tamo bjesnio rat niti u Haagu dok je on bi suđen. Upoznao sam ga zatvoru u Grazu, kada je tamo služio svoju kaznu. Pozvali su me dvojica svećenika (David Sluganović i fra Sebastijan Golenić) koji su ga išli posjetiti i pitali me, bih li ja pošao s njima. Rado sam se pridružio jer sam želio upoznati tog čovjeka o kojem sam čuo proturječne stvari. Naime, novine su pisale da je ratni zločinac, a neki su mi prijatelji govorili da on nije ništa skrivio, da je žrtva nehumanog Haaškog suda.

U nehumanost suda u Haagu nisam dvojio znajući da je on političko sredstvo moćnih koji su željeli na principu podjele krivnje pacificirati područje na kojem se prije vodio rat. Na primjer obrat u slučaju generala Gotovine i Markača pokazuje zorno kako je moguće da jedan pravorijek bude potpuno negativan, a drugi potpuno pozitivan.

Kada sam dakle prvi puta posjetio Daria Kordića – a poslije sam to učinio još šest puta – mojem iznenađenju nije bilo kraja. On je umjesto čovjeka shrvana nepravdom i teškom višegodišnjom kaznom, zračio optimizmom i neobičnom vedrinom. Umjesto da mi tješimo njega, on je tješio nas. I bio je veoma pobožan, neprestano smo govorili o Bogu, o tome kako on čini čudesa. Jednom mi je rekao kako je ovo vrijeme u zatvoru za njega milost Božja. Ja sam prosvjedovao rekavši mu da je to ipak teška kušnja i da tu nepravdu nije Bog želio, no on me demantirao izjavom kako on ne bi bio Boga sreo da nije došao u zatvor. Tu nisam mogao ništa proturječiti, ako je on bio u to uvjeren. Sjećam se i da nam je govorio kako je on slobodniji nego mnogi ljudi koji nisu u zatvoru, jer je sloboda nutarnja, duhovna kategorija a ne fizička i tjelesna. Opet nisam mogao ništa reći protiv toga. Pomolili smo se na njegovu želju, svaki puta. On je tražio moj blagoslov i ja sam mu ga svaki put udijelio.

Znao sam koliko pati njegova supruga Venera premda ona to nije pokazivala. I njihova su djeca patila, bez oca su rasli gotovo 18 godina.

Jednom sam rekao muftiji Hasanoviću, koji me prozvao u novinama i tražio kaznu za mene što sam bio na dočeku Daria pri povratku iz zatvora, da bi se vjerojatno i on radovao kada bi neki njegov vjernik u zatvoru postao bolji vjernik. Tako sam se i ja radovao.

Tada, kada sam posjećivao Daria u zatvoru, slutio sam da on nije kriv za kaznu koju je dobio. Poslije, kad je izašao iz zatvora, ja sam sad i uvjeren da on nije kriv, da njemu kazna nije bila pravedno dana jer on nije bio ni vojnik, niti je bio na tom mjestu gdje se odlučivalo o napadu na Ahmiće, niti je bio tamo gdje se to dogodilo tako da nije mogao ni fizički počiniti nikakvo djelo. Znakovito je bilo da se ogromna kazna Blaškiću drastično smanjila u drugostupanjskoj sudskoj presudi, a Kordiću je ostala u konačnoj presudi ista, drastično velika kazna, usprkos tome što tužitelj nije imao ni jedan valjani dokaz i nakon što su oborene mnoge točke optužnice.

Od jednog sam visoko pozicioniranog muslimana /Z. Hasanbegovića/ čuo kako oni znaju da je Dario nevin ponio tuđu kaznu. Također razgovarao sam dugo jednom s Dariem i jednim uglednim odvjetnikom /Lukom Mišetićem/ koji je uvjeren da bi Dario trebao pokrenuti reviziju postupka, ali čuo sam i Daria koji ne želi da se ikoga drugog osudi, kad je već on morao ponijeti tako veliku kaznu.

Dario sada studira teologiju, želi se u svojoj vjeri utvrditi i rasti. To je bio njegov izbor koji ja poštujem. Poštujem i njegovu obitelj koja mu je uvijek davala i predstavljala veliku potporu. Oni su svi za mene veliki mučenici, žrtve političkih igara i stava da je potrebno svima koji su bili uključeni u rat u Bosni i Hercegovini presudi krivnju, misleći da se tako mogu neutralizirati mržnje. Međutim, ako se nepravde žele ispraviti novim nepravdama, mislim da se tako samo sije sjeme novih sukoba, što nije dobro niti pošteno. A to je učinio u slučaju Daria Kordića Haaški sud.

Dario je moj prijatelj, ja to ne krijem i nikada neću. Njegova žrtva, njegova vjera i njegova vedrina u trpljenju i meni je veliko nadahnuće. Potpora njegove obitelji u teškim danima i godinama za Daria njemu je bila velika utjeha i zato su svi oni za me primjer obitelji koja ostaje zajedno u dobru i zlu jer ih povezuje ljubav i molitva, pouzdanje u Boga.

Nadam se da će Dario jednog dana dobiti visoko mjesto koje mu pripada u svijesti svih hrvatskih ljudi ali i u društvu jer on je to zaslužio.

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-na-predstavljanju-knjige-dario-kordic-zasluzio-je-visoko-mjesto-u-svijesti-svih-hrvatskih-ljudi-ali-i-drustvu>

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-dario-kordic-je-zasluzio-visoko-mjesto-u-svijesti-svih-hrvatskih-ljudi-ali-i-drustvu/>

STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, ZAGREB, 2020,

HRVATSKI NACIONALIST

Povratak iz Pakistana uljepšala mi je i činjenica da je tiskana moja knjiga *Rasizam svjetskih moćnika* u kojoj je i Pismo VS-u UN-a. Ono što me posebno vezuje za ovu knjigu jest što je ona zapravo djelo potpisnika tog pisma. Napravljena je na nagovor dipl. ing. Zdravka Vlaića, koji ju je i uredio. Grafičko i likovno oblikovanje potpisuje samostalni likovni umjetnik Branko Hrkač. Pogovor je napisao fra Ivan Maletić, župnik župe Presvetog Imena Isusova na Miljevcima, predgovor naš poznati pjesnik i književnik dr. sc. Stijepo Mijović Kočan.

Tako Kočan na više od dvadeset stranica daje “Nekoliko riječi na koje me ponukala knjiga...”. Čini mi se da će knjiga ispuniti svoju svrhu ako ljudi pročitaju samo njegov predgovor.

Nekako u svezi sa tim mojim boravkom u Pakistanu posebno mi je drag sljedeći Kočanov komentar moga znanstvenog i inog rada:

...nitko u takozvanoj “široj hrvatskoj javnosti” ne zna tko je Josip Pečarić. A ako i zna, to je onda “onaj nacionalist i desničar”, jedino takve spoznaje o njemu šire hrvatske tiskovine, govornine i glednine. (One dakle o Pečariću ne kažu ništa, ali o sebi, svojim urednicima i vlasnicima time govore – mnogo! Najprije to koliko je duboka kontaminacija jugounitarizmom, ali i komunističkom ideologijom koja se, iako posve neutemeljeno, veže uz to!)

U životopisnoj bilješci iz koje sam upravo navodio podatke, piše i da “akademik Pečarić surađuje s više od sto i sedamdeset znanstvenika iz SAD-a, Kanade, Švedske, Izraela, Rumunjske, Kine, Japana, Australije itd., itd”. Jak neki nacionalist s tolikim internacionalnim vezama i prijateljstvima!

Zapravo, mene zabavljaju tvrdnje o mom nacionalizmu, jer ja doista jesam hrvatski nacionalist. Kao takav i mogu surađivati s toliko mnogo ljudi diljem svijeta, jer i oni kao ja prije svega vole svoj narod. Tko ne voli svoj narod, osuđen je da i ne zna što je ljubav, a takvima je dovoljno samo uputiti riječi našeg sjajnog kolumniste Damira Pešorde (još jednog od potpisnika našeg Pisma) iz najnovijeg *Hrvatskog lista* (5. travnja 2012.):

Bog ti dao da ti sam požiš još mnogo godina. Jer nema veće kazne od života s takvom pustoši u srcu.

Sâm sam, slično Kočanu, znao komentirati takve “optužbe” što volim svoj narod, primjerom kako valjda zato i mogu povezivati kao znanstvenik znanstvenike iz zemalja koje se međusobno i ne priznaju. Tako imam znanstvene radove sa svojim suradnicima iz Izraela i Pakistana.

Na konferenciji u Švedskoj (posvećenoj 65. obljetnici života mog suradnika Lars-Erika Perssona, nekadašnjeg predsjednika Švedskog matematičkog društva) Shoshana mi je rekla:

Trebam li ja biti koautor u radovima s Faridom? Ja ću naravno raditi kao i do sada, ali možda on može imati problema zato što sam ja iz Izraela, pa je bolje da mene ne stavite kao koautora.

Dirnula me je njena briga za Farida, ali, naravno, nisam prihvatio i objavili smo zajedno više radova koji su ušli u Faridovu disertaciju. Upravo ju je Farid obranio tijekom mog boravka (kao peti od šest mojih tamošnjih doktora znanosti).

Ta je obrana meni doista bila posebna. Zašto?

Pa kada je proglašen doktorom znanosti, Farid je pročitao svoju pjesmu:

WHEN I TALK TO YOU

(dedicated to Academician Josip Pečarić)

Dr. Ghulam Farid

*I feel I am talking with my soul, when I talk to you.
I get peace indescribable at all, when I talk to you.
Fortunately I find you in my life to make it nice
I find you con vincible, but bind with your principle
You think for people not for a man, that seldom one can
Knowing a little bit about you, how elaborate are you
This world looks me small, when I talk to you
You look like a book, a book that speaks
Each word you utter that word is unique
Surroundings become pleasant everything smile,
When you look happy my dear for a while
Keep smile on face, please don't angry in any case
Remain covering like a shawl, when I talk to you
Any problem is no problem you are our adviser
Actually its our fortune we choose you supervisor
Your brownish hair with curl capture hurts in hurl
Greenish your eyes why not someone on you dies
In many many thousands you are a good husband
She is very lucky our Mam that find such a man
You are kamala* overall, when I talk to you
(*kamaal is an urdu word means "perfect" or "excellent")*

KADA PRIČAM S VAMA

(posvećeno akademiku Josipu Pečariću)

Dr. Ghulam Farid

*Osjećam da pričam sa svojom dušom, kada pričam s vama,
Dobivam neopisivi mir, kada pričam s vama.
Srećom, našli ste se u mom životu da ga uljepšate,*

*Mislim da vas se može uvjeriti, ali ste i vezani svojim principima,
 Razmišljate za ljude ne za jednog čovjeka, što rijetko tko može
 Znajući ponešto o vama, koliko ste detaljni,
 Ovaj mi svijet izgleda malim, kada pričam s vama.
 Vi ste poput knjige, knjige koja priča
 Svaka riječ koju kažete jedinstvena je
 Okoliš postaje ugodan, sve se smiješi
 Kada vi, dragi moj, izgledate na trenutke sretno
 Zadržite osmijeh na licu, molim vas nemojte se nikad ljutiti
 Osjećam se zaštićenim, kada pričam s vama.
 Bilo koji problem nije problem, vi ste savjetnik
 Zapravo je naša sreća što smo vas izabrali za mentora,
 Vaša kovrčava smeđa kosa otklanja sve naše brige.
 Zelena boja vaših očiju fascinira svakoga
 U mnogim, mnogim tisućama vi ste dobar muž
 Ona je jako sretna, naša Gospođa, što je pronašla takvog muškarca
 Kada pričam s vama, uviđam da ste savršeni čovjek
 (Prevela Ivana Orešić)
 Da, nije tako loše biti hrvatski nacionalist, zar ne?
 Sretan Uskrs svima vama želi vaš, akademik Josip Pečarić*

HRVATSKU RUŠE, A MI JE MORAMO ZIDATI²²

Prije svega, dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim. Zahvaljujem se Samostanu bl. Augustina Kažotića što su nam ustupili ovu prekrasnu dvoranu za današnje predstavljanje. Pater Vjekoslav Lasić nam je večeras ne samo domaćin, već je i izvrsno vodio ovo predstavljanje. Zahvaljujem se svima koji su sudjelovali u tiskanju knjige: Izdavačkoj kući *Element* za tisak, a samostalnom likovnom umjetniku Branku Hrkaču za grafičko i likovno oblikovanje. Nadasve se zahvaljujem današnjim predstavljateljima. Dipl. ing. Zdravko Vlaić je urednik knjige, a zapravo me on i nagovorio da je tiskam. Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je i suodgovoran za Pismo VS-u UN-a, jer sam se upustio u sakupljanje potpisa za to pismo na njegov nagovor. U knjizi će te više naći i o njegovoj sukrivnji za nastajanje knjige “Rasizam suda u Haagu” koja je i bila povod nastanku Pisma VS-u UN-a. Vjerojatno vam je neobično što je akademik Dubravko Jelčić predstavljatelj skoro svake moje knjige, a neke smo i napisali zajedno. On i nezaboravni Dubravko Horvatić još su prije dvanaest godina tražili od mene da se mnogo više bavim publicistikom. Dakle, itekako je i on suodgovoran za moje pisanje, pa tako i za ovu knjigu. Za kraj sam ostavio svog prijatelja našega poznatog književnika dr. sc. Stijepa Mijovića Kočana jer je on napisao prekrasan Predgovor knjizi. Ako se ponekad i zapitate o svrsi ovakvog našeg rada u ovim tmurnim hrvatskim vremenima,

²² Izlaganje s predstavljanja knjige „Rasizam svjetskih moćnika”, održano 9. svibnja 2012. u Zagrebu

ponovo pročitajte njegovu pjesmu *Zidanje crkve*, jer ona njegova crkva je naša i njegova Hrvatska. Iako je napisana 1991. godine, ona zapravo opisuje što nam se događa i danas, ali i govori nam što nam je činiti. Ruše nam Hrvatsku, a mi je moramo zidati, zar ne? Ali, Kočan sve to mnogo ljepše kaže:

Zidanje crkve

*I sve te razorene crkve
bljeskom pri pogotku osvjetljaju u meni moju crkvu
koju bijah zapustio i zanemario i bje se urušila
te kako koji zvonik pada kako koje zvono mre
tako je moja crkva u meni veća i uznositija
tako od čvršće građe
tako je svaki novi plotun
utiskuje sve snažnije u moje biće u moje bilo
u memoriju
te je tako moja crkva u mojoj vjeri
nepogodiva nerazrušiva i vječna
i gotovo da sam zahvalan njihovoj mržnji
jer njome jača moja ljubav
u crkvi
u meni
pa i kad bi me ubili
pa i kad bi nas sve pobili
a ne će jer svatko zapravo puca u sebe
takva crkva – nevidljiva njihovu oružju
nadrast će nadživjeti sve nas
i njezino će zvono
označiti spokoj našim u humusu pomiješanim kostima*

Da, Kočan nam govori i čemu služe ovakve knjige i čemu služe naša otvorena pisma.

Mnogi tekstovi u samoj knjizi našli su svoju potvrdu i u najnovijim događajima – prvenstveno onim oko ekspertize vojnih stručnjaka iz SAD-a, Kanade i Velike Britanije poslane Suda u Haagu: Tribunal ne prihvaća te vojne eksperte kao prijatelje Suda; Teršelička vodi novinare u Haag po instrukcije, glavni tužitelj Serge Brammertz napada hrvatsku vlast što proslavlja *Oluju*, odgovor Gotovinina odvjetnika Luke Mišetića i Brammertzu i Teršelički; Teršelička organizira okrugli stol uz sudjelovanje Predsjednika države, čelnih ljudi zakonodavne vlasti i šefa delegacije EU-a u Hrvatskoj; predavači Haaškog suda obilaze hrvatske škole i fakultete, pa školarcima i studentima navodno pomažu da razumiju rad i ovlasti Tribunala koji je osudio hrvatske generale; i konačno imamo izjavu Suda da će uvažiti ekspertizu vojnih stručnjaka.

Međutim, i dalje “gromko” odjekuje šutnja doslovno svih o onome na što ukazuje naše pismo i ova knjiga: GLAVNI UČINAK OLUJE BIO JE SPAŠAVANJE STO

TISUĆA MUSLIMANA U BIHAĆU. Sve to sugerira da će i završna presuda biti rasistička: naglasak će biti na najrasističijem dijelu iz prvostupajnske presude: Gotovina je znao da Srbi odlaze pod topničkom paljbom, da je trebao znati da će neki Srbi ostati u “Krajini” te da je zbog toga trebao znati da će biti prilika za zločine, zbog čega su isti bili “prirodne i predvidive posljedice” zločinačkog plana progona Srba uz pomoć topničkog granatiranja.

Dio o topničkom granatiranju sam po sebi je smiješan ako se znaju učinci tog granatiranja, a Sud je to znao, još više je postao smiješan kada se doznalo za Miloševićev opis tog “progona” kao bijega zečeva.

Prirodne i predvidljive posljedice pada Bihaća poslije onoga što se događalo u Srebrenici tom “sudu” navodno uopće nisu poznate. Nisu navodno poznate ni hrvatskim medijima niti Vladi, iako o tome javno progovara tadašnji američki vojni ataše, koji kaže da je Olujom *spriječen genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu*. To ne spominju čak ni obrane hrvatskih generala niti spomenuti vojni stručnjaci. Jesu li naši učenici i studenti znali upitati predavače iz Haaškog suda zašto je zločin spašavanje stotinu tisuća muslimana u Bihaću?

Zato ne vidim razloga zašto bih promijenio mišljenje o spomenutoj ekspertizi vojnih stručnjaka dano još 17. siječnja 2012. Portalu HKV-a:

Dakle, upitno je je li ova ekspertiza imala za cilj da se samo obrane hrvatski generali, ili želi skrenuti pažnju sa zasluga naših generala u sprječavanju genocida takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu. Američki vojni ataše sigurno zna spomenute eksperte, pa bi ih mogao upozoriti i na ovaj najznačajniji učinak operacije “Oluja” i predložiti im da, bez obzira prihvati li “Sud” u Haagu njihovu ekspertizu ili ne, pokrenu postupak da se generalu Gotovini dodijeli Nobelova nagrada za mir!

Još ću vas u svezi s knjigom upozoriti na poglavlje: U SUSRET NOVIM RASISTIČKIM PRESUDAMA: GENERAL PRALJAK KAO INSPIRACIJA.

Do danas naše pismo VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA u BiH-u potpisalo je oko 1300 naših ljudi. A general Praljak nam nije samo bio inspiracija, već Pismo sadrži cijeli njegov završni govor u Haagu. Ova i slične promocije imaju za cilj sakupiti što više potpisa, pa oni koji to žele mogu to učiniti i danas.

Portal HKV-a, 24. svibnja 2012.; HRSvijet, 24. svibnja 2012.

DRUKER / PREDsjedNIK O PUHOVSKOM, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

ODVJETNIK MIŠETIĆ DOKUMENTOM IZ HAAGA DEMANTIRAO PUHOVSKOG

9. listopada 2020.

Na svom Twitter profilu nekadašnji odvjetnik generala Ante Gotovine, **Luka Mišetić**, priložio je fotografiju koja demantira istup **Žarka Puhovskog** koji tvrdi kako nije proglašen 'nevjerodostojnim svjedokom u Haagu'.

> **Povjesničar dr. sc. Mladen Ančić za Narod.hr o Žarku Puhovskom, rušenju Pločastog mosta na Cetini, lustraciji...**

> **Novinski isječak sa suđenja Budiši, Čičku, Paradžiku i Dodigu pokazuje: Puhovski je bio krunski svjedok optužnice**

> **Milanović nastavlja razotkrivati bivše suradnike: "Puhovski je bio druker, doprinio je zatvaranju ljudi u komunizmu"**

Ugledni odvjetnik Luka Mišetić reagirao je na njegovu izjavu te svoj odgovor objavio na Twitteru.

"Puhovski danas za NI kaže: "Nema govora da su me otpravili kao nevjerodostojnog svjedoka" u Haagu. Istina je sljedeća", napisao je Mišetić te priložio dokument koji navodi kako je tijekom ispitivanja u sudnici postalo jasno da u dokaznom predmetu koje je objavio Hrvatski helsinški odbor i uredio Žarko Puhovski ima grešaka.

"Iz tih razloga, Raspravno vijeće je odlučilo da se ne osloni na dokazni predmet u pogledu u njemu opisanih informacija kad nisu bile potkrijepljene drugim dokazima.", navedeno je u dokumentu.

Puhovski i ja imali smo priliku suočiti se u sudnici u veljači 2009. godine, gdje sam imao priliku unakrsno ga ispitivati o njegovim stavovima. Zaključci Haškog tribunala o vjerodostojnosti Puhovskog kao izvora govore sami za sebe:

"50. Dokazni predmet P2402 je izvješće pod naslovom "Vojna operacija Oluja i poslije", koje je objavio Hrvatski helsinški odbor i uredio Žarko Puhovski. Izvješće sadrži izjave koje nisu potkrijepljene izvorima i dvostruke unose. Nadalje, tijekom ispitivanja Puhovskog u sudnici postalo je jasno da u knjizi ima grešaka. Iz tih razloga, Raspravno vijeće je odlučilo da se ne osloni na dokazni predmet P2402 u pogledu u njemu opisanih informacija kad nisu bile potkrijepljene drugim dokazima."

Osim ovog stavka, ICTY ne spominje Puhovskog, i nije uopće koristio njegovo svjedočenje iako je svjedočio dva dana.

Ispod objave Luke Mišetića zaredali su se komentari, a jedan pratitelj je napisao: *“Ti koji, svih ovih godina, kadroviraju tzv. neovisne analitičare, razne pravobranitelje, razne civilne udruge, diplomaciju, medije... i jesu rak-rana Hrvatske države.”*

Naime, Puhovski je gostujuću u petak u emisiji N1, govorio o svom svjedočenju na Haškom sudu (u procesu protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka) na štetu Hrvatske tvrdeći kako je jedan od ciljeva vojno-redarstvene operacije Oluja bilo etničko čišćenje hrvatskih Srba dogovoreno između Tuđmana i Miloševića. Haški sud njegovu je dokumentaciju i svjedočenje proglasio nevjerodostojnim te ga odbilo. Više o tome možete pročitati **ovdje**. (<https://narod.hr/hrvatska/tko-zarko-puhovski-analiticar-muslimanima-ogranicio-politicku-aktivnost>)

> Luka Mišetić pojasnio korisnicima Twittera: ‘Haški suci su složni – zločini tijekom i nakon Oluje nisu bili cilj, niti je postojala namjera’

“Ja sam htio svjedočiti, bio sam u krivu misleći da će to sud prihvatiti barem u zapisnik. On kaže da sam više manje dragovoljno išao u Haag, valjda zna da je po zakonu o suradnji Haško sudište bilo u rangu hrvatskih sudova. Otišao sam u Haag kao predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora i urednik knjige popisa ratnih žrtava, koje su bile prve i jedine analize toga do početka suđenja. Ne treba zaboraviti da je '95. vladala euforija, ne samo zbog pobjede, nego su svi govorili da je Oluja najčišća akcija ikad. Tad sam prvi put uveo u raspravu civilne žrtve koje su se dogodile nakon Oluje... Nakon svjedočenja mi se sudac obratio i zamolio da ostanem u sudnici. Bio sam oko 45 minuta da me pita o detaljima kako bi shvatio situaciju u '95. Nema govora da su me otpravili kao nevjerodostojnog svjedoka.”, kazao je Puhovski.

Dokument HHO-a koji je na suđenju hrvatskim generalima u Haagu zastupao Žarko Puhovski tvrdi je da je u “Oluji” ubijeno 667 srpskih civila. Optužio je Puhovski za to generale Gotovinu, Markača i Čermaka, rekavši da su sudjelovali “... u udruženom zločinačkom pothvatu etničkog čišćenja Srba nakon Oluje”.

“Puhovski je na sudu doslovno ismijan”, kaže prof. dr. sc. Andrija Hebrang, “jer je sud utvrdio da ‘...izvješće HHO-a donosi tvrdnje čiji izvori nisu navedeni, kao i dvostruke opise istih događaja. Zato sudsko vijeće neće prihvatiti taj dokument, označen kao P2402, ukoliko informacije iz njega nisu potkrijepljene i nekim drugim informacijama’. Kasnije je sud prihvatio, na temelju drugih dokumenata, mogućnost da su u “Oluji” ubijena 42 srpska civila.

Dok je Puhovski napredovao, njegovi negdašnji kolege robijali su u komunističkim tamnicama

Žarko Puhovski rođen je 1946. u Zagrebu. Za vrijeme Hrvatskoga proljeća, početkom sedamdesetih, Puhovski je spadao u frakciju ondašnjih studenata koja se protivila reformskoj struji i branila jugoslavenski unitarizam. Nakon sloma Hrvatskog proljeća, bio jedan od krunskih svjedoka na monstruoznim političkim procesima negdašnjim studentskim kolegama: Draženu Budiši, Ivanu Zvonimiru Čičku, Goranu Dodigu, Anti Paradžiku i drugima. Dok je Puhovski napredovao na svojim studijima i položajima, njegovi negdašnji kolege robijali su u komunističkim tamnicama.

U politiku se vraća 1988. kao osnivač i predsjednik Udruženja za jugoslavensku demokratsku inicijativu (UJDI), organizacije marksista koji su htjeli očuvati SFR Jugoslaviju od raspada unutarnjom reformom. U svojoj knjizi Socijalistička konstrukcija zbilje, relativizira pravo republika SFR Jugoslavije na odcjepljenje i neovisnost.

Založio se, među ostalim, za to da „općine u kojima većina nije za odcjepljenje, ostaju u Jugoslaviji ako su uz njezinu (novu) granicu, a ako nisu uživaju posebna međunarodnopravno podržana jamstva vlastite posebnosti u prijelaznom razdoblju“.

Tijekom raspada Jugoslavije, zagovarao je tezu o dogovorenoj podjeli Bosne i Hercegovine između Hrvatske i Srbije koja u sebi uključuje etničko čišćenje Bošnjaka iz pripojenih područja s prešutnim pristankom međunarodne zajednice.

<https://narod.hr/hrvatska/odvjetnik-misetec-dokumentom-iz-haaga-demantirao-puhovskog>

<https://kamenjar.com/misetec-dokumentom-iz-haaga-demantirao-puhovskog/>

PUHOVSKI U HAAGU 2009. O OLUJI: ‘EFEKTI TE AKCIJE BILI SU JEDNAKI ETNIČKOM ČIŠĆENJU’

Mihaela Tikvica

-

11. listopada 2020.

Osim što je nedavno ponovno izašla u fokus javnosti činjenica da je Žarko Puhovski 1972., prilikom gušenja Hrvatskog proljeća, bio glavni svjedok optužbe protiv hrvatskih studenata, predsjednik Zoran Milanović nedavno je podsjetio i na činjenicu da je Puhovski lažno svjedočio u Haagu na suđenju hrvatskim generalima.

„Da, za njegovo svjedočenje na Haaskom tribunalu na koje ga uopće nije dovela nikakva Udba ili tužiteljstvo jugoslavensko, u Haag je otišao sam i tamo svjedočio na način koji je za Hrvatsku mogao biti fatalan. (...) Ali se utališ i udružiš s tužiteljstvom da im poslužiš da Hrvatskoj natovare najveću moguću bijedu.“ – rekao je Milanović u razgovoru za RTL.

Puhovski je, naime, pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju u Haagu svjedočio na suđenju generalima Gotovini, Čermaku i Markaču, na kojoj se inkriminiralo operaciju Oluja kao „zločinački poduhvat“. Puhovskog, koji je lažno svjedočio, sud je proglasio nevjerodostojnim svjedokom.

Naime, već zaključak Žalbenog vijeća u prvostupanjskoj presudi iz 2011. (kojom su Gotovina i Markač bili osuđeni) odbacuje svjedočenje Puhovskog. On je, naime, sugerirao da je knjiga Hrvatskog helsinškoga odbora „Vojna operacija Oluja i poslije“ koju je uredio on sam, relevantan izvor i dokaz o 667 ubojstava u akciji Oluja i poslije. No, sud to nije prihvatio kao dokaz.

Haški sud odbacio svjedočenje Puhovskog kao nevjerodostojno

Evo zaključka Raspravnog vijeća (Prvostupanjska presuda, Paragraf 50, dokazni predmet P2402):

„Izvjeshće sadrži izjave koje nisu potkrijepljene izvorima i dvostruke unose. Nadalje, tijekom ispitivanja Puhovskog u sudnici postalo je jasno da u knjizi ima grešaka. Iz tih razloga, Raspravno vijeće je odlučilo da se ne osloni na dokazni predmet P2402 u pogledu u njemu opisanih informacija kad nisu bile potkrijepljene drugim dokazima.“

U unakrsnom ispitivanju Žarka Puhovskog obrane su dokazale da se u popisu ubijenih navode pripadnici tzv. „RSK“, osobe koje su umrle u bolnicama, osobe koje žive itd.

Oluju nazvao etničkim čišćenjem

Svjedočeci pred Haškim sudom, Puhovski je, među ostalim, 12. veljače 2009. kazao:

„Konačno izvješće (HHO-a ‘Vojna operacija Oluja i poslije’) proizašlo je iz terenskih istraživanja oko 1999., dok sam ja bio zadužen za postdiplomski studij

u Austriji i nisam aktivno sudjelovao u radu Hrvatskog helsinškog odbora. Izvještaj je podnio g. Mrkalj. (...)

U uvodu sam napisao da je prije pet godina, gledajući operaciju (Oluja) bilo potrebno spomenuti njezine razloge i vjerovali smo da je to potrebno s gledišta ljudskih prava. Prvo i najvažnije, eliminiralo se ono što se nazivalo Republika Srpska Krajina, koja je počivala na sustavnom nijekanju ljudskih prava ljudi koji su ondje živjeli, kao što je provodila napade duž svojih granica – prema hrvatskom teritoriju i presijecala cestovnu komunikaciju.

U operaciji Oluja i nakon nje došlo je do vrlo ozbiljnih kršenja ljudskih prava. Nekoliko stotina civila je ubijeno, a velik broj bio je prisiljen napustiti svoje domove, pa su efekti te akcije bili jednaki etničkom čišćenju.“

Transkript svjedočenja Puhovskog 12. veljače 2009. moguće je pročitati na stranicama Haškog suda.

Priznao da je HHO financirala Soroseva zaklada

Njegovo svjedočenje nastavilo se i u idućim danima.

U nastavku svjedočenja Puhovski je priznao i da je HHO **financirala i Soroseva zaklada**.

Dana 17. veljače 2009., Puhovskog ispitivao Gotovinin odvjetnik Luka Mišetić koji ga je, između ostalog, pitao i o stranim donatorima koji su financirali HHO. „U to vrijeme, u proljeće 1998., imali smo oko 30 zaposlenika, što je i zahtjevalo nesmetan rad. Za razliku od početne male organizacije, kako je broj (zaposlenih) rastao, tako je, organizacija je postala manje fleksibilna. Donatori su bili: Soroseva zaklada, prvenstveno ona u to vrijeme. Helsinški odbori iz Švedske, Norveške, Danske i Nizozemske, kao i USAID, organizacija USAID. **U to vrijeme više od polovice sredstava donirala je Sorosova zaklada.“**

<https://narod.hr/hrvatska/puhovski-u-haagu-2009-o-oluj-efekti-te-akcije-bili-su-jednaki-etnickom-ciscenju>

DR. ŽELJKA MARKIĆ KOMENTIRALA MILANOVIĆEVO LUSTRIRANJE PUHOVSKOG

10. listopada 2020.

Željka Markić snimila je kratak komentar, odgovarajući na komentare i pitanja gledatelja Youtube kanala „55 minuta kod Željke Markić“.

(...)

A na Youtube kanal „55 minuta kod Željke Markić“ možete se pretplatiti prema niže objavljenim uputama.

Na početku komentara dr. Markić zahvalila se Hrvatima koji žive izvan Hrvatske, a prate i komentiraju njezine razgovore s gostima te svoju Domovinu i dalje pomažu na razne načine. Ovoj tjedna gošća emisije bila je saborska zastupnica Domovinskog pokreta Karolina Vidović Krišto. Evo nekoliko tema koje je Željka Markić prokomentirala sa svojim gledateljima:

O Milanovićevoj lustraciji Puhovskog

“Novija hrvatska povijest ne istražuje se dovoljno, iako imamo povjesničare koji osobnim angažmanom, s mnogo stručnosti i truda svojim radom raskrinkavaju laži koje je Komunistička partija podučavala 45 godina kroz obrazovni sustav i medije, a koje i dan danas imaju utjecaj na hrvatsko društvo.

Predsjednik Milanović sad se sjetio činjenica o Žarku Puhovskom, ali tek nakon što je ovaj „kućni komentator RTL-a“, HRT-a i drugih medija, napao njega osobno. Pa se tek sada, nakon što je njega Puhovski napao, Milanović sjetio da nije prikladno da Puhovski bude komentator. A Žarko Puhovski već godinama oblikuje javno mnijenje – komentira ljude, napada, tumači tko jest, a tko nije prikladan za određenu poziciju, tko ima ili nema kapaciteta za javno djelovanje, i sve ove godine to nije bilo problem, a sad su odjednom izašle pa i ranije poznate činjenice – da je sudjelovao kao svjedok u montiranom političkom procesu tijekom Hrvatskog proljeća te da je kao svjedok na Haškom sudu svjedočio stvari koje nisu bile istinite.

>Odvjetnik Mišetić dokumentom iz Haaga demantirao Puhovskog

I onda se takvu osobu uzima već godinama da kroz glavne medije, RTL, HRT i druge, koji mu daju velik prostor, oblikuje mišljenje svih nas i na njega utječe”, kazala je dr. Markić

O tome da se ne trebamo baviti „ustašama i partizanima“

“Baš suprotno, trebamo govoriti o činjenicama. Objektiviziranje onoga što se događalo u prošlosti je važno i za našu budućnost. Dokle god činjenice i istina nisu vidljivi, mi trebamo o tome govoriti. Pa nećemo, valjda, nastaviti širiti one laži koje su se pomoću policije, vojske, Gole otoke, zatvore, kroz zatvaranje ljudi jer su pjevali „krivu pjesmu“ nametale cijelom narodu.

Pa nećemo valjda mi takve stvari nastavljati ponavljati u demokraciji ili puštati ljude koji su bili dio tog, komunističkog režima, da o tome govore u našoj zemlji, kao neki nositelji istine”, istaknula je.

Dr. Markić komentirala je da je jako važno da se predsjednika Republike Hrvatske može birati izravno, s cijelom Hrvatskom kao jednom izbornom jedinicom te je govorila i o promjeni izbornog zakona.

(...)

<https://narod.hr/hrvatska/video-dr-zeljka-markic-komentirala-milanovicevo-lustriranje-puhovskog>

SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.

DAMIR PEŠORDA: JE LI ŽARKO PUHOVSKI NIŠTARIJA?

16.10.2020.

Otkako je Zoran Milanović ustvrdio da Žarko Puhovski "umirovljeni mudroslov, propali političar" te "druker i ništarija" ne prestaju napori zdravih snaga da spase "vojnika Žaru". Brane ga i lijevi i desni, a i oni protiv kojih je svjedočio prije pedesetak godina. Tako Čičak i Budiša ne žele ni potvrditi ni opovrći da se u njihovu slučaju ponio kao druker i ništarija. I tako ga de facto opravdavaju.

Večernji i Jutarnji priskaču Puhovskom u pomoć, daju mu prostora koliko hoće da se opravda te i druge u tom smislu angažiraju, a neobično je da ga štede i prohadezeovski desni portali, i to tako da bez komentara prenose i jednu i drugu stranu, što inače ne čine kada je u pitanju, recimo, Miroslav Škoro, Željko Sačić ili tko iz toga dijela političkog spektra. Tako jedan od tih portala ovih dana ne bez zlobnog uživanja prenosi podmukli napadaj srpskih Novosti na generala Sačića. Bez komentara, bez zazora, kao da su Pupovčevi.

No, vratimo se Puhovskom, je li Žarko stvarno ništarija i sve ono drugo što mu je Milanović rekao da jest? Ili nije? Prvo, umirovljeni mudroslov nedvojbeno jest jer je prije nego što je umirovljen glavninu radnog vijeka proveo kao profesor na odsjeku za filozofiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Drugo, propali političar također jest. U osvjet demokratskih promjena u Hrvatskoj Puhovski je bio jedan od osnivača i viđenijih članova UJDI-ja, stranke koja je zagovarala integralno jugoslavenstvo i protivila se nacionalnom oslobođenju hrvatskog, ali i drugih naroda u bivšoj državi. Tako kad Puhovski kaže kako ne može biti "propali političar" jer nikada nije bio niti je pretendirao biti političarom, on kao i obično zaobilazi istinu. Ali, kako reče Milanović, u tom svijetu istina je voda plitka.

Idemo dalje: je li Puhovski bio druker. Jest, dvaput. Prvi put na suđenju hrvatskim proljećarima, drugi put hrvatskim generalima i Haagu. Bez obzira na Čičak-Budišinu šutnju, općepoznato je da je Puhovski bio svjedok optužbe u procesu protiv njih dvojice te Gorana Dodiga i pokojnog Ante Paradžika. Goran Dodig o tomu kaže: "On je djelovao u smislu optužbe. Ne želim govoriti protiv njega, ali je činjenica da nije bio čovjek." Puhovski se izmotava kako nije mogao biti krunski svjedok optužbe jer ga je pozvao sud, a ne tužitelj, na što mu je Milanović odgovorio da je sud pozivao svjedoke koje je predložio javni tužitelj i

koje su predlagali branitelji optuženih. A zna se tko je Puhovskog pozvao, obrana sigurno nije.

5. kolovoza 2008. zatekao sam se u Čavoglavama na predstavljanju Pečarićeve knjige u društvu s Goranom Dodigom, pokojnim Slobodanom Langom i još nekim ljudima. Ne sjećam se više kako je do toga došlo, ali započeli smo razgovor o suđenju proljećarima na kojem su njih obojica sudjelovali, Dodig kao optuženik, a Lang kao svjedok. Dodig je u jednom trenutku na Langovo inzistiranje rekao kako on nema zamjerke na njegovo svjedočenje, bez obzira što se tada nisu politički slagali. Reci to, neka ljudi čuju, potvrdi javno, gotovo molećivo je zavapio Lang, vidjelo se da mu je jako stalo. Tada sam bio pozvan za predstavljački stol jer sam bio jedan od predstavljača knjige, tako da je taj razgovor bio prekinut, barem što se mene tiče. Vidim da je u ovom osvrtu na Puhovskog i njegovo svjedočenje, Dodig također rekao: "Protiv naše četvorke svjedočio je i Slobodan Lang. On je griješio, ali je bio pošten čovjek. Njemu je bilo žao što je radio i nikad protiv njega ništa nisam rekao." Nadam se da bi pokojni Lang bio zadovoljan Dodigovim naknadnim očitovanjem.

Što se tiče Haaga, Puhovski tvrdi da ga Sud nije proglasio nevjerodostojnim svjedokom, no ekspresno i dokumentirano ga je demantirao Gotovinin odvjetnik Luka Mišetić. To što se, kako veli Milanović, "utalio s Haagom i poslužio da Hrvatskoj natovare najveću bijedu na vrat", Puhovskoga ne brine, žao mu je, čini se, jedino što nije uspio. I ostaje nam još samo jedno pitanje, ono naslovno: "Je li Žarko Puhovski ništarija?" I da i ne. Kompleksna je to stvar. Između potpuno ispravnog čovjeka i ništarija ima gotovo bezbroj prijelaznih tipova ljudi, a najgušće negdje na sredini toga raspona. Pogledajmo malo kako stoje stvari.

U Hrvatskoj je smo imali predsjednika države, dvaput za redom birana, koji je svjedočio u Haagu po Hrvatsku kudikamo pogubnije od samoga Puhovskog. U Hrvatskoj kao povijesna veličina o kojoj najviđeniji povjesničari knjige pišu slovi čovjek koji je u mladosti bio zloglasni oznaš, a za vrijeme agresije na Hrvatsku kao jugoslavenski diplomat založio se za uvođenje embarga na uvoz oružja. U Hrvatskoj se ministri i drugi dužnosnici lopovskih navika ne srame što su lopovi, nego što su dopustili da ih se uhvati. Dakle u Hrvatskoj je teško biti ništarija, velika je konkurencija. Barem kada je tzv. elita u pitanju. Tako da je umirovljeni mudroslov tek malo iznadprosječan meštar ništarijskog zanata. Ima boljih. Jednog od njih Milanović upravo naćeo u svom intervjuu RTL-u.

Damir Pešorda

Hrvatski tjednik, 15. 10. 2020.

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/58743-damir-pesorda-je-li-zarko-puhovski-nistarija>

J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020., str. 272.

DOPISIVANJE S LILI BENČIK, DRAGOVOLJAC.COM, 2021.

LILI BENČIK

JEDAN OD NAJVEĆIH DANA U NOVIJOJ HRVATSKOJ POVIJESTI

16.studen 2012.godine

Oslobađajuća presuda generalima Gotovini i Markaču

Bio je to dan velikog slavlja za Hrvate, za generale, njihove obitelji, prijatelje, ali i sve koji su vjerovali u pravdu.

Po objavi vijesti o oslobađajućoj presudi, nakon što su u travnju 2011. godine prvostupanjskom presudom osuđeni na 24, odnosno 18 godina zatvora za zločine počinjene tijekom i nakon Oluje, euforija je ubrzo zavladała Hrvatskom, i hrvatskim iseljeništvom širom svijeta.

„Ima Boga!“ bila je prva reakcija uzbuđenog generala Markača, a Luka Mišetić, voditelj obrane hrvatskih generala, prenio je na svome Twitter-profilu poruku Ante Gotovine.

„General Gotovina želi zahvaliti svima koji su omogućili da se ovaj dan ostvari“ Vladinim zrakoplovom krenuli su prema Hrvatskoj. Kad su stigli u hrvatski zračni prostor obratila im se zagrebačka kontrola leta.

„Dragi generali, želimo vam dobrodošlicu u hrvatski zračni prostor za koji ste se borili i žrtvovali. Od srca vam hvala na tome!“

Odgovorio im je general Gotovina:

„Pozdrav vama! I mi smo sretni što dolazimo kući napokon. Hvala vam, dečki!“ Generale su zatim na Pantovčaku dočekali predsjednik Ivo Josipović, ministri Kotromanović i Matić te cijeli vojni vrh.

„Bili ste žrtve u miru. Nosili ste teret tuđeg zločina i tuđe pogreške. Održali ste sjajne govore danas na Trgu, pogledali ste u budućnost i kazali da idemo naprijed“ rekao je Josipović.

Gotovina se zahvalio na dočeku.

„Danas je za mene sretan dan, poslije toliko godina, to je bio neizvjestan maraton s puno prepreka koje nisam niti razumio jer nisam pravnik“ rekao je general Gotovina i dodao da je stalno vjerovao da će suci donijeti pravednu i pravilnu odluku.

General Markač je naglasio kako je ponosan na sve koji su stvarali pobjedničku hrvatsku vojsku.

„Moj ponos je bio srušen činjenicom da sam optužen, da sam dio zločinačkog pothvata. Mislio sam da ću umrijeti, ako se donese takva odluka - rekao je Markač te zahvalio institucijama države koje su im pomogle.

Unatoč oslobađajućoj presudi u tom svečanom i radosnom trenutku tadašnji predsjednik RH Ivo Josipović naglasio je da je zločina bilo!?

"Opće je uvjerenje cijelog naroda bilo da su generali nevini i to je sada potvrđeno. Ali moramo znati da je zločina bilo i zaslužene oslobađajuće presude nas ne smiju odvući od kažnjavanja svih ratnih zločina", rekao je predsjednik Josipović.

Josipović naglašava zločine u ratu pa se obratio Gotovini i Markaču: "pogrešno ste optuženi zbog zločina drugih"

General Gotovina ga je ispravio:

„Domovinski rat je čist i pripada povijesti. On je temelj na kojem gradimo budućnost. Sretan sam što vidim moje suborce i prijatelje“

A general Markač je rekao: **"Nemamo nikakve mrlje na povijesnoj karti"**

Prugoslavenski mediji koji se nikako ne mogu pomiriti sa postojanjem samostalne države Hrvatske, koji ne priznaju velikosrpsku agresiju, izražavaju otvorenu mržnju prema „tuđmanovoj Hrvatskoj“ ostali su šokirani oslobađajućom presudom:

U redakcijskom komentaru Jutarnji list od 24. studenoga 2012. između ostaloga piše: „Presuda ne poništava dokaze o brojnim počinjenim zločinima, ne briše

otvoreni govor mržnje predsjednika Tuđmana u pobjedničkom vlaku slobode, kao ni diskriminatorne mjere poduzete kako bi se Srbima onemogućio povratak u Hrvatsku. Utoliko su potpuno netočne tvrdnje da presuda generalima skida svaku mrlju s Oluje odnosno da sudski utvrđena nevinost Gotovine i Markača svake zamjerke i krimena oslobađa i Franju Tuđmana“

Ta se njihova retorika protegnula do dandanas i pretočena je u politiku Vlade Andreja Plenkovića „pomirbe i suživota“, bez priznavanja krivnje, bez plaćanja ratne odštete, bez otkrivanja sudbine nestalih (1853 neriješenih slučajeva), po riječima Slobodana Miloševića“ tko nas to bre zavadi“

Prijedlog za povlačenje tužbi, a poznato je da je sa Srbijom nemoguć dogovor (Memorandum SANU 2)

Tadašnji predsjednik RH Ivo Josipović iskoristio je oslobađajuću presudu Generalima, da bi 22.studenog 2012.godine predložio povlačenje međusobne tužbe za genocid pri Međunarodnom suda u Haagu između Srbije i Hrvatske:

„Ako se ono što se željelo postići tužbom može ostvariti dogovorom, tužbe postaju nepotrebne. U Hrvatskoj je ocjena o tome u rukama Vlade“, rekao je Josipović. Istovremeno je ocijenio da oslobađajuća presuda u Haagu za hrvatske generale Antu Gotovinu i Mladena Markača minimizira izgled protutužbe Srbije, a da je neutralna u odnosu na hrvatsku tužbu.

Odbačene tužbe Hrvatske i Srbije za genocid

Međunarodni sud pravde u Haagu u potpunosti je odbacio tužbu Hrvatske protiv Srbije za genocid. U potpunosti je odbačena i protutužba Srbije.

Hrvatska je tužba tako odbačena s 15 sudačkih glasova, nasuprot dva.

Predsjednik Međunarodnog suda pravde u Haagu Peter Tomka objavio je presudu Međunarodnog suda pravde prema kojoj je u potpunosti odbačena tužba Hrvatske protiv Srbije za genocid. Premda je sud utvrdio da su tijekom rata 1991. do 1995. postojala neka djela koja upućuju na genocid na više lokacija u istočnoj Slavoniji, zapadnoj Slavoniji, Kordunu, Lici, Banovini i Dalmaciji, te da je postojao određen obrazac ratovanja srpskih snaga koji ukazuje na mogućnost postojanja namjere genocida. Sud je zaključio da namjera srpskih snaga nije bila uništenje Hrvata na područjima koja su okupirale, nego da ih se silom natjera da napuste to područje, pa je sud zaključio da Hrvatska nije dokazala postojanje genocida.

Iako je Međunarodni sud pravde odbacio tužbu Hrvatske za genocid, potvrdio je da su srpske snage, predvođene Jugoslavenskom narodnom armijom, JNA „počinile genocidna djela ubojstva, silovanja i nasilnog premještanja hrvatskog stanovništva“ na gotovo jednoj trećini zauzetog teritorija 1991. godine.

„Sud smatra da je utvrđeno da je ubijen veliki broj osoba od strane JNA i srpskih snaga „tijekom sukoba na nekoliko lokaliteta u Istočnoj Slavonije, Banovine, Banije, Korduna, Like i Dalmacije.“ Nadalje dokazi pokazuju da je većina žrtava bio dio zaštićene grupe što ukazuje da su sistematski napadani. Sud je našao da je dokazano da su ubojstva članova zaštićene grupe počinjena i da je genocidna namjera uspostavljena, prema Članku 2 Konvencije o genocidu“

Protutužba Srbije „za genocid nad srpskim stanovništvom Hrvatske 1995. godine prilikom akcije Oluja“ također je odbačena, jednoglasnom odlukom 17 sudaca. Vijeće je utvrdilo da su tijekom i nakon akcije Oluja također počinjena djela „ubojstva i progona, no nisu pronađeni dokazi genocidne namjere hrvatskih vlasti da se hrvatski Srbi unište u dijelu ili cijelosti.“ Suci su zaključili da ako je egzodus oko 200 tisuća stanovnika srpske nacionalnosti prilikom Oluje i bio priželjkivan od strane hrvatskih vlasti, to je bilo daleko od namjere za uništenjem.

Problem nestalih u Domovinskom ratu će se rješavati - u Bruxellesu!?

Europska unija će inzistirati na tome da Beograd otvori svoje arhive kako bi se pronašli hrvatski građani nestali i ubijeni u Domovinskom ratu. (02.02.2015)

Međutim Srbija nije poduzela ništa, pa je još uvijek u 2021. godini, nepoznata sudbina 1.455 osoba te mjesto ukopa posmrtnih ostataka 398 smrtno stradale osobe, što ukupno čini 1853 neriješenih slučajeva iz Domovinskog rata.

Pravda Haškog suda za velikosrpsku i JNA agresiju na Hrvatsku, nije zadovoljena

U 25 godina rada, Međunarodni sud za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji donio je 90 presuda u ukupno 161 predmeta.

19 osoba oslobođeno je krivnje, 15 je prepušteno nacionalnim sudovima, 20 optužnica je povučeno, a kod 17 optuženih smrt je bila brža od pravde. Najpoznatiji su Slobodan Milošević, Goran Hadžić, Milan Babić...

Oni koji su slijedili Miloševićevu politiku dobili i najveće kazne. Za zločine u Hrvatskoj osuđeno je šestoro Srba na ukupno 92 i pol godine zatvora. Za zločine

u BiH šestero Srba osuđeno je na doživotni zatvor, a još 46 na ukupno 798 godina zatvora. Za zločine na Kosovu osuđena su šestorica na ukupno 113 godina zatvora.

Jedina optužnica za zločine u Hrvatskoj završila je oslobađajućom presudom, a za zločine nad Bošnjacima u BiH osuđeno je 17 osoba na ukupno 268 godina zatvora.

Ono u čemu Haški sud nije uspio jest pomirenje i suočavanje s istinom.

„Morate imati u vidu da se Tribunal nosi s percepcijama koje su stvorene tijekom ratnih godina, tijekom ratne propagande. A zatim i u poslijeratnim godinama kada su elite koje su vodile zemlje bivše Jugoslavije tijekom rata nastavile voditi svoje zemlje nakon ratnih sukoba. Njima nije bilo u interesu da se razotkriju ratni zločini koje su počinile snage pod njihovim zapovjedništvom i oni su protiv Tribunala vodili otvorenu kampanju”, izjavio je glasnogovornik Haškog suda Nenad Golčevski.

U Hrvatskoj je pored radosti zbog oslobađajuće presude generalima Gotovini i Markaču, ostao gorak okus zbog osude tzv. hercegbosanske šestorci, i suicida generala Slobodana Praljka,

„Slobodan Praljak nije ratni zločinac“

Kao dio udruženog zločinačkog pothvata s ciljem pripajanja dijela bosansko-hercegovačkog teritorija Hrvatskoj.

Bit i motiv rata , a što Sud nije uzeo u obzir, je velikosrpska ideologija, kojoj je CILJ bio uspostava VELIKE SRBIJE sa teritorijem Hrvatske na crti, Virovitica – Karlobag i cijela BIH.

Hrvatska se branila od velikosrpske agresije potpomognute od JNA i SPC-om kao idejnim nositeljem velikosrpske ideologije.

Haški sud nije ispunio svoju ulogu u osudi velikosrpske agresije, a time i velikosrpske ideologije, jer je ona veoma živa i nastavlja se kroz SRPSKI SVET!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28563-jedan-od-najvecih-dana-u-novijoj-hrvatskoj-povijesti-16-studeni-2012-godine>

GENERAL IVAN TOLJ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

**JULIENNE BUŠIĆ: KLASIĆ JE IZNIO NETOČAN
PODATAK, ZVONKA NIKAD NISU OSUDILI ZA
TERORIZAM**

Gordana Sarkotić

22. travnja 2022.

Foto: Fah; Fotomontaža: Narod.hr

“Ne ulazeći u motive Hrvoja Klasića zbog kojih iznosi neistine, činjenica je da je on pred hrvatskim gledateljima falsificirao povijesni podatak“, ističe **Julienne Bušić**, supruga **Zvonka Bušića**, reagiravši na HRT-ovu emisiju Otvoreno od 21. travnja 2022., u kojoj je iznesen netočan podatak.

> **Vukojević: Našli smo oko sto i nešto nalogodavaca iz Udbe od Tita pa dalje**
> **Odvjetnik Mišetić odgovorio lijevim medijima: ‘Ni Zvonko ni Julienne Bušić nisu osuđeni za terorizam’**

> Američki sudac koji ga je osudio suprotno Klasiću je ustvrdio: ‘Zvonko Bušić nije terorist’

“U emisiji OTVORENO od 21. travnja 2022., posvećenoj temama rada Udbe i ubojstava hrvatskih emigranta, Hrvoje Klasić, predstavljen kao povjesničar, izjavio je kako je Zvonko Bušić ”zatvoren zato što su ga proglasili teroristom” u SAD-u. **Hrvoje Klasić je teško optužio i iznio neistinu o Zvonki Bušiću kojeg američko pravosuđe nikad nije ni tužilo ni osudilo za terorizam**, kako tvrdi taj povjesničar. Štoviše, savezni sudac John Bartels je 1976. prije izricanja presude rekao: **”bilo bi previše nepravično i nepošteno kada ne bih prije početka rekao, da Zvonka Bušića i njegovu suprugu, kao i njihove drugove, ne smatram nikakvim ratnim zločincima niti teroristima”**‘. Ne ulazeći u motive Hrvoja Klasića zbog kojih iznosi neistine, činjenica je da je on pred hrvatskim gledateljima **falsificirao povijesni podatak** koji se može lako provjeriti”, zaključuje u pismu Julienne Bušić.

U emisiji je odmah reagirao general Tolj

Podsjetnik, dr. sc. Hrvoje Klasić, izvanredni profesor na Filozofskom fakultetu u Zagrebu gostujući u HRT-ovom Otvorenom ustvrdio je da je Bušić zatvoren zato što su ga proglasili teroristom. Na to je u emisiji odmah reagirao umirovljeni general-bojnik Ivan Tolj optuživši ga da relativizira neka hrvatska nacionalna pitanja na potpuno neprihvatljiv način te je posebno istaknuo zabrinjavajućim da osoba s takvim tvrdnjama predaje hrvatskim studentima povijest.

“Razmišljati o Zvonku Bušiću, hrvatskome mučeniku, koji je više od 30 godina robijao, da bismo mi imali slobodnu i nezavisnu Hrvatsku državu, da ga se naziva teroristom...”, upozorio je general Tolj. Na to je reagirao povjesničar Klasić ne odustajući od svojih netočnih tvrdnji i ne prihvaćajući činjenice koje je iznosio general Tolj.

Tu netočnu tvrdnju da je Bušić bio zatvoren zato što su ga proglasili teroristom prije dvije godine lijevo-liberalni mediji u Hrvatskoj širili su da bi ocrnili Julienne Bušić nakon što je dala podršku Kolindi Grabar-Kitarović u drugom krugu predsjedničkih izbora. Na to je reagirao odvjetnik Luka Mišetić i podijelio presliku presude te istaknuo da ni ona ni Zvonko Bušić nisu osuđeni za zločin terorizma.

Sheldona**@DissLexie****Jan 1, 2020****Replying to @MisetiLaw and @bglavasevic**

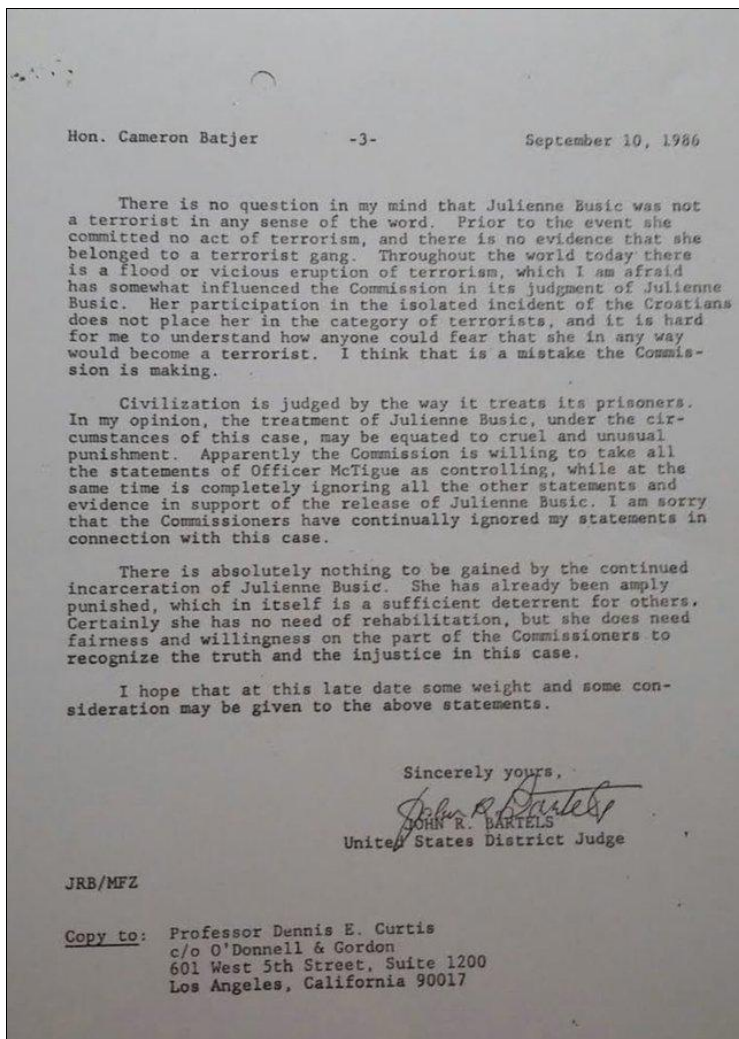
Ja sam stalno u elementima zločina terorizma, vi ste ti koji tvrdite da se radi o zračnim piratima, i to samo zato što je netko iz političkih razloga tako glup naziv upisao u presudu. Zar stvarno vjerujete da bi Brian Murray taj čin nazvao zračnim piratstvom?

Luka Misetic

@MiseticLaw

Sudac koji je osudio Julie Busic napisao je: “There is no question in my mind that Julieanne Busic was not a terrorist in any sense of the word.” Judge Bartels ocito nije shvatio da ste vi u Hrvatskoj puno pametniji od njega koji ju je i osudio.

11:18 PM Jan 1, 2020

“Gospodin Bušić nije ni terorist ni kriminalac“

Julienne Bušić, nagrađivana je američko-hrvatska prozna spisateljica, esejistica i prevoditeljica. Supruga hrvatskog domoljuba Zvonka Bušića nakon njegove smrti posvetila se književnosti te objavila nekoliko romana, a bavi se i prevođenjem hrvatskih djela na engleski jezik. Uz to, Julienne Bušić osvojila je nagradu “Fra Lucijan Kordić” za memoare Ljubavnici i luđaci (1996.) te nagradu “Antun Branko Šimić” (2012.) i “Bili smo prvi kad je trebalo” (2012.).

Amerikanka Julienne Bušić ljubav svog života Zvonka, vjerno je čekala duge 32 godine, što je jedinstven slučaj ljubavi dvoje ljudi, čak i u svijetu!

Rodila se kao Julienne Eden Schultz, 20. rujna 1948. godine. Studirala je u SAD-u te u Europi, magistrirajući na području njemačkog jezika i jezikoslovlja. Godine 1969. godine u Beču je upoznala Zvonka Bušića, a vjenčali su se 1972. u Frankfurtu.

Godine 1976. sudjelovala je u otmici američkog putničkog zrakoplova i za to bila osuđena na doživotni zatvor. Sudac koji je 1977. godine izricao presude Zvonku, Julienne i ostalim sudionicima otmice zrakoplova **nije ih smatrao teroristima, čak što više, izrijeком je potvrdio kako “gospodin Bušić nije ni terorist ni kriminalac“, te da su njegovi motivi i ideali bili plemeniti**, iako su primijenjena pogrešna sredstva za ostvarivanje ciljeva.

Supruga poginulog američkog policajca tužila je državu zbog nemara i nebrige, te stoga što svu krivnju za njegovu smrt prebacuje na “teroriste”, iako na platformi na kojoj je trebalo izvršiti demontažu bombe nisu bili osigurani potrebni uvjeti za obavljanje tog posla, pa je stoga i došlo do eksplozije.

Godine 1989. puštena je iz zatvora nakon 13 godina, a nakon stjecanja hrvatske nezavisnosti došla je u Hrvatsku.

Pokretala je akcije kako bi se na slobodu pustio i njen suprug, Zvonko. To se dogodilo tek 2008. Živjeli su u Rovanjskoj kod Zadra. Iste godine objavila je knjigu „Tvoja krv i moja“, zbirku eseja, kratkih priča i kolumni. 2012. izišao joj je roman „Živa glava“, romansirana biografija stvarne Vukovarke koja je prošla tešku borbu za vlastiti život. Na Hrvatskoj radioteleviziji 2013. godine prikazan je dokumentarni film pod imenom Ljubavnici i luđaci u kojem je prikazan aktivizam i borba Julienne i Zvonka Bušić za hrvatsku neovisnost.

Na česta pitanja kako se kao Amerikanka toliko angažirala oko slobode i borbe za Hrvatsku odgovarala bi: „Voleći svog supruga, voljela sam sve što je on volio“. A Zvonko Bušić neizmjerно je volio – Hrvatsku.

<https://narod.hr/hrvatska/julienne-busic-klasic-iznio-je-netocan-podatak-zvonka-busica-nikad-nisu-osudili-za-terorizam>

ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS? DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

HARRIS: HAAŠKA PRESUDA ‘ŠESTORKI’ ŠTETNA JE ZA BIH

10/04/2021

U engleskom izvorniku izašlo je izdanje knjige “Haaški krivolov – Analiza dokaza o ciljevima zajedničkoga zločinačkog pothvata u predmetu IT-04-74” nedavno preminuloga prof. dr. Miroslava Tuđmana, koja opsežno upućuje na promašaje iz postupka pred Haaškim sudom protiv šestorice nekadašnjih dužnosnika Herceg Bosne koja su na temelju osporavanoga udruženog zločinačkog pothvata osuđena na višegodišnje zatvorske kazne, a general Slobodan Praljak počinio je samoubojstvo u sudnici, čime je i zapečatio ovo sudište, piše Večernji list BiH.

Knjiga na 800 stranica od prije izvjesnog vremena može se nabaviti u tiskanom i izdanju za Kindle na stranicama online trgovine Amazona

<https://www.amazon.com.au/Poaching-Hague-Analysis-Enterprise-04-74-ebook/dp/B08QH4ST6R> .

Pri tome se na Amazonu citiraju riječi Robina Harrisa, nekadašnjeg savjetnika premijerke Margareth Thatcher.

U UK dokazi bi bili bezvrijedni

“Miroslav Tuđman napisao je knjigu koja bi trebala biti obvezna literatura, ne samo za one koji su zainteresirani za zamršenu priču o hrvatsko-muslimanskom ratu 1992. – 1994. već i za rad Haaškog suda (ICTY) i za šire probleme, nadnacionalne kaznene pravde. ICTY je u ranijoj fazi osmislio potpuno novi koncept ‘udruženog zločinačkog pothvata’ (UZP) kako bi osigurao osuđujuću presudu ljudi za koje tužitelji smatraju da bi trebali biti kažnjeni. Prema britanskom zakonu, dokazi korišteni za osiguravanje takvih osuda ne bi bili dopušteni.

ICTY je predmetna lekcija međunarodnog institucionalnoga neuspjeha. Miroslav Tuđman pokazuje nam zašto”, naveo je u recenziji povjesničar Robin Harris. On je u svojoj recenziji za knjigu napisao kako je zločinački pothvat uspostavljen kako bi se osudilo pojedine optužene, a da se pri tome za to nema valjanih dokaza. Uz to, prema Harrisu, Haaški sud imao je iznimno štetnu ulogu za budućnost BiH. “Ova ispolitizirana pravda nije bila ni politički korisna. Demoralizirao je sve

manju hrvatsku zajednicu, ubrzavajući tako trend prema isključivo muslimanskom identitetu u Federaciji”, smatra Harris.

Odvjetnica Nika Pinter, koja je u Haagu branila Slobodana Praljka, rekla je kako u knjizi nije bilo navijačkih interpretacija, za razliku od presude “šestorci” koja se temeljila na iskazima šest krajnje nevjerodostojnih svjedoka o UZP-u.

“Mislim kako je to jedna, ne zato što sam bila odvjetnica u postupku, sjajna knjiga koja zbilja može poslužiti kao putokaz kako čitati presudu i kvalifikacije UZP-a kojima se barata. Presuda nije dala činjenice. Ova knjiga jest”, kazala je. Prof. dr. sc. Davor Derenčinović s Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu naveo je u recenziji kako je Tuđman u knjizi pokazao frapantnu neargumentiranost.

Nedomišljeni eksperiment

“Autor argumentirano upućuje i na opsežno izdvojeno mišljenje suca Antonettija, člana Raspravnoga vijeća, koji je analizom transkripata iz Ureda bivšeg predsjednika Tuđmana zaključio da nisu dokazane teze Tužiteljstva o navodnom zajedničkom zločinačkom pothvatu u koji su bili, uz optuženike, uključeni i najviši državni dužnosnici.

U pravu je autor kad na temelju niza argumenata, transkripata, izjava i sl., tvrdi da se optužnica i presuda o tom pothvatu ne zasnivaju na materijalnim činjenicama, nego na interpretacijama pisanih dokumenata, na iskazima svjedoka koji nisu neposredni sudionici određenih zbivanja, nego njihovi tumači, na ekspertizama i svjedocima teorije urote”, kaže dr. Derenčinović i zaključuje kako je Tuđmanova knjiga klasik “crne kronike” nedomišljena eksperimenta koji je nepovratno kolabirao tragičnim finalom nepravičnog suđenja u predmetu “Prlić i dr”. On ističe kako je UZP potpuno promašen te da je ICTY pokazao samodostatnost i institucionalni autizam, ignoranciju i nepoštivanje temeljnih pravnih načela, ali i povijesnih činjenica.

Svojevrsnu “reklamu” za knjigu je objavom na Twitteru dao i ugledni američki odvjetnik hrvatskih korijena Luka Mišetić navodeći kako je riječ o “sveobuhvatnoj analizi” presude i politike Hrvatske prema BiH.

<https://kamenjar.com/znacajna-knjiga-pokojnog-miroslava-tudmana-konacno-se-pojavila-na-engleskom-jeziku/>

HRVATSKI VELIKANI DALIĆ, MODRIĆ I LOVREN, ZAGREB, 2023.

BABIĆEV INDEX PONOVRNO U NAPADU NA REPREZENTACIJU: IZBACILI BI IZ NJE MODRIĆA?

30. lipnja 2023

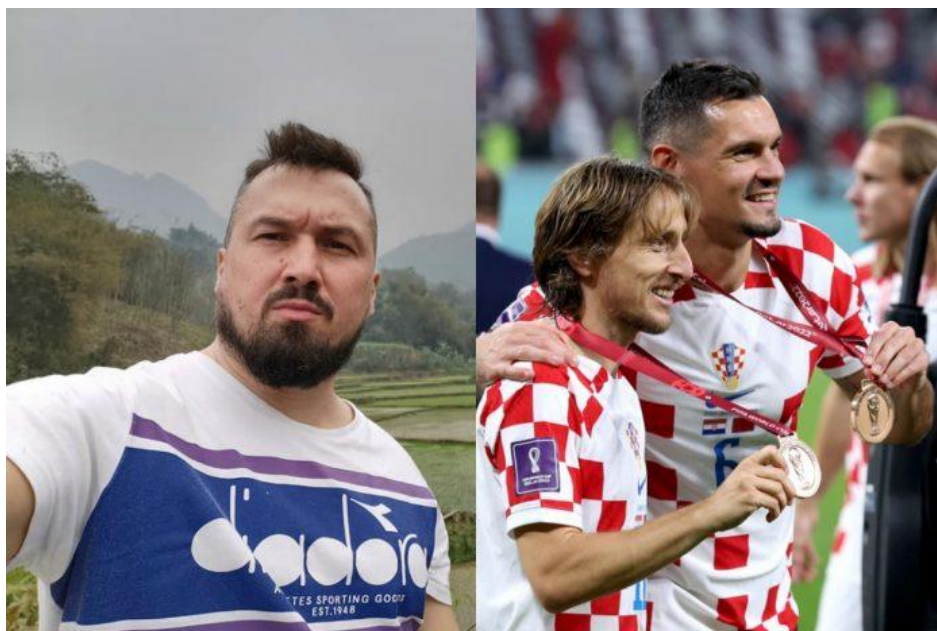

Foto: facebook, fah, montaža narod.hr

Index.hr u novom je napadu na reprezentaciju, točnije kapetana Luku Modrića i bivšeg reprezentativca Dejana Lovrena. Nakon vijesti da je Općinsko državno odvjetništvo u Osijeku podiglo novu optužnicu za davanje lažnog iskaza protiv dvojice navedenih igrača, Index je objavio anketu u kojoj pitaju čitatelje treba li Modrića izbaciti iz reprezentacije.

ANKETA Treba li Modrića izbaciti iz reprezentacije ako se dokaže da je lagao na sudu?

Index Sport
18:13, 29. lipnja 2023.

Foto: EPA

Podijeli 0.7.06

NAJNOVIJE NAJČITANIJE VEZANO

- 32 min Predsjednik Barcelone objasnio zašto nisu doveli Brozovića
- 38 min UŽIVO Brozović putuje u S. Arabiju. Lukaku odbio nevjerojatnu ponudu
- 58 min Sin legendarnog Vatrenog napušta bundesligaša nakon samo jedne sezone
- 1 h Regionalni mediji o optužnici Lovrenu i Modriću: Nevideni skandal i sramota!
- 1 h ANKETA Brozović je odbio Barcu zbog ugovora života u S. Arabiji. Biste li i vi?

“Imbex ima anketu “Treba li Modrića izbaciti iz reprezentacije”. Ja vas ovdje pitam, treba li Matiju Babića izbaciti iz Hrvatske? Morebit i otjerat na robiju jer je za 6 milijuna ukradenih kuna što od poreznih obveznika što od svojih novinara osuđen na par sati “rada za zajednicu” koje nije odradio?”, komentirao je na Facebooku Marcel Holjevac.

Unatoč brojnim uspjesima, dva srebra i bronci, u zadnjih nekoliko godina, Index napada reprezentaciju. I to je počelo ranije...

“Loša Hrvatska pred ispadanjem s Eura”, pisalo je u tijeku utakmice 2021. godine na portalu Index, osnivača Matije Babića. I to im nije prvi put da podcjenjuju igru hrvatske nogometne reprezentacije i obeshrabruju navijače, pravi pokušaj bojkota odvijao se znatno ranije.

> Index ponovno podcijenio reprezentaciju: Prisjetimo se pozivanja na bojkot u vrijeme Milanovićeve Vlade

Index pozivao na bojkot reprezentacije

Krajem 2015. godine novinarima Indexa zabranjen je ulazak na presicu. Predsjednik HNS-a Davor Šuker jednom od novinara uzeo mobitel s kojim je snimao te ušao u dvoranu. Nekoliko minuta kasnije mobitel je vraćen, ali novinarima portala Index nije dozvoljen ulazak u dvoranu.

> HNS i ‘Uvijek vjerni’ potpisali ugovor o suradnji, portalu Index zabranjeno izvještavanje

HNS je tjedan dana prije tog događaja u ovorenom pismu objavio kako sportskoj redakciji Indexa zabranjuje dolazak na utakmice hrvatske reprezentacije, ulazak u prostorije Saveza i konferencije za novinare zbog, kako su objasnili, senzacionalističkog novinarstva te poziva na bojkot reprezentacije.

<https://narod.hr/sport/babicev-index-ponovno-u-napadu-na-reprezentaciju-izbacili-bi-modrica-iz-reprezentacije>

Komentar: Odvjetnik Luka Mišetić, koji je branio generala Antu Gotovinu pred Haaškim sudom, stao je u obranu hrvatskih nogometaša Luke Modrića i Dejana Lovrena.

“Cristiano Ronaldo i Leo Messi španjolski su sudovi osudili za utaju poreza. Obojica su i dalje kapetani Portugala odnosno Argentine. Samo kod nas neki žele biti veći katolici od Pape”, napisao je Mišetić kao odgovor na članak pod naslovom “Modrić je odavno trebao biti izbačen iz reprezentacije. To je jasno i bez optužnice”.

<https://narod.hr/sport/misetiic-svima-koji-tjeraju-modrica-iz-reprezentacije-samo-kod-nas-neki-zele-biti-veci-katolici-od-pape>

HRVATSKI VELIKAN DARIO KORDIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

KORDIĆ NA UDARU: REAGIRALA DR. MARKIĆ, MIŠETIĆ JASNO O TOME TKO JE IZDAO NALOG ZA UBIJANJE U AHMIĆIMA

13. lipnja 2023.

Foto: fah, snimka zaslona, Petar Jurčević

Posljednjih dana novim napadima izložen je Dario Kordić, a o svemu se oglasila i dr. Željka Markić, izvršna direktorica udruge U ime obitelji, koja je podijelila i vrlo jasnu objavu uglednog odvjetnika koji je branio Antu Gotovinu, Luke Mišetića.

Dr. Markić: Ako ovo nije primjer specijalnog rata, ne znam što jest

“10.6., obilježeno je 30 godina masakra Armije BiH u Vitezu, gradu u Lašvanskoj dolini. Direktnim granatiranjem igrališta s položaja BiH ubijeno je 8 hrvatske djece. Milanović je jučer osudio činjenicu da za taj zločin nitko nije odgovarao.

Isti dan N1 BiH objavljuje snimku Kordića, političara Herceg-Bosne kojeg je Haški sud osudio na 25 godina za ratne zločine u lašvanskoj dolini, uključujući Ahmiće. Kordić nije sudjelovao u zločinu, niti je Sud dokazao njegovu povezanost s Ahmićima. Izjasnio se nevinim.

Kordić je više puta osudio svaki ratni zločin, pa tako i u Ahmićima. Istodobno je često svjedočio da ne žali niti za jednom sekundom koju je, kako tvrdi, nedužan proveo u zatvoru. Snimka traje 25 sek, ne zna se “niti kada niti gdje je nastala”. Dakle, na dan kad je Armija BiH ubila 8 hrvatske djece i nitko zbog toga nije osuđen, N1 BiH objavljuje snimku Hrvata koji je osuđen za ratni zločin nad Bošnjacima te se izjava tumači kao da “ne žali” zbog Ahmića. Ako ovo nije primjer specijalnog rata, ne znam što jest”, objavila je dr. Markić.

“Ako još nekome nešto nije jasno vezano za Darija Kordića”, napisala je dr. Markić u novoj objavi, podijelivši status Mišetića.

Mišetić: Čiji nalog? Blaškićev

“Nakon što je ICTY oslobodio Tihomira Blaškića za masakr u Ahmićima, a zatim osudio Kordića, sudovi BiH osudili su zapovjednika 4. bojne Vojne policije Paška Ljubičića za izvršavanje naredbe za ubijanje Bošnjaka u Ahmićima. Čiji nalog? Blaškićev. Kordić se u presudi ne spominje”, jasan je Mišetić.

On je podijelio i svoje ranije objave na ovu temu.

“Vidim da su moji komentari o Dariju Kordiću privukli pozornost, pa dopustite mi da iznesem činjenice. (THREAD). I Blaškić i Kordić su prvostupanjski osuđeni (u odvojenim slučajevima) za zločin u Ahmićima. Utvrđeno je da je Blaškić izdao zapovijed da se ubiju svih vojno sposobni muškarci, protjeruju civili i spale kuće. Kordić je osuđen zato što je bio prisutan na sastanku 15. travnja 1993. gdje je Blaškić navodno izdao spornu zapovijed, i logično je da Blaškić takvu zapovijed ne bi izdao bez Kordićeve političke potpore.

> Tko je Dario Kordić, kojeg napada HND-ov ‘novinar godine’ Dežulović?

Sud je također utvrdio da je zapovjednik vojne policije HVO-a, Paško Ljubičić, izdao zapovijed da “ne smije biti živih svjedoka” u Ahmićima, ali je sud zaključio da je moguće da je Ljubičić izdao ovu zapovijed na svoju ruku, bez ovlaštenja Blaškića ili Kordića. U Blaškićevoj žalbi, Blaškić je uveo nove dokaze: izvješće o policijskoj istrazi RH provedenoj nakon 2000. godine, u kojoj je zaključeno da Blaškić nije mogao zapovijedati ili kontrolirati vojnu policiju HVO-a, da je Kordić bio de facto zapovjednik vojne policije HVO-a preko paralelne (ili dvostruke) linije zapovijedanja, da je vojna policija izvršila ubojstva u Ahmićima, da Blaškić nikada nije izdao nezakonitu zapovijed, te da je umjesto toga u Kordićevom domu bio tajni sastanak gdje je Kordić izdao nezakonitu zapovijed za ubijanje u Ahmićima.

Žalbeno vijeće zaobilazilo problem

Žalbeno vijeće se oslonilo na ovo hrvatsko izvješće da bi Blaškića oslobodilo odgovornosti za Ahmiće. U Kordićevom žalbom postupku, ni Tužiteljstvo, ni Kordić nisu tražili prihvaćanje novih dokaza koje je Blaškić uveo u slučaju Blaškića, jer su se oba složila da ti dokazi nisu vjerodostojni. Kordić je tvrdio da,

budući da je Žalbeno vijeće zaključilo da Blaškić nikada nije dao nezakonitu zapovijed na sastanku 15. travnja 1993. godine, Kordić nije mogao pružiti “političku potporu” nepostojećoj zapovijedi, i mora biti oslobođen odgovornosti, a novi Blaškićevi dokazi da je Kordić izdao nezakonitu zapovijed nisu bili pred sudom u Kordićevom žalbenom postupku.

Žalbeno vijeće je zaobilazilo taj problem time što je potvrdilo Kordićevu žalbu, zaključivši da čak i da Blaškić nije izdao zapovijed, “netko” je takvu zapovijed izdao, i da “netko” ne bi izdao takvu zapovijed bez Kordićevog autoriteta. Tako je Žalbeno vijeće pod utjecajem “novih Blaškićevih dokaza” osudilo Kordića, bez izričito spominjanje da je vijeće koristilo “nove Blaškićeve dokaze” koji službeno nisu bili pred Žalbenim vijećem u Kordićevom slučaju. Međutim, kasnije je otkriveno da je izvor informacija sadržanih u “Blaškićevim novim dokazima,” to jest izvješću hrvatske policijske istrage o Ahmićima, zapravo zapisnik policijskog intervjua s Antom Nobilom, Blaškićevim odvjetnikom, nakon što je Blaškić osuđen.

Hrvatska je Vlada od Tribunala prikrila da je izvor informacija u policijskoj istrazi (da Blaškić nije izdao naredbu, da ne može kontrolirati vojnu policiju, te da je Kordić zapovijedao vojnom policijom i izdao nezakonitu zapovijed) bio Blaškićev vlastiti odvjetnik. Međutim, u tom trenutku, Blaškić je već oslobođen i živi u Hrvatskoj, a Kordić je izdržavao 25-godišnju zatvorsku kaznu u Austriji. Kasnije, Pasko Ljubičić je priznao krivnju pred sudovima u BiH, priznavši da je kriv jer “nije odbio nezakonitu zapovijed Tihomira Blaškića”. Pasko Ljubičić osuđen je bio na deset godina zatvora. KRAJ”, objavio je još 2019. Mišetić.

<https://narod.hr/hrvatska/kordic-na-udaru-reagirala-dr-markic-misetic-jasno-o-tome-tko-je-izdao-nalog-za-ubijanje-u-ahmicima>

LUKA MIŠETIĆ: TUŽITELJSTVO MKSJ-A JE UTVRDILO DA SU NAREĐENJA ZA UBIJANJE U AHMIĆIMA DOŠLA OD SAMOG BLAŠKIĆA

- 21.04.2026.

Američki odvjetnik hrvatskih korijena Luka Mišetić, poznat i po tome što je bio odvjetnik generala Ante Gotovine ali i nekih pripadnika Lašvanske skupine, odgovorio je na objavu glasnogovornika SNV-a Eugena Jakovčića u kojoj ističe kako Hrvatska još uvijek nema 'Trg ahmičkih žrtava' te uz to dodao nepostojeću odluku Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ). "Trg kojeg još uvijek nema", napisao je Jakovčić na X-u te dodao fotografiju s natpisom "Trg ahmičkih žrtava. Ratni zločin nad 116 bošnjačkih civila koji su počinile postrojbe HVO-a 16.4.1993. MKSJ je ustanovio odgovornost političkog i vojnog vrha RH".

Na to je Luka Mišetić odgovorio i demantirao Jakovčićevu tvrdnju.

"Još jedna laž @jakovcic_eugen. ICTY (MKSJ) nije ustanovio da je hrvatsko vodstvo odgovorno za Ahmiće. Ahmići se ne spominju u presudi Prliću. Budući da me blokirao, bio bih zahvalan kad bi mu netko odgovorio da je uhvaćen u još jednoj laži", poručio je Mišetić na X-u.

U komentarima su neke osobe nastavile širiti dezinformacije.

"ICTY je u presudama jasno utvrdio da su zločin u Ahmićima počinile snage HVO-a i da postoji odgovornost političkog i vojnog rukovodstva HercegBosne. U predmetu Prlić Ahmići nisu bili centralna tačka optužnice, ali je sud utvrdio postojanje UZP i sistematskog progona Bošnjaka", napisano je u komentarima.

>>Luka Mišetić: Haški sud je utvrdio da je Kordić svojom prisutnošću dao političku potporu Blaškiću za zapovjed za pokolj u Ahmićima

REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA
HRVATSKA ZAJEDNICA HRVATSKO-BOSNA
HRVATSKO VIJEĆE OBRANE
ZAPOVJEDNIŠTVO OZ BREDNJA BOSNA
I Z M V I T E Ž

O B R A N A
VOJNA TAJNA
STROGO POV.

Broj: 01-4-219 / 93
Datum, 16.04.1993 godine
Vrijeme: 10,35 sati

PREMIET: Poduzimanje dalji borbeni
djelovanja

Zapovjedniku "Viteške"
brigade

U svezi sa Vašim izvješćem broj 02-125-10/93 od 16.04.1993 godine
uraditi slijedeće:

1. Potpuno sauzeti sela D. Višeraku, Ahmiće, Sivrino selo i Vrhovine.
2. O poduzetim aktivnostima i izvršenju ovog zadatka osobno me
izvijestiti.

ZV/SN

Dostavljeno:
1x Naslovu
1x OMO
1x s/a

V J E D N I K

ECV
01-4-219
16.04.93 11:05 sati
TOPIC

Odvjetnik Mišetić se osvrnuo i na ove navode.

“Nije samo da Ahmići nisu bili 'centralna točka optužnice', već da uopće nisu bili dio optužnice i nisu spomenuti u presudi Prliću. Nigdje ICTY nije donio zaključak da je Tuđman namjeravao, odobrio ili dopustio etničko čišćenje. Nigdje”, napisao je Mišetić.

Zatim je u novoj objavi priložio drugu Jakovčićev navod u kojem glasnogovornik SNV-a tvrdi: "MKSJ je zaključio da je ovaj zločin počinjen u okviru

međunarodnog oružanog sukoba između Republike Bosne i Hercegovine i RH. Pravomoćno je potvrđeno da je 'Hrvatska ostvarila sveukupnu kontrolu nad HVO-om te 'rukovođila u paniranju, koordinaciji i organizaciji HVO-a".

Odvjetnik Mišetić ni na ove tvrdnje nije ostao dužan te je odgovorio i na tu objavu. "Uhvaćen u svojim lažima, @jakovcic_eugen sada pokušava zamutiti vodu. Tužiteljstvo MKSJ-a izričito je ISKLJUČILO Ahmiće od kaznene odgovornosti vodstva Herceg-Bosne ili Hrvatske u predmetu Prlić, jer je Blaškićeva obrana zastupala teoriju da su Ahmići počinjeni po naređenju iz Hercegovine. Tužiteljstvo MKSJ-a to je osporilo i tvrdilo da su naređenja za ubijanje u Ahmićima došla od samog Blaškića. Jakovčić sada iznosi argument protiv hrvatskog vodstva kojem se tužiteljstvo MKSJ-a izričito protivilo", poručio je odvjetnik Luka Mišetić.

>>Vlado Džoić: Otkud među stradalim u Ahmićima 70 pripadnika Armije RBiH i 35 pripadnika HVO-a?

Podsjetimo, u borbama u Ahmićima, 16.travnja 1993., za koje je Haški sud utvrdio da su bili branjeno uporište Armije BiH na cestovnoj komunikaciji između Busovače i Viteza, poginulo je 35 pripadnika HVO-a, 70 pripadnika Armije BiH, te 56 civila bošnjačke nacionalnosti.

Operacijom oslobađanja Ahmića i deblokadom cestovne komunikacije Vitez-Busovača operativno je zapovjedao, tada pukovnik, Tihomir Blaškić, za što postoji obimna dokumentacija u arhivu Haškog suda ali i u arhivu Suda BiH, gdje je vođen postupak protiv Paške Ljubičića, ratnog zapovjednika 4. bojne VP HVO-a, koja je bila angažirana na glavnom pravcu udara.

Akcija HVO-a u Ahmićima bila je preventivni udar kojim je spriječena mnogo veća katastrofa. Da HVO nije neutralizirao točku otpora u Ahmićima, hrvatsko stanovništvo u Vitezu i Busovači bilo bi izloženo masovnom pokolju od strane islamističkih skupina unutar Armije BiH. istih onih koji su u Mehurićima vježbali ritualno odsijecanje glava.

V.LJ.

<https://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/62400-luka-miseti-tuziteljstvo-mksj-a-je-utvrdilo-da-su-naredenja-za-ubijanje-u-ahmicima-dosla-od-samog-blaskica>

REAGIRANJA

LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO NOVOM LISTU: ŠTO JE KORDIĆ UČINIO DA BUDE PROGLAŠEN ‘RATNIM ZLOČINCEM’!?

Objavio/la: A. Majic
03/04/2019

Nekadašnji odvjetnik generala Gotovine, Luka Mišetić, komentirao je članak Novog lista: “**Večeras će ratni zločinac zagrebačkim studentima govoriti o vjeri u Isusa**“. U navedenom članku Novi list kritizira studentskog kapelana don Damira Stojića zbog organizacije ovog predavanja, nazivajući Darija Kordića ratnim zločincem te navodeći kako je osuđen je zbog pokolja koji su u selu Ahmići kod Viteza počinile snage Hrvatskog vijeća obrane pod njegovom kontrolom, prenosi narod.hr.

“*Najmlađa žrtva Kordićevih vojnika bila je beba stara tri mjeseca, a nastarija – starica u devedesetim godinama života.*” – naveo je Novi list.

“**Što je Kordić učinio da bude proglašen ratnim zločincem koji je ubijao djecu u Ahmićima?**” Sud je utvrdio da je svojom prisutnošću dao političku potporu Blaškiću na sastanku gdje je Blaškić izdao zapovjed za pokolj u Ahmićima. **A Blaškić kasnije oslobođen.**” – napisao je **Luka Mišetić** na svom Twiter profilu reagirajući na članak Novog lista.

Ispod objave razvila se podulja rasprava.

Za Kordića nisu navedeni dokazi da je ikad naredio klanje i paljenje

Odgovarajući na jedan od komentara, Mišetić je napisao:

Čitajte i ovo

Zajednica utemeljitelja HDZ-a reagirala na Mesićeve izjave o NDH: 'Godinama širi neistine'

GRAD ZAGREB JE PONOVO ZAKAZAO. ISPAŠTAJU NAJBRANJIVIJI – DJECA S INVALIDITETOM!

Utemeljitelji HDZ-a žestoko udarili po Olujiću

Antunovski hod Zagreb: HDZ optužuje Grad za ignoriranje 20.000 mladih

“Dobro sam upoznat sa presudom žalbenog vijeća. Usporedite to sa prvostupanskom gdje je Kordić dao “potporu” Blaškićevoj zločinačkoj zapovjedi. Kad je Blaškiću ukinuta, Kordić je postao kriv jer je dao potporu nepoznatom “nekome” iako je prvostupanjsko utvrdilo da zapovjednici poput Ljubičića su mogli na svoju ruku izdati zločinačke zapovjedi. Ostaje nejasno: kako je mogla zločinačka zapovijed ići bez potpore odgovornog vojnog zapovjednika Blaškića, a ne bez predsjednika HDZ Kordića?”

631. U tim okolnostima, i u nedostatku suprotnih dokaza, Pretresno vijeće je uvjereno da je Dario Kordić bio prisutan na sastancima političara na kojima je odobren napad od 16. aprila 1993. On je kao viši regionalni političar učestvovao u planiranju vojne operacije i napada na Ahmiće (i druga sela Lašvanske doline), operacije kojoj je cilj bio 'čišćenje' tih područja od Muslimana. Vijeće se uvjerilo da bi se na takvom sastanku odobrilo Blaškićevo naređenje da se ubiju svi vojno-sposobni muškarci, protjeraju civili i zapale kuće. Takvo naređenje ne bi se moglo izdati bez političkog odobrenja. Kordić je tako bio povezan s izdavanjem tog naređenja. (Međutim, Vijeće ne može biti sigurno da drugo naređenje, da ne bude živih svjedoka, nije bilo Ljubičićevo vlastito naređenje izdato bez pozivanja na neko ranije naređenje.) Vijeće je takođe uvjereno da je Mario Čerkez, kao komandant Viteške brigade, bio prisutan na vojnom sastanku koji je održan nakon sastanka političara.

Isječak

Na komentar jednog korisnika da je Vijeće utvrdilo da je Blaškić dao naredbu za napad, a Ljubičić za klanje i paljenje, te da je utvrđeno da je sve bilo pod političkim pokroviteljstvom Kordića, Luka Mišetić je odgovorio:

“Netočno. Nisu utvrdili tko je taj koji je dao zapovijed za klanje i paljenje. Niti su naveli dokaz da je Kordić takvo nešto ikad zatražio, naredio, itd.” – napisao je dodajući ispod isječak iz zaključaka sudskog Vijeća, u kojemu se ne navode dokazi za takvu Kordićevu ulogu, već se samo navodi da je Raspravno vijeće “uvjereno da je Kordić bio prisutan na sastancima političara na kojima je odobren napad”.

Članak Novog lista bio je poticaj za aktiviste koji su upali na predavanje?

Podsjetimo, na predavanju “Bog iza rešetaka” kojega je, u organizaciji studentskog kapelana don Damira Stojića i Zavičajnog kluba hercegovačkih studenata, držao Dario Kordić, u jednom je trenutku **došlo do nereda**. Naime, u dvoranu su upali aktivisti koji su počeli skandirati „ratni zločinac“ te su nosili natpis „Dario Kordić – ratni zločinac.“ Na takav potez aktivista žustro je reagirala

publika i izbacila ih iz dvorane. Moderator je smirivao situaciju dok je Kordić rekao „Bože oprosti im, ne znaju što rade.“ Kordić je poručio kako se moli i za dobronamjerne i nedobronamjerne, piše narod.hr.

[su_heading size="18"]BOG IZA REŠETAKA[/su_heading]

U prepunoj dvorani Studentskog doma Stjepan Radić „Sava“ Dario Kordić je u govoru, nadahnutom Duhom svetim, posvjedočio svoju vjeru.

Sam skup započeo je duhovnim pjesmama nakon čega je Kordić zazvao Duha svetoga da ga vodi prilikom obraćanja publici. Na samom početku svog obraćanja Kordić je studentima približio situaciju u kojoj su se 90-tih godina našli Hrvati Središnje Bosne i okruženje u kojem su se našli u borbi s višestruko i brojčano nadmoćnijim neprijateljem. Rekao je da se suočio s trenucima najveće patnje tijekom 17 godina provedenih u uzništvu, da je ondje susreo Boga koji ga je promijenio te kako je iz njega crpio oprost, milost, mir i snagu te da je on samo prah, odnosno oruđe u Božjim rukama.

Tijekom cijelog svog govora držao je krunicu u ruci i više puta naglašavao da ga je upravo krunica pratila kroz cijelo vrijeme uzništva. Opisivao je svoj put od 1997. godine odnosno od dobrovoljne predaje Haškom sudu pa sve do ponovnog koraćanja na svetu hrvatsku zemlju.

Rekao je kako je Bog čistio njegovu dušu. „Ja sam u svom srcu čuo glas koji je govorio: Dragi moj sine, prepusti se u moje ruke, tvoju parnicu ću ja voditi“.

„Imao sam tada 31 godinu i gledao sam masovno prolijevanje krvi po našoj prekrasnoj zemlji. Kada sad gledam unatrag i razmislim o tome, nitko od nas nije trebao preživjeti te strahote. Jedini tko nas je spasio bio je sam Bog. Kad je došla vijest o Daytonskom sporazumu sve su nas, kao zbog odmazde, prebacili u Haag. Proveo sam skoro 9 godina u sobici, a u ruci jedino što sam imao je bila krunica. Molio sam se Bogu i dan po dan, tijekom svojeg suđenja, sve sam mu postajao bliži. Osjetio sam kako me Gospodin čisti, a rešetke na mojem prozoru polako su nestajale”, ispričao je Dario Kordić u svom svjedočanstvu.

“Prošlo je skoro 20 godina od kada sam doživio svoj drugi rođendan. To je dan kada je započelo moje suđenje. Tu noć probudilo me svjetlo u tri sata ujutro koje nije bilo s ovoga svijeta. Čuo sam glas koji mi je rekao: ‘Dragi moj sine, prepusti sve u moje ruke’. Osjetio sam kako mi se srce napunilo. Kleknuo sam, pomolio se i izrekao gospodinu svoje ‘da’”, svjedočio je Kordić.

Studenti nisu skrivali svoje oduševljenje Kordićevim svjedočenjem te se u više navrata dvoranom prolomio gromoglasan pljesak, na koji je Kordić skromno odgovarao pridajući zasluge Gospodinu.

Pred sami kraj njegovog obraćanja u dvoranu je ušlo troje – četvero dobro plaćenih ljevičarskih aktivista koji su razvili transparent i počeli vikati da je Kordić ratni zločinac. Studenti iz publike su transparent odmah oduzeli, a djeca orjunaša su pobjegla glavom bez obzira čime je propao njihov pokušaj prekida Kordićevog svjedočenja.

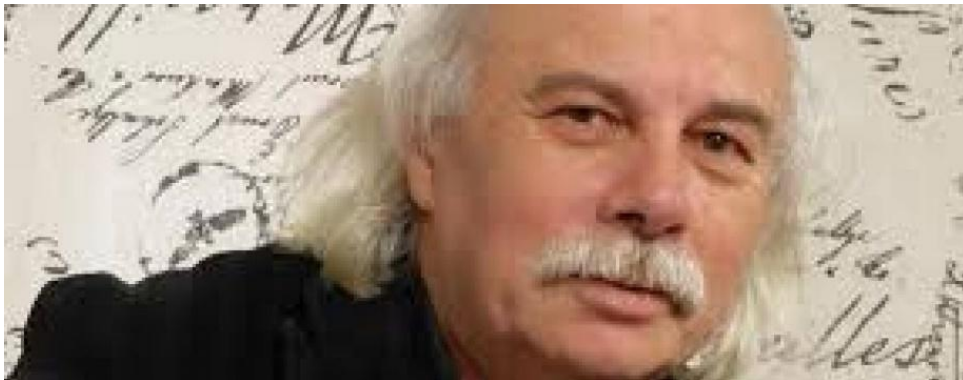
Na koncu, da ponovimo gradivo – Jedino što je Haški sud uspio dokazati Dariu Kordiću je to da je Hrvat, i to izniman !

<https://kamenjar.com/luka-misetec-odgovorio-novom-listu-sto-je-kordic-ucinio-da-bude-proglasen-ratnim-zlocincem/>

KOSOR NAPADA KORDIĆA KAO ŠTO JE NEKADA PROGONILA MARKAČA I GOTOVINU

Naslov ovog teksta je zapravo jedan od naslova najnovijeg teksta Mladena Pavkovića koji nas zapravo upozorava na neuspjeh bivše Predsjednice Vlade RH u osudi hrvatskih generala u Haagu.

Evo njegovog teksta:

AKTUALNI KOMENTAR GLAVNE TEME

PAVKOVIĆ: KOSOR NAPADA KORDIĆA KAO ŠTO JE NEKADA PROGONILA MARKAČA I GOTOVINU

14. lipnja, 2023.

Piše: Mladen Pavković

Već godinama se govori i piše da je Dario Kordić po tzv. zapovjednoj odgovornosti osuđen bez istinskih dokaza i to na drastičnu kaznu od 25 godina. Nakon dvije trećine (17.g.) odslužene kazne pustili su ga na uvjetnu slobodu.

Nu, netko je pronašao jedan stari video snimak, gdje Kordić navodno govori kako bi sve ponovio i da mu nije žao što je toliko robijao – za Hrvatsku, za svoj narod! Ovaj snimak je objavljen sada, nakon toliko vremena, što znači da slučajnost ne postoji – rekao bi i odvjetnik Luka Mišetić.

Hrvatski junaci

Ponovnu hajku na Kordića pokrenule su „nepoznate sile“ nakon sastanka nekih hrvatskih generala, od kojih neki od njih nisu ni dostojni nositi visoke vojne činove, kad su se u Zagrebu, na Dan hrvatske državnosti, sastali na prijateljskom druženju sa istinskim zločincima poput Džemala Merdana, o kojem malo tko ima lijepih riječi.

Međutim, o Kordićevu životu i komediji od njegova suđenja objavljene su i knjige. S dokumentima. Jednu smo objavili Miroslav Piplica i moja malenkost, a drugu akademik Josip Pečarić.

Ali, tko danas čita knjige!

Zbog pronađenog (pra)starog video materijala, s neke navodno zabave, neki su u BiH jedva čekali da ga ponovno osude. Strpali bi ga ponovno i ponovno i u zatvor, jer osuđeni zločinac, kako ga nazivaju, nema se više prava ni oglasiti!

Čak se javila i notorna Jadranka Kosor. Kaže: Jednom zločinac – uvijek zločinac! A dobro se sjećamo na koje se načine borila za generale Markača i Gotovinu, kad su ih sudili u Haagu. U Kninu je prešutno zabranila da se na kninskoj tvrđavi prikaže dokumentarni film o tim hrvatskim junacima, a kad je ona bila ministrica branitelja i predsjednica Vlade, velikih problema imali su i oni koji su lijepili plakate ovih generala. Jednom se, kao pokroviteljica, odrekla i Karavane hrvatskih branitelja „Da se ne zaboravi-2500 kilometara diljem Hrvatske“ jer smo na stakla osobnih automobila lijepili fotografije Gotovine i Markača!

Jel bilo tako ili nije?

Skretanje teme

Za vrijeme velikosrpske agresije i u BiH su se dogodili strašni zločini nad Hrvatima, poglavito ženama, djeci i starcima.

Malo tko od tih koji i danas, nakon odslužene kazne, proganjaju Kordića govore o tome, pa umjesto da proganjaju zločince Hrvata oni namjerno skreću temu, kao „Hajdemo opet malo o Kordiću, da nas slučajno netko ne pita, a što smo mi to radili 1992., 1993....?“

Kordić, iako nevin, svoje je odslužio- dostojanstveno!

A sada vi, koji bi ponovno željeli jednog Kordića i „kordiće“ vidjeti u zatvoru, kažite nam: tko su i kada će biti osuđeni vaši istinski ratni zločinci recimo za razaranja Sarajeva, Mostara, za mučene i ubijene Hrvate u Vitezu, Lašvanskoj dolini, Bugojnu, Tuzli, Zenici, Uzdlolu, Travniku, Busovači, Doljanima, Širokom brijegu...i tako bi mogli nabrajati u nedogled...? Što je sa Anicom Junić iz sela Kovači kraj Kaknja kojoj su pripadnici Armije BiH pred očima ubili tri sina i supruga? Kada će se pronaći barem neki zločinci koji su oko 200 tisuća Hrvata istjerali iz svojih domova u Bosanskoj Posavini? O logorima poput Manjače da i ne govorimo. Da, tu je još i Srebrenica, itd. itd. i tako redom.

Ne, progonitelje Kordića to ne zanima, ali kako vidimo ni Jadranku Kosor.

Dario je svoju kaznu pošteno odslužio. A vi, vi niste!

<https://www.tjedno.hr/pavkovic-kosor-napada-kordica-kao-sto-je-nekada-progonila-markaca-i-gotovinu/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/35445-mladen-pavkovic-gospodo-kosor-kako-vas-nije-sram-blatiti-hrvatske-junake>

<https://bezcenzure.hr/branitelji/gospodo-kosor-kako-vas-nije-sram-blatiti-hrvatske-junake/>

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/mladen-pavkovic-gospodo-kosor-kako-vas-nije-sram-blatiti-hrvatske-junake>

A zapravo je teško razumljivo Koliko ljudi koji obnašaju vlasti u RH bez ponosa. Sjećate li se topničkih zapisa?

Evo mog teksta-rugalice iz knjige:

J. Pečarić, Za ponosnu Hrvatsku, e-knjiga. Portal HKV-a, 2009.

(http://hakave.org/images/stories/Documents/Za_ponosnu_Hrvatsku.pdf)

TKO JE NAPISAO TOPNIČKE DNEVNIKE?

Poštovana gđo predsjednice Vlade RH,23

Kako je naša dična policija obavijestila javnost da je topničke dnevnik tražila u računalima naših branitelja, pogledao sam i svoje računalo.

I doista pronašao sam ih. Zato Vam ih šaljem i molim da ih prosljedite i našoj policiji i tužiteljstvu u Haagu.

Iz sadržaja pronađenih topničkih dnevnika jasno je zašto topništvo Hrvatske vojske nije bilo učinkovito pa je stradao samo jedan civil, a ni Knin uopće nisu uspjeli porušiti.

Zbog toga je pravedno da naši zapovjednici odgovaraju po ZAPOVJEDNOJ ODGOVORNOSTI.

Zato se protivim odluci Suda u Haagu i podržavam sjajnu akciju naše policije.

S dubokim poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

23 Pismo je objavio Portal „Jedino Hrvatska“:

http://www.jedinohrvatska.hr/index.php?option=com_content&view=article&id=320:akademik-peari-pronaao-sam-topnike-dnevnik-&catid=34:vijesti&Itemid=1
pod naslovom: „Akademik Pečarić: Pronašao sam topničke dnevnik!!!“

18401

GRADEVINSKI DNEVNIK	Znak TOPNIČKI DNEVNIK	Načrt i sjecište izvođača	Ust 1		
			Nadnavak upisa 05 08 1995		
Naziv građevinskog objekta / radova TONEDYAK		Vremenski uvjeti VRUĆE	Temperatura zraka °C	Vodostaj m	Temperatura građiva °C
Stručna osposobljenost i tehnička opremljenost izvođača					
Struktura zaposlenika i strojeva na radu	Radnici			Strojevi	
	Broj				
Upis i potpis osobe koja vodi građevni dnevnik					
<p>- MILE MI DODAJE GRANATU A JA JE STAVLJAM UTOP.</p> <p>- MILE ISPALJUJE GRANATU</p> <p>- TAKO CJELI DAN</p>					
Upis i potpis nadzornog inženjera i drugih osoba					
Odgovorna osoba koja vodi gradnju <i>Mile</i> nadnevnik i potpis			Glavni / nadzorni inženjer <i>[Signature]</i> nadzornik i potpis		

GRAĐEVINSKI DNEVNIK		Značje	Naziv i sjedište izvođača		Listi	4	
		TOPNIČKI DNEVNIK				Nedovršen upis	
Naziv građevine/djela građevine/rodova			Vremenski udjeti	Temperatura zraka	Vodostaj	Temperatura gradiva	
ČETVRTAK				°C	m	°C	
Stručna osposobljenost i tehnička opremljenost izvođača							
Struktura zaposlenika i strojeva na radu	Radnici				Strojevi		
	PERO MILE						
Broj							
Upla i potpis osobe koja vodi građevni dnevnik							
- ENO MILE SKROZ PROŠVIKA, TOČNEL DAN PIJE KONJAK I ŽVACE BUNIKU, ENO GA TRČI GOL TO LNADI I VIČE "JA SAM TRANZISTOR" - 2 DANA VEĆ NEPUČAMO - ALO KOMANDA - ŠTO DAGE? <u>PERO</u>							
Upla i potpis nadzornog inženjera i drugih osoba							
Odgovorna osoba koja vodi gradnju PERO nadzornik i potpis				Glavni (nadzorni) inženjer nadzornik i potpis			

18405

GRADEVINSKI DNEVNIK	Znak	Naziv i sjedište izvođača		List	5										
	TOPNIČKI DNEVNIK		Nadnovak upisa 11. 08. 1995												
Naziv građevine/djela građevine/radova		Vremenski uvjeti	Temperatura zraka °C	Vodostaj m	Temperatura gradiva °C										
PETAR															
Stručna osposobljenost i tehnička opremljenost izvođača															
Struktura zapošle- nika i strojeva na radu	Radnici			Strojevi											
	<table border="1"> <tr> <td rowspan="2">Alic Pero</td> <td></td><td></td><td></td><td></td><td></td> </tr> <tr> <td></td><td></td><td></td><td></td><td></td> </tr> </table>					Alic Pero									
Alic Pero															
Brij:															
Upis i potpis osobe koja vodi građevni dnevnik															
<p>- I SAM SAM TOČEO PIT.</p> <p>- MILE NEMA OD SINOC'</p> <p>- OČE SEJANI JA IM PRODAMO TOP, DA NAM VI - IL JAVITE CJENU IL SAJITE POJACANJE JER MILE I JA SMO SATRANI PERO</p>															
Upis i potpis nadzornog inženjera i drugih osoba															
<table border="1"> <tr> <td>Odgovorna osoba koja vodi gradnju</td> <td>Glavni / nadzorni inženjer</td> </tr> <tr> <td>Pero nadnevak i potpis</td> <td> nadnevak i potpis</td> </tr> </table>						Odgovorna osoba koja vodi gradnju	Glavni / nadzorni inženjer	Pero nadnevak i potpis	 nadnevak i potpis						
Odgovorna osoba koja vodi gradnju	Glavni / nadzorni inženjer														
Pero nadnevak i potpis	 nadnevak i potpis														

„Topničke dnevnik“ dobio sam e-mailom u petak. Bilo je očito da su hit dana i da ih svi šalju svojim prijateljima. Odmah sam ih proslijedio prijateljima. Iznenadio sam se da neki nisu razumjeli da je poruga veoma moćno sredstvo u borbi s onima koji nam žele i čine zlo. Ali, vjerojatno se radilo o početnom nesnalaženju. Većina je reagirala onako kako je bilo za očekivati. Slali su ih svojim prijateljima. Neki su poslali i svoje komentare meni:

1. Poštovani gospodine Pečariću,

hvala na poruci ali evo dobila sam to već, ali pročitajte komentar pri kraju ovog email..

Evo i u ozbiljnim stvarima čovjek se može nasmijati do suza. Kad je čovjek duhovit i može napraviti vic ...

pozdrav i sve najbolje,

2. Nasmijali ste me do suza. nisam znao da su ozbiljni matematičari a uz to i akademici ovako duhoviti ljudi. Pa, zašto ove dnevnik ne prevedete pa ih pošaljete onom fiškalu Brammertzu u Haag a kopiju našem dikobrazu!

3. ODLIČNO! ČESTITAM!

Poslije ovakvih komentara napisao sam gornje pismo Predsjednici vlade. Nisam je slagao. Doista su ti „Dnevnik“ u tom trenutku postali dio mog računala, zar ne? ☺ Pogriješio sam samo u tome što nisam obrisao pismo koje sam dobio, tako da su neki pomislili da je i taj dio moj. ☺:

4. Konačno! Sad se, napokon, znade zašto je naša domovina toliko dugo trpjela zanovijetanja raznih bezgrješnih Nizozemaca! Samo: nije mi baš posve jasno kako ste u vlastitom elektroničkom računalu našli ono što je bilo u Vašoj ladici!?!?

G. Kalafatić mi je poslao i „poreradu“ samog pisma²⁴:

Predmet:

TO-p'ički dnev'ici Segeja Brammertza!

(ispičavam se, moj stari lap-TOP je izgubio slovo koje dođe po abecedi iza slova 'm')

Poštova'a gđo predsjed'ice Vlade RH, drugarice Jaco, poštova'i družje Dikobraz, štova'i Budo s brda pod'o Sljeme'a!

Kako je 'aša dič'a policija obavijestila jav'ost da je TO-p'ičke d'ev'ike tražila u raču'alima 'aših bra'itelja, pogledao sam i svoje staro raču'alo.

I doista pro'ašao sam ih. Zato Vam ih šaljem i molim da ih prosljedite i 'ašoj policiji i veleglavatom tužiteljstvu u Haagu.

Iz sadržaja pro'adje'ih TO-p'ičkih d'ev'ika jas'o je zašto top'ištvo Hrvatske vojske 'ije bilo uči'kovito pa je stradao samo jeda' civil, a grad uopće 'isu uspjeti porušiti. A i taj civil je, kako se vidi stradao od lude bu'jike!

Zbog toga je praved'o da 'aši zapovjed'ici odgovaraju po ZAPOVJED'OJ ODGOVOR'OSTI pa čim ih Sergej osudi možemo u EU pjevajući!

²⁴ -nećete se ljutiti što sam 'malo' dotjerao vaše pismo i uputio ga mom 'dragovoljcu'!

Zato se protivim odluci Suda u Haagu i podržavam sjaj'u akciju 'aše policije, druga Kara-marka, druga du-Bajića i ostalih milicijskih Faber-i'spektora. 'jihova akcija je bila poput prave OLUJE; bravo drugovi dupelisci!

S dubokim poštovanjem,
Vaš TO-p'ički zapišatelj!
prilog: origi'al-zapisi

Evo još nekih komentara:

5. Baš mi je drago da nam akademici pronalaze topničke dnevnik. Hvala na obavijesti i puno pozdrava Igor

6. Hahahaha, čini mi se da je to falsifikat jer je 05.08.95. bila subota a ne ponedjeljak. Možda to sud u Haagu previdi.

7. Poštovani!

Fenomenalno otkriće. Hitno potrcite u Haag, možda dobijet i NAGRADU. U svakom slučaju nemojte propustiti tu prigodu da neunovčite pronalazak. I ja sam svoja dva kompjutora pregledao ali nisam ništa našao, a Vi čak 5 dnevnika.....ha, ha....Bravo akademiče

Srdačan pozdrav

8. Josipe moj!

Sudeći po ovim 'topničkim dnevnicima' tamo je vođen partizanski rat - s ćoravim topom, poput u filmu 'U gori raste zelen bor'. Dakle, s titistima, protiv tieve armije i njezinih paravojnih bedaka...

ZDS!

Tvoj Mirko.

9. Sjajno! No comment!

Naravno, posebno su mi draga reagiranja onih koji mrze Predsjednika iz dna duše zato što je stvorio hrvatsku državu. Evo jednog koji nije uvjeren da će oni kojima sam poslao svoje pismo razumjeti što sam napisao pa je imao potrebu dati im upozorenje tko im je to pisao (☺):

Gospodo draga,

Evo iz ovog se e-maila vidi koliko je neozbiljan ovaj tip Pečarić. A upravo je takve tipove nama netko naturio kao nekakve ideologe ove današnje jadne komunističke desnice koju je radi svojih privatnih javasluka osmislio Franjo Tuđman.

Srdačan pozdrav,

Andjelko Galic

www.blogihrvati.com

Uvijek je lijepo kada vaše djelovanje povežu s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom, zar ne?

Jedan prijatelj mi je javio da su „Dnevници“ objavljeni (nekim sat vremena nakon sam ih ja prosljedio prijateljima) na Portalu „Poskok.info“:

http://www.poskok.info/index.php?option=com_content&view=article&id=19708:ekskluzivno-pronaeni-topniki-dnevnicu-u-hercegovini&catid=71:ciroki-brijeg&Itemid=51

EKSKLUZIVNO: Pronađeni topnički dnevnici u Hercegovini
Široki Brijeg Petak, 11 Prosinac 2009 15:21

Ekskluzivno objavljujemo jutros pronađene dokumente u Širokom i Posušju koji su do sada bili krunska kočnica ulaska Hrvatske u EU a pronađeni su na mjestu koje za sada iz povjerljivih razloga nismo u stanju objaviti. Dokumenti su pronađeni u policijskoj akciji Županijskog i Federalnog MUP-a te pod nadzorom ministra pravosuđa Županije ZHŽ gospodina Kebe.

Dat ću niz komentara s tog portala:

dan dolazi: ...

ma vi Hercegovci ste legende... 🇭🇷 Pozdrav iz Domovine!!

Zepe Bevanda: ...

Za Hag, mislim da je ovo sasvim dovoljno i vjerodostojno!

Horvat: ...

Hahahahahaha,svaka čast,daj ajte vi poskokovci se proširite na cilu Hrvatsku,da napokon imamo pravi portal a ne index.yu.

lovro: ...

dečki svaka čast pozdrav , evo napokon riješeno i ovo pitanje :KAD ULAZIMO U EVROPU

antel: ...

svaka cast, pozdrav iz Dubrovnika

Zepe Bevanda: ...

@lovro

Kad ulazimo,pa kad stignu topnicki dnevnic.

Posta danas radi do 16 sati,tek u ponedjeljak bi se mogli poslat,ako se bude imalo za postanske markice

lovro: ...

Šaljite preporučeno s povratnicom hahahaha

HVO nas vodi: ...

ahahahhahahahahahhahahahhahahah NE MOZE NIKO BEZ NAS HERCEGOVACA

Zepe Bevanda: ...

@lovro

sta ce nam povratnica,nama je u cilju samo da ih se rijesimo,eto im ih tamo.

vidis kako kuka jadni pere...mile mu se oteo kontroli, udario po rakiji, pa eto ti jis veceg belaja, ako ih vrate.

lovro: ...
hahahaha Ovo je događaj dana

gljogina: ...
Jos treba da Basici originalni udari pecat,i to je to!!!
Kako se nismo davno sitali.
Koja smo mi banana drzava, cuj traze po kucama topnicke dnevnikе,mozda ljudi odlagaju vatru sa njima.
@ Zepa Pozdrav!!!

zadar : ...
Bravo braćo hercegovačka neka mi samo još neko kaže nešto protiv vas smirit ću ga pljuvačkom u čelo! 🍋

enteligent: ...
Mile je moj prvi susjed a pere radi u lijana ko mesar. Šta ti je rat, a naki kapacitet bijo.

furadan: ...
ko ovo napravi recesija mu ne može ništa, baš sam mislio napustit hercegovinu,e sad neću kad ima ovako pametni ljudi svaka čast

furadan: ...
ovo je odlicno maslo

Zepe Bevanda: ...
@lovro
Tebi je do smijeha, boga mi nama nije.
Nemas pojma koliko su nam muke zadali ovi dnevnicu.
Sve policijske snage digle se na noge i trazile peru, a znalo se da su kod njega i jedva ga nasli kod Ljube g.ospine, pijan ko letva.
Jedvo ih jadnik nasao..bio ih sakrio u mjesalicu za beton..ko fol da zastiti motor od leda.. ma i pero je k.urva, zna se on snac,kad treba!

Zepe Bevanda: ...
@gljogina
Pozdrav takodje!
Pitali su basice da im udare mur,nece, puno traze..dvi stoje, ma previse je to!

lovro: ...
ZEPA- TI SI LEGENDA MAJKE MI odavno se nisam ovako nasmijo

Zepe Bevanda: ...

@lovro

A stas, moras se odgovorno odnosit spram Haga, jer Hag je Hag, a dnevnicu su dnevnicu, samo to jadni pere nije znao da je to tako.

U svemu tome(ajd hvala bogu da je ta strasna operacija uspjesno završena),malko su ushrali basici, jer da su oni za bar stoju lupili mur, onda bi bilo sve ok,.. ma pitali dvi stoje.

Rastika: ...

Evo skidam kapu! Stvarno ste legende. Zamolio bih da pod hitno spremite dokumentaciju u Zagreb i da prosljedi nasa politicka "elita0" pod hitno Bramercu.

E, ako ih ovo ne uvjeri ... 🤔

ja: ...

možda smesić zna prečicom da ih spremimo

Ivaninha: ...

Svaka vam čast!!!

Pozdrav iz Hrvatske

heretik: ...

Ma stavite im topnicke dnevnicu u granatu i tako ih posaljite u Hag. Brze ce stici. Kroz cijev. Dosta su nas vise zavlacili. Odavna znamo sto Europa trazi, ali jos ne cusmo sto nudi

Zepe Bevanda: ...

@Rastika

Ma kakav Zagreb,pa da ih oni opet negdi zature, ne ne...drito u Hag. Nemas pojma koliko su Peru izmaltretirali i sad opet riskirat.. ni slucajno..drito u Hag, samo da se jos snadjemo za postanske markice i stvar rijesena

Crni: ...

Ma zar mislite da su pravi topnicki dnevnicu imalo drugaciji od ovog?

Zepe Bevanda: ...

@Crni

Pa normalno da nisu, jer tko bi na polozej ili u akciju nosio laptop...ako je bilo sto zapisivano, onda je to, naravno, rukom pisano!

zagi101: ...

da bi i reč rekel...

ima još koji list

zagi101: ...

pero puca iz topa

izviđač: 300 m dalje
pero: može li 220 m, dočekala me graba?
ima li toga u dnevniku?

Zepe Bevanda: ...

@zagi101

Bilo je jos par listova, al pero otro ghuzicu sa njima..nasli su ih, al bio necitak i kao takav stavljen van upotrebe (sluzbeni zapis).

Rastika: ...

@Zepe Bevanda

Obavezno prije zatražit status zasticenioig svjedoka inca moze biti svasta. 🇩🇪

besjeda: ...

opet smo pokazali svu ozbiljnost kad je domovini naj potrebnije. neće domovina biti talac topnički dnevnika. poslat ih hitno na pantovčak, ne čekati ponedjeljak, ako treba i na magaretu. nek ih mesaga pošalje u hag i nek uđe u povjest kao čovijek koji je uveo hrvatsku u evropsku uniju. a i nek mu zato dadnu doživotni imunitet jerbo tribat će mu.bezbeli će mu tribat pobro moj.

ja: ...

na dnevnik.hr ima i list 3 i 6

Zepe Bevanda: ...

@Rastika

Peru zastitit??.on ti je svaki dan pijan ko letva, kakos ga zastitit..ni da mrdne od Ljube g.ospine.

Zepe Bevanda: ...

@besjeda

ma zvali smo mi i mesketa da ih on licno preuzme, bio poso, pa zaluto kod Hanke, oso na cevape i zaboravio ih ponit, pa trazio da, valjda mu se bilo mrsko vratat, da ih Hanka preuzme, a Pero nije dao..

biće treći: ...

Nisam se ovako nasmijao dugo! 🇩🇪

"oće seljani da im prodamo top" .. 🇩🇪 🇩🇪 🇩🇪

Zepe Bevanda: ...

@ja

Da to nisu oni sto su istrgnuti?

Te je pere koristio za fizioloske potrebe i necitljivi su, imamo sluzbeni zapisnik!

Rastika: ...

@Zepe Bevanda:

Pusti ti to, ko zna ko je jos sve upleten u te spletkke. Kako su krenuli jos ce i njega spremi u Hag zbog traljavih zapisa. 🤔

Zepe Bevanda: ...

@bice treci

Ovo mi je jako:

vremenski uvjeti-vruce

Rastika: ...

MILE MI DODAJE GRANATU A JA JE STAVLJAM UTOP. 🤔

gs.: ...

Pozdrav, samo ste vi orginalni.

kipare: ...

Mozda dokazu da je Pero srusio cupriju.

Zepe Bevanda: ...

@Rastika

Ma nece, Hanka ima veze, sve ce ona to priko naseg Zelje sredit

kipare: ...

Skonta i ja vasu semu, to je onaj PERO sto ih dero

Graničar: ...

VOLIM VAS MOJI HERCEGOVCI

VAŠ BOSANAC U EGZILU NA GASARBAJTU

Rastika: ...

MILE ISPALJUJE GRANATU.

TAKO CIJELI DAN 🤔🤔🤔

toni g: ...

nemogu virovat da to dajete u javnost. nisam se nada od vas dragi moji hrecegovci

ERO90: ...

He he,,,legende sTE!!!! Pozdrav iz Hrvatskog Mostara.

abe sibe: ...

Pucaj ćaća

u mene iz topa,

sin ti neće

ledinu da kopa.

(ovo je izvadak iz topničkog dnevnika našeg Miljenka, koji je sačuvala njegov ćaća prije nego je Miljenko otišao raditi u Njemačku).

CROBiH: ...

Haški tužitelj je izjavio da topnički dnevnici pronađeni u ministarstvu gospodina Kebe nisu potpuni te zahtijevaju da se dostave i fus note koje su istrpane sa dna strance 678 i 715. Velika Britanija zbog ovog slučaja odbija otvoriti poglavlje o pravosuđu. Hvala Bogu na Britnacima i njihovom kočenu našeg srljanja u novu uniju!

CROBiH: ...

Helikopter se diže iz baze EUFORSA i nadlijeće Posušje.

CROBiH: ...

Tema nove Latinice "Kako su Hrvati iz Hercegovine krivi za sve zajedno sa Tuđmanom - i fus note nose bijele čarape"

Pero potezač: ...

Ne znam, mogli su nas odma pitati, dali bi im dnevnike, a i svedočili bi u Ag ako treba.

Evo mi Mile otekao vasceli žvačući buniku pa da ga malo izvedem u svet da se relaksuje sa tim olandskim travama, ogluveno čovek na skroz.

Svaka čast: ...

Ovo je genijalno ... svaka čast

Trinito: ...

jos da se slovincima da onaj komad mora i eto nas europo.

david: ...

Po stilu vođenja više mi se čini da je predmetne topničke dnevnike vodio osobno Šešelj.... orgninalnost je neupitna, kao i mjesto iz kojeg dolaze.

Gane: ...

Pere, šta će ti sad reć mesić....očekuješ li ikakvu nagradu.

Vjerujem da i jaca sa svojim drugovima makar će te povaliti!

Bog Vas čuvao-----srića kad nemate mesića i ovu bandu!

A nije ni doli sjajno kako čujem ali mi Hercegovci izvući ćemo se?

Tufi: ...

Samo je jedan Poskok!

nnn: ...

samo vi i dalje glasujte za HDZ, bandiće, primorce, vidoševiće i osalu bagru koja će vas prodati za 2 eura.

jiljan sv. Ante: ...

ENTITET ahahahahahahha ha hi: ...

PRIJATELJU PRAVO DA TI KAŽEM, JA U POČETKU NISAM VJEROVO U TO, AL KOLIKO VI MUSLIMANI PRIČATE O TOME, MORA BIT NEŠTO... KAD VIDIM KOLIKO SE TI JADAN RAZGULIŠ PIŠUĆ KOMENTAREE, SPREMA SE ENTITET, AKO NE I CIJELA NAM NAŠA BIH... 🌍

Zagreb-Jarun-ŠIROKI: ...

DRAGI MOJI POSKOKOVCI OVO JE MESTRALNO.SAMO NAS JE MALO STRAH DA I VAS HAŠKI TUŽITELJI I JACA NE POHAPSE ZBOG JAVNOG OBJAVLJIVANJA TAKO BITNI-TAJNI DOKUMENATA SANADER-MEŠIĆ-JACA TUŽITELJSTAVA.

PA KAKO ĆEMO MI TU NA JARUNU-ZG BEZ OMILJENOG NAM PORTALA.

VELIKI POZDRAV POSKOKU!

JARUN-ZG

B O G

snaps: ...

Triba li drugi dokaz od onog priznanja "i tako cjeli dan"? Ja mislim da je to dovoljno za proširenje optužnice i za genocid!!!

snaps: ...

Da ne bude Kebe u.s.t.a.š.e bi se izvukli. Bravo Kebo!

hrhb: ...

svaka čast

eto im topnički dnevnic

snaps: ...

Čujem da Kebab predlaže da se Topnički dnevnic hitno predaju Mesiću jer će tako najprije biti izlifrani Haagu. Čujem i da se Mesić s tim slaže jer kako reče da je vrlo sretan što može dati svoj doprinos bržem ulasku Hrvatske u EU i da će predaja Dnevnika biti kruna njegova mandata. Iz zahvalnosti prema Kebi odlučio ga je odlikovati ordenom 7. sekretara GNOJ-a i Redom Hude jame.

Starka: ...

nu sad kad smo ih pronasli, aag veli da im netribaju

Smail: ...

A sto jos pise u dnevnicima \$\$\$\$\$

svjedok: ...

Ne bi me začudilo da je iistinita ova vjest pa i hercegovina ima

JUGOSLAVENE 🌍

zmijicamala: ...

Bravo!

ovako se već dugo nisam nasmijao

Pozdrav iz Zagreba

da LIJEPA ostane NAŠA, moj glas ide TUĐMANU još samo 69 dana mesića

ante babin: ...

bravo, neka se i taj aag smiri smirila ih svinjska groznica. oni traže dnevnik sriću in vrag odnija a od čiji topova, šta su nam dali bagra vrancusko ingleška

đidi: ...

Svaka čast Poskoci! Bez riječi sam! Nisam se ovako nasmijao 10 godina. Svaka čast! Skidam kapu! Samo ne dajte se potpupiti jer vi ste jačina! Sretno!

snaps: ...

Ajde neka su ih našli, meni je sad laknilo. U ponedjeljak dionice sigurno skaču zbog te povoljne vijesti. Kad su ikad Srbi predali svoje Topničke dnevnik e o granitaranju Vukovara a mi tek sad. Zašto bi mi bili lošiji od Srba? Istina je da je njima njihove bilo lakše nać jer oni su rokali mjesecima a mi samo 4.-8. kolovoza pa di nećeš izgubit tih par listova. Čujem da su Srbi dobar dio zapisa zamrčili i da se Haag s tim složio. Možda bi i mi tako mogli da bar ove privatne stvari od Pere i Mile ne idu u javnost? Ako se šta misli zamrčit to bi tribalo prije nego li isti dopadnu Mesiću u ruke.

snaps: ...

Ipak jedna me stvar brine. Iskreno se bojim hoće li Haag s tim bit zadovoljan? Što ako sad zatraže nešto novo? Mislim nije da se meni žuri u EU već mi je zbog Mesića. Volio bi da Mesić odvede Hrvatsku sa Balkana. Ako ovo sa Dnevniciama ne upali možda bi na brzinu mogli promjeniti Ustav i povećat broj predsjedničkih mandata? Mislim da bi se oporba oko tog odmah složila. Mislim da bi Mesića trebalo nagraditi bonusom.

laik: ...

Samo, molim vas, nemojte za živu glavu te dnevnik e predati smesiću, jer on će ih prodati nacionalu ili globusu. Zašto mu dozvoliti da se bogati na tuđoj mucu. zar je malo prodao Tuđmanovih transkipata pa još dopustiti i ovo. Davno je se on namirio za propali pokušaj otimačine Našičkecementare.

jajce: ...

Pa ovaj entitet je skroz prolupo, prije će bit treći entitet nego njegova muslidžirija

Jablan: ...

dnevnik vjerodostojan kao i Sanader-Jacina vlada

snaps: ...

laik

Nemoj tako o našem Stipi. On je dobar čovjek i njemu nije do para. On samo voli pomoć prijateljima u nevolji pa posreduje kad zatreba. To je doduše prilično često ali šta će čovjek kad ima puno prijatelja a prijatelji puno problema? Ajde evo ti reci da si ti predsjednik i da te prijatelj zamoli da mu pomogneš preuzeti većinski paket dionica npr. firme Mirogojček d.d. zar bi ti odbio? Ako ti se prijatelj za tu uslugu malo jače zahvali zar bi ti odbio zahvalnicu? Nećeš valjda uvrijedit prijatelja? Šta da se radi? Stipe samo malo popriča sa ljudima i da im pokoju dobru ideju i to je sve. Zar je to protuzakonito? Uostalom s presjenikom na kavi moraš o nečem pričat. A o čemu ćeš ako nećeš o korisnim stvarima?

CRNI PAS: ...

to je pravi dnevnik za EU

laik: ...

Snaps, slažem se s tobom. Ali ipak ne bih baš rekao da i Stipici ne treba još para. Jeste, da ih se namirio na ovakav ili onakav način, ali znaš ono, u strahu su velike oči. Jadan on, boji se Haga i Uskoka, a i nas BIH Hrvata. Znaš kakve je šovinističke izjave davao o nama, kakve o Srbima...o onoj zemlji koju mogu ponijeti sa sobom iz Hrvatske. Boji se, nesretan, da će mu faliti para za silne advokate, što u Hagu, što u Hrvatskoj. Biti 20 godina na vlasti a ne biti odgovoran po zapovjedničkoj odgovornosti kao naši generali kojima je on bio nadređen, to naprosto nije mogeće. O kriminalu i Uskoku da ti ne pričam

hr.: ...

mile mi dodaje granatu, a ja je stavljam utop! prvoklasno!

mi.: ...

Kako li nadoste te dnevnike, mora da su se dobro sakrivali kao Sljivancevic i Mladic, lopovska posla...

xxxxxx: ...

istinito i vjerodostojno samo neznam ko ih pronadje sve pise kako je bilo ma i previse formular je orginalan i cis potpis imena poznata sve u redu nema omaske
.....

dubo: ...

Pratim Vaš kvalitetan portal, izvrsni ste.
Pozdrav iz Lapada (Dubrovnik)

SS: ...

Ovo je prevara! ZNA SE da su Mile i Pero nepismeni. Bio je i TRECI ako se ne varam?

Munja: ...

Svaka ti dala Bevanda, ova ti je dobra s dnevnica

putar: ...

ja sam zato da se nastavi istraga. tko zna što se još krije u našim vrletima. možda još uvijek ima vukova koji nose poštu, i hajduka koji otimaju poštu. možda bi nam Vila pomogla

HRVATINA : ...

najjaci portal na svitu i sire samo tako nastavite Bog i RVATI!!

Gradinaa: ...

Stvarno znaš uljepšat dan ljudima,

del ponte: ...

vi ste totalni kreteni 🤡🤡🤡🤡

kamenizivac: ...

Nije Haagu i Englezima do Gotovine i drugih Hrvata, koji su junacki branili domovinu, nego njima ne može nikako u glavu, kako su Hrvati tako precizno gadjali ključne cetnicke mete i slomili im otpor u samo nekoliko sati - tako da su ostali bez komanda, veze i orijentacije, a nisu razorili svoj kraljevski vječni Knin i nisu izmasakrirali ljude, kao što je bio slučaj sa Vukovarom. To bi Englezi htjeli zati, tako da mogu to znanje uvrstiti u svoje vojne doktrine.

FDNJ.: ...

HERCEGOVINA JE OKUPIRANA 20 GODINA POSLE TURSKOG TERORA!HERCEGOVCI SE NE PREDAJU LAKO NIKOME !!!BOG JE SA NAMA AMEN!!!!

xfmghk,: ...

🤡🤡🤡🤡🤡ŠALJI OVO UZ HAG ODMA DA NAS PRIME MAMU IM NJHOVU 🤡🤡

Sb: ...

Mocno do bola

ifana: ...

ovo je legendarnooooo LOL 🤡

GA: ...

ZA KAMENIZIVAC! IMA TU ISTINE!

krule: ...

možda će zvučat razočaravajuće...ali to je moje djelo a ja sam ličan...nikve veze sa hercegovinom...al kužim se u trgovinu...oće ko kupiti orginale tih "topničkih dnevnika!?"

misliš da lažem?

odi na

www.krule.blog.hr

KRULE AJ STAVI SLIKE OD ČETVRTKA I PETKA! UNAPRIJED HVALA

krule: ...

zasto da stavljam slike od CETVRTKA i PETKA ako ih imaš na mom blogu svih..6...7...koliko sam ih vec napravio

www.krule.blog.hr

I tako smo doznali odakle su stigli „Topnički dnevnici“ i gdje se može naći ostatak „topničkih dnevnika“:

“četvrtak, 10.12.2009.

TOPNIČKI DNEVNICI SU KOD MENE!!!

Po Rvackoj se traže neki topnički dnevnici pa samo da im javim da su kod mene a stranice tog dnevnika objavljujem na internetu nek svi vide.

OĆEMOL SAD MOĆI U UNIJU???”

A na portalu Poskok.info diskusija se nastavlja...25

25 Prijatelji su komentirali gornji tekst:

1. Dobri ste. Odlicni. Umirem od smijeha, ovako me odavno nije nitko oraspolozio. Samo da mi ne otkaze srce.....

Sve sam ja vidio, ponesto sam i rekao ali pisati treba oprezno. Zadnje 2-3 godine vrlo oprezno.

U doba Tita i njegove demonkracije tko je pricao viceve odlezao bi 2 godine "Goljaka", a tko je slusao samo jednu "Gradine". Super je bilo tada. Danas su dosla druga vremena. Gora.

Sada za necije dusevne boli trebate raditi 5 godina da mu namirite dusevnu stetu (iako je vjerojatno rijec o genetici). Ja bih radije radio 2 godine (minus zatvorski stan i zatvorska hrana) nego 5 godina (plus stan i hrana). Ako ste slucajno nezaposleni pa nemate para, ode stan, ovrha. Pravo i pravda.

Imamo Hrvatsku, uzviknuo bi jedini hrvatski predsjednik. Ja ne. U SFRJ sam se deklarirao kao Hrvat, nisam imao problema, ali danas se u Hrvatskoj osijecam kao Rom i ozbiljno razmislim vec duze vrijeme da to i evidentiram i legaliziram. Medju nama, zbog nekih meni poznatih razloga, ne cu to uciniti dok ne zavrse predsjednicki izbori. Nakon toga mozda.

2. Arhivska građa za dnevnike je počela nezaustavljivo izlaziti na površinu:

Ured savjetnika pomoćnika Predsjednika za vojna pitanja je od jednog hrvatskog portala otkupio jedan topnički dnevnik pronađen navodno u jednom Dinarskom zaseoku, te ga ponudio Haškom tužiteljstvu, ali ga ovi nisu prihvatili zbog njegove forme i nemogućnosti prijevoda nekih dijelova za koje oni smatraju da su jako bitni, a ne mogu pronaći dostojnog prevoditelja jer misle da ih svi prevoditelji zajebavaju.

Glasnogovornik tužiteljstva smatra da je to neka teška balkanska zajebancija.

Slijedi izvod iz dnevnika:

Top HRVOJA 95

- topnik Mate iz Zelova – smjena od 08 do 12

Dragi dnevniče,

Jutros san ispalija samo osamlest granata. Od tizi osamlest samo 8 i' je bilo što gađaju samo ćirilicne mete, što imaju glavu za pripoznavanje teksta. Moj poručnik kaže da je to sve tamo ćirilica ali ja isto ne virujen. Ja san poštiva zapovidi i puca samo na koordinate koje smo dobili u zapovidi. Izviđači su javili samo jednu korekciju. LIVO DVACET NAPRID TRICET ! Poslije su samo javljali: TO ROĐOOOO!!! SAMO UDRI !!!! Kako volin tu motorolu. Smjenu san uredno prida pajdi Anti i reka mu da ne smi tuć po traktorima. Va'jat će dikoji i nami.

Top HRVOJA 95

- topnik Ante iz Potravlja – smjena od 12 do 16

Dragi dnevniče,

Primija san smjenu i popizdija na Matu šta mi je ostavija samo dva'estak granata i reka da ne smin tuć po traktorin. Pita san poručnika smin li ja derat po Domu JNA u sri' Knina, a on mi je reka da je to prošla smjena spizdila, pa ja sad moran tuć sjevernu kasarnu. A ja se pravo nameracija na dom i na željeznički stanicu da in skinen onu tablu KHNH. Unda - udri Antiša po sjevernome logoru. Prči ga, strišalo jedan traktor što je biža prema Strmici, izvalilo mu toćak. Izviđači skriče od gušta, kažu ima kesa po putu i kumpira i gotovi jela 29. novembar. I nu ! Kažu- samo nastavi. A teže mi je ovo pisat nego to što iman samo malo granata. Anudera još jednu vamo !

Top HRVOJA 95

- topnik Iko iz Širokog – smjena od 16 do 20

Dragi dnevniče,

Da bi sad ćaćinu njemačku penziju da san dolikare sa pješaštvom. Oprali smo ji brajo sovizin ko Japanci PERLHARBUR. Ne valja in Knin za pizde vode. A još da je pustilo da deremo po kućama. A žive ti Gospe, šta bi to bilo. Odovlen se ne vidi ništa pa jedva čekam sać dolikare pa tudolen vidit šta je ovi 'RVOJA napravija. Mene tokalo samo završni pe'šest granata. Nije se tija Mate zaminit. Moran večeras završit dnevnik za cili dan i odnit u stožer, a najmanje granata san ima za ispucati. A Mate se pivči okolo a doša u gardu tek 92. Is'sa ti.

NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA / HAZU I TUĐMANOVA BISTA, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

LIJEVOM NAŠOM

JOŠ NISAM ČUO DA NETKO NAGOVARA LUKU MIŠETIĆA DA SVE OTKRIJE: DA ON TADA NIJE USPIO...

ZVONIMIR HODAK

Evo, Plenki je odlučio raspustiti Sabor. Znači, izbori samo što nisu. Sve što je progresivno, perspektivno, napredno, lijevo, sve što podsjeća na "bratstvo i jedinstvo", na "šume i gore" skupilo se pod jedan kišobran - Grbinov kišobran, pun rupa kroz koje curi.

11.03.2024.

Naime, od 10 stranaka pod kišobranom čak devet same na izborima ne prolaze izborni prag. Ali, zato će **Peđa Grbin** njihovim tzv. "čelnicima" osigurati visoka mjesta na izbornim listama, na štetu svojih SDP-ovaca, kako bi likovima, koji su već dosadili svima svojim ispraznim politikantskim blebetanjem i nadalje osigurao saborsku pozornicu i odličnu mjesečnu lovu kroz naredne četiri godine. Kruh bez motike.

Neke zapadne demokracije ne poznaju tzv. predizborne koalicije. Stvar je jasna. Hajmo na izbore pa kad vidimo koliko tko vrijedi u narodu onda idemo u koaliciju. Kod nas je to način kako održavati na političkom respiratoru već odavno pročitane političke mrtvace. U Srbiji se igra kolo dok Rada stoji sa strane i gleda. Netko vikne: "Ajd' u kolo, Rado". Kasnije treba puno truda i uvjeravanja da to nije bio poziv drugarici Radi na put u Colorado! Tako će i Peđa tek vidjeti koga je sve pozvao u kolo!

I tako sada hrvatska lijeva intelektualna elita, podržana ljevičarskim medijima, čeka pucanj startnog pištolja. Navodno se startnim pištoljem ne može nikoga

3. A slobodni mediji? Meni je neshvatljivo da nisu objavili kako se jedan akademik ruga premijerki. Meni je to prava vijest. Sve svira pod dirigentskom palicom.

upucati ni ozlijediti. Kad birači uvide tko sve želi voditi ovu državu, onda će, kad se prebroje rezultati glasovanja i kad se vratimo u realnost, biti pucnjave tj. pucanja "od bijesa". Možemo! je krenuo i prije pucnja startnog pištolja pa je kao Zagrepčanku godine odmah proglasio svoju "tetu" **Sanju Sarnavku** "aktivisticu za ljudska prava". Ne zna se samo je li će to ona biti ove ili iduće godine i ne zna se zašto to priznanje baš pred izbore. U svakom slučaju "srećan 8. mart" drugarici Sarnavki.

FOTO: HINA/Mario Strmotić

Dražen Travaš na fejsu bira svoju osobu godine - **Maju Sever**. On Maji čestita "srećan 8 mart" uz komentar jednog blogovca: "A sve što majka rodi i ferata vozi, je*ente živote prevrnutu kornjačo". To je Draženu diglo tlak na nekih tristo i više. Naša Maja je poslala "nesvrstanu" poruku za Dan žena: "Neću ružu, hoću revoluciju!"

Čitam komentar **Ivana Kuntića**: "A da ide u Ukrajinu dizati revoluciju ili u Izrael?"

Peđa Grbin je u zadnji čas prešao na vjerničku stranu poručuje: "Molim gospu da se dogovore". Nakon što je Peđa onako sjajno otpjevao "Čavoglave" sad se počeo pozivati na svoje poznanstvo s Gospom. Prema "Telegramu" IDS mu je okrenuo leđa, a šef splitskog SDP-a ga izdao.

Kad smo već kod "Telegrama", on nam javlja: "Povjerenstvo za sukob interesa potvrdilo Telegramovo otkriće da si je skandalozni šef HRT-a isplaćivao naknade koje mu ne pripadaju".

Pitat ćete u čemu je kvaka? Pa u tome što ljevičarski Telegram denuncira još ljeviji HRT. To je samo dokaz da su skinute rukavice i da više nema tepanja i glađenja. Sad u igru ulaze "pravi igrači na pravim mjestima". Sobe za plakanje se farbaju. Opet se očekuju izljevi radosti i ljevičarske iskrenosti pod parolom "đabe

si farbao..." Ljevica je podigla Peđu iz mrtvih pa sad izlaze na izbore sa živim mrtvacem!

FOTO: HINA/Lana Slivar Dominić

Orjuna je pobjeđena, ali još nije izumrla

Približava se 1. travnja. Pitanje je kako se piše prvi dan travnja? U Jugi se pisalo "Prvi april" dok su nas tada varali komunisti, a danas se piše "Prvi travanj" dok nas varaju naši.... Iz Beograda se ne javlja samo **Vedrana Rudan** i orjuna već i redatelj **Lordan Zafranović**. Režiser poznat po filmovima "Okupacija u 26 slika", "Pad Italije", "Večernja zvona", "Krv i pepeo Jasenovca"...

Naš Lordan u Beogradu montira svoj novi film "Djeca Kozare" koji se bavi logorom Jasenovac. Ništa novo! Stara špranca naših orjunaša. U Beogradu uvijek ima love do krova za Lordana i slične likove koji falsificiraju hrvatsku povijest. Stari orjunaš kao da je pao s "kruške" pa izjavljuje: "Mi o Jasenovcu nismo imali pojma. Komunistička vlast je zbog bratstva i jedinstva to skrivala i ja sam slučajno došao do tog područja..." Pa gdje je taj lik živio? Komunisti i Tito su valjda zbog "bratstva i jedinstva" sakrivali žrtve Jasenovca.

I to tako što su odmah nakon 1945. godine počeli tvrditi da je u tom logoru ubijeno oko 700.000 tisuća Srba, Židova i hrvatskih komunista. Za tih "700.000 ubijenih" primili su do 1952. godine milijune maraka i dolara sa zapada. Malo ih je njupalo što se "Stari" nikada u svojih četrdeset i pet godina vladavine nije pojavio ni jednu sekundu u Jasenovcu da oda počast tim silnim žrtvama. Izmisliti 700.000 tisuća žrtava, primiti za tu laž tešku lovu i onda se šepuriti na mjestu prijevare, bilo je previše i za Broza. I kao i u Jugi, i danas je nekim ljevičarima i komšijama Jasenovac vječni izvor prihoda.

Kaže drug Lordan: "Snimali smo dokumentarac i ušao sam u taj logor. Sedam, osam dana smo bili bolesni od svega toga što je čovjek tamo napravio..."

Zamislite, 700.000 ubijenih, a nigdje toliko kostiju. Po drugu Goldsteinu su ih navodno Hitlerovi fašisti "drobolicama usitnjavali" pa ih zato nema. I tako dok se studenti Pravnog faksa iz Zagreba "k'o guske u magli" gegaju prema Beogradu dotle orjuna radi pravi biznis snimajući filmove. Pula već čeka Lordana kao pobjednika... Jadni Lordan jadikuje: kako je "morao je promeniti državu i dan danas nemam svoju zemlju", "smatram da se ništa nije promenilo od 1941. i 1942. godine..." Ipak jest, Lordane! Mi smo ovdje, za razliku od četrdesetih, stvorili vlastitu državu i dobili rat našim brigadama i našim oružjem. Orjuna je pobjeđena, ali još nije izumrla. Ona se još i danas trza, doduše na respiratoru, ali se grčevito drži medija i portala kao npr.: "Dnevno hr." koji, nakon promjene vlasničke strukture, stoji na dispoziciji likovima kao što su Lordan Zafranović, Vedrana Rudan....

FOTO: HINA/Lana Slivar Dominić

'Uzalud vam trud svirači'

Ima jedna pjesma koja njima najbolje pristaje: "Uzalud vam trud svirači, za druge su dunje žute". Najprije je **Diogen Leartije** tražio vatru, a onda su njega tražili vatrogasci.... Antički filozofi bavili su se vatrom, vodom, zemljom i zrakom. A naši još nisu spoznali da nema većeg grijeha od gluposti. Možda se pojavi i nova predizborna parola Nožemo iliti Možemo! "Ne ostavljaj za sutra ono što možeš učiniti prekosutra!"

Valentin Ćorić se vratio iz Haaga nakon 16 godina robije. Upravo mu je izašla knjiga u kojoj, između ostalog piše: "Protiv mene nije bilo svjedoka i dokumenata, samo nekoliko krivotvorenih papira koje su napravili bijedni Hrvati. To je cirkus, a ne pravda. Sudac Agius nije me pustio na slobodu nakon dvije trećine izdržane kazne iako su svi suci u Haagu bili za to nego je otišao u Mostar gdje je primio zahvalnicu bošnjačke strane za presudu protiv nas šestorice".

Fascinantno! Bio sam prvi Hrvat koji je branio Blaškića u Haagu i još onda sam napisao: "Nizozemska je specifična po tome da je tamo kopno na nižoj razini od mora, a sud u Haagu je ispod bilo koje razine". Sudija Agius dolazi u BiH primiti priznanje za presude protiv Hrvata!? Taj ne bi mogao suditi ni našu HNL ligu. Ili možda ipak bi...?

FOTO: HINA/Lana Slivar Dominić

'Pišem ovu kolumnu već 15 godina'

Mogao bi računati na pozitivnu recenziju od recimo **Sneške Pavić**, novinarka Jutarnjeg, koja je ušla u povijest jugo-novinarstva. Da vas podsjetim. Dan prije izricanja drugostupanjske odluke Haškog suda naša proročica Sneška napisala je da će ta odluka biti zadnji čavao u lijes Tuđmanove države. I "pogodila" k'o prstom u pekmez! Radilo se o žalbi Gotovine i Markača protiv rigidne prvostupanjske presude. Dan kad su jugofili vjerovali da će Haški sud zakucati zadnji čavao u "lijes" Tuđmanove i naše Lijepe naše, pretvorio se u trijumfalni dan i kasnije nezapamćeni doček Gotovine i Markača na Trgu Bana Jelačića.

Bilo je to slavlje slično onom kad se nogometna repka vratila sa Svjetskog prvenstva u Moskvi. A Sneška je ušla novinarsku povijest jer je definitivno potvrdila da je ljevica u Lijepoj našoj antihrvatska, projugoslavenska i prosrpska. Sneški sve to može potvrditi i **Dragan Markovina** svojim prvim romanom s temom "Februar 1945". Uz novinare "intelektualne proletere" tu možemo odmah i bez dileme pridodati i naše dične i omiljene povjesničare kao što su Jakovina, Markovina, Klasić...

Već je dosadno nabrajati ih. Zajednička im je crta uvijek ista. Laž i falsifikat nije problem. Sljedbenika tih lijevih karijerista ima kod nas na bacanje. Tako npr.: i fra **Drago Bojić**, bosanski franjevac, traži svoje mjesto u gomili intelektualnih proletera. Sonornim glasom, iskren k'o Krešo Beljak, naš Drago otvara svoje srce pa kaže: "Smeta mi što Katolička crkva laže o Stepincu, što neće da kaže sve o

tom čovjeku. Ne želim mu biti sudac niti smatram da bi itko od nas... Ali, kad se govori o njemu treba reći sve. Podržao je NDH".

Znači, za fra Dragu je Stepinčev glavni krimen i ujedno kardinalna greška što već 10. travnja nije otišao u partizane i čekao u miru svoj metak 11. travnja. Danas bi bio "heroj" u "Februarke" **Dragana Markovine**. Ono što mene iskreno fascinira je činjenica da su svim pljuvačima na ovu državu Hrvatsku otvoreni svi legalni kanali za hračkanje. Pišem ovu kolumnu već 15 godina. Po zadnjem elektronskom testu tjedno je pročitano oko 250 tisuća ljudi. Izdao sam dvije knjige i dobro znam što sam sve prošao da bi u tome uspio... Da sam izdao domovinu bila bi za mnoga jagma od Ljevaka do lijevih izdavača. Trka kao za velikim "književnim" i "publicističkim" djelima Markovine, Bojića, Dežulovića, Tomića, Zafranovića, Dalibora Milasa, Sanje Sarnasvrake... Još nisam čuo da je netko pokušao nagovoriti, recimo, **Luku Mišetića**, briljantnog branitelja **Ante Gotovine**, da napiše knjigu o tome što je sve morao poduzimati kako ne bi bio zabijen "zadnji čavao" u Domovinski rat, njegove heroje i u noviju povijest Lijepe naše. Da Mišetić nije uspio danas bi i u Hrvatskoj partijska likvidacija bila "prirodna smrt".

Ima li smisla graditi most nekome tko ne želi prijeći na drugu stranu?

Naime, čitam zanimljiv članak **Davora Velnića**. Autor tvrdi da je likvidacija Navaljnog u sovjetskoj Rusiji ustvari bila "prirodna smrt". Zanimljivo. Znači da je smrt šest stotina svećenika ubijenih u par dana od "oslobođenja" 1945. godine zapravo umrlo "prirodnom smrću". "Mrtvozorniku" Draganu Markovini to je promaklo pa da i to uvrsti u svoju "povijest". Tako će dramska nota njegove "Februarke" ostati neokrzuta. Do zuba naoružani svećenici i goloruki partizanski osloboditelji. Pitanje koje se neprekidno pojavljuje: Ima li smisla graditi most nekome tko ne želi prijeći na drugu stranu?

FOTO: HINA/Admir Buljubašić

U ova nesigurna vremena kad sve pametne države jačaju svoju obrambenu moć i moderniziraju vojsku, samo u Hrvatskoj naša lijevo-liberalna elita ismijava ponovno uvođenje obvezatnog vojnog roka. Krasan predizborni stav i program! Misle li doista ti pametnjakovići da snažna vojska ne služi tomu da se građani osjećaju sigurnima? Stoga Davor Ivanković u nedjeljnom Večernjem s pravom konstatira: "Igrati se zbog izbora sa statusom zemlje koja je sada među najsigurnijima na svijetu je zabrinjavajuće. Posebno kada i lider SDP-a Peđa Grbin bagatelizira HV i vojni rok poput uzora s Pantovčaka. Odnos **Sandre Benčić** prema HV-u zastrašuje, jer ona ozbiljno brka pojmove kad kaže da bi mlade trebalo tesati ne kroz vojni rok, već kroz civilnu zaštitu. Pa, Sandra, potresi i poplave nisu ono zbog čega vojska postoji!"

"Šefe, do kada ćemo osvajati Europu?". "Do Čavoglava!". "Zašto ne i dalje!?" "Nismo ni prije". Nisam dugo spominjao nogomet. **Damir Pešorda** u Hrvatskom tjedniku pogađa u "sridu" kad kaže: "Cilj promjena u Dinamu i afera VAR slamanje je hrvatskog nogometa". U predstojećim vremenima tih pikanterija bit će sve više i više. Damir smatra da je vrhunac tempiran pred Europsko nogometno prvenstvo u Njemačkoj u lipnju ove godine. Dobra je to i točna procjena. Kako kažu Zagorci "Bumo videli". No, da su **Zlatko Dalić**, **Luka Modrić** i ekipa već dugo na nišanu jugo-nostalgičara, e to vide čak i hrvatski politički slijepci. Srebro i pola milijuna razdraganih građana na zagrebačkom Trgu previše je bolna slika za jugofile. Dalić je tema i meta sve dok je uspješan. Sudac **Bruno Marić** je ostao bez "glave". Tko je sljedeći?

Zna se tko širi najviše mržnje u Hrvatskoj: Pate za Beogradom i cinkaju nas gdje god stignu

Navodno je u trenutku inspiracije jednom **Ivan Zvonimir Čičak** izjavio kako treba osnovati i udruhu za zaštitu ateista. Moj dodatak glasi – i jugofila. I za kraj vrhunski cinik **Marcel Holjevac** koji kaže da se "u Austriji ne radi nedjeljom jer tamo nema molitelja na trgovima". Uz tekst ide i slika iz Graza. Trg ispunjen ljudima koji kleče i mole se. Doduše, nisu "katolibani", ali su "talibani". Njima nitko ne "bubnja" i ne protestira kao u Hrvatskoj. Čudno kako se to tamo nitko ne usudi. Da su ovu budućnost mogli vidjeti Austrijanci u vrijeme opsade Beča u XVII. stoljeću vjerojatno bi odbacili oružje i rekli "nema smisla". A kako bi reagirali "naši" "Antemurale Christianitatis"? Hvala Marcelu što me je podsjetio. U prvom homoseksualnom braku vjenčala se dva Mladena. Prisutni su im oduševljeno klicali: "Bravo Mladen(c)i".

<https://direktno.hr/kolumne/jos-nisam-cuo-da-netko-nagovara-luku-misetica-da-sve-otkrije-da-on-tada-nije-uspio-340364/>

HODOČASNIK / MARKO PERKOVIĆ THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

Foto: Snimka zaslona, Montaža: Narod.hr

MILIĆ NE ZNA ŠTA JE BILO

MIŠETIĆ ODGOVORIO SRPSKOJ VELEPOSLANICI: HRVATSKA NEMA PRESUDU ZA UDRUŽENI ZLOČINAČKI PODUHVAAT

21. veljače 2025

Odvjetnik **Luka Mišetić**, branitelj generala Gotovine u Haagu, komentirao je slučaj srbijanske veleposlanice u Hrvatskoj koja je na tribini pod nazivom „*Thompson über alles*“, u organizaciji „**Srpskog privrednog društva Privrednik**“ i **Vijeća srpske nacionalne manjine Grada Zagreba**“, izjavila da se Srbija suočava s prošlošću na bolji način od Republike Hrvatske. Napala je i sadržaj Thompsonove pjesme „**Ako ne znaš šta je bilo**“, tvrdeći da je Hrvatska izvršila agresiju na Republiku Bosnu i Hercegovinu.

> **‘Konjic: 365 dana’: Film koji donosi istinu o stradanju Hrvata i zločinima Armije BiH**

„Nije mala ironija da ambasadorica Srbije Jelena Milić ne zna da je **rukovodstvo njene zemlje proglašeno sudionicima UZP-a** (op. a. Udruženog zločinačkog poduhvata) u RH i BiH, a žali se na pjesmu pod nazivom “Ako ne znaš šta je bilo”. Gđo veleposlanice, ako ne znate što je bilo, nek ti kaže Lika.” Ili nek’ vam kaže Luka“, napisao je Mišetić.

Podsjećamo, Milić je u svojem izlaganju citirala dio Thompsonove pjesme u kojem se spominju “**Gospa Hercegovska i Mostar**” te je zaključila kako se radi o **slavljenju (navodnog) udruženog zločinačkog pothvata u BiH**.

O Thompsonu su na tribini društva “Privrednik” razgovarali Zoran Pusić, Hrvoje Klasić i Nino Raspudić, a iz publike se uključila i veleposlanica Srbije.

Mišetić je svojim pratiteljima na X-u, ali i široj javnosti predočio istinu o tvrdnjama veleposlanice Srbije. Evo što je napisao: „Ovo je **veliki gaf** ambasadorice Srbije Jelene Milić. Očito ne zna da je u haaškoj presudi **Jovici Stanišiću i Franku Simatoviću** iz 2021. godine, potvrđenoj u žalbenom postupku, odlučeno da su **najviši dužnosnici Srbije bili uključeni u UZP u RH i BiH**, uključujući **S. Miloševića**. Ako ambasadorica misli da Hrvatska ima presudu za UZP (a nema), onda to ima i Srbija“.

Svojoj objavi Mišetić je priložio i sliku dokumenta koji dokazuje njegove riječi.

Prevod

C. Množina lica

380. Pretresno veće konstatuje da je više političko, vojno i policijsko rukovodstvo u Srbiji, SAO Krajini, SAO SBZS i Republici Srpskoj imalo zajednički zločinački cilj, definisan gore u tekstu, a ključni učesnici, koji su se menjali u zavisnosti od područja i vremena počinjenja zločina, bili su, između ostalih, **Slobodan Milošević, Radmilo Bogdanović, Radovan Stojičić zvan Badža, Mihalj Kertes, Milan Martić, Milan Babić, Goran Hadžić, Radovan Karadžić, Ratko Mladić, Momčilo Krajišnik, Biljana Plavšić i Željko Ražnatović zvan Arkan.**

Foto: Luka Mišetić, X

Nešto kasnije, nadovezao se i ovom objavom: „Milić je tvrdila da su presude ICTY-a (op. a. Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju) **presude „protiv države“**, ja nisam. Drugo, rukovodstvo Srbije bilo je u UZP-u ne samo u BiH, već i u RH. **Hoće li se sada ambasadorica u RH ispričati hrvatskom narodu za ‘zločine svoje države’ u ime ‘suočavanja s prošlošću’?**“.

> **Pupovac za zločin u Varivodama optužio HV, Mišetić mu odgovorio: Dokaze dostavi DORH-u ili prestani obmanjivati javnost**

https://narod.hr/hrvatska/misetice-odgovorio-srpskoj-veleposlanici-hrvatska-nema-presudu-za-udruzene-zlocinacki-poduhvat?fbclid=IwY2xjawImdPllcHRuA2FlbQIxMAABHFNNzVPwRyLU0wk_0z-78K_ruNj2FolZ2iO-VHT9Z5TGcTltgUDGs19Gw_aem_eJ8ISQUY4y09xAZvGBwtjg#google_vignette

J. PEČARIĆ I Z. HODAK, DR. SC. IVICA GRANIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

AKADEMIJA REDIKULA

(...)

MOJA KOLEGICA 😊

Ivica Granic

21. kolovoza u 20:36 ·

VLATKA IZ HRVATSKOG DUBLINA

Akademkinja Pokos je usvojila narativ vojvode Šešelja i dr. Deretića, koji su također tvrdili kako u BiH prije 20 st. nije ni bilo Hrvata. Nego su u pitanju pokatoličeni Srbi, katolički Bošnjani i pitaj Boga tko sve ne.

Pregenijalno je kvočki na X-u odgovorio Luka Mišetić. Rođena je u dijaspori. Danas je opet u dijaspori. Govori u ime svih 'nas Hrvata iz Hrvatske'. Iz Dublina.

(...)

Ivica Granic

8. srpnja ·

KAKO SEKTA MANIPULIRA S ZDS

Sigurno se danas vidjeli barem stotinjak članaka u kojima dreče naslovi kako je Europska komisija napala Hrvatsku na ovaj ili onaj način, kako su oštro reagirali, kako osuđuju nacizam, fašizam, i tko zna što sve ne.

Na taj način može se razgovarati s neozbiljnim ljudima, ali s ljudima koji znaju zbrojiti dva i dva na taj način razgovarati ne mogu.

Naime, pažljivo čitajući shvaća se kako se radi o tome da je sve izmišljeno, ili skoro sve.

Na uput portala Indeks reagirala je tek glasnogovornica EK, a ne Europska komisija, i glasnogovornica je zapravo kazala jedno veliko ništa, tek nekakve populističke floskule, tipa kako osuđuju sve totalitarne režime i ideologije. I uglavnom kako su za takva postupanja nadležni domaći sudovi.

Sve ostalo što navode dirigirani mediji stvar je ili izmišljena ili plod njihove interpretacije.

Nadalje, na svom Facebook profilu odvjetnik Luka Mišetić je objavio da je Europska komisija donijela Rezoluciju(!) kojom se traži zabrana svih političkih stranaka koje se nisu distancirale od totalitarnih režima. A vi se zapitajte je li se ikada SDP, čiji predsjednik ovih dana žestoko udara po Thompsonu, je li se ta stranka ikada distancirala od zločinačke Komunističke partije Jugoslavije, ili Komunističke partije Hrvatske.

(...)

**PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ I THOMPSON,
DRAGOVOLJAC.COM., 2026.**

**PROF. DR. SC. MARKO TOKIĆ: TUĐMAN I HRVATI
SU KRIVI JER SU DIJELILI BIH, POLA SU DALI
SRBIMA, POLA MUSLIMANIMA I SEBI NIŠTA**

11. svibnja 2019.

Foto: Branko Hrkač

Predstavljajući knjigu “**Dario Kordić**” u prepunoj zagrebačkoj dvorani Vijenac na Kaptolu, u četvrtak 9. svibnja, prof. dr. sc. Marko Tokić rekao je:

Doktor Franjo Tuđman i Hrvati BiH krivi su jer su podijelili Bosnu i Hercegovinu. Polovicu su dali Srbima, polovicu Muslimanima i sebi ništa. Doktor Franjo Tuđman u Karađorđevu je podijelio s Miloševićem Bosnu i Hercegovinu. Milošević nije kriv za njezinu podjelu. On ju je htio očuvati cijelu – u Velikoj Srbiji!? ... Nedugo potom, da bi se vjerodostojno potvrdila ova teorija o podjeli, Milošević je pokušao ubiti Tuđmana. Napadom na Banske dvore. Čudan nekakav dogovor.

Uz prof. dr. sc. Marka Tokića knjigu su još predstavili i autor **akademik Josip Pečarić** te **Zvonimir Hodak**, odvjetnik i kolumnist i **biskup Vlado Košić**.

Govor prof. dr. sc. Marka Tokića prenosimo u cijelosti:
(Govor je dan u prethodnom dijelu knjige.)

> (FOTO) Akademik Pečarić na predstavljanju knjige 'Dario Kordić': 'U Haagu su Kordiću dokazali samo da je Hrvat i to izniman!'

> Odvjetnik Zvonimir Hodak za Narod.hr: 'Dariju Kordiću nitko ne može zabraniti niti javno djelovanje niti bilo što drugo, on je izdržao kaznu i formalno-pravno potpuno je čist'

> (VIDEO) Don Damir Stojić objasnio zašto je pozvao Darija Kordića: Imao je iskustvo živoga Boga dok je bio u zatvoru

> Luka Mišetić odgovorio Novom listu: Što je Kordić učinio da bude proglašen “ratnim zločincem koji je ubijao djecu u Ahmićima”?

> (VIDEO) Burno u Saboru: SDP-ov Nenad Stazić vrijeđao Hercegovce, iznosio neistine o haaškom uzniku Dariju Kordiću – odgovorili mu Glasnović, Ljubić...
Biskup Košić na predavljanju knjige ‘Dario Kordić’: ‘Zasluzio je visoko mjesto u svijesti svih hrvatskih ljudi, ali i društvu’

<https://narod.hr/hrvatska/prof-dr-sc-marko-tokic-na-predavljanju-knjige-dario-kordic-tudman-i-hrvati-bih-krivi-su-jer-su-podijelili-bih-polovicu-su-dali-srbima-polovicu-muslimanima-i-sebi-nista>

**J. PEČARIĆ, LILI BENČIK , THOMPSON I ZDS,
HRVATSKE PRAVICE, 2026.**

**E PA MILORADE NE OČEKUJEŠ VALJDA DA
ZAGREBOM ODJEKUJE „BOŽE PRAVDE“?**

Kaže Milorad Pupovac da je Zagrebom odjekivalo Za dom spremni, prije i tijekom koncerta M.P.Thompsona na Hipodromu. A što bi po Zagrebu trebalo odjekivati „Bože Pravde“ ?

„Bože pravde“ može slušati u Beogradu, ionako je rekao da je to njegov glavni grad!

Tamo može gledati i slušati četnike kokardaše kako pjevaju „Spremite se spremte četnici“ jer je i sam izjavio da kokarda nije zabranjena.

I što onda njega uzbuđuje M.P.Thompson, kada i Beogradom odjekuju njegove pjesme?

Toliko ga je Thompson uznemirio da saborske zastupnike naziva „smećem“.

A ne bi on to jadan zbog sebe, nego zbog onih koje kao predstavlja u Saboru!. A koga on to predstavlja u Saboru? Dobio je 11.699, glasova i njih kao predstavlja. Ma briga njih što Thompson pjeva Za dom spremni, kada mnogi od njih žive bez struje, bez vode, u nedovršenim kućama, daleko od zdravstvene skrbi i trgovina sa osnovnim životnim namirnicama.

80 godina je prošlo, a Milorad, još uvijek tambura po 2.svjetskom ratu, po Danu ustanka u Srbu, po Jasenovcu , po NOB-u, što sa ovom Hrvatskom nema veze.

Da se poštuje Ustav RH i da DORH provodi Ustavne Odluke Pupovac nikada ne bi bio u Hrvatskom Saboru. Nažalost uspio je skupa sa Furiom Radinom da sa Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina diskriminira matični hrvatski narod u njegovoj jedinoj domovini, jer oni imaju i alternativnu domovinu i dvojno državljanstvo ako zatreba.

Po Ustavnoj Odluci od 8.listopada 1991. Republika Hrvatska raskida SVE državno-pravne sveze na temelju kojih je zajedno sa ostalim republikama i pokrajinama tvorila dosadašnju SFRJ.

Republika Hrvatska ne priznaje valjanim niti jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije - SFRJ,

Po Ustavu RH, Hrvatska država nastala je u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) NN 85/ 2010 Hrvatska nije sljednik, ni Nezavisne države Hrvatske, ni Socijalističke republike Hrvatske što nam ovakvi Titoisti stalno nameću.

Povijesni slijed u Preambuli Ustava RH nije temelj današnje Hrvatske. Taj povijesni slijed samo je uteg u demokratskom razvoju današnje Hrvatske, jer se svatko kako mu odgovara poziva na dio koji potvrđuje njegove teze. A to je čisto manipuliranje sa hrvatskom povijesti i Ustavom RH.

Po toj logici iz Preambule, da je Hrvatska antifašistička, jer se spominje ZAVNOH, bilo bi isto kao reći da je Hrvatska Kraljevina ili Kneževina, jer u preambuli piše

-u stvaranju hrvatskih kneževina u VII. stoljeću;

-u srednjovjekovnoj samostalnoj državi Hrvatskoj utemeljenoj u IX. stoljeću;

-u Kraljevstvu Hrvata uspostavljenome u X. stoljeću;

Dakle nema antifašističke borbe, nema ustaša ni partizana! Oni su ostali u 1945.godini i u Jugoslaviji!

Na temeljima antifašističke borbe nastala je SR Hrvatska u Jugoslaviji 1945. koja kao samostalna država nije bila međunarodno priznata!

JNA je slijednik Narodno-oslobodilačke vojske -NOV Jugoslavije. Hrvatska Vojska je pobijedila JNA i država Jugoslavija čija je vojska JNA bila , nestala je. Nema je više.

Jugoslavija je nastala na nečuvenom i nekažnjenom zločinu, neviđenom u svjetskim razmjerima, a njenu JNA pobijedili su hrvatski branitelji pod pokličem ZA DOM SPREMNI.

Dakle poklič „Za dom spremni“ nije protuustavan, kao što ga jugo-srbi i jugo-komunisti tumače, jer je u Domovinskom ratu „Za dom spremni“ izvojevao pobjedu nad JNA i Srbima.

A Milorad Pupovac i nakon presuda Haškog suda LAŽE

„ Oluja je hrvatski zločin“

<https://www.youtube.com/watch?v=0N8U38sI9Ic&t=6s>

Laže da je Oluja zločin!

Laže da je Oluja egzodus!

Laže da je Oluja bila uperena protiv civila!

Laže da zločini počinjeni u Oluji nisu kažnjeni!

Laže da su Srbi u Hrvatskoj ugroženi!

Laže da je koncert M.P.Thompsona , odraz mržnje!

Milorad Pupovac je sa svojim SNV-om, odabrao stranu srpskog predsjednika Aleksandra Vučića, kojemu su se istom retorikom pridružili SDP, Možemo, Radnička fronta, Boris Miletić i IDS, Dalija Orešković DOISIP, Marijana Puljak Centar, Anka Mrak Taritaš GLAS, skupa sa četnikom Vojislavom Šešeljem!

Tu se ljevica u Hrvatskoj udružila sa Srpskim agresorima iz 1991, koje su hrvatski branitelji pobijedili u Oluji 1995.

Djeca pobjednika iz Oluje pokazali su na koncertu Thompsona visoku razinu kulture, humanosti, zajedništva i ljubavi, za razliku od ogromne i neskrivene mržnje djece jugo-komunizma.

Zločini koje su počinili neki pripadnici hrvatskih snaga, ne mijenjaju karakter rata! Sa njima se hrvatska javnost suočila i osudila ih. I ne samo javnost, nego i hrvatsko pravosuđe.

Oluja je ne preboljeni poraz Srbije i njene agresivne- ekspanzionističke politike SRPSKOG SVETA!

Po Memorandumu SANU 2, Srbija mora kao gubitnik okriviti pobjednika, da podijeli krivicu!

21. srpnja 2025., održano je u Zagrebu iznimno posjećeno predavanje odvjetnika Luke Mišetića, povodom obilježavanja 30. obljetnice vojno-redarstvene operacije Oluja.

Kao što je poznato odvjetnik Luka Mišetić vodio je braniteljski tim generala Gotovine i Markača na Haškom sudu, koji je u žalbenom postupku donio oslobađajuću presudu generalima i samoj vojnoj oslobađajućoj akciji OLUJA.

OLUJA je najveća i najblistavija pobjeda protiv SRPSKOG I JNA AGRESORA u povijesti Hrvata!

Operacija Oluja nije bila etničko čišćenje.

Hrvatska nije etnički očistila Srpsko stanovništvo.

Predsjednik Tuđman i Hrvatska nisu imali namjeru smanjiti broj Srpskih stanovnika u Hrvatskoj.

Hrvatska vojska nije neselektivno granatirala Knin i druge gradove.

20.000 kuća nije spaljeno u operaciji Oluja.

Hrvatska nije imala politiku neistraživanja zločina nad Srbima i Srpskom imovinom.

Nije bilo udruženog zločinačkog pothvata u Hrvatskoj s Hrvatske strane.

Nikada nije bilo dokaza da je 22 000 kuća spaljeno. Nije ubijeno 600 civila od strane hrvatskih snaga tijekom i nakon operacije Oluja. Međutim, tužiteljstvo u predmetu je tvrdilo da je u južnom sektoru ubijeno oko 320 civila, a ne 600. Od tih 320, raspravno vijeće zaključilo je da je 44 ubijeno sa strane hrvatskih oružanih snaga. Prema tome, ne radi se o broju od 600, već bliže 44 vezano za broj srpskih civila ubijeni od hrvatskih snaga u južnom sektoru u Oluji.

SNV Milorada Pupovca, SABA RH Franjo Habulina i VEDRA, Luke Džanka i Ranka Britvića nikako ne opraštaju Hrvatima samostalnu državu.

Oni kao slijednici SUBNOR-a, tvrde da su oni 1945. KAO ANTIFAŠISTI STVORILI Hrvatsku državu, a hrvatski branitelji 1995. u DOMOVINSKOM RATU samo je obranili!?

Obranili, ali od KOGA?

Od njih „STVORITELJA-ANTIFAŠISTA, koji su slijednici JNA!?

A da apsurd bude još veći, ta ista JNA na koju se poziva članstvo SABA RH i VEDRE, bila je AGRESOR na Hrvatsku.

Avioni, tenkovi i ljudstvo JNA sa crvenom zvijezdom petokrakom napadali su hrvatske gradove, Zadar, Šibenik, Dubrovnik, Zagreb, ubijali stanovništvo i razorili Vukovar. Na njihovim stranicama i na stranicama portala

<https://sabh.hr/> i <https://www.vedra.hr/> mogu se pročitati takve nebuloze potpuno povijesno, etnički i moralno neutemeljene da čitatelji pomisle, što je tim ljudima u glavi? Što, u glavi im je mozak ispran Jugo-srpsko-komunističko-Titoističkom totalitarnom ideologijom koja ne može pojmiti, ni prihvatiti da Hrvati imaju svoju državu, a da njihove Jugoslavije više nema, ni u tragovima.

Pa bi oni sada svoju YUGU utrpali i u Ustav RH, i u temelje hrvatske države.

A to nikako ne može, jer Domovinski rat je oslobodilački rat od jugoslavensko-srpske agresije! Sve druge interpretacije su proizvoljne i manipulativne!

Hrvatska nije slijednik, ni Nezavisne države Hrvatske, ni Socijalističke republike Hrvatske.

Povijesni slijed u Preambuli Ustava RH nije temelj današnje Hrvatske.

Dakle nema antifašističke borbe, nema ustaša ni partizana! Oni su ostali u 1945. godini i u Jugoslaviji! Na temeljima antifašističke borbe nastala je SR Hrvatska u Jugoslaviji 1945. koja kao samostalna država nije bila međunarodno priznata!

JNA je slijednik Narodno-oslobodilačke vojske -NOV Jugoslavije. Hrvatska Vojska je pobijedila JNA i država Jugoslavija čija je vojska JNA bila, nestala je. Nema je više.

Po toj logici iz Preambule, da je Hrvatska antifašistička, jer se spominje ZAVNOH, bilo bi isto kao reći da je Hrvatska Kraljevina ili Kneževina, jer je Kneza Branimira Papa Ivan VIII. u pismu od 7. lipnja 879. priznao hrvatskim vladarem.

Kneza Branimira naslijedio je 892. godine knez Muncimir, najmlađi sin kneza Trpimira i otac kralja Tomislava, pa bi po vladavini kralja Tomislava Hrvatska bila Kraljevina!?

I na kraju ova Hrvatska nije odgovorna ni za NDH, ni za SRH. I sve SNV-ove zlonamjerne komemoracije i parole samo su potvrda točnosti mojih navoda. Svi oni Hrvatskoj nameću prošlost u kojoj istovremeno veličaju jugo-komunistički režim Titove Jugoslavije, režim koji je počinio neviđene masovne zločine protiv čovječnosti, za koje nitko nikada nije odgovarao.

Povijesne činjenice;

Srpski narod je kao što je poznato nakon poraza od Turaka krajem 14.stoljeća, bio 5 stoljeća pod turskom vlašću.

Hrvatski narod je prihvatio tuđince za vladare, ali je za razliku od srpskog imao izvjesna prava i slobode, imao je Hrvatski Sabor koji je djelovao u kontinuitetu od Rižanske skupštine 804. Općeg sabora čitave kraljevine Slavonije 1273, osim u vrijeme Kraljevine Jugoslavije od 1918-1941. pa je razvijao svoju pismenost, kulturu, umjetnost, vjeru i način života.

Srpski narod Turci su držali kao roblje, čak su imali pravo prve bračne noći. Srbi nisu imali mogućnosti razvoja pismenosti, jezika i kulture.

Čim su se oslobodili od Turaka, odmah su posegnuli za teritorijem hrvatskog naroda, sa NAČERTANIJEM 1844, kao prvim programom VELIKE SRBIJE, negirajući mu postojanje kao naroda. Hrvati su po Načertaniju pokatoličeni Srbi. I tu je početak agresivne velikosrpske politike prema Hrvatima i drugim nesrpskim narodima u susjedstvu.

Hrvatsko štokavsko narječje je Vuk Stefanović Karadžić uzeo kao temelj srpskog jezika, 1818, čime je vršen pritisak na hrvatski jezik, a sam Karadžić je negirao postojanje posebnoga hrvatskog naroda (Srbi sva tri zakona), a hrvatsko jezično blago (iz starih rječnika i živih govora) kao i hrvatsku pučku književnost objavljivao je pod srpskim imenom.

Usljedili su zločini prema hrvatskom narodu od ODESE 1916, preko terora u Kraljevini Jugoslaviji, atentata na hrvatske zastupnike u Skupštini Jugoslavije u Beogradu 1929, kada je ubijen Stjepan Radić, predvodnik hrvatskog naroda i predsjednik Hrvatske seljačke stranke, programa Homogena Srbija 1941. Stevana Moljevića, laži Valerijanova memoranduma iz 1941. Ni jedna brojka stradalih nije ni blizu lažnih 300 000, koje je SPC po Valerijanovom memorandumu širila po svijetu, po kojem su ustaše u samo nekoliko mjeseci 1941. pobili 300 000 tisuća Srba.

Naravno da na srpske, četničke zločine i diktaturu nakon atentata u Skupštini 1929. Hrvati nisu mogli ne odgovoriti bez otpora, pa se 1929/1930, osniva Ustaški pokret i 1941. proglašava Nezavisna država Hrvatska.

„otpor i ustanak protiv nasilne i nedemokratske jugoslavenske državne tvorevine nije bio samo pitanje politike, nego i pitanje osobnoga i nacionalnog dostojanstva. U skladu s tim, ustaštvo se u političkom smislu može različito vrjednovati, ali ga se na red može pozivati samo s hrvatskih, a ne s jugoslavenskih pozicija; može ga se kritizirati, pa i osuđivati ili ne osuđivati, ali uvijek i samo iz perspektive hrvatske nacionalne misli...“ piše dr. Tomislav Jonjić

https://www.tomislavjonjic.iz.hr/V_15_jareb.html

Hrvatsku državu u bilo kojem obliku Srbi nikako ne mogu podnijeti. Tu klevetu i stigmatu ustaštva i zločinaca, Milorad Pupovac širi i potencira i dan danas

Zato je protiv osamostaljenja Hrvatske 1991 i uslijedila JNA i srpska agresija sa nezapamćenim zločinima i elementima genocida. I po presudi Međunarodnoga suda pravde u Haagu od 3. veljače 2015. e “Oluja bila legitiman vojni odgovor na nezakonitu okupaciju, proveden zakonito, a da su vojne operacije koje je provela ili podržavala Srbija bile nezakonita invazija na suverenu državu s ciljem stvaranja velike Srbije na teritoriju Hrvatske”

<https://hrcak.srce.hr/file/227512>

“Vrhovni savjet obrane RSK” donio je odluku o evakuaciji, koju je potpisao Mile Martić, a pola sata poslije, točnije – u 17:20 sati, ona je ovjerena u Glavnom štabu SVK-a, kod zapovjednika SVK-a generala Mile Mrkšića. Prema tome, za odlazak Srba iz Hrvatske uoči i tijekom Oluje odgovorna je isključivo velikosrpska politika, koju je provodilo srbijansko vodstvo u Beogradu i vodstvo pobunjenih Srba u Kninu.

Podsjećam da je srpska i JNA agresija na Hrvatsku i BIH izazvala veliki val izbjeglica 1991. koje je Hrvatska zbrinula. Sa danom 1. prosinca 1992. u Hrvatskoj je bilo ukupno 663 493 prognanika i izbjeglica: 260 705 prognanika i 402 768 izbjeglica.

<https://hrvatski-vojniki.hr/podaci-o-prognanicima-i-izbjeglicama-u-domovinskom-ratu/>

Tako da su priče o ugroženosti srpskog naroda u Hrvatskoj čista LAŽ.

Kroz cjelokupnu perfidnu djelatnost i rad Milorada Pupovca od raspada Jugoslavije do danas proteže se mržnja prema hrvatskoj državotvornoj ideji i prema Hrvatima.

Nametnuo se kao jedini predstavnik i vođa srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj, ne samo srpskoj manjini nego i hrvatskoj i međunarodnoj zajednici. Sav njegov rad prožet je licemjernom mržnjom prema svemu i svakome koji predstavlja hrvatski identitet. Svojim plačnim načinom komunikacije i zastajkivanjem namjerno provocira krivnju o temi i osobama o kojima govori. Poruke koje šalje kroz publikacije koje izdaje SNV, kojemu je on na čelu, su nedvojbeno usmjereno protiv svega hrvatskoga.

Ali u svojoj njegovoj antihrvatskoj djelatnosti, najnemoralnije je što sve to radi sa novcima iz Proračuna RH, namijenjenih održavanju kulturnog identiteta srpske nacionalne manjine.

Zahvaljujući hrvatskoj vladajućoj eliti koja, koja ne samo da dopušta takvo protuhrvatsko djelovanje, nego ih i potiče financirajući ih iz Hrvatskog državnog proračuna.

Precizno, najveći krivci su članovi vladajućeg HDZ-a koji se od državotvorne stranke, pretvorio u Jude koji dopuštaju da nas Hrvate u našoj državi Hrvatskoj, Srbi teroriziraju i ponižavaju!

Pored udruge u ime obitelji i ja osobno, podnijela sam kaznenu prijavu DORH-u protiv Milorada Pupovca za nenamjensko trošenje proračunskih sredstava, jer su pod stavkom kulturne manifestacije, komemoracije iz 2.svjetskog rata, što ne predstavlja kulturni identitet Srpske nacionalne manjine. DORH je promptno odbio kaznenu prijavu, iako je tada Pravosuđe bilo u štrajku.

Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa, prihvatilo je moju prijavu, dokazalo da je Pupovac bio u sukobu interesa kod dodijele 4.537.000,00 kuna udruzi SNV-Nacionalna koordinacija vijeća srpske nacionalne manjine u RH, čiji je tada bio predsjednik, i izreklo (smiješno malu) novčanu kaznu u iznosu od 530,00 eura. <https://www.sukobinteresa.hr/.../milorad-pupovac-klasa-p...>

Hrvatska je zemlja Hrvata, mladih koji su rođeni u Hrvatskoj, kojima je uzor Domovinski rat, pobjeda protiv agresorske JNA i Srpskog sveta, pobjeda nad

zvijezdom petokrakom, djeca hrvatskih branitelja, koje su detuđmanizatori proganjali. Konačno su hrvatski branitelji kroz svoju djecu pokazali za koje su se vrijednosti borili. Mladi žive hrvatski vrijednosni sustav ljubavi prema Bogu, obitelji i domovini.

Lili Benčik/hrvatskepravice

NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA / U PANICI ZBOG THOMPSONA, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.

LUKA MIŠETIĆ O OLUJI I SUĐENJU GENERALIMA: PROZVAO MESIĆA, DOCUMENTU I OPISAO LAŽNE NARATIVE

22. srpnja 2025.

U prepunoj dvorani samostana, u organizaciji **Zavičajne zajednice Široki Brijeg**, u ponedjeljak 21. srpnja, **odvjetnik Luka Mišetić** održao je predavanje u samostanu hercegovačkih franjevaca u Zagrebu, povodom obilježavanja 30. obljetnice vojno-redarstvene operacije Oluja.

Frano Spajić, predsjednik Zavičajne zajednice Široki Brijeg, pozdravio je odvjetnika Luku Mišetića i zaželio mu dobrodošlicu, kao i svim nazočnima, te se zahvalio provincijalu i gvardijanu hercegovačkih franjevaca na gostoprimstvu. Predavanje je **moderirao povjesničar Hrvoje Mandić, član predsjedništva ZZŠB.**

Prije izlaganja, Mišetić je pozdravio hrvatske branitelje i generale te istaknuo važnost i simboliku 30. obljetnice Oluja i oslobađanja hrvatskih generala za hrvatsku povijest i nacionalni ponos.

Političke manipulacije, a ne objektivan pravni proces

Izvor: Zavičajna zajednica Široki Brijeg

Tijekom predavanja, Mišetić je iznio niz kritičnih stavova i analiza vezanih uz suđenje hrvatskim generalima Anti Gotovini i Mladenu Markaču, posebno u kontekstu **političkih pritisaka, manipulacija i pristranosti međunarodnih pravosudnih institucija**. Njegove tvrdnje ukazuju na to da su mnogi od navodno ključnih dokaza i interpretacija u ovom slučaju rezultat političke manipulacije, a ne objektivnog pravnog procesa.

Mišetić je podsjetio na izjave značajnih međunarodnih dužnosnika iz tog vremena, uključujući **Carla Bildta**, koji je kao tadašnji mirovnog posrednika EU za bivšu Jugoslaviju, 1. kolovoza 1995. godine, izrazio oštre osude prema hrvatskoj vojnoj ofenzivi. Bildt je tada upozorio da je Hrvatska izvršila napad na područja naseljena Srbima, što će, po njegovim riječima, zasjeniti hrvatsku međunarodnu reputaciju dugi niz godina. Osim toga, navodi se kako je Bildt istaknuo da granatiranje civilnog stanovništva predstavlja posebno ozbiljno pitanje.

Također, Mišetić ističe kako je u to vrijeme Martić, koji je bio predsjednik Srpske krajine, bio optužen za ratne zločine nakon srbijanskog raketnog napada na Zagreb u svibnju 1995. godine.

Po njegovim riječima, teško je razlikovati te napade od bombardiranja Knina, za što je, tvrdi, odgovornost moralno i politički snosio i predsjednik Franjo Tuđman. Ova teza ukazuje na percepciju da su se u tom razdoblju događali vojni i politički

pritisци kojima je Hrvatska često bila optuživana za navodne zločine, a što Mišetić smatra neosnovanim ili zloupotrijebljenim u političke svrhe.

Mišetić posebno ističe izjavu **britanskog ministra obrane Porttilla**, koji je javno nazvao protjerivanje Srba iz njihovih domova etničkim čišćenjem, te tako otvoreno priznao da je riječ o obliku etničkog čišćenja, što je u europskoj i međunarodnoj pravnoj terminologiji vrlo ozbiljan zločin. Mišetić smatra da su takve izjave, kao i druge političke tvrdnje, korištene za kreiranje određene verzije događaja, a da je istina često bila prikrivena ili interpretirana na način koji je služio političkim interesima.

Helsinški odbor i Documenta plasirali konstrukcije i lažne informacije

Izvor: Zavičajna zajednica Široki Brijeg

U nastavku predavanja, Mišetić je kritizirao **ulogu neprofitnih organizacija i medija u oblikovanju javnog mišljenja o Oluji**. Tvrdi da su Hrvatski Helsinški odbor i Documenta plasirali konstrukcije i lažne informacije o događajima, a da su te laži u medijima poput Hrvatske radiotelevizije (HRT) često bile prenesene kao činjenice. Ovakve tvrdnje, prema njegovom mišljenju, narušavaju objektivnost javnog diskursa i stvaraju nepovoljan stav prema hrvatskim snagama i državnim institucijama.

Mišetić također analizira političku pozadinu i kritizira bivšeg predsjednika **Stjepana Mesića**, koji je u studenom 2004. godine u Ženevi javno

izjavio da je režim Franje Tuđmana predstavljao “tamnu mrlju” u odnosu prema Srbima u Hrvatskoj. Mesićeve tvrdnje, smatra Mišetić, imaju za cilj opravdati ili minimizirati zločine i probleme koji su se dogodili tijekom stvaranja hrvatske države, dok istovremeno optužuju hrvatske vlasti za manipulaciju i antagoniziranje srpskog stanovništva.

Mišetić se posebno osvrnuo na ulogu Haškog suda, kojeg smatra politički instrumentaliziranim.

Sud pod pritiskom Srbije

Naglašava da je ovaj sud, pod pritiskom Srbije i političkih interesa, donio odluke koje su, po njegovom mišljenju, bile pristrane i nepravedne. Posebno ističe da je optužnica protiv generala Gotovine, podignuta 15. travnja 2011., bila rezultat političke igre, a ne objektivnog pravnog procesa. Mišetić tvrdi da je Haški sud, pod utjecajem srbijanske politike, namjerno koristio određene interpretacije povijesnih događaja, a da je pravda bila žrtvovana u političke svrhe.

Visoki troškovi

U tom kontekstu, ističe da su troškovi suđenja generalu Gotovini, kao i drugim optuženicima, bili vrlo visoki, te da je za to izdvojeno desetine milijuna dolara.

Mišetić je naveo da je njegov tim pokrenuo operaciju prikupljanja dokaza i digitalizacije velike baze podataka, čime su željeli osigurati da pravda bude temeljito istražena i da se dokaže nevinost hrvatskih generala. Posebno je istaknuo da je na taj način želio oslabiti političke i medijske pritiske, te pružiti argumente za pravično suđenje.

>LGBT aktivist Duhaček odvjetniku Mišetiću: ‘Nije mi problem pucati ustaši u leđa’

Udruženi zločinački pothvat i odlazak Srba

Kada je riječ o **presudi Raspravnog vijeća**, Mišetić je **izrazio** nezadovoljstvo većinom odluka, osobito tvrdnjom o “udruženom zločinačkom pothvatu” i takozvanom “pravilom o 200 metara”.

Ova pravila, po njegovom mišljenju, neutemeljeno su nametnuta i nisu se ni u jednom trenutku razmatrala tijekom suđenja. U njegovoj analizi, presuda je zanemarila činjenicu da su Srbi napustili određene dijelove Krajine zbog straha, pritisaka i općeg osjećaja nesigurnosti, a ne zbog zločina ili nezakonitosti hrvatskih vlasti.

Mišetić ističe da je u presudi utvrđeno da je deportacija Srba najviše obuhvatila područja poput Knina, Benkovca, Obrovca i Gračaca, dok se za druge dijelove Krajine navodi da su Srbi napustili ta područja zbog straha od nasilja, lažnih upozorenja od strane dužnosnika „krajinskih“ Srba, te općeg nepovjerenja u hrvatske vlasti.

Izvor: Zavičajna zajednica Široki Brijeg

Kontroverzno pravilo od 200 metara

Posebna pažnja posvećena je i kontroverznom “pravilu o 200 metara”, koje je, prema mišljenju Mišetića, neutemeljeno i neutvrđeno tijekom suđenja.

On ističe da ni u jednom trenu nije dokazano da je ijedan srpski civil stradao ili bio ozlijeđen zbog granatiranja, te da sudsko vijeće nije uspjelo identificirati nijednog konkretnog Srbina koji je tvrdio da je napustio Hrvatsku zbog straha od topničke paljbe. Mišetić smatra da je Haški sud namjerno donio presudu koja je, u njegovoj percepciji, nepravedno okarakterizirala Oluju kao etničko čišćenje.

>Mišetić odgovorio srpskoj veleposlanici: Hrvatska nema presudu za udruženi zločinački poduhvat

Tvrđnje o masovnoj spaljenoj imovini i zločinima nad civilima, koje su se često koristile u javnosti, Mišetić smatra pretjeranima ili namještenima.

Važno razotkriti istinu i osloboditi se lažnih narativa

Na kraju, Mišetić je prezentirao svoju konačnu ocjenu i zaključke. “Operacija Oluja nije bila etničko čišćenje i ističe da Hrvatska u tom razdoblju nije imala namjeru smanjiti srpsko stanovništvo. Naglašava da predsjednik Tuđman i hrvatske vlasti nisu imali za cilj smanjenje srpske zajednice, već su, prema njegovom mišljenju, radili na obrani suvereniteta i teritorijalnog integriteta Hrvatske”.

Izvor: Zavičajna zajednica Široki Brijeg

Mišetić tvrdi da Hrvatska vojska nije neselektivno granatirala Knin i druge gradove, te da je na tom području bilo ukupno 22.000 kuća, a da je interpretirano da je toliko srpskih spaljeno. Nadalje, ističe da Hrvatska nije imala politiku neistraživanja zločina nad Srbima ili uništavanja njihove imovine, te da nije postojala nikakva zajednička zločinačka organizacija s hrvatske strane koja bi opravdala optužbe o udruženom zločinačkom pothvatu.

Mišetić na kraju poručuje da su optužbe, presude i cijeli proces suđenja generalima Gotovini i Markaču često bili pod utjecajem političkih interesa i manipulacija. Ističe da je Hrvatska napravila veliki iskorak u obrani svojih interesa i suvereniteta, te da je važno razotkriti istinu i osloboditi se lažnih narativa koji su često narušavali pravdu i objektivnost.

Njegovo predavanje poziv je na promišljanje o pravdi, politici i povijesnoj istini, te na potrebu za realnim i objektivnim sagledavanjem složenih povijesnih događaja.

https://narod.hr/hrvatska/luka-miseti-c-o-oluji-i-sudenju-generalima-prozva-om-mesica-documentu-i-opisao-lazne-narative?fbclid=IwY2xjawPkJvJleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmc3J0YwZhcHBfaWQOMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHkazzDeFZ9WWADm6ivmrtKj1m2FpNemijiAMEPTi-lzy4B04vSFWiuNU0Cz3_aem_WWB4K6Skm2O1kj7PgS_BXQ

Josip Pečarić

https://republikainfo.com/odvjetnik-miseti-c-bildtove-lazi-bile-su-prve-koje-su-dovele-do-optuznice-protiv-general-a-gotovine-mesic-je-tudmana-optuzio-za-etnicko-ciscenje?fbclid=IwY2xjawPkKy1leHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmc3J0YwZhcHBfaWQOMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHv8B4tyFAEApQh_XFIO35bVuznKkDyiSsnGXlonDPMOQN9o8Y_LwSI2t6kxX_aem_MvPFNBUGzaKJfIEWpmGGQQ

REPUBLIKAINFO.COM

Odvjetnik Mišetić: "Bildtove laži bile su prve koje su dovele do optužnice protiv generala Gotovine, Mešić je Tuđmana optužio za etničko čišćenje" - Republika

Josip Pečarić

"Tri sata nakon početka Oluje Carl Bildt proglasio je Tuđmana ratnim zločincem, dok je američka administracija tvrdila da Oluja rješava problem Bosne":

https://www.jutarnji.hr/naslovnica/greg-kehoe-kako-cu-obraniti-gotovinu-3384959?fbclid=IwY2xjawPkKoRleHRuA2FlbQIxMABicmlkETBXUDBGTTdmcDBvQ0hLbDZmc3J0YwZhcHBfaWQOMjlyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHkazzDeFZ9WWADm6ivmrtKj1m2FpNemijiAMEPTi-lzy4B04vSFWiuNU0Cz3_aem_WWB4K6Skm2O1kj7PgS_BXQ

Greg Kehoe: Kako ću obraniti Gotovinu

Josip Pečarić

8. siječnja ·

SRAMOTNI SUD U HAAGU

To je naslov moje knjige iz 2001.

Slijedile su knjige:

J. Pečarić, *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, *Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?* Zagreb, 2011.

J. Pečarić, *Rasizam svjetskih moćnika*, Zagreb, 2012.

M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak*, Zagreb, 2017. Str. 375.

M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak*, drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2017. str. 451.

M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda*, Zagreb, 2018.

M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak III. S prijezirom odbacujem Vašu presudu*, Zagreb, 2018.

M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo*, Zagreb, 2018.

J. Pečarić, Dario Kordić, Zagreb, 2019. str. 343.

M. Međimorec, J. Pečarić, *El General Praljak, "¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !"* Portal dragovoljac.com, 2020.

J. Pečarić, *Hrvatski velikan Dario Kordić*, dragovoljac.com, 2023.

<https://direktno.hr/direkt/hrvatska-nije-primijetila-sto-su-amerikanci-napravili-reagirao-misetec-povukli-su-se-387792/>

DIREKTNO.HR

Hrvatska nije primijetila što su Amerikanci napravili, reagirao Mišetić: 'Povukli su se'

OVO ĆE ODJEKNUTI**HRVATSKA NIJE PRIMIJETILA ŠTO SU
AMERIKANCI NAPRAVILI, REAGIRAO MIŠETIĆ:
'POVUKLI SU SE'**

*Američki državni tajnik **Marco Rubio** objavio je da je, "u skladu s Izvršnom naredbom 14199, predsjednik **Donald Trump** najavio povlačenje Sjedinjenih Država iz 66 međunarodnih organizacija identificiranih kao dio pregleda Trumpove administracije o rasipnim, neučinkovitim i štetnim međunarodnim organizacijama".*

08.01.2026.

Dodao je kako je "pregled dodatnih međunarodnih organizacija u skladu s Izvršnom naredbom 14199 i dalje u tijeku". Rubio tvrdi da je Trumpova administracija utvrdila kako su te institucije suviše u svom djelokrugu, loše upravljane, nepotrebne, rasipne, loše vođene te zarobljene interesima aktera koji promiču vlastite agende suprotne američkima ili predstavljaju prijetnju suverenitetu, slobodama i općem prosperitetu SAD-a. "Predsjednik Trump je jasan: 'Više nije prihvatljivo slati ovim institucijama krv, znoj i blago američkog naroda, a da za to nemamo puno ili nimalo koristi'. Dani milijardi dolara poreznih obveznika koji su se slijevali u strane interese na štetu našeg naroda su završeni", dodao je Rubio.

"Kao što popis počinje pokazivati, ono što je započelo kao pragmatičan okvir međunarodnih organizacija za mir i suradnju pretvorilo se u raširenu arhitekturu globalnog upravljanja, često dominiranu progresivnom ideologijom i odvojenu od nacionalnih interesa. Od DEI mandata do kampanja za 'rodnu ravnopravnost' i klimatske ortodoksije, mnoge međunarodne organizacije sada služe globalističkom projektu ukorijenjenom u diskreditiranoj fantaziji o 'kraju povijesti'. Te organizacije aktivno nastoje ograničiti američki suverenitet. Njihov rad unapređuju iste elitne mreže – multilateralni 'NGO-plex' – koje smo počeli demontirati zatvaranjem USAID-a", istaknuo je američki državni tajnik.

'Odbacujemo inerciju i ideologiju u korist razboritosti i svrhe'

"Nećemo nastaviti trošiti resurse, diplomatski kapital i legitimizirajuću težinu našeg sudjelovanja u institucijama koje su nebitne ili u sukobu s našim interesima. Odbacujemo inerciju i ideologiju u korist razboritosti i svrhe. Tražimo suradnju tamo gdje ona služi našem narodu i čvrsto ćemo stajati ondje gdje ne služi", zaključio je u priopćenju objavljenom na njegovoj službenoj stranici. O cijeloj situaciji kratko se oglasio i hrvatski odvjetnik s američkom adresom i bivši branitelj generala Ante Gotovine u Haagu, Luka Mišetić.

Trump najavio potez neviđen od Korejskog rata: 'Nakon dugih i teških pregovora...'

"Sjedinjene Američke Države povukle su se iz nasljednika Međunarodnih kaznenih sudova za bivšu Jugoslaviju (ICTY) i Ruandu (ICTR)", napisao je Mišetić bez dodatnog komentara, ali uz poveznicu na potpuni popis organizacija iz kojih se SAD povukao. Podsjetimo, na Specijalnom međunarodnom sudu u Haagu u tijeku je suđenje Hashimu Thačiju, bivšem predsjedniku i premijeru Kosova te nekadašnjem vođi Oslobodilačke vojske Kosova (OVK), za čiju je obranu zadužen upravo Mišetić.

<https://direktno.hr/direkt/hrvatska-nije-primijetila-sto-su-amerikanci-napravili-reagirao-misetiic-povukli-su-se-387792/>

MIŠETIĆ NA MOM FACRBOOKU

Foto: Fah; montaža: Narod.hr

ZLOČIN U AHMIĆIMA

**UHVAĆEN U LAŽIMA, JAKOVČIĆ POKUŠAVA
'ZAMUTITI VODU'; MIŠETIĆ MU ODGOVORIO**

19. travnja 2026.

Nakon što je odvjetnik **Luka Mišetić** na svom X profilu razotkrio laži ‘povjesničara’ **Eugena Jakovčića** o tome da je MKSJ ustanovio da je za zločin u Ahmićima odgovoran politički i vojni vrh RH, Jakovčić, shvativši da je ‘stjeran u kut’, sada s novom objavom pokušava ‘zamutiti vodu’, iznoseći argument protiv hrvatskog vodstva.

>Mišetić razotkrio još jednu Jakovčićevu laž: Ahmići se ne spominju u presudi Prliću

”Uhvaćen u svojim lažima, @jakovcic_eugen sada pokušava zamutiti vodu. **Tužiteljstvo MKSJ-a izričito je ISKLJUČILO Ahmiće od kaznene odgovornosti vodstva Herceg-Bosne ili Hrvatske u predmetu Prlic**, jer je Blaškićeva obrana zastupala teoriju da su Ahmići počinjeni po naređenju iz Hercegovine. Tužiteljstvo MKSJ-a to je osporilo i tvrdilo da su naređenja za ubijanje u Ahmićima došla od samog Blaškića. Jakovčić sada iznosi argument protiv hrvatskog vodstva kojem se tužiteljstvo MKSJ-a izričito protivilo”, napisao je Luka Mišetić na X-u.

>Mišetić poklopio Jasnima Mujanovića: Hrvatska ima pravo i obvezu čuvati mir u BiH

<https://narod.hr/hrvatska/uhvacen-u-lazima-jakovcic-pokusava-zamutiti-vodu-misetec-mu-odgovorio>

Foto: Snimka zaslona/ Montaža: Narod.hr

DOMOVINSKI RAT

MIŠETIĆ RAZOTKRIO JOŠ JEDNU JAKOVČIĆEVU LAŽ: ‘AHMIĆI SE NE SPOMINJU U PRESUDI PRLIĆU’

19. travnja 2026.

Odvjetnik **Luka Mišetić** osvrnuo se na objavu povjesničara **Eugena Jakovčića** gdje Jakovčić ističe kako Hrvatska još uvijek nema "Trg ahmičkih žrtava" te "podvaljuje" i dezinformaciju kako je MKSJ ustanovio da je za zločin u Ahmićima odgovoran politički i vojni vrh RH.

Mišetić: "Ahmići se ne spominju u presudi Prliću"

Eugen Jakovčić je napisao: "Trg kojeg još uvijek nema", te je potom priložio fotografiju s natpisom: "Trg ahmičkih žrtava – Ratni zločin nad 116 bošnjačkih civila koji su počinile postrojbe HVO-a 16.4.1993. MKSJ je ustanovio odgovornost političkog i vojnog vrha RH."

Luka Mišetić je na svom X profilu demantirao Jakovčićeve tvrdnje:

"Još jedna laž @jakovcic_eugen. ICTY (MKSJ) nije ustanovio da je hrvatsko vodstvo odgovorno za Ahmiće. Ahmići se ne spominju u presudi Prliću.

Budući da me blokirao, bio bih zahvalan kad bi mu netko odgovorio da je uhvaćen u još jednoj laži”, poručio je Jakovčiću Mišetić na X-u.

Nadalje Mišetić je u komentaru dao i šire objašnjenje:

”Nije samo da Ahmići nisu bili ‘centralna točka optužnice’, već da uopće nisu bili dio optužnice i nisu spomenuti u presudi Prlicu. Nigdje ICTY nije donio zaključak da je Tuđman namjeravao, odobrio ili dopustio etničko čišćenje. Nigdje.”

Show replies

>**Mišetić poklopio Jasnima Mujanovića: Hrvatska ima pravo i obvezu čuvati mir u BiH**

https://narod.hr/hrvatska/miseti-razotkrio-jos-jednu-jakovcicevu-laz-ahmici-se-ne-spominju-u-presudi-prlicu?fbclid=IwY2xjawRTZqtIeHRuA2FlbQIxMQBicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHv2HrBeSF4z5eiNsDsH9tJe39bx8--DcP7T-XAD4QuHz8mT4WSHTXYn4SN9r_aem_4qOtd6HaGDOXbBn8FQ7kYg

https://narod.hr/hrvatska/miseti-razotkrio-jos-jednu-jakovcicevu-laz-ahmici-se-ne-spominju-u-presudi-prlicu?fbclid=IwY2xjawRTZqtIeHRuA2FlbQIxMQBicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHv2HrBeSF4z5eiNsDsH9tJe39bx8--DcP7T-XAD4QuHz8mT4WSHTXYn4SN9r_aem_4qOtd6HaGDOXbBn8FQ7kYg

Foto: Jasmin Mujanović, X, Snimka zaslona, YouTube, Montaža: Narod.hr

BOŠNJAČKI UNITARIST

MIŠETIĆ POKLOPIO JASNIMA MUJANOVIĆA: HRVATSKA IMA PRAVO I OBVEZU ČUVATI MIR U BIH

19. ožujka 2026. u 21:45

Ministar **Gordan Grlić Radman** u Sarajevu je istaknuo da dugoročna stabilnost Bosne i Hercegovine (BiH) ovisi o načelu **legitimnog predstavljanja konstitutivnih naroda**, što je izazvalo žestoke reakcije **bošnjačkog unitarista i politologa Jasmina Mujanovića**. Evo što mu je odgovorio odvjetnik **Luka Mišetić**.

> **Mišetić: Štrbac konačno priznao da su 'krajinski Srbi' otišli samoinicijativno, bez kontakta s HV-om**

Grlić Radman sastao se u Sarajevu s ministrom vanjskih poslova BiH **Elmedinom Dinom Konakovićem** kako bi razgovarali o bilateralnim odnosima i euroatlantskom putu Bosne i Hercegovine, uz podršku Hrvatske reformama i integraciji u EU.

Ponovno je naglasio da dugoročna stabilnost BiH počiva na načelu legitimnog predstavljanja konstitutivnih naroda u skladu sa slovom i duhom **Washingtonskog sporazuma**, potpisanog **18. ožujka 1994. godine**, te **Daytonskog mirovnog sporazuma**.

Razgovaralo se i o energetskim pitanjima, uključujući projekt **Južne plinske interkonekcije**, kao i o gospodarskoj suradnji, uz spremnost na daljnji dijalog i

praktična rješenja. Podrška BiH u diversifikaciji i proširenju izvora energije **strateški je interes Hrvatske**, naglasio je Grlić Radman.

> **Projekt koji mijenja smjer BiH: Južna plinska interkonekcija jača veze s EU-om i SAD-om**

Reakcija Jasmina Mujanovića

Na ovu izjavu reagirao je **bošnjački unitarist i politolog Jasmin Mujanović**, koji je kazao da je koncept „legitimnog predstavljanja” (tj. segregiranog glasanja) politički instrument HDZ-a i ne temelji se ni na Washingtonskom ni na Daytonskom sporazumu.

Mujanović ističe da presude Europskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda BiH pokazuju da ovaj koncept nije u skladu s pravnom stečevinom EU i Europskom konvencijom o ljudskim pravima te predstavlja kršenje i slova i duha ustavnog poretka BiH.

„Ukratko, BiH mora izabrati: ili će težiti članstvu u EU i NATO-u u skladu s liberalno-demokratskim normama slobodnih i poštenih izbora, ili će se odlučiti za **HDZ-ovo ‘legitimno predstavljanje’ i ostati zaglavljena u blatu institucionalne diskriminacije nalik onoj iz vremena Jim Crow zakona**. Očito je da HDZ-ova vlast u Hrvatskoj želi ovo drugo za BiH. No, to nije na njima da odluče. To je na građanima BiH i njihovim izabranim predstavnicima”, poručio je Mujanović.

> **Mišetić odgovorio bošnjačkom unitaristu: ‘Podjelu BiH prihvatio je i sam Izetbegović’**

Reakcija Luke Mišetića

Na promašene kritike i lažni narativ Mujanovića reagirao je Luka Mišetić, odvjetnik generala Ante Gotovine, upozoravajući da bi razgradnja Daytonskog sporazuma bila „**opasan korak prema regionalnoj destabilizaciji**”. Mišetić naglašava da je Dayton postavio okvir u kojem Bošnjaci, Srbi i Hrvati koegzistiraju kao **ravnopravni konstitutivni narodi**, a ne marginalizirane manjine.

„Napadajući načelo legitimnog predstavljanja i praktično predlažući **svodenje Srba i Hrvata na status etničkih manjina**, Mujanović riskira ponovno otvaranje rana koje je Dayton trebao zacijeliti. Daytonski ustav nije proizvod unutarnje legitimnosti BiH: nikada nije ratificiran u parlamentu BiH niti je o njemu odlučivano na referendumu građana. On je rezultat **međunarodnog ugovora između Hrvatske, Srbije i BiH** te svoju pravnu snagu crpi iz međunarodnog, a ne domaćeg prava. Kao jedan od glavnih potpisnika, Hrvatska ima jasno pravno pravo — i moralnu obvezu — **osigurati očuvanje integriteta tog mira**”, zaključuje Mišetić.

> **Rotim pozvao Bošnjake na razum i odmak od laži Alije Izetbegovića: Bez Hrvata ne biste imali BiH**

<https://narod.hr/eu-svijet/misetec-poklopio-bosnjackog-unitarista-mujanovica-hrvatska-ima-pravo-i-obvezu-cuvati-mir-u-bih>

Photo: Filip Brala/PIXSELL

LEKCIJA IZ POVIJESTI

MIŠETIĆ ODGOVORIO BOŠNJAČKOM UNITARISTU: 'PODJELU BIH PRIHVATIO JE I SAM IZETBEGOVIĆ'

18. srpnja 2025.

Odvjetnik **Luka Mišetić** na svom X profilu komentirao je reakciju bošnjačkog politologa **Jasmina Mujanovića** koji je kritizirao bivšeg savjetnika pokojnog turskog predsjednika **Sulejmana Demirela**, **Mehmeta Ali Bayara**. Mujanović ga je optužio za „povijesni revizionizam“ zbog tvrdnje kako je Republika Hrvatska 1995. spasila Bihać.

> **Ne propustite predavanje Luke Mišetića o suđenju Gotovini i Markaču**

Ali Bayar na skupu **Dubrovnik Foruma** „Channelling the Change“ (11.-12. srpanj 2025.) izjavio je kako je Hrvatska „spasila lice Europe“, u kontekstu **Splitske deklaracije** i operacije „**Oluja**“ kojom je **1995. deblokiran Bihać** i tako spašen od moguće sudbine Srebrenice.

Ali Bayar je Hrvatsku okarakterizirao ne samo kao **spasiteljicu Bihaća**, već i **Bosne i Hercegovine**.

> **6. kolovoza 1995. Oluja – Hrvatska vojska spasila Bihać od pokolja Mujanović o tome što bi bilo kad bilo, da nije bilo...**

Izjavu Bayara prenio je **Sebastian Rogač**, djelatnik Ministarstva vanjskih i europskih poslova RH.

Njegov post komentirao je Mujanović: "Ideja da je Hrvatska spasila Bihać predstavlja **grubu i vulgarnu povijesnu revizionističku laž**".

"U stvarnosti, da nije bilo Tuđmanove suradnje s Miloševićem i njegovih višekratnih pokušaja **podjele BiH** s Beogradom između listopada 1992. i ožujka 1994., i rat u Bosni i rat u Hrvatskoj završili bi godinama ranije. Tuđmanova dvoličnost neupitno je produžila oba sukoba i pridonijela nepotrebnoj smrti desecima tisuća ljudi.

Štoviše, od Sarajevskog sporazuma iz siječnja 1992., koji je okončao velike borbe u Hrvatskoj do početka operacije Oluja u kolovozu 1995., gotovo čitav sukob preselio se na teritorij BiH. Čak i najvelikodušniji (i gotovo sigurno napuhani) podaci govore da je ukupno oko 5.000 ljudi (Hrvata i Srba) ubijeno u Hrvatskoj između siječnja 1992. i kolovoza 1995. Zapravo, prava brojka vjerojatno je bliža 3.000, no čak i s višim procjenama, vjerojatnije je da je više ljudi ubijeno samo na „sekundarnim“ mjestima zločina u BiH poput Prijedora, Višegrada i Foče — i to samo 1992. godine — nego u cijeloj Hrvatskoj između siječnja 1992. i kolovoza 1995.

Ukratko, **da Hrvatska nije sabotirala obrambene napore BiH**, te da BiH istodobno nije apsorbirala 90% borbenih kapaciteta srpskih paravojnih snaga u obje zemlje, čitav tijek završne faze ratova u Hrvatskoj i BiH između 1994. i 1995. bio bi drugačiji. Zapravo, Tuđmanova dvoličnost **jedan je od ključnih razloga zašto Armija RBiH nikada nije uspjela usmjeriti svoje snage iz Srednje Bosne na probijanje opsade Sarajeva, ali ni opsada Srebrenice, Žepe i Goražda**", napisao je Mujanović.

Mišetić: 'Mujanović iskrivljuje povijest u službi bošnjačkog nacionalizma'

Mišetić je odgovorio: „Mujanović sada i amaterski i zlonamjerno optužuje bivšeg savjetnika turskog predsjednika Demirela za „povijesni revizionizam.“ Činjenice su sljedeće: „**podjela Bosne**“ **bila je međunarodni plan za Bosnu, koji je prihvatio i sam Izetbegović, a što je odraženo u Washingtonskom sporazumu** (koji je podrazumijevao konfederaciju između Hrvatske i isključivo Federacije Bosne i Hercegovine).

Upravo je Bosna i Hercegovina u Splitu **hitno zatražila vojnu intervenciju Hrvatske** tijekom ljeta 1995. kako bi se spasila kao država. To je nedavno potvrđeno u svibnju u **Daytonu**, Ohio, gdje je i sam Mujanović bio prisutan i čuo kako je bivši američki veleposlanik **Galbraith** sasvim jasno izjavio da su upravo „**hrvatske čizme na terenu**“ **okončale rat u Bosni**. Mujanović iskrivljuje povijest u službi bošnjačkog nacionalizma.“

> **Podjela BiH: Evo što kažu brojke**

<https://narod.hr/hrvatska/misetec-odgovorio-bosnjackom-unitaristu-podjelu-bih-prihvatio-je-i-sam-izetbegovic>

Foto: Snimka zaslona, Montaža: Narod.hr

SRPSKI POBUNJENIK

MIŠETIĆ: ŠTRBAC KONAČNO PRIZNAO DA SU 'KRAJINSKI SRBI' OTIŠLI SAMOINICIJATIVNO, BEZ KONTAKTA S HV-OM

kolovoza 2025.

Odvjetnik **Luka Mišetić**, branitelj generala Ante Gotovine u Haagu, istaknuo je na svom X profilu intervju **Save Štrpca** za Nin u kojem je priznao da su **hrvatski Srbi** izbjegli u „Oluji“ otišli **samoinicijativno, bez kontakta s hrvatskim snagama**.

> **Predavanje Luke Mišetića: Što se stvarno događalo iza kulisa suđenja Gotovini i Markaču?**

Mišetić je napisao: „**OGROMNA VIJEST**: Nakon 30 godina, predsjednik nevladine udruge **Veritas**, Savo Štrbac, konačno je priznao da su 'krajinski Srbi' napustili Hrvatsku 'samoinicijativno' bez kontakta s hrvatskim snagama, **a ne zato što ih je Hrvatska protjerala**. Ante Gotovina proveo je sedam godina u pritvoru na temelju optužnice da su Srbi protjerani iz Hrvatske zbog straha od neselektivnog granatiranja. Štrbac je sada priznao da je sve to bila laž“.

Dodao je i poveznicu na intervju koji možete pročitati [ovdje](#).

> **Mišetić o Pupovčevom pojavljivanju na RTS-u: Bilo bi dobro kada bi govorio o srpskim zločinima**

Štrbac je izjavio: „Narod je za dva-tri dana taj prostor (Sjeverne Dalmacije, Like, Banije i Korduna) **napustio samoinicijativno**, a okidač za to je bio – strah. Nema drugog objašnjenja. To je bio strah od bliskog susreta sa vojskom o kojoj su čuli sve najgore“.

Podsjetimo, Štrbac je rođen 1949. u Raševiću kod **Benkovca**. Pravnik je i **bivši tajnik vlade tzv. Republike Srpske Krajine**. Tijekom Domovinskog rata postaje član i kasnije predsjednik Komisije za razmjenu zarobljenika. Godine 1993. osnovao je **Dokumentacijsko-informacijski centar “Veritas”**, čiji je direktor i danas. U okviru te udruge **širi klevete i laži o Hrvatskoj vojsci i hrvatskom državnom vrhu iz razdoblja rata**. Bio je i suradnik bivše glavne haaške tužiteljice **Carle del Ponte** u pripremi optužnica protiv hrvatskih generala poput Ante Gotovine, Ivana Čermaka i Mladena Markača.

> **Mišetić podsjetio što je to Documenta: Teršelič je 2011. pozivala Gotovinu na pokajanje**

<https://narod.hr/eu-svijet/misetac-strbac-konacno-priznao-da-su-krajinski-srbi-otisli-samoinicijativno-bez-kontakta-s-hv-om>

Foto: fah, Snimka zaslona, Montaža: Narod.hr

LAŽI I MANIPULACIJE

MIŠETIĆ PODSJETIO ŠTO JE TO DOCUMENTA: TERŠELIČ JE 2011. POZIVALA GOTOVINU NA POKAJANJE

30. srpnja 2025. u 10:00

Lijeva udruga **Documenta**, koja **simpatizira zločinačku partizansku vojsku**, u svojoj redovitoj godišnjoj **provokaciji** pred “Oluju” objavila je rezultate svog istraživanja „Ljudski gubici 1991.–1995. u Hrvatskoj – Vojno-redarstvena operacija ‘Oluja’ i poslije“. Odvjetnik **Luka Mišetić** na X-u je podsjetio o kakvoj je udruzi riječ.

> **Luka Mišetić o Oluji i suđenju generalima: Prozvao Mesića, Documentu i opisao lažne narative**

Odvjetnik Ante Gotovine napisao je: „Povodom današnje konferencije za novinare Documente o Oluji: **Vesna Teršelić** je nakon prvostupanjske presude savjetovala generalu Gotovini da se **pokaje za svoju ulogu u Oluji**“.

Mišetić je pustio Teršelič iz 2011. da govori sama za sebe

Mišetić je svoje pratitelje i druge korisnike X-a uputio na članak Net.hr-a iz travnja 2011., kada je donesena prvostupanjska osuđujuća presuda hrvatskim

generalima **Anti Gotovini** i **Mladenu Markaču**. Teršelič je pozvala Gotovinu „da se pokaje“, a iznijela je i čitav niz lažnih narativa o Domovinskom ratu, obrani Hrvatske i Hrvatskoj Republici Herceg-Bosni.

Mišetić često u svojim objavama iznosi niz činjenica i navodi povijesnu istinu o “Oluji” i srodnim temama, no ovdje je pustio Vesnu Teršelič iz 2011. da govori sama za sebe. **Svaki komentar bio bi suvišan**. Pročitajte kako je Teršelič **klevetala** Gotovinu i hrvatsko državno i vojno vodstvo iz Domovinskog rata, napose ono iz Bosne i Hercegovine.

> **Mišetić odgovorio bošnjačkom unitaristu: ‘Podjelu BiH prihvatio je i sam Izetbegović’**

Teršelić: ‘Gorak je okus ostao jer su osuđeni samo generali’

Prvostupanjsku presudu generalima ocijenila je kao „**konstruktivan temelj za dugoročnu izgradnju povjerenja između država bivše Jugoslavije**“. Dodala je i kako žali što su osuđeni „**samo generali**“.

Evo što je rekla 2011. godine: „Udruge su pokušale objasniti što presude znače, pogotovo **udruženi zločinački pothvat**, gdje se spominju ključni, pokojni političari **Tuđman** i **Šušak**. Gorak je okus ostao jer su osuđeni samo generali“.

Izrazila je i nadu kako će biti pokrenuti procesi za akcije **Maestral** i **Južni potez** iz rujna i listopada 1995. godine, u kojima je Gotovina također sudjelovao.

> **29. svibnja 1999. – Hrvatska odbila zahtjev Haaškog suda za istragu o zločinima nad srpskim civilima u ‘Oluji’**

‘Nasilno nasljeđe devedesetih’

U nizu **manipulacija i laži**, izdvajamo i kako Teršelič Hrvatsku Republiku Herceg-Bosnu i HVO predstavlja kao **zločinačke organizacije**: „Svi koji živimo u Hrvatskoj trebamo imati na pameti da su dečki iz Hrvatske slani u BiH i da je to često njima objašnjavano kao neophodna, pozadinska akcija obrane područja kao što su Dubrovnik i okolica, ali da je to dio suočavanja s **nasilnim nasljedem devedesetih** koje nam još uvijek predstoji“.

Tada je, kao i danas, ponavljala laž o **22.000 zapaljenih srpskih kuća**, a Hrvatsku optužila za **etničko čišćenje Srba** u operaciji „Oluja“, iako su otišli na zapovijed vlasti tzv. Republike Srpske Krajine.

Likovanje nad osuđujućom presudom i hvala Haaškom sudu potrajali su tek godinu dana. Gotovina i Markač su oslobođeni, no Documenta je nastavila sa svojom misijom **izjednačavanja krivnje i negacije obrambenog i oslobodilačkog karaktera Domovinskog rata**.

> **SDSS-ovi Pupovac, Milošević i Šimpraga te Documentina Teršelič u Deringaju kod Gračaca blatili ‘Oluju’**

<https://narod.hr/hrvatska/misetit-podsjetio-sto-je-to-documenta-terselic-je-2011-pozivala-gotovinu-na-pokajanje>

DOMINACIJA

**MIŠETIĆ SPUSTIO NOVINARU ZBOG TEKSTA O
OLUJI: 'NIJEDAN HRVAT NIJE OSUĐEN ZA RAT U
HRVATSKOJ'**

Foto: Ronald Gorsic / CROPIX

*Nakon što se odvjetnik s američkom adresom **Luka Mišetić**, poznat i po tome što je bio odvjetnik **Ante Gotovine**, oglasio o tekstu u švedskim udžbenicima u kojima piše da je Oluja etničko čišćenje, sada je odgovorio na tvrdnje jednog novinara.*

03.04.2026

Podsjetimo, u tekstu portala Index navodi se da švedski materijali koji se koriste u obrazovnom sustavu na raspad Jugoslavije i ratove '90-ih tumače primarno kroz prizmu jačanja nacionalizma, sloma komunizma i borbe za teritorij i moć, pri čemu se sukobi ne prikazuju kao oslobodilački ratovi pojedinih naroda, nego kao dio šireg procesa dezintegracije multietničke države, o čemu je naš portal ranije pisao.

Forum för levande historia opisuje Oluju kao "najveći pojedinačni slučaj etničkog čišćenja tijekom jugoslavenskih ratova". Mišetić je u ranijoj objavi na X-u ukazao na to da "autor ovog teksta na Indexu, izostavlja činjenicu da Švedski

forum za levande historia nije autor tvrdnji o tome da je Oluja etničko čišćenje, već ih je prepisao iz teksta koji je 2012. godine napisao Odbor mladih za ljudska prava Hrvatske ili Srbije (nije jasno).

Navodno je potom **Christian Axboe Nielsen** proveo 'fact-checking', a njegov neuspjeh u ispravljanju tvrdnji o Oluji ide na njegovu osobnu i profesionalnu odgovornost", naveo je Mišetić. Inače, Christian Axboe Nielsen je danski povjesničar, sveučilišni profesor, bivši analitičar Haškog suda i svjedok na suđenju **Radovanu Karadžiću, Momčilu Krajišniku, Mići Stanišiću, Stojanu Župljaninu i Goranu Hadžiću.**

'Hrvatski narativ'

Na tu objavu je reagirao novinar **Gordan Duhaček** koji je napisao kako "u pravilu pobjednici pišu historiju, ali je 'hrvatska država' toliko nesposobna da ni to nije u stanju". "Zanimljivo je koliko se službeni hrvatski državni narativ ne uspijeva probiti u svijetu kao uvjerljiv, a kamoli dominantan. Skoro nitko izvan RH ne vjeruje u njega", ustvrdio je na što je i dobio odgovor.

Mišetić o sramotnom prikazu VRO-a Oluja: 'To ide na njegovu osobnu i profesionalnu odgovornost'

"Nitko nije prihvatio 'hrvatski narativ' o ratu u Hrvatskoj osim (*checks notes*) tribunala koji je svijet kroz UN-a osnovao (ICTY). Nijedan Hrvat nije osuđen ni za što od strane ICTY-a u vezi s ratom u Hrvatskoj, dok višestruke presude utvrđuju srbijanski UZP u Hrvatskoj. Hrvatski 'narativ' je dominirao", zaključio je Luka Mišetić.

<https://direktno.hr/direkt/misetice-spustio-novinaru-zbog-teksta-o-olujini-nijedan-hrvat-nije-osuden-za-rat-u-hrvatskoj-393816/>

U ŠVEDSKIM UDŽBENICIMA

MIŠETIĆ O SRAMOTNOM PRIKAZU VRO-A OLUJA: 'TO IDE NA NJEGOVU OSOBNU I PROFESIONALNU ODGOVORNOST'

Odvjetnik s američkom adresom Luka Mišetić, poznat i po tome što je bio odvjetnik Ante Gotovine, oglasio se o tome da švedski udžbenici i nastavni materijali prikazuju raspad Jugoslavije i akciju Oluja.

29.03.2026.

Foto: Darko Tomas / CROPIX

Podsjetimo, velikom pregledom tekstu portala Index, navodi se da švedski materijali koji se koriste u obrazovnom sustavu na raspad Jugoslavije i ratove '90-ih tumače primarno kroz prizmu jačanja nacionalizma, sloma komunizma i borbe za teritorij i moć, pri čemu se sukobi ne prikazuju kao oslobodilački ratovi pojedinih naroda, nego kao dio šireg procesa dezintegracije multietničke države. Interpretacija događaja na našim prostorima sasvim je drugačija u Švedskoj, a posebno je zabrinjavajuće na koji način prikazuju vojno-redarstvenu akciju Oluja, o čemu je [naš portal već pisao](#).

Forum för levande historia opisuje Oluju kao "operaciju koju je Hrvatska vojska provela u kolovozu 1995. tijekom koje je iz Hrvatske protjerano između 150.000

i 200.000 Srba. To je najveći pojedinačni slučaj etničkog čišćenja tijekom jugoslavenskih ratova", stoji u njihovom prikazu. Hrvatsko stajalište sasvim je suprotno - riječ je o jednoj od najznačajnijih pobjeda u Domovinskom ratu u kojoj su nakon četiri godine okupacije pobunjenih Srba oslobođena područja u sjevernoj Dalmaciji, Lici, Banovini i Kordunu, a omogućene su i oslobodilačke akcije u susjednoj Bosni i Hercegovini. Upravo iz tog razloga akcija u svom nazivu nosim pojam oslobodilačka.

Podsjetimo, ove skandalozne tvrdnje ranije je za portal Direktno komentirao je **Ante Nazor**, povjesničar i voditelj Hrvatskog memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata. "Netko im je s ovih prostora dao takvu informaciju. Ako će netko po tome učiti, učiti će krivo. Mi smo svoje odradili, napravili smo literaturu na hrvatskom i engleskom jeziku, a pitanje je tko to plasira. Ali nije to problem samo švedskih udžbenika, mi u Hrvatskoj imamo gotovo svakodnevno u tisku teze o građanskom ratu, o krivnji Hrvatske za rat pa zašto se onda čudimo Švedskoj", započeo je.

'Prepisao iz teksta koji je 2012. godine'

"U presudi Međunarodnog suda pravde, ne ovog Haškog tribunala, jasno je u članku 426 navedeno da su vodstvo Srbije i Srba u Hrvatskoj dijelili zajednički cilj stvaranja etnički homogene države. Prema tome, ako se spominje vodstvo Srbije, riječ je o agresiji. Imate članak njihovih odluka da se dio teritorija Hrvatske pripaja Srbiji, 16. svibnja 1991. godine takvu odluku donijela je njihova skupština. To nije građanski rat, to je klasični rat za teritorij. Ali što kada imamo ljude koji šire laži i koji žive od toga", rekao je, među ostalim, Nazor za naš portal.

Nazor o sramotnom prikazu akcije Oluja u Švedskoj: 'Imamo ljude koji šire laži i žive od toga'

Luka Mišetić otišao je dalje. "Autor ovog teksta na Indexu, izostavlja činjenicu da Švedski forum za levande historia nije autor tvrdnji o tome da je Oluja etničko čišćenje, već ih je prepisao iz teksta koji je 2012. godine napisao Odbor mladih za ljudska prava Hrvatske ili Srbije (nije jasno). Navodno je potom **Christian Axboe Nielsen** proveo 'fact-checking', a njegov neuspjeh u ispravljanju tvrdnji o Oluji ide na njegovu osobnu i profesionalnu odgovornost", naveo je Mišetić. Inače, Christian Axboe Nielsen je danski povjesničar, sveučilišni profesor, bivši analitičar Haškog suda i svjedok na suđenju **Radovanu Karadžiću**, **Momčilu Krajišniku**, **Mići Stanišiću**, **Stojanu Župljaninu** i **Goranu Hadžiću**.

<https://direktno.hr/direkt/misetiic-o-sramotnom-prikazu-vro-a-oluja-to-ide-na-njegovu-osobnu-i-profesionalnu-odgovornost-393469/>

Photo: Tomislav Krasnec/VLM/PIXSELL

THOMPSON PROTUFAŠIST

MIŠETIĆ ODGOVORIO KLASIĆU: ANTIFAŠIZAM JE NEODVOJIV OD KOMUNIZMA, ANTIPOD HRVATSKOJ NEOVISNOSTI

8. srpnja 2025.

Ne stišavaju se reakcije lijevo-liberalnih medija i javnih osoba na Thompsonov koncert na Hipodromu. Na svom X profilu odvjetnik **Luka Mišetić** osvrnuo se na gostovanje povjesničara **Hrvoja Klasića** na N1 televiziji. Ondje je opet govorio o **ustaštvu i Anti Paveliću u kontekstu Marka Perkovića Thompsona i pjesme Čavoglave**, odnosno pozdrava “**Za dom spremni**” pod kojim su ginuli hrvatski branitelji u Domovinskom ratu. Mišetić je profesoru na društvenoj mreži održao lekciju iz povijesti i razjasnio što je antifaašizam i kako je on u opreci s idejom slobodne i nezavisne hrvatske države.

> **Pučke pravobraniteljice posvetile mandate ustašama? Evo kako su se oglasile o Thompsonovom koncertu**

Podsjećamo, Klasić, profesor na **Filozofskom fakultetu** u Zagrebu, ujedno je i član Upravnog odbora **Documente**, udruge koja **relativizira srbijansku agresiju na Hrvatsku i glorificira partizanski pokret**. Svoje simpatije prema jugoslavenskom komunističkom režimu i njegovom nositelju – **Josipu Brozu**

Titu – Klasić ne skriva, što pokazuje svojim javnim nastupima i projektima u kojima glavnu riječ ima ideologija, a ne struka.

Možda će vas zanimati

Šarić: Klasić, simpatizer totalitarnog režima, dijeli lekcije simpatizerima totalitarnog režima

15. kolovoza 2024. u 08:00

Povjesničar Hrvoje Klasić, simpatizer totalitarnog komunističkog režima i diktatora Tita, dijeli lekcije Thompsonovoj publici o – totalitarizmu

Na N1, Klasić je iznio sljedeću tezu, razočaran što hrvatsko društvo ne baštini socijalističku i jugoslavensku prošlost, odnosno „**tekovine NOB-a**“. Evo što je rekao: „Ja sam više puta rekao i ponovit ću opet, mi od 90. **ne živimo u fašističkom, ali niti u antifašističkom društvu, mi živimo u anti-antifašističkom društvu**. Vi nećete čuti **Andreja Plenkovića, Davora Božinovića ili Ivana Penavu** da cijene ustaški pokret ili hvale Antu Pavelića. Ali ćete vidjeti da **toleriraju i relativiziraju izvikivanje ustaških pozdrava, nošenje ustaških znakova i zastava**“.

Mišetić: Jugoslavenski antifašizam je ideološki antipod hrvatskom pokretu za neovisnost

Mišetić je odgovorio: „O THOMPSONOVOM KONCERTU. Slažem se s Hrvojem Klasićem: hrvatsko društvo nije fašističko, ali je **Thompsonov koncert još jednom pokazao da je anti-antifašističko** (ali ne i anti-protufašističko, što objašnjavam u nastavku).

Izvori toga, i masovne posjećenosti Thompsonovog koncerta, leže u najmanje tri faktora: (1) onome što **Dejan Jović** opisuje kao pokušaj iz Tuđmanove ere da se ‘razdvoji nerazdvojno’ **odvajanjem hrvatskog antifašizma iz Drugog svjetskog rata od komunizma**; (2) jugoslavenski antifašizam/komunizam je **ideološki antipod hrvatskom pokretu za neovisnost**; i (3) odbacivanje Tuđmanove **politike pomirbe** od strane hrvatskih antifašista/komunista.

> **AFP objavio članak o Thompsonu: Ponavljali fraze o ustašama i razgovarali s Klasićem**

Prvo, veliki dio hrvatskog društva koji je prisustvovao Thompsonovom koncertu zapravo se slaže s Dejanom Jovićem u barem jednoj točki: **Tuđman je pokušao**

stvoriti povijesni narativ o Drugom svjetskom ratu koji je odvojio antifašizam od komunizma i 'kroatizirala' ga. Veliki dio hrvatskog društva, čak i dok je općenito podržavao Tuđmana, nikada nije prihvatio Tuđmanov napor (da upotrijebim Jovićev izraz) da "razdvoji nerazdvojivo" i da razlikuje, na primjer, Maršala Tita, antifašista, od Josipa Broza Tita, doživotnog komunista i komunističkog diktatora. Taj pokušaj "razdvajanja nerazdvojivog" **nastavlja se do danas**, uglavnom naporima državnih i lokalnih vlasti, medija i društvenih elita.

Jugoslavije. Predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović zagovara upravo tu poziciju: antifašizam da, komunizam ne.⁶ Ali, odvojiti jedno od drugog moguće je samo na način na koji se to ne radi, a to je da se zaviri dublje u prošlost, pa da se početak antifašizma locira tamo gdje mu je i mjesto – u otpor istarskih Slavena talijanskom fašizmu. U tom slučaju, prvak antifašizma u Hrvatskoj bio bi Vladimir Gortan, član organizacije TIGR, koji je 1929. osuđen na smrt i strijeljan zbog pokretanja oružane akcije protiv fašističkih vlasti. **Umjesto toga pokušava se "razdvojiti nerazdvojivo", a potom i "spojiti nespojivo". Pokušava se razdvojiti NOB od Tita i Komunističke partije, koji su ih pokrenuli i predvodili, a potom ih spojiti s Domovinskim ratom, s kojim NOB nema nikakve veze.** Odnosno, ima veze toliko koliko je izravna negacija glavnih postignuća NOB-a: ponovnog ujedinjenja Jugoslavije i pobjede

KPJ koja je u Jugoslaviju uvela socijalističko uređenje. Istodobno, tamo gdje veza između starog i novog sistema postoji – u osobnim biografijama glavnih vođa Hrvatske nakon 1990., primjerice u biografiji Franje Tuđmana, ona se ne ističe (osim za inozemnu upotrebu) ili se reinterpreтира kroz "kroatizaciju".

Mišetić: Mrlja komunizma ne može se oprati u očima mnogih od vođa antifašističkog pokreta

Zato Thompson može okupiti 500.000 ljudi na koncertu u masovnom prikazu prkosa i inata, ali grad Zagreb ne može okupiti 500 ljudi na koncertu na **Dan antifašističke borbe**. Mrlja komunizma ne može se oprati u očima mnogih od vođa antifašističkog pokreta iz Drugog svjetskog rata.

Drugo: Jugoslavenski antifašizam/komunizam oduvijek je hrvatski pokret za neovisnost smatrao **hrvatskim separatizmom i svojim ideološkim antipodom**, te ga je često tako i tretirao represivnim mjerama. Kao što je i sama **Savka Dabčević-Kučar** objasnila u svojoj ostavci iz CK SKH, jugoslavenski antifašistički/komunistički vođe smatrali su hrvatski separatizam **šovinističkim, kontrarevolucionarnim i kontrasamoupravnim**.

Naša ostavka na članstvu u Centralnom komitetu Saveza komunista Hrvatske izraz je odgovornosti za upućene nam kritike. Istovremeno izražavamo svoju spremnost i odlučnost da se kao komunisti angažiramo u provođenju u djelo odluka Predsjedništva Saveza komunista Jugoslavije i riječi druga Tita, u borbi protiv hrvatskog separatizma i šovinizma, kao protiv svih drugih kontrarevolucionarnih i antisocijalističkih i antisamoupravnih pojava, na politici i programu Saveza komunista Hrvatske, Saveza komunista Jugoslavije i druga Tita*!

Predsjedavajuća Milka Planinc zatim je rekla: *Društvo čuli ste odluku i obrazloženje

> **Mišetić odgovorio srpskoj veleposlanici: Hrvatska nema presudu za udruženi zločinački poduhvat**

Prepakiravanje poraženih komunista u ideološke pobjednike

Nakon sloma komunizma i pobjede hrvatskog pokreta za neovisnost, hrvatski (bivši) komunisti pokušali su revidirati ovu ideološku nekompatibilnost između jugoslavenskog antifašizma/komunizma i hrvatske neovisnosti tvrdeći da su jugoslavenski partizani bili stvoritelji moderne hrvatske države. Iako je to istina u pravnom smislu (Republika Hrvatska doista je **pravni nasljednik Socijalističke Republike Hrvatske** koju su osnovali jugoslavenski antifašisti), to nije bilo istina u ideološkom smislu jer su se jugoslavenski antifašisti/komunisti **dosljedno protivili hrvatskom pokretu za neovisnost** na svakom koraku.

Thompsonovi koncerti okupljaju veliki dio hrvatskog društva koji i dalje izražava svoje protivljenje percipiranom **pokušaju hrvatskih elita da ideološki poražene komuniste prepakiraju u ideološke pobjednike**.

> **Pupovac komentirao Thompsonov koncert pa ustvrdio: Ja sam hrvatski patriot**

Rezultat politike pomirbe je amnestija komunističkih zločina

Treće, ideološki poraženi komunisti su **najviše profitirali od Tuđmanove politike pomirbe**. Komunisti su počinili **masovne zločine** neposredno nakon Drugog svjetskog rata. U jugoslavensko doba vodili su zloglasne logore poput **Golog otoka** i provodili programe **atentata na političke protivnike**. Ali Tuđmanova politika pomirbe između antifašista/komunista i domobrana/ustaša na kraju je rezultirala **potpunom amnestijom svakog komunističkog zločina**.

Niti jedan zločin antifašista/komunista nikada nije sankcioniran u 35-godišnjoj povijesti Hrvatske, i **nikada neće biti**. Jedini hrvatski komunistički zločini koji su kažnjeni bili su oni koje je procesuirala **Njemačka**.

Naprotiv, hrvatski komunisti, jednom *de facto* amnestirani, brzo su se asimilirali na ključne pozicije vlasti u novoj Hrvatskoj, a zatim odbacili Tuđmanovu pomirbu i izjavili da neće biti pomirbe s domobranima/ustašama i njihovim potomcima. Najodaniji čuvari jugoslavenskog komunističkog sustava i tlačitelji hrvatskog

pokreta za neovisnost, poput **Ante Nobila**, ne samo da se nikada nisu suočili s procesom lustracije, već su nastavili biti javni tužitelji u neovisnoj Hrvatskoj, a danas su i **tajkuni nekretnina**.

> **Pregled tjedna Viktora Peterlina: Jadna nam je ljevica ako je spašava Nobilo**

Thompsonovi fanovi su protufašisti i anti-antifašisti

Dok su hrvatske elite bile prilično zadovoljne odbacivanjem pomirbe i rezultirajućom amnestijom zločina samo jedne strane, ljudi koji su u subotu prisustvovali Thompsonovom koncertu **nisu**.

A njihov inat/prkos sada je izazvao strah kod elita koje su ih ignorirale barem posljednjih 25 godina nakon propale pomirbe. Dakle, slažem se s Klasićem da hrvatsko društvo nije fašističko, veći dio njega je doista **anti-antifašistički**, ali iz razloga koje objašnjavam gore. Sviđa mi se fraza koju koristi **Nino Raspudić**: “Nisam antifašist, ja sam protufašist.” Mislim da ovo točno opisuje većinu ljudi koji su prisustvovali Thompsonovom koncertu u subotu navečer: one koji **odbacuju komunističko nasljeđe** (koje je nerazdvojivo od jugoslavenskog antifašizma) i moderne napore da se to nasljeđe **revidira**, a istovremeno se **protive fašizmu** kao legitimnom političkom stajalištu.

Oni koji su danas u šoku zbog Thompsonovog koncerta moraju shvatiti jednu stvar: Thompsonova popularnost je tijekom godina **eksponencijalno rasla** barem dijelom zbog predanosti elita da zaustave povijesno obračunavanje s komunističkim nasljeđem Hrvatske. A to je vaša krivnja.”

> **Odvjetnik Mišetić podsjeća da je Stari most u Mostaru bio legitiman vojni cilj**

https://narod.hr/hrvatska/misetice-odgovorio-klasicu-antifasizam-je-neodvojiv-od-komunizma-antipod-hrvatskoj-neovisnosti?fbclid=IwY2xjawRStnhleHRuA2FlbQIxMQBicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHqYXTHwLdJF2sJtJnjVL1-rUBM-TAxvO0wu9H2G3x4nNjqKGQMUD8DMMM74a_aem_4_LPvvU3T0aP7cENhAKuew

Foto: Fah, snimka zaslona / Montaža: Narod.hr

JASAN PODSJETNIK

MIŠEĆIĆ O PUPOVČEVOM POJAVLJIVANJU NA RTS-U: BILO BI DOBRO KADA BI GOVORIO O SRPSKIM ZLOČINIMA

2. kolovoza 2025.

Odvjetnik Luka Mišetić osvrnuo se na društvenoj mreži X na gostovanje Milorada Pupovca na srpskoj državnoj televiziji RTS gdje je Pupovac govorio o Oluji.

‘Pupovac je iznio nekoliko neistina’

“Milorad Pupovac je iznio nekoliko neistina pojavljujući se na srpskoj državnoj televiziji RTS danas. Među njima: da u Oluji “civilni nisu bili zaštićeni” i da se “nisu poštovali zakoni rata i međunarodno pravo”.

Ukoliko Pupovac ovdje misli na vodstvo Hrvatske, on poriče presudu ICTY-a. Zatim tvrdi da su generali Gotovina i Markač “oslobođeni iz tehničkih razloga”. To je neistina. Oslobođeni su iz materijalnih, a ne tehničkih razloga: nedostatka dokaza”, piše Mišetić.

>Mišetić podsjetio što je to Documenta: Teršelič je 2011. pozivala Gotovinu na pokajanje

Mišetić: Bilo bi dobro kada bi govorio o srpskim zločinima u Hrvatskoj

“Bilo bi dobro kada bi Pupovac ponekad nastupao na srpskoj državnoj televiziji i govorio o srpskim zločinima u Hrvatskoj, za koje je ICTY osudio vodstvo hrvatskih Srba zbog njihovog kriminalnog političkog projekta u Hrvatskoj.

Inače bi se moglo tvrditi da je Pupovac licemjerman kada govori o operaciji Oluja “izvan povijesnog konteksta” (srpske agresije), fraza koju često koristi kada se spominju partizanski zločini iz Drugog svjetskog rata”, zaključio je Mišetić.

https://narod.hr/hrvatska/miseti-c-o-pupovcevom-pojavljivanju-na-rtv-u-bilo-bi-dobro-kada-bi-govorio-o-srpskim-zločinima?fbclid=IwY2xjawRSuAVleHRuA2FlbQIxMQBicmlkETFuODhuOTVHRE1BZXRaRGVUc3J0YwZhcHBfaWQQMjIyMDM5MTc4ODIwMDg5MgABHqgjibLIge3T579qvhcYAKsaMVGsD6rUMIZ6sMyw9HT2URIW266_vPfpQZiY_aem_-jVSbbQ6YwIHJpPUEFRAXQ

MOŽE LI JASNIJE?

Josip Pečarić

31. prosinca 2025.

Ivica Granić

30. prosinca 2025.

'Ustav hrvatsku državnost prati kroz Banovinu Hrvatsku na istom mjestu gdje spominje ZAVNOH, pa su stoga vrijednosti Banovine jednako ustavno temeljene za Hrvatsku kao i vrijednosti ZAVNOH-a.'

Luka Mišetić

Može li jasnije?

PROZIVAJU JEDNOG POLITIČARA

ŠIRE SE REAKCIJE NA OBJAVU POVJESNIČARKE O LUKI MIŠETIĆU: 'NAKON HIPODROMA ME NIJE STRAH'

U organizaciji Zavičajne zajednice Široki Brijeg, odvjetnik Luka Mišetić održao je 21. srpnja predavanje u povodu 30. obljetnice operacije Oluja u samostanu hercegovačkih franjevacu u Zagrebu gdje je istaknuo značenje Oluje za Hrvatsku.

26.07.2025.

Foto: Ivana Grgic / CROPIX

Tom prigodom Mišetić je istaknuo važnost oslobađanja generala i značenje Oluje za hrvatski identitet i povijest. Informacijama koje su iznesene na skupu ostala je zapanjena povjesničarka Vlatka Vukelić koja je reagirala na društvenim mrežama. Mišetiću je pružila javnu podršku.

"Helsinški odbor i Documenta plasirali konstrukcije i lažne informacije" - zapanjujuće je koliko samo mislimo da smo slobodni, jer u tolikoj 'slobodi' svatko ima pravo na svoju istinu. I to bi bilo možda i u redu da radi toga ljudi nisu završavali u zatvorima, obitelji bile razbijanje, sudbine upropaštavane. Pitanje je

kako postići pravdu u takvom sustavu", napisala je Vukelić na društvenim mrežama komentirajući predavanje.

<https://direktno.hr/direkt/sire-se-reakcije-na-objavu-povjesnicarke-o-luki-miseticu-nakon-hipodroma-me-nije-strah-376517/>

MNOGI ĆE SE SLOŽITI**POVJESNIČARKU ZAPANJILO ONO ŠTO JE ČULA U ZAGREBU: 'SAMO MISLIMO DA SMO SLOBODNI'**

U samostanu hercegovačkih franjevacu u Zagrebu, odvjetnik Luka Mišetić održao je 21. srpnja predavanje u povodu 30. obljetnice operacije Oluja, u organizaciji Zavičajne zajednice Široki Brijeg.

23.07.2025.

Foto: Goran Mehkek / CROPIX

Tom prigodom istaknuo je važnost oslobađanja generala i značenje Oluje za hrvatski identitet i povijest. Ono što je čula zapanjilo je povjesničarku **Vlatku Vukelić** koja je reagirala na društvenim mrežama.

"Helsinški odbor i Documenta plasirali konstrukcije i lažne informacije' - zapanjujuće je koliko samo mislimo da smo slobodni, jer u tolikoj 'slobodi' svatko ima pravo na svoju istinu. I to bi bilo možda i u redu da radi toga ljudi nisu završavali u zatvorima, obitelji bile razbijanje, sudbine upropaštavane. Pitanje je kako postići pravdu u takvom sustavu", napisala je Vukelić na društvenim mrežama komentirajući predavanje.

Inače, Mišetić je u izlaganju oštro kritizirao pojedine nevladine organizacije i medije, posebno Hrvatski helsinški odbor i Documentu, optužujući ih za širenje netočnih i tendencioznih informacija o događajima tijekom Oluje. Takve tvrdnje, prema Mišetiću, u javnosti su predstavljane kao istina, čime se stvara iskrivljena slika o ulozi hrvatskih snaga.

Sjetio se i Mesića

Posebno se osvrnuo na izjavu bivšeg predsjednika **Stjepana Mesića** iz 2004. godine u Ženevi, u kojoj je politiku **Franje Tuđmana** nazvao "tamnom mrljom". Mišetić smatra da je time pokušao delegitimirati borbu za neovisnost i stvoriti negativan dojam o hrvatskoj vlasti u odnosu prema Srbima.

Luka Mišetić podsjetio na očaj Alije Izetbegovića: 'Umjesto slavlja, prepravljaju povijest'

Također je iznio snažnu kritiku na račun Haškog tribunala, tvrdeći da je djelovao pod političkim pritiscima, osobito iz Srbije, i donosio pristrane odluke. Kao primjer navodi optužnicu protiv generala **Ante Gotovine** iz 2011., koju smatra politički motiviranom, a ne rezultatima nepristrane pravne istrage.

https://www.google.com/search?q=Vlatka+Vukeli%C4%87+o+Mi%C5%A1eti%C4%87u&oq=Vlatka+Vukeli%C4%87+o+Mi%C5%A1eti%C4%87u&gs_lcrp=EgZjaHJvbWUyBggAEEUYOTIHCAEQABjvBTIHCAIQABjvBTIHCAUQABjvBTIHCAQQABjvBTIHCAUQABjvBdIBCTE4NDY1ajBqNKgCALACAQ&sourceid=chrome&ie=UTF-8

LUKA MIŠETIĆ ODGOVORIO ZLATANU BEGIĆU

Redakcija HN

14. srpnja 2025.

Poznati američki pravni stručnjak i odvjetnik hrvatskih korijena Luka Mišetić oglasio se na platformi X reagirajući na objavu zastupnika Demokratske fronte u Zastupničkom domu PS BiH, Zlatana Begića, koji je u iznimno oštrom i vulgarnom tonu optužio prvog hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana za političku i vojnu ulogu Hrvatske u ratu u Bosni i Hercegovini.

Begić je u svojoj objavi, referirajući se na izjavu bivšeg ministra vanjskih poslova RH Mate Granića o ulozi Hrvatske u spašavanju Bihaća i pomaganju Bošnjacima nakon Srebrenice, ustvrdio da je Tuđman 1991. godine molio Bošnjake (iako su se oni sami do 1993. zvali Muslimanima) da brane Hrvatsku, a zatim se, prema njegovim riječima, dogovorio s Miloševićem, blokirao opskrbu BiH i pokrenuo agresiju u sklopu udruženog zločinačkog pothvata. Begić je u objavi koristio i nepristojan rječnik, neprimjeren javnoj komunikaciji, prenosi [RTV HB](#).

U odgovoru na to, Mišetić je podsjetio na izjave Adila Zulfikarpašića, ratnog potpredsjednika Republike BiH, koji je 1993. godine za nizozemski list De Volkskrant potvrdio da je tijekom cijele 1991., uključujući i prosinac, uz znanje i

podršku Alije Izetbegovića, pregovarao s predsjednikom Srbije Slobodanom Miloševićem i čelnikom bosanskih Srba Radovanom Karadžićem o ostanku Bosne i Hercegovine u Jugoslaviji.

Mišetić je priložio i izvornik tog izvješća objavljenog putem agencije Yugoslav Telegraph Service, u kojem Zulfikarpašić navodi da je s Miloševićem razgovarao dva puta, te da su se složili da se BiH ne dijeli nego zadrži status kakav su imale Srbija i Crna Gora u tadašnjoj Jugoslaviji. Kako tvrdi, Izetbegović je u početku podržavao taj pristup, ali je tijekom turneje po SAD-u iznenada promijenio stav i odlučio se za referendum o neovisnosti, što su Srbi protumačili kao muslimansku objavu rata.

Zulfikarpašić je u tom intervjuu istaknuo da je Izetbegovićeva politika bila pogubna za Muslimane, da je težila stvaranju muslimanske države, te da BiH ne pripada samo jednom narodu. U zaključku je naglasio kako je podjela BiH na tri dijela “katastrofa” i da je politika bošnjačkog vodstva donijela Muslimanima samo nesreću.

Tekst cjelovitog izvješća na temelju Zulfikarpašićevog intervjua listu “De Volkskrant” donosimo u nastavku:

SEKCIJA: Dio 2 Srednja Europa i Balkan; BIVŠA JUGOSLAVIJA; BOSNA I HERCEGOVINA; EE/1867/C;

Tanjug: Muslimanski oporbeni političar krivi Izetbegovića za rat

IZVOR: Novinska agencija Yugoslav Telegraph Service, Beograd, na engleskom jeziku u 1317 GMT 7. prosinca 1993.

TEKST IZVJEŠĆA

Sažetak: Adil Zulfikarpasić kaže nizozemskim novinama da je Izetbegović kriv za izbijanje rata u Bosni; Izetbegović je izabrao punu neovisnost, i bio je uvjeren da će mu “Zapad priskočiti u pomoć”; krajem 1991. Zulfikarpasić se složio s predsjednikom Miloševićem iz Srbije da Bosna treba ostati unutar Jugoslavije, sa istim statusom kao Srbija i Crna Gora; to je Izetbegović “podržavao”, ali je potom “iznenada promijenio mišljenje”; referendum o neovisnosti Bosne viđen je od strane Srba kao “objava rata Muslimana”; Izetbegovićeva politika se urušila, donijevši Muslimanima samo nesreću.

Beograd, 7. prosinca: Bosansko-muslimanski političar Adil Zulfikarpasić tvrdi da su vođa bosanskih Muslimana Alija Izetbegović, baš kao i nacionalisti okupljeni u vladajućoj Stranci demokratske akcije, odgovorni za izbijanje rata u Bosni i Hercegovini.

Zulfikarpasić je rekao nizozemskom listu ‘De Volkskrant’ u intervjuu da nije istina da su Srbi željeli ovaj rat. Njegovim riječima, Izetbegović je bio čovjek koji je pogazio sve sporazume sa Srbima i koji je izabrao put potpune neovisnosti (iz?) Beograda jer je bio siguran da će mu Zapad priskočiti u pomoć.

Objašnjavajući početke sukoba u Bosni, Zulfikarpasić kaže da se krajem 1991. godine dvaput sastao s predsjednikom Srbije Slobodanom Miloševićem kako bi razgovarali o načinima da se izbjegne rat u Bosni i Hercegovini.

“Prvo,” kaže Zulfikarpasić, “kontaktirao sam s vođom bosanskih Srba Radovanom Karadžićem. Složili smo se da nacionalizam donosi nesreću svima i da bismo trebali probleme rješavati mirnim putem.

“Zatim smo otišli kod Izetbegovića i on se također složio. Kasnije, u Beogradu, dvaput sam se sastao s Miloševićem. Bio je vrlo realističan. Problem je bio jasan: rat ili mir. Zatražili smo da Bosna i Hercegovina ostane unutar Jugoslavije sa statusom jednakim Srbiji i Crnoj Gori. Milošević je pristao i rekao da je i on, kao i ja, protiv podjele Bosne i Hercegovine na tri dijela ili u nekoliko kantona. Kroz cijeli taj proces, imao sam podršku Izetbegovića”, kaže Zulfikarpasić.

Izetbegović je, međutim, tijekom svoje turneje po SAD-u, “iznenada promijenio mišljenje”, prema Zulfikarpasiću.

“Predsjednik (Izetbegović), ispunjavajući želju Europske zajednice (EZ), proveo je referendum o neovisnosti Bosne, koji je trebao biti praćen priznanjem ove republike od strane EZ-a. Rezultat referenduma bio je poznat unaprijed, jer je većinsko stanovništvo bilo muslimansko, dok je Hrvatska u to vrijeme također željela neovisnost.

“Zbog toga Srbi nisu željeli sudjelovati u glasanju. Shvatili su referendum kao objavu rata od strane Muslimana. Srbi nisu željeli živjeti u muslimanskoj državi.” Zulfikarpasić kaže da Izetbegović nije istinski političar, već militantni nacionalist koji je od samog početka želio pretvoriti Bosnu i Hercegovinu u muslimansku državu.

“To je bila pogubna politika jer Bosna ne pripada samo Muslimanima, baš kao što ne pripada samo Srbima ili samo Hrvatima. Bosna je morala ostati (etnička) mješavina i demokratska država. Neprihvatljivo je tvrditi da su Srbi oduvijek bili protiv nas (Muslimana). Zajedno smo živjeli tisuću godina”, kaže Zulfikarpasić u zaključku.

Muslimanski političar Zulfikarpasić, koji za sebe kaže da je jedini pravi vođa muslimanske oporbe u bivšoj Bosni i Hercegovini, tvrdi da se Izetbegovićeva politika urušila i da je Izetbegović donio Muslimanima samo nesreću.

“Podjela (Bosne) na tri dijela je katastrofa”, kaže Zulfikarpasić u zaključku svog intervjua nizozemskom listu.

Napomena: Adil Zulfikarpasić bio je vođa Muslimanske bošnjačke organizacije, koja je tijekom 1991. pokušavala postići dogovor sa Srbima o budućnosti Bosne i Hercegovine.

hms.ba / Hrvatsko nebo

https://hrvatskonebo.org/2025/07/14/luka-misetec-odgovorio-zlatanu-begicu/?fbclid=IwY2xjawRSu_NleHRuA2FlbQIxMQBzcnRjBmFwcf9pZBAyMjIwMzcxNzg4MjAwODkyAAEeFTyYVcvlL5SUBdjyr3F27xpej7iaEPwR8SvSERhcxa4vxeRnnGzXtkY8TF4_aem_jvxNORl2joSdxamF71rehg

LUKA MIŠETIĆ O ŠTETNOM DJELOVANJU MILORADA PUPOVCA ·

Bogdan Bartosik

6. kolovoza 2025. ·

Luka Mišetić: Zamislite koliko bi danas bili bolji odnosi između hrvatskih Srba i Hrvata da je Milorad Pupovac u posljednjih 30 godina ikada rekao nešto poput onoga što je Veljko Mladenović upravo napisao: "Dragi moji Srbi, rat nije počeo 05.08.1995 nego 1991. Kad smo uz pomoć JNA proterali 550 000 Hrvata i srušili 1436 sakralnih katoličkih objekata, ni jedna crkva nije ostala na zemlji na okupiranoj teritoriji. Od 91g. do 95g. smo svakodnevno bombardirali Hrvatsku, sraznili Vukovar sa zemljom, okupirali 20% teritorije, protjerali Hrvate iz okupiranih teritorija, veličali velikosrpsku politiku.

***English Translation:**

Imagine how much better relations between Croatian Serbs and Croats would be today if Milorad Pupovac had ever said something in the last 30 years like what Veljko Mladenović just wrote: "My dear Serbs, the war didn't start on 05.08.1995 but in 1991. When we, with the help of the JNA, expelled 550,000 Croats and destroyed 1,436 Catholic sacred sites, not a single church remained standing in the occupied territories. From 1991 to 1995, we bombarded Croatia daily, razed Vukovar to the ground, occupied 20% of the territory, expelled Croats from the occupied areas, and glorified Greater Serbian politics."

German Translation:

Stellen Sie sich vor, wie viel besser die Beziehungen zwischen kroatischen Serben und Kroaten heute wären, wenn Milorad Pupovac in den letzten 30 Jahren jemals etwas gesagt hätte wie das, was Veljko Mladenović gerade geschrieben hat: „Meine lieben Serben, der Krieg begann nicht am 05.08.1995, sondern 1991. Als wir mit Hilfe der JNA 550.000 Kroaten vertrieben und 1.436 katholische

heilige Stätten zerstörten, blieb in den besetzten Gebieten keine einzige Kirche stehen. Von 1991 bis 1995 bombardierten wir täglich Kroatien, zerstörten Vukovar bis auf die Grundmauern, besetzten 20% des Territoriums, vertrieben Kroaten aus den besetzten Gebieten und verherrlichten die großserbische Politik.“

EH, MILORADE....

MIŠETIĆ PODSJETIO NA ČINJENICE I POSRAMIO PUPOVCA: 'ZAMISLITE KAKO BI TO DANAS IZGLEDALO'

Hrvatska je 5.8. proslavila Dan pobjede i domovinske zahvalnosti te Dan hrvatskih branitelja. Na taj datum Hrvatska slavi pobjedu koja je kruna Domovinskog rata, riječ je o veličanstvenoj operaciji 'Oluja' kojom je uništena paradržava Krajina te kojom je hrvatski teritorij napokon oslobođen od zločinačkog, srpskog okupatora.

06.08.2025. u 09:53

Foto: Ronald Gorsic / CROPIX

Tekst čiji je autor **Veljko Mladenović**, masovno prenose korisnici društvenih mreža. Riječ je o objavi koja se i prošle godine pojavila na društvenim mrežama, a u kojem Mladenović objašnjava što se sve događalo prije operacije Oluja koju u Srbiji opisuju kao zločinačku akciju. Njihovo poimanje zločina inače, teško je shvatiti, budući da im kao zločin ne izgleda to što su okupirali tuđu zemlju i ubijali ljude u njihovoj vlastitoj domovini. Vukovar, Škabrnja, Nadin, Voćin.... za njih nisu zločini, 'problem' im predstavlja Oluja.

Milorad Pupovac zgrozio je hrvatsku javnost nedavnim gostovanjem na RTS-u gdje je također u sličnom kontekstu govorio o Oluji, ali još skandaloznija izjava bila je ona o oslobađanju hrvatskih generala. Hrvatska javnost još uvijek čeka na

očitovanje njegove izjave. Sada se na nju referirao i poznati hrvatski odvjetnik **Luka Mišetić**, koji je svojevrsni status 'heroja' u hrvatskoj javnosti stekao upravo oslobođenjem generala **Ante Gotovine**.

"Zamislite koliko bi danas bili bolji odnosi između hrvatskih Srba i Hrvata da je Milorad Pupovac u posljednjih 30 godina ikada rekao nešto poput onoga što je **Veljko Mladenović** upravo napisao: 'Dragi moji Srbi, rat nije počeo 05.08.1995 nego 1991. Kad smo uz pomoć JNA protjerali 550.000 Hrvata i srušili 1436 sakralnih katoličkih objekata, ni jedna crkva nije ostala na zemlji na okupiranom teritoriju. Od 91. do 95. smo svakodnevno bombardirali Hrvatsku, sraznili Vukovar sa zemljom, okupirali 20 posto teritorija, protjerali Hrvate iz okupiranih teritorija, veličali velikosrpsku politiku"', naveo je Mišetić dio objave koja se širi društvenim mrežama.

'Karlobag-Ogulin-Karlovac-Virovitica'

U spomenutom statusu dalje se navodi kako od Srbije "nikada ništa neće biti" dokle god ne osude zločin te im zabrane političko djelovanje, javno istupanje te da budu na državnim funkcijama. "Da Srbija ima državnike i političare sa vizijom, ne bi na skupovima u povodu 'Oluje' proganani i unesrećenom narodu pričali laži i zablude, već bi rekli surovu istinu: 'Politika srpskog nacionalizma Vas je dovela tu gdje jeste. Prevareni ste. Poraženi ste...'"

"'Oluje' nikada ne bi bilo i svi bi izbjeglice živjeli i dalje na svojim imanjima u Hrvatskoj da ih nisu 'oslobađali' Milošević, Šešelj i Vučić, s granicom Karlobag – Ogulin – Karlovac – Virovitica. Snimamo filmove 'Dara iz Jasenovca'... 'Oluja'... Nisam gledao ta sranja, pa da pitam ... Da li je u početku filma 'Oluja' prikazan Vučić dok drži miting u Glini i govori Srbima kako ne treba prihvatiti plan Z4? Da li je prikazana srpska policija koja po naređenju srpskih vlasti brani nesretnom narodu da uđe u Srbiju? Tko glumi one što naplaćuju izbjeglicama vodu pored puta?", upitao je autor.

Pupovac na RTS-u stao u službu tuđih interesa: 'Doista je dosta tog podmuklog narativa'

"Tko glumi pokojnog Babića kako pred Haškim tribunalom priznaje krivicu i traži oprost od Hrvatskog naroda, ima li te uloge u filmu? Nije prošlo sto, nego 30 godina. Ima nas mlađih, živih i ne sasvim senilnih koji se sjećamo kako ste te izbjeglice dočekali, kako ste im naplaćivali vodu, kako ste mlađe izdvajali i gurali ih nazad u sukob...", navodi se dalje te dodaje da je današnja srpska politika ista kao 90-ih, ratnohuškačka. "I danas još očevi planiraju 'dogodine u Kninu', 'dogodine u Prizrenu', 'kad se srpska vojska na Kosovo vrati'", navodi se između ostaloga u objavi Mladenovića.

<https://direktno.hr/direkt/miseti-c-podsjetio-na-cinjenice-i-posramio-pupovca-zamislite-kako-bi-to-danas-izgledalo-377363/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1730, citata: 26742, H-index: 58;

MathSciNet: publikacija: 1.405, citata: 7.697, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 865, citata: 9029, H-index: 42;

WoS: publikacija: 865, citata: 8050, H-index: 38.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa: J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi“ dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

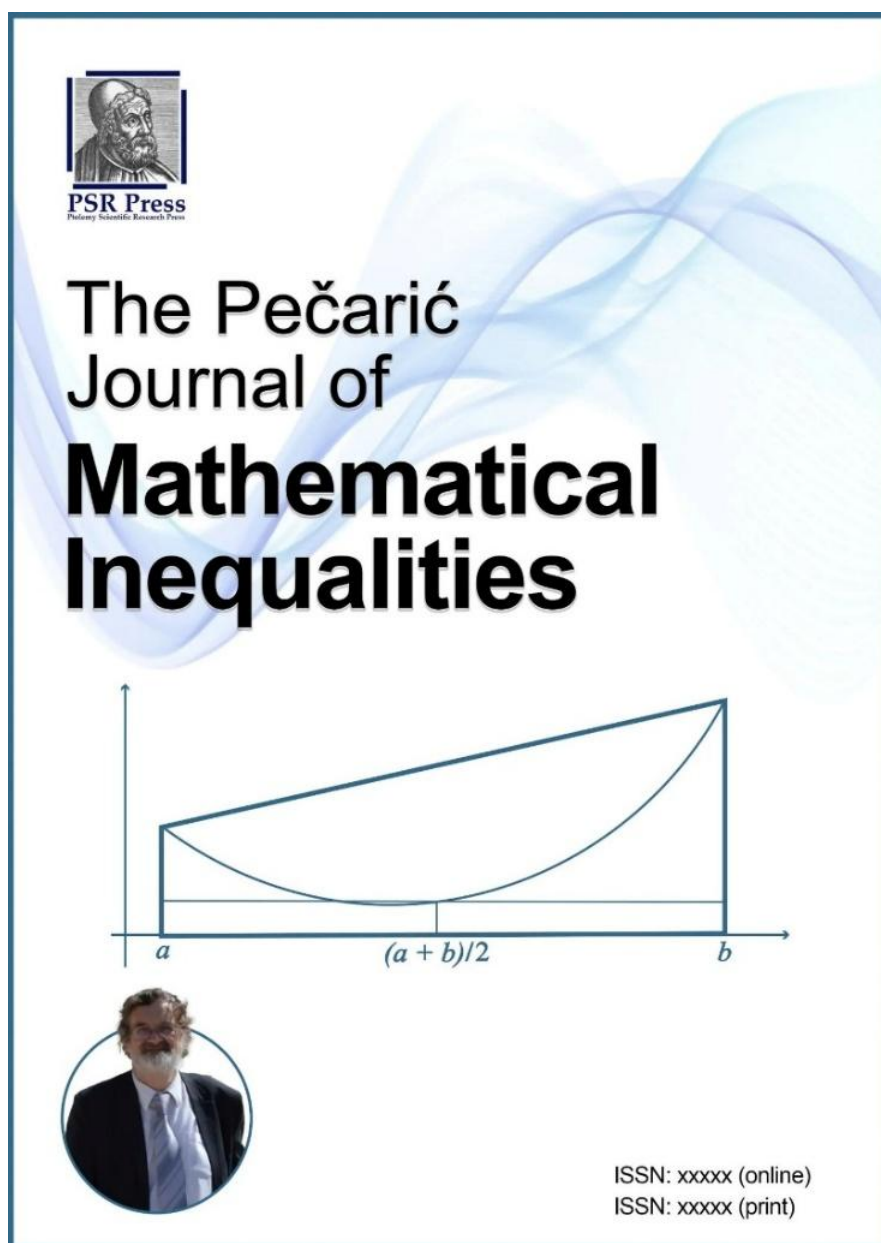
Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014

– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

The cover features a portrait of a man in a square frame at the top left, with the text "PSR Press" and "Pedagogical Scientific Research Press" below it. The title "The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities" is prominently displayed in the center. Below the title is a graph showing a trapezoid with vertices at $(0,0)$, (a, y_1) , (b, y_2) , and $(b,0)$. A curve is drawn within the trapezoid, and the x-axis is labeled with a , $(a+b)/2$, and b . At the bottom left is a circular portrait of a man with a beard and glasses. At the bottom right, the ISSN information is provided: "ISSN: xxxxx (online)" and "ISSN: xxxxx (print)".

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom

objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi. “*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 270 publicističkih knjiga.

11. 4. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

Subject: Re: MathSciNet

Date: Tue, 17 Feb 2026

From: Andrej Dujella

To: Josip Pečarić

Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta

listu matematičara s najviše radova,

pa sam zaključio da ne znam.

Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)

barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da lista

koju sam dobio nije najpouzdanija,

ali nadam se da nije daleko od prave:

1864 Agarwal, Ravi P.

1646 O'Regan, Donal

1596 Srivastava, Hari Mohan

1574 Erdős, Pál

1471 Ballico, Edoardo

1392 Pečarić, Josip

1360 Dragomir, Sever Silvestru
1360 Shelah, Saharon
1278 Llibre, Jaume
1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
1215 Godeaux, Lucien
1202 Cao, Jinde
1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
1093 Băleanu, Dumitru I.
1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
1007 Kim, Taekyun
1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke, dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

Agarwal, Ravi P. (1836)
O'Regan, Donal (1660)
Srivastava, Hari Mohan (1509)
Erdős, Pál (1448)
Pečarić, Josip (1404)
Ballico, Edoardo (1399)
Dragomir, Sever Silvestru (1310)
Llibre, Jaume (1278)
Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
Băleanu, Dumitru I. (1241)
Cao, Jinde (1214)
Shelah, Saharon (1208)
Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova
(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno vise radova u MathSciNetu
nego u zbMATH, medju ovima koje sam izlistao čini se da nema takvih).
I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!

Čestitam!

Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

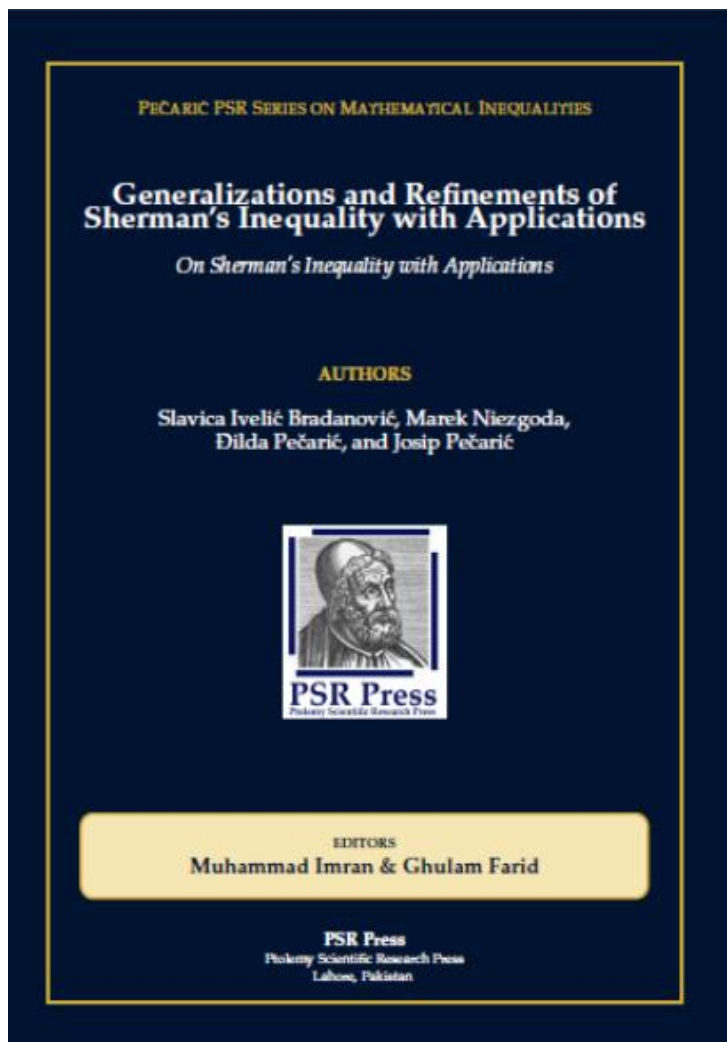
Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis **THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES**

<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

Ove godine kreće i serija monografija:

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Prve monografije:

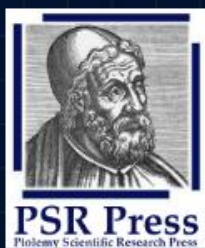

PEČARIĆ PSR SERIES ON MATHEMATICAL INEQUALITIES

The Jensen-Mercer Inequality

AUTHORS

Asif Raza Khan, Inam Ullah Khan Kundi
and Josip Pečarić

EDITORS

Muhammad Imran, Ghulam Farid & Madeeha Tahir

PSR Press

Ptolemy Scientific Research Press (P.O. Box 51)
Lahore, Pakistan (Phone: 373-3731)